Raftul Denisei
Lesley Downer
Curtezana și samuraiul
roman
HUMANITAS fiction

LESLIE DOWNER

Curtezana şi samuraiul

Traducere din engleză şi note de CARMEN PAŢAC
Lui Arthur

Să trăim doar pentru clipa de faţă, dedicându-ne tot timpul plăcerilor lunii, zăpezii, florilor de cireş şi frunzelor de arţar. Să îngânăm cântece, să bem sake, să ne mângâiem unul pe altul, să ne lăsăm aşa, la voia întâmplării. Să nu ne pese deloc dacă nu avem bani, nicicând cu inimile pline de tristeţe. Ca o tărtăcuţă ce apare şi dispare în vâltoarea râului. Asta numim noi *ukiyo* – Lumea plutitoare.

Poveştile lumii plutitoare, Ryŏi Asai[1].
scrise după 1661

Mulţumiri

Infinite mulţumiri Selinei Walker de la Transworld Publishers, care s-a arătat plină de entuziasm în privinţa acestei cărţi şi care m-a încurajat şi mi-a ghidat paşii în direcţia cea bună. Le sunt foarte îndatorată ei şi echipei ei, Deborah Adams, Claire Ward, şi tuturor celorlalţi care m-au susţinut cu entuziasmul şi răbdarea lor atunci când a fost nevoie.

Mii de mulţumiri agentului meu, Bill Hamilton, care mi-a fost un sprijin real, ca întotdeauna, şi care, printre multe altele, mi-a sugerat să mă duc să văd vasul regal *Warrior,* lui Jennifer Custer şi tuturor celor de la A.M. Heath.

Le rămân profund îndatorată celor de la Ichiyo Memorial Hall. Muzeul adăposteşte o colecţie de obiecte

1 Ryŏi Asai (1612–1691), scriitor japonez din perioada Edo timpurie.

aparţinând celebrei romanciere Ichiyo Higuchi[2], care a locuit chiar în apropiere de Yoshiwara, cartierul plăcerilor din Tokyo, şi care a plasat acolo acţiunea multora dintre poveştile ei.

Multe mulţumiri lui Kuniko Tamae, care mi-a oferit informaţii extrem de valoroase despre Japonia perioadei Edo.

Caligrafierea literelor care delimitează părţile din care este alcătuit romanul îi aparţine lui Sakiko Takada.

Le sunt îndatorată istoricilor japonezi din ale căror lucrări m-am inspirat în scrierea acestei cărţi (deşi, de dragul poveştii mi-am luat uneori libertatea de a devia de la adevărul istoric). Câţiva dintre aceşti autori au fost incluşi în bibliografia de la sfârşitul romanului. Dar sunt foarte mulţi şi aceia pe care nu i-am amintit.

Am avut norocul să pot folosi materialele documentare oferite de câteva biblioteci foarte bine dotate, printre care Biblioteca Dietei din Tokyo, unde am studiat ziarele vremii, şi biblioteca de la School of Oriental and African Studies din Londra. O bogată sursă de inspiraţie am găsit în muzeele din Tokyo care reconstituie epoca Edo: Muzeul Edo-Tokyo din Ryogoku, Muzeul Fukagawa Edo şi Muzeul Shitamachi din Ueno, toate oferindu-mi un ajutor nepreţuit în recrearea perioadei de atunci.

Ca întotdeauna, ultimul, dar cel mai important este soţul meu, Arthur, fără ale cărui iubire, sprijin, răbdare şi umor nu aş fi reuşit să scriu această carte. Mi-a citit şi mi-a lăudat fiecare ciornă şi, în calitate de specialist în istorie militară, s-a asigurat că am folosit corect puştile şi tunurile, a vizitat împreună cu mine vasul regal *Warrior* şi a ascultat nesfârşite discursuri despre războiul civil şi despre viaţa din Yoshiwara.

Această carte îi este dedicată lui.

---

2 Pseudonimul scriitoarei japoneze Natsu Higuchi (1872-1896).

Prolog

A 11-a zi a celei de a 4-a luni, anul Dragonului, anul 1 al perioadei Meiji[3] *(3 mai 1868)*

Căderau ultimele flori de cireş, aşternându-se în mici grămezi pe pământ. Urmărind petalele roz alunecând în jos, Hana se întreba dacă soţul ei se va întoarce la vreme pentru a vedea cireşul înflorit anul următor. Îl auzea plimbându-se în sus şi în jos cu paşi grei, apoi îl auzi izbind ceva de podea.

— Să ia duşmanul castelul. Aşa ceva e de neîndurat! se auzi glasul lui bine-cunoscut, destul de tare încât să-i facă pe servitori să tremure. Sudiştii să pătrundă dincoace de porţi, să pângărească marea sală şi încăperile shogūnului… şi tot ce putem face noi e să fugim! Dar ne vom întoarce şi vom găsi o cale să-i alungăm şi să-i ucidem pe trădători.

Ieşi din casă ca o furtună şi se opri la intrare, înalt şi impunător, în uniforma lui de culoare închisă, cu cele două săbii atârnându-i la şold, într-o parte, şi uitându-se fix de jur-împrejur la servitori şi la tânăra lui soţie, care aştepta, încordată, să-i facă semn cu mâna la plecare.

Se auzeau glasuri murmurând la poarta din faţă. Se adunaseră acolo câţiva tineri. Sandalele lor din paie de orez scrâşneau pe pământul bătătorit în timp ce-şi târau picioarele. Hana îi recunoscu. Unii stăteau în barăcile din apropiere, alţii, în partea ucenicilor, şi veneau adesea cu diverse comisioane sau pentru a face curăţenie. Dar acum, în uniformele lor de un albastru intens şi cu pantalonii largi şi scrobiţi, cu săbiile ţepene, parcă zbârlite, la şold, într-o parte, se preschimbaseră din băieţi în bărbaţi. Le citea emoţia pe chip.

Mergeau la război, cu toţii, lăsând-o doar pe ea în

---

3 Perioadă din istoria Japoniei (1868-1912) care a însemnat reinstaurarea monarhiei şi începutul modernizării Japoniei.

urmă, pe socrii ei, care erau deja bătrâni, şi pe servitori. Hana îşi dorea din tot sufletul să poată merge şi ea la război. Putea să lupte la fel de bine ca oricare dintre ei, cel puţin aşa credea.

Avea şaptesprezece ani. Ca femeie măritată, avea sprâncenele rase cu grijă şi dinţii negri, lustruiţi, iar părul lung şi negru, care atingea podeaua când era desfăcut, era dat cu ulei şi răsucit într-o pieptănătură simplă şi elegantă, *marumage,* cum purtau soţiile tinere. Îşi pusese cel mai bun chimono, aşa cum făcea întotdeauna când îşi lua la revedere de la soţul ei. Făcea tot ce-i stătea în putere să se poarte cum se cuvine în toate privinţele, deşi uneori îşi dorea în secret să fi avut alt destin.

Era măritată de câţiva ani, dar în tot acest timp soţul ei fusese aproape mereu plecat la război şi ea nu prea avusese ocazia să-l cunoască. De data asta venise acasă doar de câteva zile şi deja trebuia să plece din nou. Era un tiran fără milă, iar când era furios, o bătea. Dar ea nu aşteptase niciodată nimic altceva de la el. Părinţii hotărâseră cu cine o să se mărite şi nu avea voie să pună la îndoială hotărârea lor.

În alte vremuri, mai puţin zbuciumate, ar fi făcut parte dintr-un grup imens de rude prin alianţă, însoţitori, servitori şi ucenici, poate mătuşi, unchi şi veri, şi ar fi fost de datoria ei să orânduiască întreaga gospodărie şi să-i întreţină pe toţi. Dar vremurile pe care le trăiau erau departe de a fi normale. Edo era atacat, tocmai Edo, cel mai mare oraş de pe pământ, un loc minunat cu pâraie, râuri, grădini şi bulevarde mărginite de pomi, unde două sute de *daimyō*[4] îşi aveau palatele şi zeci de mii de orăşeni umpleau străzile ca nişte furnicare. Nimeni nu îşi aducea aminte ca oraşul să fi fost vreodată ameninţat, dar acum fusese nu numai atacat, ci şi ocupat, iar hoarde întregi de soldaţi din sud mişunau peste tot.

---

4 Stăpâni feudali aparţinând elitei samurailor care au condus Japonia între secolul al X-lea şi jumătatea secolului al XIX-lea.

Îl dăduseră jos de la putere pe Luminăţia Sa shogūnul şi chiar în ziua aceea puneau stăpânire pe castel. Hana încerca să-şi imagineze cum arăta castelul, coridoare încărcate de ecou, podele care cântau precum privighetorile, dând în vileag până şi pasul cel mai uşor al intrusului, săli de audienţe cu o mie de covoraşe şi şiruri de servitori în livrele, comori nepreţuite, minunatele camere unde se petrecea ceremonia ceaiului şi frumoasele doamne din palatul shogūnului, care treceau în grabă pe coridoare în rochiile lor frumos împodobite. Era îngrozitor să vezi cu ochii minţii cum oamenii ăia din sud, cu accentul lor grosolan şi purtare mitocănească, treceau tropăind prin încăperile elegante, distrugând o cultură pe care n-ar fi reuşit s-o înţeleagă ori s-o aprecieze în vecii vecilor.

Întreg oraşul Edo ştia asta, întreg oraşul Edo era înspăimântat. Numai despre asta se vorbea peste tot. Cei din sud ordonaseră oamenilor să rămână în case cât timp dura luarea în stăpânire a castelului şi declaraseră că orice împotrivire va fi suprimată cu brutalitate. Hana îi auzise pe servitori şuşotind că jumătate din norod fugise.

— Sunt mândru că iei parte la bătălie, fiule, spuse socrul Hanei cu glasul lui ascuţit.

Bătrânul uscăţiv, cu barba stufoasă, stătea rezemat în sabie ca un veteran călit în bătălie.

— Dacă aş fi mai tânăr, aş lupta alături de tine pe câmpul de bătaie, umăr la umăr.

— Nordul se ţine încă bine, spuse soţul ei. Încă îi putem opri pe cei din sud să înainteze. Oamenii din Edo trebuie să îndure ocupaţia până ce venim noi înapoi să recucerim oraşul şi castelul.

Se întoarse spre tinerii de la poartă şi strigă:

— Ichimura!

Un gură-cască ciolănos, cu o claie de păr dezordonat, tresări şi făcu un pas înainte. Privind neliniştit în jur, dădu cu ochii de Hana şi se înroşi până în vârful urechilor lui mari. Ea zâmbi şi se uită în pământ, acoperindu-şi gura cu

palmele. Soţul ei îl împinse pe băiat spre socrul ei.

— Locotenentul meu de nădejde, spuse, lovindu-l cu atâta putere peste spinare, încât tânărul se clătină şi făcu vreo doi paşi înainte.

Ichimura se aplecă până ce spatele îi ajunse aproape paralel cu pământul.

— Nu e rupt din soare, dar mânuieşte sabia de minune şi se poate abţine de la băutură. Am toată încrederea în el.

Uitându-se la el cum se împiedicase de o piatră din pavaj în timp ce se îndrepta spre tovarăşii lui de la poartă, Hana simţi cum o cuprinde tristeţea. Îşi muşcă buzele cu putere, dintr-odată, înţelegând că s-ar putea să nu-i mai vadă niciodată pe niciunul dintre ei.

Servitorii aliniaţi de-a lungul potecii dintre uşa din faţă şi poartă aveau ochii plini de lacrimi. Soţul Hanei era un stăpân care îţi băga spaima în oase şi tuturor le era frică de el, dar îl şi respectau şi ştiau ce războinic mare şi vestit era. Îi luă pe fiecare în parte şi le spuse:

— Tu, Kiku, ai grijă să scârmi în foc, şi tu, Jirō, să aduci lemne şi apă de câte ori e nevoie. Oharu, să ai grijă de stăpâna ta, iar tu, Gensuke, să fii cu ochii în patru să nu izbucnească vreun foc pe undeva şi să nu vă calce hoţii.

Chiar şi bătrânul Gensuke cel schilod se freca la ochi.

Hana era aproape de capătul şirului de servitori, lângă soacra sa, în faţa lui Oharu, servitoarea. Simţi parfumul de mosc al soţului ei în clipa în care se îndrepta spre ea. El îi ridică bărbia cu degetele şi ea îi văzu chipul cu trăsături puternice şi ochii pătrunzători, fruntea brăzdată de riduri şi părul negru şi aspru, dat cu ulei, înnodat într-un coc în creştetul capului. Avea şuviţe albe, pe care nu le văzuse până atunci. Se uită la el, dându-şi seama că poate era ultima dată când îl vedea.

— Ştii care ţi-e datoria, spuse el morocănos. S-o slujeşti pe mama cu credinţă şi să ai grijă de casă.

— Lasă-mă să vin cu tine! zise ea cu înflăcărare.

Acolo, în nord, sunt batalioane de femei care luptă cu halebarde. Pot să lupt în rând cu ele.

Soţul ei pufni în râs şi cuta dintre sprâncene i se adânci.

— Câmpul de bătălie nu e pentru femei, spuse el. Ai să-ţi dai tu seama în curând. Treaba ta e să ai grijă de părinţii mei şi să aperi casa. O să ai de ce să te frământi la fel de mult şi aici, poate chiar mai mult. N-o să mai fie bărbaţi, nimeni prin preajmă, nu uita asta. E o povară grea.

Ea oftă şi plecă privirea.

— Şi nu uita, adăugă, făcându-i semn cu degetul lui lung şi elegant. Să ţii porţile baricadate şi uşile glisante zăvorâte şi să nu ieşi din casă decât dacă nu ai încotro. Oraşul e în mâinile >

duşmanilor acum, şi pe stradă nu sunt forţe de ordine. Sudiştii ştiu cine sunt eu şi ar putea să se răzbune atacându-mi familia. Ţii minte ce ţi-am spus? Şi dacă totul se duce de râpă, dacă o să fiu în primejdie, du-te la Podul Japoniei şi întreabă de… Chikuzenya. Sunt în serviciul familiei noastre de generaţii.

Chipul i se mai îmbună şi omul o mângâie uşor pe bărbie.

— Eşti o copiliţă bună şi vitează, spuse. Mă bucur că m-am însurat cu o fată cu suflet de samurai. Ai inimă de războinic. O să mă gândesc la chipul ăsta frumos când o să fiu pe câmpul de bătălie şi ai să-mi dăruieşti un fiu când mă întorc.

Făcu o plecăciune în faţa tatălui său şi îi ceru binecuvântarea, apoi se întoarse spre poartă. Oamenii erau deja aliniaţi. Amuţiră cu toţii când îşi luă locul în fruntea lor. Hana, socrii ei şi servitorii rămaseră în picioare, cu capetele plecate, până ce dispăru şi cea din urmă tunică albastră. Tropotul paşilor se stinse în depărtare şi tot ce se mai auzea era zgomotul făcut de insecte, glasurile plângăreţe ale păsărilor şi foşnetul frunzelor.

Iarna

1

Luna a 10-a, anul Dragonului, anul 1 al perioadei Meiji (decembrie 1868)

Hana stătea în genunchi, ghemuită lângă vasul cu jăratic din camera cea mare, cufundată în lectura unei cărţi, la lumina câtorva lumânări, încercând să uite de sine, prinsă de acţiunea poveştii pe care o citea, şi să nu-şi mai dea seama de liniştea şi întristarea din jurul ei. Apoi, undeva în depărtare, auzi un zgomot. Îşi ridică brusc privirea, cu inima bătându-i mai-mai să-i sară din piept, şi ascultă încruntându-se, neîndrăznind nici să respire. La început a fost ca o şoaptă, pe urmă a crescut în intensitate până ce a început să semene cu mugetul unei avalanşe. Sandale din paie de orez, multe, multe, se auzeau tropăind pe drumul către casă.

Paşii se apropiau tot mai mult. Se auzi un pocnet al cărui ecou străbătu aerul nemişcat, ajungând până la ea, în fundul camerei întunecate. Oricine ar fi fost oamenii aceia, băteau acum la poarta zdravănă din lemn. O ţinea încuiată şi baricadată, aşa cum poruncise soţul ei, dar oamenii aceştia aveau s-o pună la pământ destul de repede. Ştia că nimeni nu face vizite în astfel de vremuri. Nu puteau fi decât soldaţii duşmani, care veniseră s-o ia prizonieră sau s-o ucidă.

Strânse pumnii, încercând să-şi domolească frica. Soţul ei îi lăsase o puşcă în sertarul unuia dintre cuierele

mari, dar ea n-o folosise niciodată. Se descurca mult mai bine cu halebarda, cel puţin aşa credea.

Halebarda era arma femeilor. Era uşoară şi lungă, avea lungimea de două ori mai mare decât înălţimea unei femei şi de trei ori mai mare decât lungimea unei săbii de samurai, ceea ce însemna că, dacă un bărbat venea spre ea cu sabia scoasă, femeia avea îndeajuns de mult timp, dacă era destul de sprintenă, încât să-i sfârtece pulpele înainte să ajungă la ea. Instinctiv, războinicii îşi fereau capul, gâtul şi pieptul, dar o lovitură puternică în pulpe îi lua întotdeauna prin surprindere.

Hana învăţase să mânuiască halebarda încă din copilărie. Când punea mâna pe ea, devenea parcă o parte a trupului ei, iar diversele poziţii şi cele cinci lovituri – izbirea, lovirea piezişă, înfigerea, pararea şi blocarea – i se păreau la fel de fireşti precum respiraţia. Dar până acum luptase doar cu un baston de lemn pe post de halebardă. Nu avusese încă ocazia să folosească o armă adevărată.

Sări în picioare, se duse în goană până la holul de la intrare şi dădu jos halebarda din rastelul de pe grinda de deasupra uşii. Era grea, mai grea decât bastonul de lemn cu care se antrenase. O luă în mâini, simţindu-i greutatea, şi începu să capete tot mai mult curaj.

Era o armă frumoasă, cu un mâner subţire din lemn, cu încrustaţii de sidef în capăt. Hana îi scoase teaca lăcuită. Lama lungă şi elegantă era încovoiată ca o coasă şi ascuţită ca un brici. Femeia era bucuroasă că avusese grijă de halebardă, ungând-o şi lustruind-o. Îşi vedea imaginea reflectată în ea, mică şi slăbuţă, dar dincolo de constituţia ei fragilă, ştia cum să se apere, îşi spunea ea sieşi cu înverşunare.

Loviturile surde în poartă se înteţeau. Oharu ţâşni din bucătărie, cu un satâr în mână. Avea ochii cât cepele şi fruntea strălucind de sudoare. Era o fată de la ţară, cu picioare groase, voinică şi devotată. Aduse cu ea un miros de ars, ca şi cum, cuprinsă de panică, ar fi uitat să ia

orezul de pe foc. Gensuke, bătrânul însoţitor, apăru şi el imediat, clătinându-se pe picioarele lui subţiri şi strâmbe, cu ochii ieşiţi din orbite de spaimă. Scosese vătraiul din sobă şi îl ţinea ca pe o sabie, cu vârful încă înroşit de dogoarea focului. Oharu şi Gensuke veniseră cu Hana când se mutase în casa de la oraş a soţului ei. Hana ştia că ei doi ar face orice s-o apere. Dintre toţi servitorii pe care-i avusese, erau singurii care-i rămăseseră.

Cu luni în urmă, socrul Hanei trimisese după ea. Bătrânul stătea în genunchi în camera lui, aplecat asupra unei scrisori şi, când îşi ridică privirea, pe chip i se văzu un surâs obosit, resemnat. Hana ghicise imediat că avea veşti proaste.

— Ni s-a poruncit să ne întoarcem acasă, la Kano, spuse el cu linişte în glas.

— Mă duc să fac bagajele, tată? întrebă ea şovăind.

Era ceva care îţi stârnea îngrijorarea în modul cum o privea, cu ochii aceia urduroşi. Îşi ţuguie buzele şi clătină din cap, încruntându-se într-un fel care nu lăsa loc de împotrivire.

— Trebuie să rămâi aici, spuse el hotărât. Aici e locul tău. Fiul nostru o să se întoarcă într-o bună zi şi trebuie să fii aici să-l primeşti.

Hana încuviinţase din cap, închipuindu-şi câmpia bătută de vânt şi străzile cu casele samurailor strânse ca nişte ciorchini pe lângă zidurile masive de piatră ale castelului Kano. De câteva luni veneau doar veşti proaste de la Kano, despre certuri şi neînţelegeri interne, despre asasinate, despre vecini omorându-se unul pe altul. Atât familia Hanei, cât şi cea a soţului ei făceau parte din domeniul Kano şi trebuiau să se supună poruncilor date de stăpânul de la Kano, deşi soţul ei se stabilise aici, în Edo, aproape de castelul shogūnului, un loc din care să-şi poată duce la îndeplinire sarcinile de soldat.

Hana îşi aducea aminte cum plângeau servitorii, umblând de colo-colo, punând lucrurile în cufere şi coşuri.

Plecaseră în aceeaşi zi, socrii ei în palanchine, restul pe jos, lăsând în urmă camerele mirosind a fum de tutun şi sertarele deschise, fiindcă împachetaseră în grabă. Cu ajutorul lui Oharu adunase pernele, măsuţele joase şi băncuţele pentru braţe, îngrămădindu-le în dulapuri împreună cu saltelele şi suporturile pentru gât din lemn lăcuit. Sălile mari de primire, unde soţul şi socrul ei îşi întreţinuseră oaspeţii, încăperile destinate doar membrilor familiei, odăile pentru servitori şi bucătăriile, ce fuseseră odată pline de oameni care trăncăneau şi râdeau, mâncau şi beau, erau acum cufundate în tăcere.

La o lună după plecarea lor, sosiseră veşti îngrozitoare, zvonindu-se că la Kano ar fi început execuţiile. Se spunea că toţi cei care fuseseră implicaţi în mişcarea de rezistenţă muriseră, părinţii Hanei şi socrii ei. După cum bănuise, o lăsaseră acolo ca s-o salveze. Plânsese zile în şir, apoi se călise. Îi porunciseră să trăiască pentru un scop şi aşa trebuia să facă.

Dar pierduse totul. Tot ce îi rămăsese erau casa şi amintirile despre soţul ei. Cel puţin el era încă în viaţă. Trimisese o scrisoare în care spunea că era în drum spre Sendai, capitala uneia dintre provinciile din nord.

În trecut, uşile glisante din lemn care formau pereţii casei ar fi fost date la o parte, lăsând lumina soarelui să umple încăperile. Dar acum Hana le ţinea închise bine şi zăvorâte, iar casa cea mare şi goală era întunecoasă şi rece, ca şi cum soarele n-ar fi răsărit nicicând. Fâşii de lumină se strecurau prin locurile goale în care se îmbinau panourile uşilor glisante şi se aşterneau în dungi palide pe tatami, arătând precum gratiile unei cuşti. În lunile care trecuseră de la plecarea socrilor ei, nu avusese altceva de făcut decât să stea ghemuită lângă sobă şi să citească la lumina lumânării.

Nu se mai auzeau nici zgomotele străzii, dincolo de porţi. Vânzătorii de tofu şi vânzătorii de peştişori aurii, negustorii care îţi ofereau cartofi dulci şi scoici, cu toţii

dispăruseră. Abia dacă se mai auzea zgomot de paşi sau clinchet de glasuri. Nu se mai simţea nici miros de castane coapte ori de caracatiţă la grătar. Cei mai mulţi vecini fugiseră, deşi rămânea un mister unde se duseseră ori dacă ajunseseră la destinaţie.

Se auziră strigăte:

— Deschideţi sau dărâmăm poarta!

Hana îşi ridică poalele fustelor şi îşi legă mânecile largi la spate. Ştia că nu putea să folosească halebarda într-un spaţiu închis, dar afară avea destul loc s-o mânuiască. Uşa cea mare din faţă era blocată cu drugi de fier şi zăvorâtă. Se duse alergând până la uşa din bucătărie, care se deschidea spre partea laterală a casei, şi o dădu de perete, lăsând să pătrundă în încăpere aerul rece ca gheaţa. La lumina orbitoare a zilei văzu bârnele imense înnegrite de funingine şi fumul ridicându-se în cercuri deasupra vetrei. Clipi, apoi se repezi afară, cu Oharu şi Gensuke urmând-o îndeaproape.

Soarele strălucea pe cerul din care dispăruse orice urmă de culoare, iar pământul îngheţat sclipea în lumină. Câteva frunze veştede atârnau încă de ramurile strâmbe ale cireşului mare. Hana se repezi spre poarta din faţa casei şi se aşeză în poziţie de luptă la o distanţă destul de mare de ea, cu un picior în faţa celuilalt, ţinând halebarda de mâner cu hotărâre, dar nu foarte strâns.

Socotind după târşâitul de picioare care se auzea, Hana îşi dădu seama că erau mulţi oameni de partea cealaltă a porţii.

— Deschideţi! Ştim că sunteţi acolo! tună un glas ca un muget.

Auzi pe cineva cum se caţără, cum înjură, apoi auzi huruitul unor pietre căzând şi apăru un bărbat, ivindu-se pe partea de sus, acoperită cu ţiglă, a zidului înalt de pământ, pufnind pe nas ca şi cum ar fi scos fum. Probabil că se urcase pe umerii altui bărbat ca să ajungă acolo.

Hana se uită fix la faţa lui lată, cu pomeţi proeminenţi. Căţărat acolo pe zid, părea imens şi înfricoşător ca un căpcăun, cu o claie de păr în dezordine şi braţe lungi, strânse într-o uniformă neagră cu mâneci strâmte.

Omul pufni.

— Nu-i nimeni aici. Doar două fete şi un servitor bătrân! le strigă el tovarăşilor lui de jos.

Se auziră râsete dispreţuitoare de cealaltă parte a zidului.

Hana respiră adânc şi încercă să se concentreze, dar nu auzea altceva decât sângele care-i pulsa în urechi. Văzu mânerele celor două săbii la centura bărbatului. Singura ei şansă ar fi să lovească de îndată ce omul va sări de pe zid. Dar gândul de a răni pe cineva lovindu-l cu sabia sau poate chiar de a-l ucide era îngrozitor. Tremurând toată, îşi spuse că era neam de samurai şi că trebuia să apere casa.

Îşi îndreptă halebarda spre bărbat.

— Stai pe loc. Ştiu cum s-o folosesc şi o voi face dacă nu am încotro.

Încercă să păstreze un ton hotărât, dar vocea ei sună slab şi tremurător, provocând un alt hohot de râs de partea cealaltă a porţii.

Uitându-se la ea chiorâş şi plin de pofte, bărbatul puse mâna pe sabie. Hana auzi scrâşnetul metalului când acesta o scoase din teacă. În aceeaşi clipă bărbatul sări de pe zid. Se auziră pocnete de partea cealaltă a zidului, fiindcă oamenii începuseră să bată din nou în poartă.

Când ajunse jos, pe pământ, bărbatul se poticni şi-şi pierdu echilibrul. Până să şi-l recapete, Hana zvârli halebarda cu toată puterea. Lumina zvâcni pe lama ascuţită în clipa în care halebarda descrise un arc mare, vâjâind în aer, iar Hana simţi cum arma începe să ia singură avânt. Tremurând de groază, se dădu înapoi clătinându-se când văzu pieptul bărbatului căscându-se ca o gură şi un şuvoi de sânge ţâşnind de acolo. Se aşteptase să întâmpine rezistenţă, dar nici vorbă de aşa ceva. Lama

trecuse prin carne şi oase de parcă ar fi trecut prin apă.

Omul horcăi şi începu să dea din mâini şi din picioare, întinzându-se neputincios după sabie, apoi căzu grămadă în genunchi, rostogolindu-se. Cum se zvârcolea acolo, întins pe pământ, cu sângele ţâşnindu-i din piept şi din gură, părea şocant de mic şi tânăr. Oharu şi Gensuke se repeziră la el şi îi smulseră săbiile de la centură.

Hana privea încă năucită spre bărbat când apărură alţi soldaţi pe creasta zidului. Îşi dădu seama că acum, după ce îl omorâse pe unul dintre ei, cu siguranţă o s-o omoare ei pe ea. Ţipând cât o ţineau puterile, îl înjunghie pe unul cu halebarda. Trebui să se răsucească pentru a scoate lama din trupul lui, apoi îl împinse pe bărbat până ce omul căzu pe spate. Un altul sări de pe zid, dar Oharu brăzdă aerul cu sabia cea mare, pe care o ridicase cu amândouă mâinile, şi reuşi să-l rănească la una din coapse, făcându-l să se dea înapoi împleticindu-se, ţinându-se de picior şi urlând de durere. Un al treilea se îndreptă cu sabia spre Gensuke, dar Hana i-o smulse din mână cu halebarda şi îi brăzdă pulpele.

Tot mai mulţi bărbaţi escaladau zidul şi săbiile împungeau scândurile porţii.

— Repede, Oharu, spuse Hana gâfâind. Trebuie să mergem în casă şi să ne baricadăm.

În secunda următoare Oharu împingea zăvorul mare de lemn prin urechile vechi şi ruginite ale casei. Faţa ei lată era plină de sudoare şi mâinile îi tremurau.

— Până acum am avut noroc, spuse Hana suflând din greu. Dar nu ne putem lupta cu toţi.

— Pe tine te caută, zise Oharu. Trebuie să pleci cât mai repede.

— Şi să vă las pe voi aici? Nici în ruptul capului!

— Noi suntem servitori, nu ne vor face niciun rău. Vom rămâne aici să-i mai domolim.

Oharu făcu un semn din cap şi-şi duse mâna la gură.

Se auzeau paşi afară. Oamenii dărâmaseră poarta şi veneau întins spre casă. Cu inima bătându-i mai-mai să-i sară din piept, Hana apucă o haină matlasată, îşi înfăşură capul cu o broboadă, ascunzându-şi faţa, apoi îşi ridică poala chimonoului şi deschise uşile împingându-le, trecând în goană dintr-o odaie întunecoasă în alta, scăldate în miros de mucegai şi igrasie.

De când plecaseră socrii ei, pregătise o boccea cu lucruri pe care o ţinea în cel mai îndepărtat colţ al casei pentru cazul în care ar fi trebuit să plece pe nepusă masă. Acum înşfacă bocceaua şi se puse să zgâlţâie zăvorul care ţinea uşa glisantă închisă, dar care, spre groaza ei, nu se clinti din loc. Luă o vază de lemn şi izbi zăvorul până sări din lăcaşul lui, pe urmă trânti la loc uşa glisantă. Cum încăperea fu inundată de lumina zilei, Hana se întoarse şi se uită preţ de o clipă la vaza uriaşă de porţelan din firidă, la sulul de pergament care atârna împodobind interiorul casei, la cuferele mari de lemn cu mânere şi încuietori de fier, la uşile de hârtie acoperite cu foi puse cu grijă cap la cap şi la tatamiurile uzate de pe podea. Fiecare cu amintirile lui fantomatice despre un timp care trecuse de mult. Încercă să-şi fixeze scena în minte, dându-şi seama, printre suspine, că o vedea pentru ultima oară.

Ajunsă pe veranda îngustă din spatele casei, închise uşa trântind-o în urma ei şi îşi legă sandalele din paie de orez, bâjbâind stângace, cu degetele îngheţate. Pini înfăşuraţi în funii din paie de orez, ca să îi apere de frig, înconjurau grădina. Felinarul de piatră şi bolovanii acoperiţi cu muşchi erau împodobiţi cu broderii de gheaţă, iar heleşteul era îngheţat bocnă.

Grădina şi întreg terenul din jurul casei erau un labirint pe care ea îl cunoştea bine. Ţinându-şi bocceaua strâns, o luă tiptil pe poteci şi printre împletiturile de nuiele spre poarta zidului din spate, şi o deschise. În urma ei se auzeau bubuituri, fiindcă soldaţii dărâmau uşa din faţă a casei, apoi zgomote de cufere răsturnate.

Hana auzi în urma ei paşi străbătând grădina. Cu inima bătând gata să-i spargă pieptul, se năpusti în stradă şi ţâşni pe lângă casă, luând-o pe o alee mititică, pe urmă pe alta şi iar pe alta. Alergă gâfâind, neîndrăznind să se oprească până ce nimeni din casă nu o mai putea zări, apoi se aplecă, respirând greu şi simţind aerul rece pătrunzându-i dureros în plămâni.

Se asigură că pumnalul se afla la locul lui, învelit în eşarfa înfăşurată în jurul mijlocului, şi se forţă să-şi aducă aminte ce-i spusese soţul ei. Bacul. Trebuia să ajungă la bac.

2

Când ajunse la râu, picioarele îi tremurau. Cât vedea cu ochii nu se zărea decât apa întunecată şi unsuroasă, în care se reflectau cerul şi sălciile de pe mal. Pe vremuri fusese plin de vase de marfă şi bacuri ticsite cu călători, dar acum era aproape pustiu.

O bărcuţă cu fund plat şi proră ascuţită se legăna printre trestii. Un bărbat stătea ghemuit la pupa, cu o broboadă pe cap şi o pipă cu coadă îngustă ieşindu-i de sub broboadă, şi scotea rotocoale de fum. Doi ochi negri ca nişte mărgele o măsurară pe Hana din cap până-n picioare, după care o mână scoase pipa, ţinând-o cu delicateţe între două degete butucănoase.

— Încotro aşa grăbită, domnişoară? se auzi o voce hârâită, cu accent puternic de Edo.

O femeie singură într-o barcă ar fi uşor de observat. Hana ştia asta. Trebuia să găsească un bac, unde s-ar fi putut ascunde printre alţi pasageri, dar nici urmă de aşa ceva.

— Podul Japoniei, spuse ea şoptit, încercând să-şi ascundă tremurul din glas. Puteţi să mă duceţi acolo?

Nu fusese niciodată atât de departe cu barca şi îi era teamă chiar şi să se gândească la cât ar costa, dar nu avea

de ales.

— Podul Japoniei?

Barcagiul cel bătrân încuviinţă din cap, uitându-se fix la Hana, ca un broscoi care a pus ochii pe o muscă.

— Un *ryo*[5] de aur, spuse el cu glas hârâit, pronunţând clar fiecare silabă.

Hana era cât pe ce să rămână fără suflare de spaimă. Nu avea nici pe departe atâţia bani. Apoi auzi mare zarvă în depărtare. Oameni în uniforme negre ţâşneau ca din puşcă dintre case şi veneau întins spre râu, traversând pajiştea. Fără să mai stea pe gânduri, sări în barcă atât de repede, încât barca se clătină într-o parte şi-n alta, făcând apa să se izbească de marginile ei.

Barcagiul se ridică în picioare cu o încetineală care te scotea din minţi. Purta o pereche de pantaloni negri şi prăpădiţi prin care îi ghiceai picioarele numai piele şi os. Nici pantalonii, nici haina de bumbac diformă nu-l prea apărau de biciuirile îngheţate ce loveau suprafaţa apei. Tot cu pipa între dinţi, luă o prăjină dintr-o parte a bărcii şi îi dădu drumul în apă cu zgomot, se sprijini de ea cu atâta putere, încât pe Hana o cuprinse teama că o să cadă în apă. Barca se clătină când omul se opinti, împingând-o cu forţă de la mal.

Hana privea fix înainte. Pielea de pe ceafă i se făcuse ca de găină. Era sigură că aude tropot de paşi pe poteca de pe mal, dar când îşi luă inima în dinţi şi se uită în jurul ei, nu văzu pe nimeni şi nimic. Se prăbuşi în barcă şi-şi îngropă faţa în palme. I n afară de barcagiu, nu era nimeni s-o vadă. Lumea nu păruse niciodată atât de uriaşă, nici ea atât de mică.

Strângându-şi bocceaua în braţe, se întrebă ce s-o fi întâmplat cu Oharu şi Gensuke şi gândurile îi zburară înapoi spre ziua când îşi alesese chimonourile împreună cu Oharu, hotărând pe care să le ia cu ea, deşi i se păruse

---

5 Monedă de aur de dinaintea perioadei Meiji, care valora aproximativ 60 de *monme* şi 4 *kan.*

caraghios să-şi facă bagajele când, probabil, ea nu va trebui să părăsească nicicând casa. În cele din urmă Oharu împăturise cu grijă chimonoul din mătase roşie, pe care îl purtase la nuntă, împreună cu un altul, dintre cele mai bune, şi le înfăşurase într-o pânză în care mai pusese cosmeticele Hanei şi cartea ei preferată, *Calendarul Prunului*[6].

Barca se clătină, făcând-o pe Hana să se gândească la o altă călătorie importantă, când îngenunchease într-un palanchin cu perdele roşii şi ascultase murmurul râului care o ducea la Edo şi la bărbatul necunoscut cu care avea să se mărite. Oharu fusese şi ea în barcă şi îi vorbise din când în când cu glas piţigăiat:

— Doamnă, vă simţiţi bine? Aveţi nevoie de ceva?

Îi făcuse atât de bine să-i audă glasul. Oharu fusese acolo şi în ziua ceremoniei, ajutând-o să-şi pună chimono peste chimono, să îmbrace în cele din urmă chimonoul din mătase roşie şi să-i strângă eşarfa atât de tare, încât Hana de-abia mai putea să respire.

Hanei îi apărură în faţa ochilor părinţii, făcându-i cu mâna plini de speranţă şi convinşi că făcuseră pentru ea cea mai bună partidă din lume. Nici unuia nu i-ar fi putut trece vreodată prin cap că, la scurtă vreme după măritiş, frământările care tulburaseră ţara aveau să se transforme într-un război civil în toată regula. Şi acum toţi ai ei muriseră, iar ea era singură şi, cu fiecare mişcare din prăjină, barcagiul o ducea tot mai departe de ceea ce lăsase în urmă: casă, Oharu, Gensuke. Scoase un suspin plin de deznădejde. Orice s-ar întâmpla, trebuia să găsească o modalitate de a se întoarce, îşi spunea ea.

Deocamdată, cel mai important lucru era să rămână în viaţă. Să se ducă la Podul Japoniei, aşa îi spusese soţul ei, pe urmă să întrebe de… Cuprinsă de panică, îşi stoarse creierii, dar nu-şi aminti numele localităţii de care trebuia

---

6 Este vorba despre romanul *Culorile primăverii: Calendarul Prunului* de Shunsui Tamenaga (1790-1843).

să întrebe, unde ar putea găsi oameni s-o ajute.

În curând Hanei îi ajunse la urechi zgomot de ferăstraie, de securi şi pocnete, iar în nări îi pătrunse o mireasmă de lemn proaspăt tăiat amestecată cu un miros înţepător de peşte stricat, legume putrezite, excremente omeneşti şi duhoarea râului. Ridică privirea. Alunecau lin între maluri înalte, îmbrăcate în piatră. În trecut văzuse copii jucându-se cu mingea şi cu băţul, şarlatani vânzându-şi marfa şi perechi întâlnindu-se pe furiş pe sub copaci, dar acum erau doar câţiva oameni care mergeau grăbiţi şi aduşi de umeri, ghemuiţi din cauza frigului.

— De-acum o să-i zicem Tokyo, spuse barcagiul pufnind pe nas. Pentru mine era bine şi Edo, dă acuma trebuie să-i spunem Tokyo sau, cel puţin, aşa zic stăpânii.

Strâmbă din nas când spuse cuvântul „stăpâni”, îşi drese glasul şi scuipă. Scuipatul străluci în soare înainte să cadă, bâldâbâc, în apă.

— Tokyo, capitala de la răsărit. Capitala cui, tare-aş vrea să ştiu. A nenorociţilor din sud. Daţi-ne oraşul înapoi, aduceţi-l înapoi pe Luminăţia Sa shogūnul!

Mai înaintă puţin împingând prăjina şi opri la un debarcader, sub un pod arcuit peste râu. Pe partea cealaltă se afla o poartă de piatră fortificată, ca un turn de castel.

— La Podul Japoniei voiai s-ajungi, nu-i aşa? Asta de-aici e podul Sujikai, şi-acolo e Poarta Sujikai, făcu el semn cu mâna lui noduroasă. La Podul Japoniei ajungi dacă treci prin poartă şi pe urmă o iei pe drumul mare. E ceva de mers, dă o să-l găseşti.

Hana căută în pungă, dar, spre mirarea ei, omul clătină din cap.

— Ţine-i, spuse el încruntându-se. O să ai nevoie de ei.

În ochii lui negri apăru o sclipire de bunătate.

Barcagiul se întoarse şi făcu un semn cu mâna în timp ce se îndepărta, iar Hana îşi acoperi faţa cu broboada

şi, cu inima cât un purice, porni pe pod. Se aştepta să treacă printr-un punct de control. În timp ce-şi făcuse bagajele nu-i dăduse prin minte să pună în boccea niciun act, iar gardienii vor fi cu ochii-n patru după femei care umblă singure pe stradă.

Dar nu era nici punct de control, nici vreun gardian înarmat cu grapină, nici vreun funcţionar sever care să verifice actele. Zidurile porţii se dărâmau, iar pe blocurile mari de piatră crescuse muşchi. Lumea hoinărea pe acolo nestânjenită.

O adunătură de femei zdrenţăroase îşi făceau veacul pe lângă poartă. Aveau obrajii străvezii plini de fard şi buzele date cu ruj de un roşu aprins. Trecu pe acolo un bărbat, şi ele alergară după el prinzându-l de mână şi ţipând.

— Un *mon*[7] de aramă, doar *un mort* de aramă.

Omul se răsuci înjurând şi se descotorosi de ele. Se năpustiră asupra Hanei, care trecea întâmplător pe acolo, ca nişte câini ce-şi apără teritoriul. Probabil că făceau asta fiindcă era singură, se gândi ea. Când privi înapoi, încă se holbau la ea.

Trecu în grabă de-a curmezişul pieţei prăfoase, măturate de vânt şi se uită în jurul ei cu gura căscată. „Ia-o pe drumul mare”, îi spusese barcagiul, dar erau o mulţime de drumuri care duceau în toate direcţiile. Hana o porni pe cel mai larg, dar în curând observă că jumătate din magazine şi case aveau ferestrele şi vitrinele acoperite cu scânduri şi multora le lipseau uşile, iar acoperişurile stăteau să cadă. Se aşteptase să vadă un oraş prosper, nu astfel de ruine pe jumătate părăsite.

Apoi auzi strigăte şi râsete hârâite. Câţiva tineri veneau spre ea, făcând pe nebunii şi ocupând tot drumul. Hana făcea exact ce-i spusese soţul ei să nu facă, mergea singură prin oraş. Speriată, coti pe prima străduţă

---

7 Monedă de aramă sau fier care a circulat în Japonia între 1336 şi 1871.

lăturalnică şi răsuflă uşurată după ce tinerii trecură pe lângă ea.

Dar acum era complet dezorientată. Se afla într-un labirint de străduţe mărginite de case dărăpănate, care erau atât de înghesuite unele în altele, încât cerul nici nu se mai vedea de streşinile lor. Drumul era alunecos, canalele de scurgere, înfundate, şi în aer plutea o duhoare greu de suportat. Se împiedică de ceva moale, cafeniu. Era un şobolan mort, lăsat să putrezească în mijlocul drumului. În trecut, porţile de la capetele străzilor ar fi fost încuiate în amurg, dar acum se bălăbăneau în balamale. Zări câteva tinere tândălind în uşă, dar toate dispărură în umbră când o văzură privindu-le.

Încercând să nu intre în panică, o apucă pe altă stradă şi ajunse la o fântână cu capac şi pompă, scăldată de o rază răzleaţă de soare. În faţă avea o cameră de baie, cu lumină şi vălătuci de abur răzbătând prin uşa deschisă. Dinăuntru ieşi o femeie care ducea o pânză umedă plină cu prosoape. Avea faţa rotunjoară şi lucioasă şi îşi înfăşurase părul într-un prosop. Hana se repezi spre ea, uşurată să vadă pe cineva, oricine ar fi fost, de care să se poată apropia.

— Scuzaţi-mă, zise ea cu răsuflarea tăiată. Puteţi să-mi spuneţi…? Ştiţi cumva…?

Se opri, încercând cu disperare să-şi aducă aminte numele pe care i-l spusese soţul ei. Apoi cu vântul îi veni deodată în minte.

— Chikuzenya? Chikuzenya, spuse ea din nou cât putu de clar.

Femeia se holbă la ea.

— Sigur, toată lumea ştie unde e. Acolo, zise ea, făcând un semn cu mâna ei mare şi roşie. Mergeţi până la capătul străzii, pe urmă faceţi stânga, după aceea din nou dreapta şi-o să aveţi în faţă drumul mare. Chikuzenya e pe stânga, nu se poate să vă scape. Doar că…

Dar Hana o luase deja la picior. Îi veni în minte omul

de la Chikuzenya, cu ochelarii lui rotunzi, care sosea de obicei la ei acasă cu ucenicii lui nerăbdători, cocoşaţi din cauza baloturilor imense de mătase. Chikuzenya era unul dintre cele mai mari magazine din Edo. Acolo vor fi oameni care o cunosc şi o vor primi înăuntru, la căldură, şi soţul ei va putea veni s-o ia de acolo când se va întoarce de la război. Le va trimite imediat un mesaj lui Oharu şi lui Gensuke să le spună unde este. Totul va fi minunat.

Găsi repede drumul mare, o stradă largă, mărginită de clădiri din lemn, cu două etaje, dar, spre consternarea ei, şi strada asta părea părăsită şi toate casele pe care le vedea aveau ferestrele acoperite cu scânduri. Cea mai mare arăta ca şi cum ar fi fost goală de luni de zile. Uşile glisante erau murdare şi scândurile crăpate putreziseră.

Apoi văzu o draperie ruptă, fluturând în bătaia vântului. Era aşa de uzată, că era aproape imposibil să vezi ce era pictat pe ea. Se încruntă ca să vadă mai bine, cu răsuflarea tăiată, şi desluşi un cerc decolorat cu un semn pictat în mijloc: Chiku. Era Chikuzenya.

Hana îşi lăsă capul în jos. Îi dispăruse şi ultima urmă de speranţă. Se lăsa noaptea, străzile aveau să fie în curând chiar mai primejdioase, iar ea nu mai putea de oboseală şi nu mâncase nimic toată ziua. Şi, colac peste pupăză, începu să ningă.

Tremurând de frig şi de frică, se trânti jos, pe stradă, se rezemă de uşile glisante, îşi acoperi faţa cu mâinile şi izbucni în plâns.

3

Yozō Tajima deschise tambuchiul şi scoase capul afară, în plină furtună.

Vântul şi zăpada îi biciuiau faţa. Ieşi prin tambuchi căţărându-se, îl închise şi trânti o pânză de velă peste el. Era doar la câţiva paşi de timonă, dar vântul bătea aşa de tare, încât abia dacă putea să înainteze. Mai tare decât

urletul furtunii şi scârţâitul şi gemetele vasului auzea plesnetul unei vele, care nu prevestea nimic bun. Dându-şi la o parte câteva şuviţe de păr rebele şi ferindu-se de bucăţelele de gheaţă care-l plesneau peste faţă, se uită în sus şi văzu că arboretul se desprinsese.

Lapoviţa lovea puntea, înţepându-i obrajii şi mâinile ca un şuvoi de ace, iar pelerina din paie de orez îi fâlfâia dezlănţuită, amenințând să-şi ia zborul. O prinse cu mâinile lui mari de marinar şi se trezi întrebându-se ce căuta el acolo. Nu s-ar fi aşteptat niciodată să intre în încleştare cu furtuna, să pornească spre nord pe mări necunoscute, în cel mai hain anotimp al anului.

Şi, cu toate astea, iată-l aici, tânăr, de vreo douăzeci şi cinci de ani, însufleţit de spiritul de aventură şi cu trupul bine clădit. Deşi era diferit de ceilalţi marinari de pe vas – bărbaţi vânoşi, cu picioarele în formă de paranteze, descendenţii unor vechi familii de piraţi din Marea Japoniei, sau mateloţi care beau din greu, adunaţi de pe la docurile din Nagasaki – nu era cu nimic mai prejos decât ei. Şi era tare mândru de asta.

Vasul se clătină, iar catargele se aplecară spre apa întunecată. Vântul şuieră prin velatură şi puntea se înclină până când ajunse în poziţie aproape verticală. Yozō se agăţă de o parâmă şi se ţinu bine de ea până ce vasul se îndreptă. Pe lângă el treceau marinari luptând cu zăpada, pierzându-se în furtună.

În faţa lui, timonierii erau legaţi de cârmă, luptând să ducă vasul înainte în ciuda vântului potrivnic. Câţiva purtau piei de câine peste uniformă, iar restul aveau pelerine din paie de orez, care fâlfâiau dezlănţuite, precum cea a lui Yozō. Ţi se făcea milă când îi vedeai cu sandalele acelea din paie de orez, ţinându-se cu înverşunare de timonă. Unul dintre ei, un tânăr costeliv, mic şi pipernicit, nu mai făcea faţă. Chipul lui, ciupit de vărsat, era alb din pricina frigului, iar privirile, pierdute de oboseală.

— Cum te cheamă, băiete? urlă Yozō, iar vântul îi

biciuia vorbele pe care le scotea din gură.

— Gen, domnule, răspunse băiatul, clănţănind din dinţi.

— Du-te jos, Gen, şi pune-ţi nişte haine care să-ţi ţină de cald.

Când Gen se dezlegă, Yozō îi luă locul la timonă, cu mâinile încleştate pe spiţe.

— Banda dreapta! strigă el.

Cei opt oameni traseră împreună cu putere, încordându-şi toţi muşchii, şi roata cea mare începu să se învârtă. Yozō simţi vasul zvâcnind şi înaintând împotriva vântului. Era ud până la piele, îngheţat până în măduva oaselor, cu mâinile carne vie de la cât de strâns ţinea timona, dar simţi cum îl copleşeşte un val de mulţumire, de plăcere veritabilă, când vasul cel puternic se supuse voinţei lui.

Cunoştea vasul *Kaiyo Maru*, îi ştia fiecare cotitură şi fiecare colţişor, ca un îndrăgostit. Ştia cum arată când se odihnea, cu velele strânse, înalt şi maiestuos, sau când despica apele liniştite, lăsând o dâră de spumă în urma lui, ori când se mişca ursuz, cu oameni şi încărcătură la bord. Îi plăcea la nebunie să-şi simtă mâna pe timonă, să simtă vibraţia ce se ridica de la cârmă, să simtă carena şi velele palpitând şi scârţâind şi să-l vadă înaintând prin valurile mării muginde.

Kaiyo Maru era nava-amiral, cel mai bun şi cel mai modern vas de război din marina militară a shogūnului. Aflat în serviciul armatelor din nord, îi ajutase să câştige o victorie răsunătoare în bătălia navală de la Avva. Era un vas mic, cum sunt vasele de război, cu trei catarge, velatură completă şi o capacitate de 2 590 de tone, fiind acţionat de o maşină cu aburi de 400 de cai-putere, ce funcţiona pe bază de cărbuni. Ducea doar 31 de tunuri şi vreo 350 de marinari, adunaţi de prin porturile şi docurile Japoniei. Mai luase câţiva soldaţi de rând, vreo cinci sau şase sute, câţi încăpuseră la bord.

Împreună cu celelalte şapte vase care alcătuiau flota shogūnului, înainta spre nord. Toţi ştiau că era nesăbuinţă curată să te îndrepţi spre nord în această perioadă a anului, dar nu prea aveau de ales. Nimeni nu-şi imaginase însă că vremea avea să fie chiar atât de rea. Erau dezavantajaţi într-un cumplit război civil, pierduseră într-o revoluţie care îl înlăturase de la putere pe seniorul lor, shogūnul, înlocuit acum de duşmanii lui de când lumea, membrii ai clanurilor din sud.

Cei mai mulţi dintre aliaţii shogūnului capitulaseră în faţa armatelor din sud, dar nu şi amiralul Enomoto. I se ordonase să predea flota de război a shogūnului în mâinile noilor stăpâni ai ţării, dar nu era el omul care să primească ordine de la duşmani. Refuzase şi, împreună cu Yozō şi cu toţi ceilalţi care îi rămăseseră credincioşi shogūnului, plecase spre nord, luând cu el cele opt vase ale shogūnului. Acum luptau nu numai pentru idealurile lor, ci şi pentru propria supravieţuire.

Sprijinindu-se de timonă, Yozō îşi aduse aminte de Enomoto, care se plimba neliniştit, înainte şi înapoi, prin cabina lui. Ştiau că trebuie să se refugieze undeva, şi încă foarte repede. Dar unde?

— Insula Ezo[8]! strigase Enomoto, cu chipul luminat de o clipă de inspiraţie.

Ezo era o insulă mare, situată la graniţa de nord a Japoniei, dincolo de care începea sălbăticia. Doar pe fâşia sudică locuiau câţiva oameni, restul era nelocuită. Tot ce le rămânea de făcut armatelor din nord era să-şi creeze acolo o bază militară puternică, să-şi adune forţele şi, odată cu sosirea primăverii, să o pornească din nou spre sud şi să recucerească ţara în numele shogūnului.

— Fortul Goryokaku[9] e cheia întregii insule! exclamase Enomoto, desfăcând o hartă. E principalul zid

8 Denumirea istorică a părţii de nord a Japoniei.

9 „Pentagonal“. Primul fort japonez în stil occidental în formă de stea -, construit în 1866.

de apărare al oraşului Hakodate. Dacă punem mâna pe fortul Goryokaku, punem mâna şi pe oraş. Are un port minunat, cu apă foarte adâncă şi pus la adăpost de dealuri, aşa că vom ancora acolo, apoi ne vom duce la consulatele străine din Hakodate, le vom spune care e cauza noastră şi ne vom bucura de sprijinul întregii lumi. Mai sunt doar două oraşe pe Ezo: Matsumae şi Esashi. Le vom cuceri cu uşurinţă şi insula va fi a noastră. Vom instaura republica democratică Ezo în numele shogūnului, cu capitala la Hakodate, şi de acolo vom porni spre sud şi să recucerim restul Japoniei. La urma urmelor îl avem pe *Kaiyo Maru,* spusese Enomoto un ton tot mai ridicat. Cine îl are pe *Kaiyo Maru* are şi Japonia. Războiul nu s-a terminat încă!

Yozō miji ochii prin perdeaua de zăpadă, privind către silueta ce stătea cocârjată deasupra habitaclului. Ofiţerul de cart îşi îndreptă spinarea şi îşi puse mâinile pâlnie la gură. Vorbele lui se auzeau slab prin vântul puternic, care îţi pătrundea până-n măduva oaselor:

— Spre est prin nord. Păstraţi cursul.

Dar Yozō era pe alt vapor… pe *Calypso,* cu vreo şase ani în urmă, şi se îndrepta spre Europa. Ce mai aventură!

De când lumea şi pământul, japonezilor le era interzis să plece din ţară, sub pedeapsa cu moartea, şi singurii sălbatici din Apus cărora li se dăduse voie să calce pe teritoriul Japoniei fuseseră olandezii, care formau o comunitate micuţă la Deshima, în apropierea portului Nagasaki. De mic copil Yozō fusese fascinat de cultura apuseană, şi tatăl lui, om cu vederi liberale, îl trimisese la şcoala olandeză a doctorului Koan Ogata. Nici nu-şi încheiase bine studiile, că iată ridicată interdicţia de a călători peste graniţă. Se răspândise vestea că guvernul căuta cincisprezece tineri credincioşi Japoniei, doritori să plece în străinătate pentru trei sau patru ani.

Stând acum pe puntea acoperită de zăpadă, Yozō îşi amintea de călătoria la Edo, de nesfârşitele întrevederi cu bătrânii curteni în sălile de audienţă din castelul

shogūnului şi de cum aşteptase cu răsuflarea tăiată ca aceştia să ia o hotărâre. Aproape că nu i-a venit să creadă când alegerea acestor feţe luminate s-a oprit asupra lui.

Apoi, într-a 1 l-a zi a celei de-a 9-a luni a celui de-al 2-lea an din epoca Bunkyu[10], 2 noiembrie 1862 după calendarul sălbaticilor, o pornise în sfârşit la drum. Împreună cu Enomoto şi alţi treisprezece tineri avea să înveţe limbile şi ştiinţa oamenilor din Apus şi să studieze materii precum navigaţia, arta artileriei şi ingineria. Dar lucrul cel mai important era că urmau să comande şi să supravegheze construirea unui vas de război, primul pe care îl comandase vreodată Japonia, şi să-l ducă apoi în ţară.

După ce petrecu pe mare şase luni interminabile, Yozō ajunse în Olanda. Împreună cu colegii lui dăduse comanda pentru vas, mergând din când în când pe şantier, ca să supravegheze lucrările, dar şi călătorise, la Londra, la Paris şi Berlin. Văzuse trenuri şi vapoare pentru prima dată în viaţă, descoperise cum funcţionează telegraful şi curând încetase să se mai holbeze la apa ce ieşea dintr-un robinet, nu dintr-o fântână, şi la străzile şi casele oamenilor înstăriţi, luminate nu cu lumânări şi felinare, ci cu lămpi cu gaz.

La trei ani după ce sosiseră în Olanda, noul vas de război, *Kaiyo Maru,* a fost lansat la apă şi omul nostru, împreună cu colegii lui, o porni înapoi spre Japonia. Întoarcerea nu fusese deloc fericită. Curând, shogūnul a fost înlăturat de la putere. Hotărâţi să lupte până la capăt pentru seniorul lor, Yozō şi prietenul lui, Enomoto, îşi legaseră soarta de rezistenţa din nord, aducând cu ei vasul *Kaiyo Maru* şi întreaga flotă de război a shogūnului.

Apăru un membru al echipajului, conturându-se ca o stafie în zăpada ce se năpustea cu înverşunare, alunecând pe puntea îngheţată. Se apropie şi îi şopti lui Yozō la

---

10 Numele unei ere din istoria Japoniei care s-a întins din februarie 1861 până în februarie 1864.

ureche:

— Ordin de la căpitan. Eşti chemat jos. Preiau eu serviciul.

Când Yozō deschise tambuchiul, îl izbi un nor de fum plin de praf de cărbune şi mirosind a petrol. Se strecură anevoie pe scară în bezna calei, străduindu-se să-şi păstreze echilibrul, pentru că vântul îl împingea din spate. Îi îngheţase până şi sufletul şi era plin de zăpadă din cap până-n picioare. Se îndreptă de umeri şi-şi frecă mâinile, încercând să-şi pună din nou sângele în mişcare, apoi bâjbâi cu degetele ţepene după pelerina din paie de orez şi îşi dezlegă gluga. De pe ea căzu o grămadă de zăpadă, împrăştiindu-se pe podea în bulgări de gheaţă. Uniforma lui frumoasă de lână, cu fireturi şi nasturi de aur, era udă leoarcă.

Un bărbat înalt şi slab, cu degete lungi şi osoase, cu păr negru, răvăşit şi obraji supţi îl aştepta în partea de jos a scării. Kitaro Ōkawa fusese cel mai tânăr dintre cei cincisprezece aventurieri care călătoriseră în Europa şi era intelectualul grupului, deşi chiar şi acum părea prea tânăr pentru a fi un marinar priceput. Avea ochi blajini şi gâtul atât de subţire, încât Buddha din gâtlejul lui (mărul lui Adam, cum i se spunea în engleză) era ridicol de proeminent. Yozō îl vedea mişcându-se repezit înainte şi înapoi în timp ce vorbea. Chiar şi părul îi era subţire şi rar, legat într-un nod prăpădit în vârful capului.

— Ne-aşteaptă jos, zise el, întinzându-i lui Yozō un prosop.

Acesta din urmă se şterse, frecându-şi capul şi faţa, şi îşi trecu mâna prin păr. Nu avea ţinuta corespunzătoare pentru a intra în cabina căpitanului. Îi aruncă o privire lui Kitaro.

— Asta e, n-ai încotro, spuse Kitaro, ridicând din umerii lui osoşi.

În timp ce-şi croiau drum prin întunericul de pe puntea de artilerie, urletul furtunii şi vuietul valurilor de

afară se estompau, acoperite de scârţâitul tunurilor care se mişcau în lăcaşurile lor şi de zăngănitul farfuriilor şi al castroanelor care se rostogoleau la fiecare mişcare a vasului. Câteva lămpi cu petrol se bălăbăneau atârnate de cârlige, împrăştiind o lumină galbenă şi tremurătoare, dar cele mai multe fuseseră stinse de teama unui incendiu. Dincolo de duduitul îndepărtat al cuptorului se auzeau găinile cotcodăcind încet în coteţ şi caprele behăind în semn de protest.

Puntea de artilerie era înţesată de oameni. Soldaţii, care în trecut urcaseră atât de semeţi în pas de marş pe vas şi se aliniaseră mândri pe teugă, stăteau acum întinşi precum morţii şi răniţii pe un câmp de bătălie. Unii se legănau în hamacuri, înghesuiţi ca sardelele, deasupra tunurilor şi a meselor, oriunde găseau un locşor cât de mic. Alţii, cu ochii închişi şi feţele gălbejite, stăteau culcaţi pe paie aşternute pe jos sau direct pe podeaua din scânduri. Peste tot puţea a vomă.

— Ca boabele de orez într-un rulou de sushi, zise Kitaro în timp ce păşeau printre trupurile căzute la pământ. Atât de tare s-au înghesuit unul într-altul.

Aplecaţi de spate, pentru a nu se lovi cu capul de grinzi, o porniră spre cabina căpitanului, ţinându-se de balustrada de alamă ca să-şi menţină echilibrul. Înăuntru se auzeau glasuri şi o lumină galbenă se prelingea afară. Yozō deschise uşa.

Amiralul Enomoto era acolo împreună cu câţiva dintre ofiţerii de rang înalt şi nouă francezi, aplecat peste hărţile desfăcute pe masă. Cu toţii erau spilcuiţi, îmbrăcaţi în uniforme, cu papioane şi ceasuri de buzunar legate cu lanţ, cu fireturi strălucitoare pe manşete, cu nasturi sclipitori şi păr lucitor. Tăcură toţi când intrară Yozō şi Kitaro.

— *Merde!* spuse unul dintre francezi printre dinţi. Ce furtună oribilă!

Yozō zâmbi. Asemenea tuturor francezilor care se

aflau la bord, sergentul Jean Marlin era un personaj arogant şi înţepat. Vorbea japoneza binişor, deşi avea o întorsătură a frazei amuzant de feminină. Fără discuţie, îşi dobândise vocabularul în cartierul plăcerilor, îşi dădu Yozō cu presupusul. Dar dincolo de aroganţă, Marlin avea simţul umorului. La început fusese unul dintre instructorii lor cu care se antrenaseră până când se transformaseră dintr-o liotă de samurai, care îşi agitau săbiile prin văzduh ori de câte ori nu le convenea ceva, într-o armată disciplinată şi foarte destoinică, ai cărei soldaţi mergeau în pas de marş fără să iasă din ritm, luptau ca unul singur şi erau în stare să-şi încarce şi să-şi reîncarce puştile Chassepot de trei ori pe minut. Yozō ştia că Marlin era la fel de devotat cauzei lor ca şi ei.

Vasul se înclină, iar bărbaţii prinseră masa cu putere şi înşfăcară hărţile şi celelalte instrumente împiedicându-le să cadă. Enomoto rămase nepăsător până ce se termină tangajul, apoi se uită la Yozō din care curgeau şiroaie de apă sărată pe minunatul covor olandez.

— Bună treabă, Tajima, spuse el. Ai putea să comanzi vasul ăsta de unul singur.

Umbra unui zâmbet îi lumină faţa cu oase delicate. De curând îşi lăsase mustaţă şi începuse să poarte părul tuns scurt, cu cărare într-o parte, după moda din Apus. La prima vedere părea întruchiparea politeţii şi a bunelor maniere. Era distant şi calm, cu o figură aristocratică, dar nimic nu putea ascunde încăpăţânarea cu care-şi încleşta maxilarul şi hotărârea nestrămutată ce i se citea în priviri. Yozō era singurul om de pe vas care nu tremura, plin de respect, în faţa lui.

— Dacă nu mă înşel, acum suntem chiar aici, spuse Enomoto, arătând cu degetul spre una dintre hărţi. Golful Washinoki. Intrăm în port, aruncăm ancora şi debarcăm trupele în zori. Să sperăm că vremea e de partea noastră. Tajima, continuă el, privindu-l fix pe Yozō, vreau să mergi cu forţele terestre, cu comandantul Yamaguchi şi cu corpul

de voluntari.

Yozō tresări.

— Comandantul Yamaguchi?

Vorbele îi ieşiră din gură înainte să le poată opri şi ceilalţi ofiţeri schimbară priviri între ei. Dar ordinele nu se discută. Yozō se înclină cât ai bate din palme, se îndreptă şi salută după moda apuseană.

— Da, să trăiţi.

— La fel şi tu, Ōkawa, îi spuse Enomoto lui Kitaro. Acum ascultaţi cu atenţie. Odată debarcaţi în golful Washinoki, traversaţi peninsula prin pasul Kawasui, îndreptându-vă spre fortul Goryokaku, care e chiar lângă Hakodate. Ţineţi minte, mergeţi repede şi uşor. Vor fi călăuze pe malul mării, care să vă conducă. Sergentul Marlin şi căpitanul Cazeneuve merg cu generalul Otori pe ruta cea mai scurtă, prin munţi, venind dinspre nord. Dacă avem noroc, ambele detaşamente se vor întâlni în fort în acelaşi timp. Garnizoana nu se aşteaptă ca cineva să treacă munţii pe o vreme ca asta, aşa că îi veţi lua prin surprindere. Cât despre flotă, vom înainta spre golful Hakodate şi vom ancora de îndată ce fortul va cădea în mâinile noastre.

Când se termină întâlnirea, Yozō şi Kitaro se strecurară cu greu pe scară spre puntea inferioară. Fum de petrol şi cărbune se scurgea de la cuptoare în timp ce vasul îşi croia vitejeşte drum pe marea agitată, iar câteva felinare atârnate se mişcară brusc, luminând întunericul.

— „Un erou ţine lumea în palmă”, zise Kitaro, a cărui voce răzbi prin vuietul cazanelor, zăngănitul şi huruitul fochiştilor şi al celorlalţi muncitori din cală.

— Te referi la comandant?

Yozō se aşeză pe un colac de odgon. Vedea cum Kitaro încerca să dea impresia că nu îi pasă, dar îl cunoştea prea bine pentru a putea fi dus de nas. Kitaro era devotat cauzei la fel ca oricare dintre ei, dar era marinar şi

învăţat, nu soldat, şi, spre deosebire de Yozō, luase parte la puţine bătălii. În vreme ce Yozō se simţea în largul lui cu o puşcă în mână, Kitaro era mai degrabă filosof. Cugetarea era *metier*[11]-ul lui.

Yozō scoase sticla de la centură şi o duse la gură, bucurându-se de senzaţia pe care i-o dădea băutura tare ce-i ardea gâtlejul. Avea mâinile negre.

— Comandantul Yamaguchi e un erou, dar şi o brută, spuse el gânditor. Comandantul-demon, aşa i se spune. Poate că Enomoto vrea să nu-l scăpăm din ochi. Am auzit că sare un pic peste cal când e vorba să pună mâna pe sabie. Poate că de aceea ne trimite Enomoto cu el, şi nu cu forţele navale.

Kitaro se ghemui lângă el.

— L-ai văzut la castelul Sendai, nu-i aşa?

Yozō dădu din cap.

— Consiliul de război.

Mai luă o gură de rom, înghiţind cu lăcomie şi savurându-i aroma, în timp ce gândul îi zbură înapoi la zidurile masive de granit ale castelului, care dominau peisajul cu înălţimea lor semeaţă, la ruginiul, roşul şi galbenul strălucitor al frunzelor de arţar din împrejurimi şi la labirintul de încăperi imense şi îngheţate, de coridoare în care nu pătrundea niciodată lumina soarelui. Totul se petrecuse cu aproximativ patruzeci de zile în urmă, steagul Alianţei Nordice, a cărui stemă era o stea albă în cinci colţuri, desenată pe fond negru, fluturase deasupra cetăţii. Yozō fusese acolo ca mâna dreaptă a lui Enomoto, cu ordine clare să asculte, dar să nu vorbească.

Sala mare de audiente era întunecată şi rece. Lumânări mari ardeau, aruncând o lumină galbenă pe tatami şi pe paravanele de aur aşezate de-a lungul pereţilor, iar fumul se ridica din pipele cu coadă lungă, plutind deasupra căminului. Erau prezenţi demnitari din fostul guvern al shogūnului şi înalţi consilieri

11 Meserie (în fr., în orig.).

reprezentându-i pe cei treizeci şi unu de comandanţi supremi ai Alianţei Nordice. Cu toţii în haine de ceremonie scrobite. Comandantul armatelor din nord, generalul Otori, şi mulţi alţi militari, îmbrăcaţi în uniformă, îşi ocupară locurile. La început toţi, demnitari, consilieri şi militari, îngenunchează cu respect după rang, dar curând începură să vorbească din ce în ce mai tare, în marea sală cu ecou, uitând de respectul pe care-l datorau celor de rang mai înalt.

Se ciorovăiră ore în şir. Unii dintre înalţii consilieri preferară să se dea bătuţi şi să jure supunere noului guvern. Erau cu toţii înfrânţi, fără discuţie, spuneau ei. Sudiştii înaintau spre nord, pustiindu-le castelele unul după altul. Era nebunie curată s-o ţii tot aşa. Ar fi fost mai bine să se recunoască învinşi.

Yozō le ascultă văicărelile tăcut şi dezgustat. Apoi Enomoto spuse răspicat:

— Încă nu e totul pierdut. Vine iarna. Oamenii noştri sunt rezistenţi şi obişnuiţi cu condiţiile vitrege, pe când cei din sud sunt o adunătură de slăbănogi. Habar n-au cum sunt iernile noastre de aici, din nord. Le va îngheţa şi sufletul în ei. Nu vor îndrăzni să vină după noi în nord, şi dacă vor îndrăzni, vor vedea moartea cu ochii.

Glasul lui calm şi puternic se auzea din ce în ce mai tare, până ce umplu toate ungherele prăfuite ale marii săli şi făcu pânzele de păianjen să tremure.

— Nu uitaţi, avem cei mai vânjoşi oameni din ţară. Şi avem de partea noastră nu doar armata, ci şi, gărzile de voluntari din Kyōto.

— Ce-a mai rămas din ele, bombăni un bătrân fălcos, cu faţa îmbujorată. Cei din sud sunt precum câinii pe urmele lor. Comandantul Yamaguchi e singurul lor conducător care şi-a păstrat capul pe umeri.

— Sunt de acord cu amiralul Enomoto, spuse răstit generalul Otori, un bărbat scund, aprig, cu cap rotund. Dacă ne consolidăm forţele, vom fi de neînvins.

— Comandantul e chiar aici cu noi, declară ritos Enomoto. Haideţi să ascultăm ce are să ne spună.

Yozō îşi aminti murmurul şi emoţia care cuprinseseră adunarea în clipa în care îşi făcu apariţia legendarul luptător. Era înalt, cel puţin astfel şi-l amintea Yozō, cu o faţă uimitor de palidă, un bărbat arătos, cu manta şi pantaloni bufanţi şi cu cele două săbii atârnându-i semeţe la centură. După părerea lui Yozō, arăta ca un om care îşi petrecuse timpul prin încăperi întunecate, punând la cale intrigi, şi nu pe străzile din Kyōto doborând duşmani, deşi se spunea că ucisese sute. Părul lui lung, negru şi lucios, lăcuit parcă, îi cădea neglijent pe spate. Comandantul privea cu obrăznicie spre bătrâni.

— În clipa în care a deschis gura, îşi puteai da seama că nu era samurai, îi spuse Yozō lui Kitaro. Lumea zice că e ţăran din Kano. A vorbit tare şi răspicat: „O să accept comanda trupelor unite”. Pe urmă s-a oprit uitându-se în jur, privindu-i fix pe toţi comandanţii mari, care stăteau ghemuiţi acolo, trăgând vârtos din pipă. „Dar cu o condiţie”, zise el. Era linişte atât de adâncă, încât se auzea musca în tavan. „Ordinele mele trebuie ascultate fără crâcnire. Dacă cineva, oricine ar fi el, îmi nesocoteşte ordinele, indiferent dacă e înalt consilier al vreunuia dintre marile domenii, îl omor cu mâna mea”. Chiar aşa a spus. Consilierii se priveau unul pe celălalt. Li se citeau gândurile pe faţă. Cine se credea el să-i ameninţe astfel? Şi felul în care a spus-o, pe tonul acela înfricoşător. Privirea lui era cea a unui om care nu face decât ceea ce doreşte.

— Când un om e destul de încăpăţânat şi convins că are dreptate, nimeni nu-l poate opri, zise Kitaro. Adună trei încăpăţânaţi la un loc şi numai Dumnezeu ştie ce se poate întâmpla.

Yozō încuviinţă din cap. Otori, Enomoto şi comandantul ţineau toţi trei sub control armata, marina şi gărzile de voluntari de la Kyōto. Toţi trei îi erau credincioşi shogūnului până la moarte. Şi toţi trei aveau în ochi o

sclipire de nebunie.

A doua zi în zori, Yozō era din nou sus pe punte. Ningea încă, iar fulgii erau atât de deşi, încât abia dacă puteai vedea ţărmul, şi ţurţuri de gheaţă atârnau de velatură şi de capătul vergii. Când se mai lumină un pic, desluşi un şir de ridicături stâncoase şi câteva bărăci izolate, la adăpostul unor dealuri acoperite de zăpadă. Marea înfuriată avea culoarea plumbului. Valurile se spărgeau de stânci, ridicând un zid de apă. Avea să fie o acostare periculoasă la Washinoki.

În jurul lui oamenii îşi încrucişaseră braţele de frig. Cei mai năpăstuiţi de soartă nu aveau pe ei decât uniformele de bumbac. Alţii găsiseră pelerine de ploaie din paie de orez sau piei de urs, de câine, punându-şi-le pe umeri. Yozō era înfăşurat în tot ce putuse găsi, dar frigul îi pătrundea până în măduva oaselor.

Un contingent de marinari scoase capotul de pe prima barcă, o încărcă şi o legă de capătul vergii. Răsuci capătul vergii, strângând funiile într-o parte şi slăbindu-le în cealaltă, şi coborî şalupa. Cârmaciul, botmanul şi cei doisprezece oameni care trăgeau la vâsle coborâră tiptil şi puseră uşurel piciorul în barcă, în vreme ce barca se legăna într-o parte şi-n alta şi se lovea cu putere de vas, împroşcând stropi de apă îngheţată ce formau o perdea de două ori mai înaltă decât statura unui om. Soldaţii se aliniară pe punte, încovoiaţi sub greutatea raniţelor, cu puştile atârnate de umeri. Primul se uită peste marginea vasului la scările înguste ce ieşeau din carenă şi se duceau jos de tot, direct în apa neagră şi învolburată. Şovăi, trase aer printre dinţi cu o şuierătură, pe urmă se uită în sus şi se îndreptă de spate, căci se auzeau paşi grei apropiindu-se.

Comandantul Yamaguchi era încă palid din cauza răului de mare, dar întreaga lui fiinţă emana aceeaşi aroganţă care îţi dădea fiori. Mergea cu umerii traşi spre

spate şi capul sus. Încruntat şi nemaiavând răbdare, se întoarse şi coborî scările, luând-o înaintea soldaţilor, ţinându-se de funii.

Îl urmară cu toţii şi, când ultimul dintre ei puse piciorul în barcă, aceasta se clătină, mai-mai să se răstoarne, iar câţiva soldaţi scoaseră un urlet. Comandantul făcu un semn dispreţuitor din buze.

Yozō înşfacă telescopul şi se uită prin zăpada viscolită la bărcuţa care se ridică şi cobora pe valuri. Din când în când se legăna pe creasta unui val, părând că era cât pe-aici să se răstoarne. O a doua barcă pornise deja când prima veni înapoi.

Yozō şi Kitaro se alăturară celui de-al treilea grup. Vasul se clătină exact când puseră piciorul în barcă. Oamenii de la vâsle se apucară de treabă, şi vântul împinse barca spre mal. Când erau aproape de ţărm, Yozō sări în mare, având senzaţia că se sufocă din cauza şocului pe care i-l provocase apa rece ca gheaţa în care intrase cu picioarele. Împreună cu vâslaşii prinse cu putere barca şi o ţinu bine, în vreme ce soldaţii coborâră pe uscat, înaintând cu greu spre plajă şi făcând un lanţ uman pentru a căra lăzile cu echipament şi provizii.

Ninsoarea încetase, cerul se însenina şi, de pe mal, Yozō văzu oceanul nesfârşit întinzându-se cenuşiu la orizont şi flota de opt vase în larg, cu catargele ridicate spre înalturi. Bărcile făceau curse încolo şi încoace, aducând oamenii de la vase la ţărm. Apoi, în timp ce privea pierdut în zare, una dintre bărci dispăru. Când apăru din nou, ţâşni ca propulsată de un arc, se ridică foarte sus în aer, imponderabilă. Trupuri mititele căzură în apa de culoarea plumbului. Yozō o luă spre bancul de nisip, dar Kitaro îl apucă de braţ.

— Nu fi nebun! Sunt mult prea departe! strigă el acoperind mugetul valurilor.

Soldaţii aveau chipurile pământii în timp ce aduceau încărcătura la mal. Pierduseră nişte tovarăşi minunaţi, şi

nici măcar în luptă. Dar oricine murea pentru shogūn se acoperea de glorie. Oare chiar aşa era? se întrebă Yozō pornind alături de Kitaro şi ceilalţi pe drumul cel lung prin trecătoare spre fortul Goryokaku şi spre oraşul Hakodate.

5

— Ce-ai păţit?

Hana tresări când cineva o împunse cu degetul în braţ. O femeie se uita de sus la ea. Avea o broboadă din lână groasă înfăşurată în jurul capului, care îi umbrea chipul, dar vocea îi părea tânără.

— Ce faci aici?

Vorbea repede, cu o voce piţigăiată, în jargonul specific centrului oraşului. Tot ce vedea Hana erau doi ochi negri, pironiţi asupra ei.

— Căutam magazinul Chikuzenya. Mi s-a spus că vor avea grijă de mine, şopti Hana cu glas tremurat.

Amorţise de tot din cauza frigului.

Femeia clătină din cap.

— S-a închis cu luni în urmă. Toţi au plecat… adică toţi cei care şi-au putut permite să plece. S-au dus cu mic, cu mare la Ōsaka. O fată care vorbeşte atât de frumos ca tine n-ar trebui să umble aşa, singură pe străzi. E periculos.

Cuprinsă de panică, Hana se uită în sus şi-n jos pe strada pustie, dându-şi dintr-odată seama unde se afla. Se auziră strigăte grosolane nu departe de locul acela şi Hana îşi aduse aminte de tinerii pe care îi văzuse mai devreme, cu pumnii încleştaţi şi cu săbii şi chipuri ameninţătoare. Un vânt rece făcu să zăngăne uşile glisante care se desluşeau ameninţătoare într-un zid de pe stradă, şi fetei noastre i se tăie respiraţia când îşi dădu brusc seama de situaţia îngrozitoare în care se găsea: părinţii şi socrii, morţi, soţul, plecat de mult la război. Ultima dată când primise veşti de la el se afla în drum spre Sendai. Nu avea

habar unde era asta, dar i se părea inimaginabil de departe.

Femeia îşi vârî o mână în mâneca celeilalte, scoase o pipă şi o cutie cu tutun, umplu pipa şi i-o întinse.

— Ţine, spuse ea, după care adăugă făcând o plecăciune: eu sunt Fuyu.

Încet, Hana îşi dezlegă broboada şi îi zâmbi recunoscătoare noii ei tovarăşe.

Simţi un iz de pudră şi ulei de păr ieftin când Fuyu se aşeză pe vine lângă ea. Femeia îşi desfăcu la rândul ei broboada şi Hana văzu că era într-adevăr tânără, nu cu mult mai mare decât ea, că avea o faţă rotundă, acoperită cu un strat gros de fard, nasul în vânt şi o gură frumoasă. Comportamentul fără ocolişuri al femeii i se păru Hanei destul de atrăgător. Scăpără dinţi o brichetă şi îşi apropie atât de mult chipul de obrazul Hanei, încât aceasta din urmă îi putu observa până şi porii de pe nas şi ciupiturile de vărsat de pe obraji.

Hana trase adânc şi încet din pipă. Îi plăceau tare mult gustul şi mirosul tutunului.

— Cum ai ajuns tu într-un loc ca ăsta? întrebă Fuyu. Pe aici mişună tot felul de scursuri şi de neisprăviţi alungaţi din rândurile samurailor.

— Pur şi simplu m-am rătăcit, spuse Hana, clătinând din cap. Eram aşa de sigură că voi găsi la Chikuzenya pe cineva care să-mi ofere un adăpost…

— Bărbatu-tău e samurai, nu-i aşa?

Fuyu o privea pe Hana într-un fel care o făcea să nu se simtă în largul ei.

— Bănuiesc c-a plecat la război şi te-a lăsat de izbelişte. Femeile suportă tare greu războiul, nu-i aşa?

— Şi soţul tău e pe front? o întrebă Hana cu îndoială.

Bineînţeles că Fuyu nu arăta a soţie de samurai şi nici nu se purta ca şi cum ar fi fost.

Dar Fuyu nu răspunse. Rămaseră amândouă în tăcere, ascultând cum se apropie strigătele aspre ale

tinerilor pe care Hana îi văzuse mai devreme.

— Ai nevoie de un adăpost, nu-i aşa? Un loc cald, unde să fii în siguranţă. Ştiu eu unde să te duc.

— Chiar ştii? întrebă Hana mirată că femeia aceasta, care apăruse pe neaşteptate, părea dornică s-o ajute.

— Nu sunt probleme cu munca acolo, spuse Fuyu. Şi e păzit. Soldaţii din sud nu au voie să intre, aşa că nu vei avea necazuri cu ei. E cel mai bun loc în care poţi să te adăposteşti dacă vrei să scapi de ei.

Fuyu făcu o scurtă pauză, dar rămase cu ochii pironiţi asupra Hanei şi afişă un zâmbet îndatoritor.

— Găseşti şi de lucru acolo. Ştii să coşi, nu-i aşa? Ai putea fi croitoreasă sau fată în casă, ori animatoare. Bănuiesc că ştii să scrii şi să citeşti. Se caută fete ca tine.

— Dar… unde e locul ăsta? întrebă Hana, începând să se simtă stânjenită.

— Trebuie doar să-ţi petreci noaptea acolo. Nu eşti obligată să rămâi dacă nu vrei.

Hana clătină din cap.

— Mulţumesc, dar nu-i nevoie. Îmi voi găsi eu singură un adăpost.

Dar chiar când spunea vorbele astea, ştia că n-are unde să se ducă.

Trăsăturile de pe chipul lui Fuyu se înăspriră.

— Cum vrei, spuse ea, schimonosindu-şi buzele. Tot ce pot să-ţi spun acum e că, dacă nu-mi urmezi sfatul, o s-ajungi să-ţi vinzi trupul la porţile oraşului.

Hana închise ochii, simţind cum o cuprinde panica în clipa în care gândul îi fugi la femeile pe care le văzuse acolo.

Fuyu o apucă de mână.

— Vino. Hai să mergem, până nu se lasă întunericul.

— Dar… dar unde-i locul ăsta în care vrei să mă duci? o întrebă Hana bâlbâindu-se.

— Ai auzit de cele Cinci Străzi, nu-i aşa? se răsti Fuyu. Poţi s-o duci acolo ca-n sânul lui Avram, mai bine

nici că se poate.

Cele Cinci Străzi. Hanei i se tăie respiraţia. Toată lumea ştia ce era acolo: un loc plin de culoare, de zgomot, de sunete care te zgâriau pe urechi, un loc unde luminile nu se stingeau niciodată, plin de femei machiate ţipător, unde bărbaţii se adunau în căutarea plăcerii. Soţul ei se lăudase cu faima pe care o avea printre femeile de acolo. Se spunea că era cel mai rău famat loc dintre toate locurile rău famate, un oraş în toată puterea cuvântului, care se afla la o oră bună de mers pe jos de zidurile oraşului Edo, destul de departe, în aşa fel încât oamenii cu bun-simţ să nu fie mânjiţi de ceea ce se petrecea acolo. Fără discuţie nu era un loc potrivit pentru o femeie ca ea.

— Nu, nu, zise ea gâfâind. Stai un pic, trebuie să mă gândesc.

— Poţi să te gândeşti cât vrei pe drum, replică Fuyu, trăgând-o pe Hana şi făcând-o să se ridice în picioare.

Luna urcase deja pe cer şi drumul pe care îl avea Hana în faţă se deşira la nesfârşit, lung şi drept, mărginit de o parte şi de alta de arbori de lac[12], înalţi şi subţiri, cu doar câteva frunze atârnând de crengile scheletice şi strălucind ca nişte monede de aur. Hana îşi vedea umbra mititică întinzându-i-se dinainte pe pământul îngheţat. Mult mai departe, pe ambele părţi ale digului, orezăria dispărea în beznă. Din când în când trecea pe lângă ele un grup de bărbaţi, care făceau un zgomot infernal, uneori, călare, alteori, pe jos. Le depăşeau în fugă oameni cărând palanchine, un bâtlan coborî din înalturi.

Lăsaseră mult în urmă străzile înguste şi acoperişurile din Edo, de culoarea ardeziei. Hana simţea cum Fuyu o ţinea strâns de cot, împingând-o înainte. Ar fi putut foarte uşor să se smulgă din strânsoare şi s-o ia la

12 Arbori *(Toxicodendron vemicifluum)* ce cresc în Orientul îndepărtat. Au o sevă toxică din care se obţine un lac foarte rezistent.

sănătoasa în altă direcţie, dar unde altundeva se putea duce o femeie singură? Ştia că mergeau într-un loc al plăcerilor pentru bărbaţi, dar oraşul era mult mai mare. Cel puţin aşa spunea lumea. Cu siguranţă sunt multe alte lucruri de făcut acolo.

— Uite! strigă Fuyu cu glas ascuţit şi plin de emoţie. Vezi? Acolo e! Hai să ne grăbim, c-au şi aprins felinarele.

În depărtare, luminând bezna de sub dig, se întindea o pânză strălucitoare precum ceaţa aurie pe care o ţes licuricii într-o noapte de vară. Briza aducea murmur de glasuri şi râsete şi arome slabe de lemn ars, de peşte la grătar, de tămâie şi excremente. Yoshiwara pe care nu o cunoştea decât din poveşti li se deschidea acum în faţa ochilor. Doar că nu era o poveste, era cât se poate de reală, iar Hana avea să fie în curând acolo. Privea fix în beznă, cu inima bătându-i de parcă ar fi stat să-i sară din piept.

Pentru că, în ciuda tuturor remuşcărilor pe care le avea, Yoshiwara o trăgea, o trăgea cu putere şi o făcea să-şi mişte picioarele mai repede. Aproape o făcea să uite de casa goală, de uşile care se trânteau, de siluetele ameninţătoare care o urmăreau pe terenul necultivat. Sunetele, mirosurile şi luminile scânteietoare o atrăgeau, promiţându-i o viaţă nouă, exotică, pe care nici măcar nu putea să şi-o închipuie.

Vântul tăios şi îngheţat o făcea să tremure, aşa că Hana îşi trase broboada peste obraji. O dureau picioarele, o chinuiau pietrele care îi intraseră în sandalele din paie de orez ce-i rodeau pielea la fiecare pas pe care-l făcea. Dar luminile erau din ce în ce mai strălucitoare şi nu trecu mult până când Hana începu să desluşească zdrăngănit de *shamisen*[13] şi sunet de glas omenesc.

Era deja întuneric beznă când ajunseră la o salcie singuratică. Ramurile ei desfrunzite se legănau şi plângeau

---

13 Instrument cu trei coarde ciupite, unul dintre cele mai populare instrumente muzicale japoneze.

în bătaia vântului.

— Salcia care te face să priveşti înapoi! spuse Fuyu.

Hana citise aproape totul despre salcia aceea. Aici se opreau bărbaţii să arunce o ultimă privire spre oraşul înconjurat de ziduri înainte de a pleca spre casă dimineaţa. Dincolo de ele se întindeau cele Cinci Străzi, un pătrat de lumină şi culoare în bezna terenului mlăştinos.

Hana se uită fix la digul care se întindea în spatele ei spre Edo şi spre viaţa pe care o dusese până atunci. Era pe punctul de a păşi într-o lume nouă şi ştia bine că, dacă va continua să păşească pe acest drum, dacă atunci va face una ca asta, digul şi luna şi stelele s-ar putea să rămână la fel, dar ea nu, în niciun caz.

6

Hana o urmă pe Fuyu, aproape alergând pe panta care ducea spre oraşul înconjurat de ziduri, pe lângă tarabe înghesuite una într-alta şi ceainării unde ospătăriţele stăteau la pândă, prinzându-i pe bărbaţi de mână şi încercând să îi tragă înăuntru, până când, în cele din urmă, ajunseră la un pod şi trecură peste apa mohorâtă din şanţul care înconjura zidul. O poartă uriaşă le apăru în faţa ochilor. De partea cealaltă se vedeau mulţimi de oameni, lumini strălucitoare, întreg vuietul şi agitaţia oraşului.

Hana se opri tremurând când un gardian făcu un pas înainte şi le tăie calea. Avea gâtul gros ca un buştean şi nasul turtit de parcă s-ar fi izbit cu el de un perete, iar într-o mână enormă ţinea un drug de fier cu un cârlig la capăt.

Se uită încruntat la ele, dar Fuyu îi zâmbi cochet, îi flutură o hârtie pe sub nas şi îi strecură câteva monede. Omul îşi căscă gura mare într-un rânjet, scoţând la iveală o adunătură de dinţi lipsă şi stricaţi.

— Poftiţi, doamnelor, grohăi el, făcându-le cu ochiul. Petrecere plăcută!

Şi aşa intrară în Yoshiwara. La început Hana merse cu paşi mărunţi, cu ochii în pământ, în vreme ce lumea trecea pe lângă ea, lăsând în urmă miresme mai aromate şi mai fine decât tot ce mirosise ea până atunci. Veşminte de mătase îi atingeau mâinile. Se învârteau chimonouri de sub care ieşeau la iveală picioruşe în sandale cu barete de satin, dar şi picioare mari în sandale de lemn care bocăneau la fiecare pas şi din care mijeau degete lungi, păroase. Bărbaţii trăncăneau şi strigau, iar femeile gângureau şi ciripeau ca nişte păsărele.

Atunci Hana recunoscu aroma ispititoare a vrăbiilor şi caracatiţei la cuptor şi nu-şi mai putu reţine curiozitatea. Ridică ochii şi simţi cum i se taie respiraţia. Oameni… Atât de mulţi, încât era aproape imposibil să te mişti! Hana privea în jurul ei, cu ochii larg deschişi. Negustorii îmbrăcaţi în mătăsuri şi brocarturi mergeau ţanţoşi printre samurai cu cocuri strălucitoare, unse cu ulei şi înnodate în creştetul capului. Micii comercianţi îşi făceau loc cu coatele. Servitorii ţâşneau de colo-colo şi oameni scunzi, cu pielea tuciurie, se uitau împrejur cu nesiguranţă, ca şi cum ar fi fost la prima lor vizită acolo şi nu ştiau cum să se poarte. Femei bătrâne stăteau pe vine în faţa uşilor, bârfind, cu chipurile zbârcite, aproape lipite unul de altul. Tineri zdraveni alergau dintr-o parte în alta, ţinând în echilibru tăvi cu mâncare puse una peste alta. Fetiţe cu chipurile acoperite de vopsea albă şi buzele de un roşu aprins treceau solemn pe stradă, ducând scrisori sau ţinându-se de mână.

Edo era un oraş ruinat şi înspăimântător, dar Yoshiwara colcăia de oameni care erau în căutarea plăcerii. Hana se uită în jur, fermecată de mirosuri, privelişti şi sunete. Dar teama încă nu o părăsise. Acesta nu era un loc potrivit pentru ea.

Tocmai când se hotărâse să-i spună lui Fuyu că se răzgândise şi că trebuia să plece numaidecât, aceasta din urmă o prinse strâns de braţ şi o împinse pe o stradă

lăturalnică şi întunecată, printr-o uşă deschisă. Ajunseseră.

O cameristă bătrână, îmbrăcată într-o jachetă cafenie fără formă, luată peste un chimono indigo, ieşi să le ureze bun venit, aducându-le un lighean cu apă în care să se spele pe picioare. Cum intră, Hana dădu cu ochii de nişte coridoare lungi şi văzu câţiva bărbaţi dispărând prin uşi dincolo de care se auzeau muzică şi râsete. Fuyu o conduse repede de-a lungul unor verande luminate de felinare, trecând pe lângă multe, multe camere, apoi deschise o uşă.

O femeie îngenunche lângă o măsuţă joasă. Scria ceva într-un catastif, la lumina unei lămpi cu petrol. Privită din spate, părea elegantă şi rafinată. Purta un chimono negru, simplu, legat cu un *obi*[14] roşu, şi părul îi era înnodat în vârful capului într-un coc strălucitor. Lângă ea erau o pipă, o ceaşcă şi un ibric ce sfârâia pe o sobă din ceramică.

Dar imediat se întoarse către ele, şi Hana trebui să se abţină să nu scoată o exclamaţie de uimire când văzu că faţa femeii era o adevărată plasă de riduri, acoperită cu un strat de pudră albă şi groasă, care-i intra în fiecare cută de pe obraji. Avea buzele date cu ruj stacojiu, iar ochii ei brăzdaţi de vinişoare roşii arătau ca şi cum ar fi suferit de icter. Pe bărbie avea un neg din care-i ieşea un fir de păr. Cu toate acestea era încă mândră, de parcă ar fi fost cine ştie ce frumuseţe nemaivăzută.

Femeia îşi fixă privirea pe chimonoul ei soios şi pe broboada murdară înfăşurată în jurul feţei. Hana se cutremură în clipa în care îşi dădu seama că se lăsase dusă în ispită de zgomotul, culoarea şi exotismul Yoshiwarei. Acum îi simţea fiorii reci. Căzuse într-o capcană.

— Scuzaţi-mă că vă deranjez, spuse Fuyu în şoaptă, cu umerii aplecaţi într-o atitudine slugarnică şi înghiontind-o pe Hana, dându-i de înţeles că trebuie să îngenuncheze.

---

14 Brâu lat legat cu o fundă mare la spate.

— Iar ai venit, Fuyu, spuse femeia cu un aer obosit.

Avea un glas gros şi răguşit şi vorbea ca şi cum ar fi fredonat un cântecel vesel într-un dialect pe care Hana nu-l mai auzise până atunci.

— De câte ori să-ţi mai spun că treburile merg prost? Continui să-mi aduci tot felul de femei care nu sunt în stare să facă altceva decât să mănânce şi să doarmă. Nu mişcă un deget pentru a-şi câştiga existenţa. Dacă mi-ai aduce o copilă, aş putea s-o şcolesc eu însămi, iar atunci altfel am sta de vorbă. Dar o femeie în toată firea şi neinstruită, pe deasupra... Mai mare deranjul. Să nu-mi mai aduci altele.

Se întoarse la catastiful ei şi puse mâna pe pensulă.

Pe Hana o cuprinse brusc furia. Nu avea de gând să facă o plecăciune în faţa acestei femei urâte şi bătrâne.

— Poate că sunt murdară din creştet până-n tălpi, dar neinstruită nu sunt, spuse ea cu înverşunare, nepăsându-i de ce avea să se întâmple după aceea. Mă trag dintr-o familie bună, am primit o bună educaţie. Ştiu să citesc şi să scriu. Sunt aici în căutare de adăpost. Pot să predau şi să-mi câştig existenţa în mod cinstit, dar, dacă nu puteţi să-mi oferiţi o slujbă care să nu mă dezonoreze, plec şi-mi încerc norocul în altă parte.

Femeia se holbă la ea cu ochii ei negri, dindărătul cutelor vopsite de piele zbârcită.

— Ia uită-te la ea, a prins glas, spuse femeia cu uimire. Şi are şi curaj pe deasupra.

O şuviţă din părul Hanei ieşise de sub broboadă şi i se încolăcise în jurul feţei. Femeia o prinse şi trase, iar Hana se chirci de durere când părul i se agăţă de pielea aspră a degetelor.

— Bun păr, spuse femeia. Bun şi gros. Şi negru. Fără zulufi.

— Broboada, şuieră Fuyu, printre dinţi şi înşfacă broboada Hanei.

Aceasta din urmă încercă s-o ţină, dar Fuyu i-o şi

trăsese de pe cap.

Femeia se aplecă mult înainte, holbându-se la ea cu neruşinare. Ridică din sprâncene şi făcu ochii mari, pe urmă întinse mâna şi, respirând greu, prinse bărbia Hanei între degetul mare şi arătător, ambele pline de bătături. Şocată, Hana simţi că-i vine să vomite din pricina mirosului de fard rânced şi de haine transpirate îmbibate de parfum.

Femeia se lăsă pe vine, proptindu-se în călcâie şi miji ochii până ce deveniră ca două linii. Avea o expresie şireată pe chip.

— Bineînţeles că nu-i o frumuseţe clasică, îi spuse ea lui Fuyu, dar ce-i rău în asta? Faţă frumoasă, rotundă, puţin ovală.

Se trase înapoi şi strigă:

— Tătucule, tătucule!

Se auziră paşi târşâiţi pe tatami şi uşa se deschise. Un bărbat cu o faţă pătrată şi o burtă ca un balon, care se revărsa pe deasupra centurii căzute, dădu buzna în odaie, învăluit într-un nor de sake şi fum de tutun.

— Încă una? întrebă el, închizând gura cu zgomot după fiecare silabă. Nici să n-aud. Treburile merg îngrozitor de prost, de-abia dacă mai apare câte un client. Nu-mi pot permite să hrănesc atât de multe guri.

Femeia îşi dădu capul pe spate şi se uită la bărbat printre gene.

— Ai dreptate, tătucule, spuse ea cu un tril feciorelnic. Dar asta…

— Nu faci altceva decât să-mi iroseşti timpul, femeie, bombăni el, lăsându-se în genunchi şi scoţând o pereche de ochelari din mânecă, pe care şi-i aranjă pe nas.

Se aplecă spre Hana, iar femeia luă o lumânare de pe masa joasă la care stătea şi o apropie de faţa acesteia. Ochii omului, care se vedeau mici de după lentile, se făcură mari, apoi se îngustară. Bărbatul se dădu câţiva paşi înapoi şi se holbă la Hana ca şi cum ar fi preţăluit o

pictură, un vas pentru ceremonia ceaiului sau o ţesătură.

— Nu-i rea deloc, spuse el în cele din urmă. Faţa ei are aproape forma seminţelor de pepene. Şi pielea e bună, albă, fără semne. Nu-i găsesc niciun defect. Ochi mari, nas frumos, gură mică, gât subţire. Le are pe toate.

Şocată, Hana îl ţintui cu privirea. Tocmai deschidea gura să protesteze când bărbatul o înşfacă de bărbie, ţinând-o atât de strâns, încât îi dădură lacrimile de durere. O trase în jos cu mâinile lui mari şi îi desfăcu buzele cu cealaltă. Hana făcu efortul să nu vomite când simţi gustul de tutun de pe degetele lui acoperite cu pete cafenii.

— Buni dinţi, mormăi el.

Fuyu era pe podea, în genunchi, aruncând priviri în toate părţile, ca să nu-i scape nimic.

— Dă-ţi jos jacheta, spuse ea cu arţag.

Bărbatul o prinse pe Hana de mână, i-o întoarse şi îi mângâie podul palmei, după care îi îndoi degetele spre spate până când biata de ea crezu că se vor rupe. Clipea des, încercând să-şi înghită lacrimile.

— Alta ca asta nu mai găsiţi, spuse Fuyu cu un glas care suna neplăcut. N-ai de unde să ştii ce poate să iasă dintr-o copilă. De la o femeie în toată firea ştii la ce să te aştepţi. Nu vreau să te contrazic, tanti, da' vezi şi tu cum stau lucrurile. E într-adevăr o frumuseţe, o frumuseţe clasică.

Hana se uită la bărbatul cu fălci mari, la bătrâna cu faţa vopsită şi la Fuyu, care o urmărea cu ochii plini de dorinţă şi interes. Nici n-avea rost să încerce să ajungă la sufletele lor. Îi era cât se poate de clar. Dar nici nu avea de gând să cedeze fără luptă. Trase adânc aer în piept. Trebuia să le spună verde-n faţă că şi ea era om, la fel ca ei, nu un obiect pe care să-l cumperi şi să-l vinzi.

— Nu de asta am venit aici, zise cu glas tremurat. Chipul meu n-are nimic de-a face cu asta. Ştiu să scriu şi să citesc. Pot să predau într-o şcoală.

— O auzi, tătucule? întrebă femeia gudurându-se. Are

spirit. Şi clasă. Şi cum mai vorbeşte! Ascult-o!

Bărbatul îşi vârî ochelarii înapoi în mânecă şi se ridică în picioare.

— Prea bătrână, zise el, ridicând din umeri şi întorcându-se spre uşă.

— Dă-i o şansă, tătucule, spuse femeia pe un ton linguşitor. De cântat şi de dansat, oricine poate. Dar scrisul şi cititul sunt îndeletniciri pe care nu le găseşti la tot pasul. Haideţi să vedem cum scrie. Vino-aici, fetiţo. Arată-ne ce ştii.

Dar Fuyu se şi ridicase grăbită în picioare, cu chimonoul mototolit.

— O să mă duc în altă parte. E o fată extraordinară. O să găsesc eu uşor pe cineva care s-o ia, spuse ea pe un ton alunecos.

Lumânările sfârâiră şi o bobiţă de ceară se scurse încet de-a lungul uneia dintre ele. Bărbatul se holba la Hana cu ochii lui mici şi neiertători.

— Pe spate, zise el dintr-odată.

Până să-şi dea seama ce se întâmplă, bătrâna o şi înşfăcase pe Hana de umeri şi o împinsese spre podea. Ţipă şi se zbătu, dar femeia era neaşteptat de puternică. Fuyu îi acoperi gura cu mâna, s-o facă să tacă, şi-i ajută pe cei doi s-o ţintuiască la podea.

Cele două femei se lăsară cu toată greutatea peste ea, în vreme ce bărbatul îi ridică chimonoul şi-i desfăcu picioarele. Hana auzi un trosnet de tatami în clipa în care omul îngenunche între picioarele ei. Două mâini cu degete grosolane îi ciupeau şi îi frământau pielea. Auzea respiraţia enervantă a bărbatului, simţind-o fierbinte pe coapse. O durere sfâşietoare îi traversă măruntaiele când un deget gros pătrunse adânc în ea, iar fata ţipă şi încercă să se ferească.

În cele din urmă omul îi dădu drumul şi se lăsă pe vine.

— Bună, n-am ce zice, spuse el. Tare, culoare

frumoasă. Trandafirie. Proaspătă. Formă minunată. Clienţilor noştri o să le placă, adăugă el cu bucurie.

Hana se ridică în capul oaselor, strângându-şi hainele pe lângă picioarele goale. Rămasă fără suflare din cauza şocului, cu chipul pârjolit de umilinţa pe care o îndurase, înghiţea în sec în vreme ce lacrimi fierbinţi îi şiroiau pe obraji.

— Ei bine? întrebă Fuyu.

— Va facem un hatâr, zise bărbatul cu glas măsurat. Vă scăpăm de ea.

— Eşti prea bun la suflet, tătucule, spuse femeia ţuguindu-şi buzele cu cochetărie. Nimeni altcineva n-ar lua-o aşa de bătrână. Bineînţeles, totul depinde de…

Fuyu se uită la unul, apoi la celălalt.

— Haideţi să vorbim afară, zise ea. Sunt sigură că putem ajunge la o înţelegere. Sunt sigură că putem găsi o cale să-i dăm fetei ăsteia ceva de lucru.

Hana căzu în genunchi, ghemuită, abia găsind curajul să respire. Uşa se închise şi paşii se îndepărtară. Prea târziu, înţelegea cât de naivă fusese. Plângea cu capul pe genunchi.

După multă vreme, privi în sus. Casa răsuna de cânt, de zdrăngănitul *shamisenelor,* de vorbe şi râsete, dar sunetele erau înăbuşite, venind parcă de departe, trecute prin filtrul multor pereţi. Aburul pufnea din ceainic şi mangalul din vasul cu jăratic strălucea. Ceştile pentru ceai şi pensulele de scris şi vaza cu rămurele, lucrurile mărunte din cameră luau altă înfăţişare la lumina pâlpâitoare a lămpii, de parcă ar fi fost însufleţite. Trase mult aer în piept, până o trecură fiorii, îşi se şterse faţa cu mâneca. Părea să aibă o şansă – o mică şansă – de a pleca de acolo pe furiş. Îşi luă bocceaua şi crăpă uşa.

Nu era nimeni afară pe verandă. Se vedeau lumini îndărătul paravanelor de hârtie care despărţeau camerele de jur-împrejurul curţii şi umbre durdulii, rotunjoare umblau de colo-colo, ducând tăvi, iar altele, zvelte, dansau

cu mişcări graţioase. Ici şi acolo silueta câte unui bărbat descriind mişcări pline de furie, încât ai fi putut crede că e cuprins de nebunie. Totul arăta încântător de sărbătoresc, dar Hana ştia că nici nu putea fi vorba de aşa ceva. Se uită cu grijă în stânga şi-n dreapta. Apoi se furişă afară. O clipă simţi cum o cuprinde un val de speranţă, apoi îşi dădu seama că nici nu avea idee încotro s-o apuce. Închizând uşa în urma ei, se furişă de-a lungul verandei pe vârful degetelor.

Trecuse pe lângă câteva camere când se deschise brusc o uşă şi o siluetă învăluită în mătase ieşi parcă plutind, răspândind parfum de mosc. Hana se opri dintr-odată, cu inima bătându-i mai-mai să-i sară din piept. Chipul femeii traversă întunericul. Era o mască albă, netedă şi fără cusur, strălucind în lumina palidă ce se strecura prin paravane. Ochii ei, conturaţi cu negru, erau lipsiţi de expresie, iar în mijlocul fiecărei buze avea câte o petală roşie, preschimbându-i gura într-un bobocel de trandafir nedeschis. Ai fi zis că e o păpuşă de porţelan.

Mută de uimire, Hana se dădu înapoi, cu ochii holbaţi, când femeia îi adresă câteva cuvinte neinteligibile, într-un fel de ciripit murmurat.

— Bineînţeles, spuse femeia fără tragere de inimă, pronunţând silabele cu grijă, de parcă ar fi vorbit o limbă pe care o folosea numai din când în când. Nu ştii limba noastră. Acesta e primul lucru pe care va trebui să-l înveţi. Nu te mai holba aşa la mine. După tine veneam.

În timp ce vorbea, Hana îşi dădu seama că, sub stratul gros de fard, femeia avea un chip banal. Avea o gură cu buze ţuguiate, iar părul nu-i era drept, ci creţ. Câteva şuviţe îi încadrau faţa, iar din mânecile chimonoului ei de un roşu ţipător ieşeau două mâini mari, cu degete groase.

Dar nimic din toate astea nu conta. Fardul o preschimbase într-o apariţie misterioasă, într-o fiinţă venită parcă dintr-o altă lume.

— Nu ştiu cine crezi tu că sunt, i-o trânti Hana. Nu locuiesc aici. Tocmai… tocmai plecam.

Pe măsură ce pronunţa cuvintele îşi dădea seama cât de ridicol suna ceea ce spunea. Un singur motiv le aducea pe femei în astfel de locuri, niciuna nu venea în vizită.

— Voi, sclifositele astea de neveste de samurai… Sunteţi toate o apă şi-un pământ, spuse femeia. Vă credeţi prea bune pentru noi, dar să-i mulţumiţi cerului că sunteţi aici. Multe fete nici n-au norocul să fie primite aici. E o casă bună. Mi s-a spus să am grijă de tine. Poţi să-mi spui Tama, ăsta e numele meu.

Neluând în seamă protestele Hanei, o prinse de cot şi-o conduse de-a lungul verandei, după care traversară un coridor. Printre uşile de hârtie Hana văzu că peste tot erau petreceri dezlănţuite. Auzea cântece şi vedea oameni dansând şi simţea arome după care îi lăsa gura apă şi care îi aduceau aminte de cât de foame îi era.

Un grup de tinere în chimonouri nemaipomenit de frumoase veniră spre ele ca un stol de păsări cu pene viu colorate, cu feţele lor albe strălucind în lumina felinarelor.

— Nu pot să-i suport pe oamenii ăştia din sud, spuse una cu îndârjire.

Vorbea cu un glas ascuţit şi pătrunzător, dar accentul aducea mai mult cu cel al Hanei. Aceasta din urmă o privi fix, cu uimire.

— Urăsc faptul că trebuie să-mi desfac picioarele pentru ei.

— Pe vremurile astea sunt singurii oameni cu bani, spuse o alta. Va pleca în curând, asta dacă avem noroc.

Trecură pe lângă Hana fără s-o observe măcar, asemenea apelor unui râu peste o piatră. Hana se îmbujoră, ruşinată brusc de hainele murdare cu care venise pe drum.

— Omul ăsta din sud de care mă ocup îmi tot spune că Edo s-a dus pe apa sâmbetei, mormăi prima femeie pufnind. Zice că singurul lucru care-l face suportabil e

Yoshiwara. Îi numeşte pe ai noştri rebeli.

Glasul ei devenise un mârâit plin de furie.

— Rebeli! auzi colo ce obrăznicie! zice că „rebelii” care au rămas în viaţă au plecat la Sendai şi s-au înrolat în marina militară, marina noastră.

Inima Hanei o luă razna. În ultima scrisoare pe care i-o trimisese, soţul ei îi spusese că se îndreaptă spre Sendai.

Femeile se făcură nevăzute după un colţ.

— Se îndreaptă spre nord, îşi unesc forţele, se auzi glasul piţigăiat, pe care abia mai puteai să-l desluşeşti în depărtare. Bineînţeles, nu i-am spus ce cred eu cu adevărat. L-am periat, i-am zis că e foarte deştept. În felul ăsta, cu siguranţă îmi va spune mai multe. Dar am aflat deja lucrul cel mai important: vasele au pornit la drum. Vasele noastre.

Hana auzi aceste cuvinte cât se poate de clar, ca şi cum ar fi fost chiar lângă femeia care le rostise. Dacă nu fusese deja omorât, soţul ei se afla pe unul dintre vasele acelea.

Încă există o rază de speranţă. Ar trebui pur şi simplu să facă tot ce-i stă în putinţă pentru a rămâne în viaţă şi să se roage ca, la sfârşitul războiului, să vină în Yoshiwara şi să o salveze.

7

Lui Yozō nu-i mai fusese niciodată atât de frig. Acum cerul era senin şi soarele strălucea mângâind uşor stâncile şi făcând să sclipească, precum cioburile, tăişurile lăncilor şi baionetelor soldaţilor care înaintau cu greu în faţa lui, iar peste o clipă puteai să juri că s-a lăsat noaptea şi zăpada cădea în rafale sălbatice, vijelioase. Vântul bătea atât de tare, încât Yozō abia putea să-şi păstreze echilibrul făcând mari eforturi să nu cadă. Singurele sunete care tulburau liniştea erau trosnetul crengilor încărcate de

zăpadă sau bufnitura surdă a acesteia alunecând şi zdrobindu-se pe pământ.

La sfârşitul primei zile, Yozō era îngheţat bocnă şi ud până la piele. Nu-şi mai simţea degetele de la mâini şi de la picioare, iar dinţii îi clănţăneau incontrolabil. Înainta urcând muntele cu încrâncenare, împreună cu Kitaro şi ceilalţi camarazi, căţărându-se pe stânci, scuturându-şi zăpada de pe haine şi înaintând dureros de încet prin trecătoarea care îi ducea spre fortul Goryokaku şi Hakodate.

Când se lăsă seara, începură să desluşească siluetele întunecate ale unor clădiri, îngrămădite pe malul unui lac acoperit cu gheaţă, înconjurate de copaci. În jurul pieţei din sat erau case mari, cu acoperişuri înclinate din paie, dinăuntrul cărora veneau mirosuri îmbietoare de lemn ars şi mâncare. Pe lângă ei treceau câini costelivi cu blană albă şi deasă, mergând cu coada între picioare. Sătenii se făcură mici când îi văzură pe soldaţi cu puştile. Erau bărbaţi înalţi, ciolănoşi, cu părul vâlvoi şi bărbi lungi, îmbrăcaţi cu haine vătuite, groase sau piei de urs, oameni din Ezo, din câte se părea, băştinaşi de pe insulă. Cu toţii ştiau că erau sălbatici, că pescuiau somon şi vânau urşi.

Yozō îşi auzi camarazii murmurând:

— Comandantul spune că trebuie să înnoptăm aici.

Intră într-una dintre case, urmat de Kitaro. Înăuntru se simţea un puternic miros de peşte, dar cel puţin se afla la adăpost şi era cald. Când ochii i se obişnuiră cu întunericul, descoperi o groapă în care ardea un foc. Era în mijlocul încăperii cu rogojini aspre de paie întinse pe podeaua de pământ umed, şi câteva inele de coajă de mesteacăn ardeau de zor, dând o lumină care când se înteţea, când dispărea. În curând, cincizeci de oameni se îngrămădiseră în spatele lor şi stăteau pe vine în jurul buştenilor ce ardeau mocnit, frecându-şi palmele şi suflând în ele aer cald, pentru a le încălzi. Mirosul de lemn ars se amestecase cu mirosul greu de sudoare şi uniforme

murdare.

Ţinând morţiş să-i vadă pe soldaţi fericiţi, omul din Ezo alerga în toate părţile după mâncare.

Yozō se ghemui pe rogojinile aspre, ţinând un castronel de supă în mâna făcută căuş. Era o supă groasă cu un miros neobişnuit, grasă şi un pic râncedă, cu oase de peşte plutind în ea. Strâmbă din nas, luă o înghiţitură şi se simţi uşurat când îşi dădu seama că totuşi era fierbinte şi-i umplea stomacul. Camarazii lui vorbeau deja tare şi râdeau de se cutremura casa.

— V-amintiţi când am luat cu asalt hanul Ikedaya? întrebă un glas. Am ciopârţit cu mâna mea şaisprezece nenorociţi veniţi din sud. I-am numărat.

— Asta-i nimic, urlă un altul lovind cu pumnul în podea. Pe răbojul meu au fost douăzeci.

— Tare-aş vrea să-mi simt din nou sabia tăind în carne vie, mormăi altul, un bărbat oacheş, cu nasul turtit şi faţa cărnoasă a unui om de la ţară.

— Mâine, dacă avem un pic de noroc, spuse primul. Când ajungem la fortul Goryokaku.

O femeie punea buşteni pe foc. La început Yozō crezu că zâmbeşte, apoi îşi dădu seama că avea un tatuaj în jurul gurii, ca o mustaţă. Dincolo de zgomotul infernal din încăpere, Yozō auzi un fel de zumzet dezlânat. Una dintre femei luase lui instrument muzical şi acum zdrăngănea la el, cântând încetişor din gură.

Prin fum, în lumina slabă, Yozō îl văzu pe comandantul Yamaguchi. Stătea pe o platformă ridicată în celălalt capăt al odăii, cu spatele drept şi vorbea cu câţiva dintre locotenenţii lui. Era o privelişte ciudată, marele conducător militar într-o colibă de ţărani, mândru de parcă s-ar fi aflat în palatul unui rege.

Yozō se uită la Kitaro. Şi el îl privea fix pe comandant, cu o expresie visătoare pe chip, întrebându-se parcă, la fel ca Yozō, ce Dumnezeu căutau ei acolo, la capătul pământului, într-un ţinut potrivit doar pentru sălbatici.

A doua zi de dimineaţă, devreme de tot, Yozō înainta poticnindu-se, prea îngheţat ca să mai scoată vreo vorbă, încercând să nu-l scape din ochi pe comandant, care mergea în fruntea tuturor şi înainta cu paşi mari. Treceau printr-o pădure, iar pinii falnici şi peisajul alb, cufundat în tăcere, îl făceau pe Yozō să se gândească la măreţele catedrale ale Europei. Nu mai văzuse niciodată asemenea clădiri magnifice, înălţându-se atât de sus.

Îşi lăsă gândul să zboare la vaporul cu zbaturi, *Avalon,* care îl dusese de la Rotterdam la Harwich, în cea mai puternică ţară din lume. De acolo luase trenul spre Londra, unde bătuse străzile cu piciorul, pătruns de veneraţie la vederea impresionantelor clădiri de piatră, cu aura lor de bogăţie şi istorie, a pieţelor publice şi a lăcaşurilor de închinăciune, atât de înalte, încât simţea o durere în ceafa când ridica ochii să privească acoperişurile ţuguiate, care se micşorau dispărând în cer.

Dar acum, după ce se întorsese în Japonia, nu monumentele măreţe îi lipseau atât, cât imaginile pe care le vedea zi de zi: cabrioletele cu vizitiu, bărbaţii cu jobenuri lucioase şi femeile cu rochii ca nişte clopote de templu, străzile modeste cu case din cărămidă, calea ferată metropolitană, care săpa adânc în pământ ca o cârtiţă, fluieratul trenurilor care îţi spărgea urechile, praful de cărbune sufocant ce plutea peste tot în aer şi ceaţa deasă şi umedă („supa de mazăre”, cum o numiseră ei) ce învăluia oraşul iarna.

Dar mai mult decât orice pe lume îi lipseau femeile care se plimbau ţanţoşe în sus şi-n jos pe Haymarket[15] cu feţe machiate şi zâmbitoare şi cu sânii revărsându-li-se peste decolteu. Cu ochii lor albaştri, cu părul blond şi pielea trandafirie, atât de diferite de doamnele din Yoshiwara, dar cu toate astea îl primiseră cu braţele

15 Stradă din Londra renumită pentru prostituatele care locuiau acolo.

deschise şi îl făcuseră să se simtă aşa de bine. Ar da orice să se poată întoarce acolo măcar o singură zi, îşi spuse el în gând.

Deodată îşi dădu seama că mergea foarte aproape de bărbatul din faţa lui. Comandantul se oprise într-un luminiş. Se apropie cu paşi mari de un bolovan, sări pe el şi scoase un telescop. Rămase cu privirea aţintită în jos, după care se întoarse şi făcu un semn autoritar cu mâna.

Readus cu brutalitate în prezent, Yozō ridică telescopul şi focalizā. Ajunseseră în cel mai înalt punct al trecătorii şi dedesubt, cât vedeai cu ochii, se întindea o câmpie sclipitoare de zăpadă şi gheaţă, cu dealuri îndepărtate şi cerul cu o cupolă căzând deasupra capetelor lor. Într-o parte se zărea un păienjeniş de străzi, trasând în zigzaguri prin zăpadă, presărate cu case, iar în depărtare se vedea oceanul cenuşiu ca plumbul. Traversaseră peninsula. Chiar dedesubtul lor, un contur mic, dar decupându-se clar pe albul orbitor al omătului, se distingea o stea în toată regula, cu cinci colţuri, fortul. Yozō văzu fumul ridicându-se dinăuntru şi scânteierea gheţii din şanţul de apărare.

— Fortul Goryokaku! strigă cineva.

— Fortul Goryokaku! *Banzai!*[16] strigară şi alţii.

Degetele lui Yozō, atât cele de la mâini, cât şi cele de la picioare, erau ca nişte beţe de gheaţă, dar de-abia dacă-şi mai dădea seama de asta. El şi camarazii lui se bulucirā în luminiş, aplecându-se pe sub copaci sau căutând bolovani pe care să se caţăre. Comandantul stătea drept şi mândru pe o movilă mare, cu umerii traşi înapoi. Purta o pereche de cizme după moda apuseană, care erau pline de noroi şi zăpadă. Mantaua îi era pătată. Îşi privea soldaţii, iar părul negru, strălucitor îi cădea în şuviţe rebele pe lângă obraji.

— Bărbaţi din corpul de voluntari Kyōto! strigă el, glasul lui puternic brăzdând tăcerea. Voluntari, patrioţi,

16 Strigăt de luptă sau de bucurie patriotică.

zise el, făcând un gest larg cu braţul spre câmpie. Fortul Goryokaku, o stea cu cinci colţuri, ca steaua Alianţei Nordice. Ne aparţine, e al nostru, e destinul nostru! Trădătorii din sud l-au izgonit pe stăpânul nostru din castelul din Edo şi l-au obligat să plece în exil. Ne-au ucis familiile, ne-au distrus culturile şi au pus mâna pe castelele noastre. Dar acum soarta începe să ne zâmbească. Asta e şansa noastră. Ştim cu toţii că fortul Goryokaku e o fortăreaţă de nepătruns. Dar oamenii care alcătuiesc această garnizoană abia au schimbat taberele şi nu vor să moară pentru o cauză în care nu cred. Cât despre noi, suntem războinici de temut. Luptăm pentru stăpânul nostru şi nu ne e frică de moarte. Generalul Otori şi trupele lui înaintează prin trecătoare din direcţia opusă. Vor să atace fortul prin partea de nord şi să pună stăpânire pe podul din nord. Noi trebuie să ne strecurăm câte doi, câte trei şi să punem stăpânire pe pod de la sud. Vom sta ascunşi şi ne vom apropia doar la lăsarea întunericului. De îndată ce fortul va cădea în mâinile noastre, Hakodate va fi al nostru şi flota shogūnului va ancora în golful Hakodate. Astăzi, fortul Goryokaku, mâine, toată insula Ezo! Trăiască shogūnul! *Banzai!*

Soldaţii strigară atât de tare de bucurie, încât grămezi mari de zăpadă se scuturară de pe crengile copacilor.

Yozō râse din toată inima. Era gata s-o pornească la drum, nerăbdător să pună mâna pe puşcă, să simtă cum sabia lui taie în carne vie. Chiar şi Kitaro se luminase la faţă şi striga „ura!” din toţi rărunchii.

Oamenii se repeziră la vale ca o haită de lupi, apoi se împrăştiară şi-şi văzu fiecare de drumul lui, în tăcere, traversând câmpia. Se întuneca, şi zăpada înăbuşea zgomotul paşilor.

Stând aproape unul de altul, Yozō şi Kitaro o luară cu grijă prin zăpadă, ascunzându-se pe după copaci, dându-şi silinţa să ţină acoperite ţevile puştilor, nelăsând muniţia să

se ude. Din când în când, câte unul dintre ei se adâncea până la gât în nămeţi. Când se lăsă amurgul, văzură parapete masive de granit apărând la orizont, proiectându-se pe întinderea albă, nu departe, ci chiar în faţa lor, şi de-a lungul zidurilor, umbrele amplasamentelor de tun. Yozō avea gura uscată. Inima îi bătea cu putere şi simţea un nod în stomac. Venise timpul.

Se auzi un fluierat ca ţipătul unui liliac, şi Yozō privi în jur. Siluete fără contur precis făceau semne disperate cu mâna, dându-le de înţeles că trebuie să se mişte foarte repede. Ghemuiţi la pământ, se furişară tot mai aproape de parapete, părând nişte pete negre pe zăpadă. Yozō respira repede şi scurt. Trebuia să fie vigilent, calm, concentrat.

Câte doi, câte trei oamenii se furişau pe lângă şanţ, făcând tot ce le stătea în putere ca să nu fie văzuţi. Mormane de zăpadă erau adunate pe lângă ziduri şi îngrămădite de-a lungul meterezelor. Şanţul era acoperit de gheaţă.

Nu era zăpadă pe pod. O curăţaseră. Cu mişcări uşoare şi agile, asemenea unei pisici sălbatice, Yozō trecu tăcut peste scândurile îngheţate, urmat îndeaproape de ceilalţi soldaţi. Vedea santinelele în mantale şi sandale din paie de orez păzind porţile imense, cu aerul îngheţat transformându-le răsuflarea în rotocoale groase de fum. Aveau o poziţie ciudată, ca şi cum nu s-ar fi simţit în largul lor îmbrăcaţi în veşmintele acelea străine. Scoţându-şi pumnalul, Yozō apucă o santinelă de gât şi îi tăie beregata. Sângele fierbinte îi şiroia pe mâini. Când cealaltă santinelă încercă să-i ţină piept, Yozō trecu peste cadavru şi îi înfipse pumnalul în stomac.

Împreună cu Kitaro trase santinelele din calea siluetelor care înaintau repede, în tăcere. Porţile se deschiseră cu un scârţâit şi soldaţii năvăliră înăuntru, comandantul grăbindu-se să ajungă în fruntea lor. Yozō îi observă ochii, ca ai unui lup în beznă, mişcându-se iute dintr-o parte în alta, să nu-i scape nimic.

Odată ajuns înăuntru, Yozō îşi dădu seama că fortul Goryokaku se deosebea de orice alt castel în care pusese vreodată piciorul. Era un labirint, o întindere imensă de cazărmi. Ascunzându-se când după o clădire, când după alta, folosindu-le drept paravan, oamenii se îndreptau spre o construcţie masivă din lemn, cu acoperişuri ţuguiate, ascunse sub un strat gros de zăpadă, şi cu un turn de pază ce ieşea la iveală din vârf. Ţurţuri ca nişte suliţe străluceau pe sub streşini. Vântul şfichiuia zăpada în rafale, făcând-o să sclipească în întunericul nopţii, acoperind oamenii şi clădirile cu un praf alb şi fin.

Deodată se auzi o bubuitură asurzitoare şi Yozō se aruncă la pământ, prinzându-l cu putere pe Kitaro, care era încă în picioare, şi trăgându-l jos lângă el. Peste o clipă ridică fruntea şi privi în jur. Se auzi o a doua bubuitură şi Yozō îşi dădu seama că venea din afara fortăreţei. Apoi încă una, pe urmă încă una, urmate de pocnetul puştilor. Fulgere brăzdară cerul, reflectate de nori, făcând ca silueta măreţei fortăreţe să se contureze pentru câteva clipe la orizont.

— Sunt ai noştri. Generalul Otori, mormăi el.

Kitaro încuviinţă printr-o mişcare a capului. Yozō îl auzi răsuflând uşurat.

O explozie despică cerul şi, pentru o clipă, armata aceea pestriţă a comandantului, şase sute de ţicniţi şi aventurieri, apăru în lumină, alergând prin fort cu puştile ridicate în poziţie de tragere. Un clopot sună alarma cu disperare şi dinăuntrul clădirii se auzi o salvă de tun.

— Acoperiţi-ne! strigă comandantul cu glas dur.

Yozō se căţără într-un copac din interiorul fortului, înghesuindu-se între două crengi care se uneau la bază. Vârî mâna în raniţă, scoase un cartuş şi-şi încărcă puşca Snider-Enfield[17]. Văzând lumini mişcându-se prin fort, ţinti ferestrele şi trase, încărcă puşca încă o dată şi trase foc

17 Armă de foc la care cartuşul se introduce într-un locaş aflat în partea din spate a ţevii.

după foc, în vreme ce comandantul şi garda de voluntari se repezeau la uşă, urlând ca o haită de animale sălbatice.

Se feri când ceva îi trecu vâjâind pe lângă ureche. Un glonţ. Un altul nimeri în trunchiul copacului. Yozō se feri şi sări rostogolindu-se în nămeţi. Oameni negri veneau în goană spre el, cu săbiile scânteind. Ridicându-se, Yozō îşi apucă strâns puşca de ţeavă şi o roti în aer. Se iscă o pală de vânt şi se auzi un pocnet în clipa în care patul puştii izbi cu putere capul unui om. Un altul venea în goană spre el, scoţând un strigăt de luptă. Yozō îşi aruncă puşca pe umăr şi apucă mânerul sabiei. Cu o mişcare agilă o scoase din teacă retezând beregata omului. Se feri când acesta căzu la pământ.

Din spate se auzeau paşi venind către el. Se întoarse, schimbă direcţia loviturii, apoi se aruncă asupra atacatorului şi amândoi se rostogoliră în zăpadă, dându-şi pumni şi înşfăcându-se unul pe celălalt. În cele din urmă, Yozō răsuci la spate mâna bărbatului, îl ţintui la pământ imobilizându-l cu genunchii şi-i afundă faţa în zăpadă.

— De ce lupţi pentru trădători? urlă el ca scos din minţi.

Omul se zbătea disperat. Yozō îl ţinea încă întins la pământ când auzi răpăitul tobelor. Ridică privirea. Printre copaci pâlpâiau luminile felinarelor. Se auzi un sunet, îndepărtat la început, pe urmă din ce în ce mai puternic. Mii de picioare încălţate în sandale din paie de orez tropăiau peste podul din partea de nord şi peste şanţul îngheţat, între meterezele măreţe de granit, revărsându-se prin porţi în fortul Goryokaku. Zări ceva alb fluturând deasupra copacilor. Era steaua cu cinci colţuri a Alianţei Nordului.

Supravieţuitorii din garnizoană ieşiră din castel poticnindu-se, cu uniformele rupte şi pline de sânge, ţinând mâinile ridicate deasupra capului.

Yozō îi dădu drumul adversarului său.

— Scoală! spuse el dur.

Omul se rostogoli până ajunse în genunchi, gâfâind spasmodic. Era un tânăr costeliv, nu avea mai mult de şaisprezece ani, cu coşuri pe fată şi dinţi ieşiţi în afară.

— Vei plăti pentru asta, spuse el rânjind sardonic.

Du-te acasă la părinţi, spuse Yozō vlăguit. Şi mulţumeşte cerului că eşti încă viu.

În noaptea aceea au făcut o petrecere pe cinste. Odată ajunşi în castel, generalul Otori i-a lăudat pe oameni pentru vitejia lor.

Comandantul a rămas afară, cu garda de voluntari. Strânşi în jurul focului, oamenii au mâncat şi au băut, apoi s-au ridicat unul câte unul şi, cu mişcări lente, au schiţat maiestuoasele dansuri Nō[18]. Mai târziu, după ce băuseră destul rom şi vin de orez, oamenii au cântat melodii pline de nostalgie şi dor de casele, de nevestele şi de iubitele lăsate în urmă.

— O, du-mă acasă, du-mă acasă în nord, du-mă acasă, cântă unul.

Ceilalţi se legănară cântând duios împreună cu el.

Cel puţin oamenii ăştia ştiau unde le sunt casele, chiar dacă erau şanse mari ca ele să nu mai existe, îşi spunea Yozō în sinea lui. Casele multora arseseră până la temelii, iar nevestele şi copiii le muriseră. Dar el… Ai lui erau morţi, ştia asta fără doar şi poate. Călătorise aşa de mult, fusese plecat atâta amar de vreme, încât *Kaiyo Maru* devenise singura lui casă, singurul lui cămin.

Aruncă o privire spre comandant, care se retrăsese undeva în spate, la mică distanţă de ceilalţi, încălzindu-şi mâinile şi privind ca hipnotizat flăcările. Focul scotea în evidenţă conturul aspru al chipului său, luminându-i ochii. Yozō îi văzu cuprinşi de o blândeţe neaşteptată, ca şi cum comandantul s-ar fi gândit la ceva sau la cineva pierdut în negura trecutului, întoarse capul în altă parte, simţind că dăduse buzna în intimitatea comandantului.

---

18 Formă de teatru tradiţional japonez.

— Hei, Tajima! strigă unul. Ia cântă-ne tu o melodie olandeză, ceva trist.

Yozō se încruntă. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să atragă atenţia asupra faptului că el şi Kitaro erau atât de diferiţi faţă de ceilalţi.

— Nu ştiu niciun cântec, mormăi el.

— Un cântec, un cântec! strigară oamenii într-un glas.

Kitaro şedea lângă Yozō.

— Ştiu eu un cântec, zise el.

Yozō îl apucă de braţ şi îl trase înapoi, dar el se eliberă din strânsoare şi se ridică în picioare clătinându-se. În lumina focului, gâtul lui cu mărul lui Adam mult ieşit în afară părea mai lung şi mai subţire ca niciodată.

Rămase o clipă în picioare, cu privirile aţintite asupra focului, încercând să-şi aducă aminte versurile, apoi se porni să îngâne un cântec marinăresc, legănându-se în timp ce modula sunetele:

O să vă cânt un cântec, un cântec minunat de pe mare.

Când, hei, dobori omul la pământ...

Yozō închise ochii. Cuvintele străine îl făcură să se întoarcă în timp la locurile acelea îndepărtate, la călătoria pe care o făcuse demult de tot în Europa. Dintr-odată se trezi din nou în larg, simţind în nări mirosul de sare, de sudoare, de petrol şi cărbune, auzindu-i pe marinari urlând cuvintele în vreme ce trag în sus şi răsucesc odgoanele, desfăcând vela gabier încetul cu încetul. Dar soldaţii îşi târşâiau picioarele şi nu se simţeau în largul lor, iar el îşi dădu seama că pentru ei cântecul era discordant, zgâriindu-le urechile.

— Ce fel de cântec mai e şi ăsta? întrebă o voce răstită.

Cântecul lui Kitaro se stinse încet şi el rămase cu

ochii pironiţi în pământ.

— Un cântec marinăresc, bombăni îmbufnat. Îl cântăm când înălţăm vela gabier.

— Zău? zise comandantul, tărăgănându-şi vorbele batjocoritor. Pentru mine ăsta-i un cântec de sălbatici. Voi doi ştiţi cu siguranţă multe despre meleagurile străine, dar, dacă staţi pe lângă sălbatici prea multă vreme, o să-ncepeţi să mirosiţi şi voi ca ei. Nu uitaţi asta. Avem şi-aşa destule de înghiţit acum că ne-au invadat străinii ţara, că ne calcă pământurile, că-şi vâră nasul în vieţile noastre şi le vând arme duşmanilor noştri. Dar voi… voi păreţi japonezi, puteţi să ne trageţi pe sfoară cu uşurinţă, ne faceţi să credem că sunteţi de-ai noştri. Dar de unde să ştim noi că nu ne spionaţi? N-avem nevoie de aerele voastre învăţate de la sălbatici.

Toţi tăcură năuciţi, după care un soldat puse mâna pe un *shamisen* şi începu să cânte o melodie nostalgică.

— Sunteţi destul de viteji, aşa că de data asta, fie, treacă de la noi, spuse comandantul încruntându-se la Yozō. Dar să nu ne mai chinuiţi auzul cu cântecele voastre urâte, de sălbatici.

— Sălbaticii au şi ei suflet, zise un glas dogit într-o japoneză cu un accent străin foarte pronunţat.

Comandantul se întoarse încet. Un bărbat înalt, vânjos, cu ochii duşi în fundul capului şi o mustaţă stufoasă stătea pe vine pe o piatră, puţin mai retras. Era Jean Marlin, francezul neînduplecat şi fălcos, care venise cu trupele generalului Otori.

Oamenii îi făcură loc lângă foc. Marlin era sălbatic, nici nu încăpea vorbă, dar era şi un bun prieten, un soldat minunat şi profesor. I se datora respect.

Comandantul mormăi ceva şi Yozō înlemni, simţindu-i privirea îndreptată spre el şi spre Kitaro. La lumina focului chipul lui era la fel de opac precum măştile pe care le purtau actorii de teatru No. Comandantul fusese pus în situaţia de a părea ridicol şi de-acum avea să le poarte

pică, deşi era o nedreptate. Trebuiau să fie cu ochii-n patru.

8

A doua zi dimineaţă, Yozō şi Kitaro o porniră spre port în fruntea unui contingent de soldaţi. Oraşul Hakodate se întindea pe câmpie şi, mergând cu greu de-a lungul străzilor late, mărginite de mormane de zăpadă, Yozō nu putu să nu observe cât de mici şi sărăcăcioase erau casele de lemn. Prin zăpada de pe acoperişuri se zăreau pietre de pavaj, care fuseseră puse acolo să împiedice ţiglele să zboare de la locul lor în timpul furtunilor neîndurătoare. Femei încotoşmănate, cu haine groase, cu obrajii brăzdaţi de vinişoare roşii şi cu mâinile umflate şi crăpate stăteau fără să schiţeze un zâmbet lângă mese cu piei de urs, piei de vidră, piei de căprioară şi coarne de cerb scoase la vânzare. Somonii se zvârcoleau pe alte mese, alături de bucăţi mari de carne de urs şi de căprioară. Era un loc dezolant.

Zâmbi când mirosul de mare îi ajunse în nări şi grăbi pasul. O luă la picior de-a lungul drumului dintre ocean şi versantul abrupt al muntelui Hakodate, mergând în jos spre port, unde apa se rotea în vârtejuri cenuşii, posomorâte, sub cerul de culoarea plumbului. Jonci[19] ancorate săreau încolo şi-ncoace şi pescăruşi ţipau, lăsându-se uşor pe valuri, ridicându-se şi coborând, ca nişte puncte întunecate pe suprafaţa mării agitate. Dealuri pietroase, acoperite de zăpadă, înconjurau golful. Era un port clasic, exact cum spusese Enomoto, înconjurat de uscat din trei părţi, apărându-l de vânturile înverşunate şi de valurile uriaşe. Yozō îi puse la muncă pe soldaţi, ordonându-le ca împreună cu docherii să cureţe zăpada de pe danele de acostare. După-amiază târziu, privi instinctiv

19 Un fel de corabie cu pânze, cu capetele ridicate, foarte rezistentă la intemperii, folosită în China şi Japonia.

în zare. Dealurile din cealaltă parte a golfului dispăreau în lumina înserării şi o rază răzleaţă de soare lumină apa cenuşie. Strecurându-se timid pe lângă promontoriu, apăru vârful unui bompres foarte cunoscut. Yozō simţi că inima îi bate mai tare şi ritmul respiraţiei i se înteţeşte.

— *Kaiyo Maru!* strigă el.

Kitaro se îndreptă de spate, chiuind de bucurie, când apărură o proră neagră, suplă şi elegantă şi o carenă strălucitoare, cu pânzele umflate. În vârful catargului principal flutura steaua în cinci colţuri a Alianţei Nordice, iar pe catargul cel mai apropiat de pupa era desenat soarele roşu al Japoniei. În locul unui galion, gravaseră pe proră emblema cu frunza de nalbă a shogūnului. Soldaţii aruncară lopeţile cât colo şi scoaseră un strigăt de bucurie.

Când văzu explozia plină de culoare a fanioanelor de semnalizare, Yozō îşi dădu seama că întrebarea era: „Liber la acostare?”

Scoase oglinda de semnalizare din buzunar, captă cu ajutorul ei raza de soare şi trimise un mesaj printr-un şir de lumini fulgerătoare: „Liber”. Răspunse de pe covertă sosi în aceeaşi manieră: „Vrem să acostăm”. Se auzi zgomotul asurzitor al salvelor de artilerie, iar prin saborduri ieşiră vălătuci de fum. Ghiulele căzură în apă, ridicând valuri de stropi mici, în vreme ce ecoul loviturilor de tun învăluia dealurile.

Soldaţii aliniaţi pe ţărm urmăriră salutul, punându-şi mâinile pe frunte şi bătându-se prieteneşte pe spate unul pe altul, când vasul apăru plutind lin, ca o mare lebădă albă. Celelalte şapte vase care alcătuiau flota intrară agale în port, formând un şir lung în spatele navei amiral.

— *Banzai! Banzai!*

Oamenii strigară până răguşiră. Ajunseseră acasă şi erau în siguranţă. Fortul Goryokaku era al lor, la fel şi oraşul Hakodate. Mai erau doar două oraşe pe insulă, Matsumae şi Esashi şi, odată capturate, toată insula Ezo s-ar fi aflat în mâinile oamenilor din nord. În sfârşit soarta

era de partea lor.

Mai târziu în aceeaşi seară Yozō sări pe estacadă, încântat să simtă din nou legănarea vasului sub picioare. Se îndreptă spre cabina căpitanului, cercetând din priviri fiecare colţişor, nescăpându-i nimic. Se uită la fiecare scândură şi la fiecare cui, asigurându-se că toate sunt la locul lor. *Kaiyo Maru* nu era al lui, nu putea fi al lui, dar nici al altcuiva. Era al shogūnului, al ţării. Cu toate acestea, marinarii îl iubeau. Dar iubirea lui, îşi spunea Yozō, era mai puternică decât a celorlalţi. Fusese acolo încă de la început, când nu era decât o idee vagă în mintea shogūnului. Fusese acolo când se dăduse comanda şi supraveghease construirea lui. Fusese acolo, mândru nevoie mare, când îl lansaseră la apă şi străbătuse cu el jumătate de lume la întoarcerea în Japonia. Destinele lor erau îngemănate.

Enomoto, în cabina lui, îşi strângea hârtiile. Apoi înălţă privirea în clipa în care Yozō deschise uşa. Fireturile de aur de pe uniforma lui neagră străluciră când se ridică în picioare. Amiralul era un bărbat reţinut şi distant. În cele din urmă chipul lui cu trăsături severe se destinse, dând la iveală un zâmbet, iar în ochi îi apăru o lumină caldă.

— Chiar pe tine voiam să te văd, zise el, radiind de bucurie. Am avut de lucru, nu glumă, ca să-l aducem aici. Vremea e nemiloasă cu echipajul, dar am avut un vânt bun din spate, care ne-a ajutat să intrăm cu el în port.

Traversă cabina până ajunse în faţa unui dulap cu uşi transparente şi studie mulţimea de sticle dinăuntru.

— Ia loc, îi spuse, făcând un gest cu mâna spre un scaun cu picioare curbate, în formă de gheare de leu, tapiţat cu catifea roşie.

Yozō cercetă din priviri încăperea. Cu biroul din lemn de trandafir, cu picturile reprezentând imagini din Olanda, biblioteca lăcuită, covorul de pluş roşu, masa, la care

Enomoto mânca singur sau cu ofiţerii lui, şi lada ornamentată de pe perete, cabina părea un palat, în special după greutăţile drumului lung şi istovitor către fort prin trecătoarea îngropată în zăpadă. Era mai mult decât derutant să se afle în salonul acela olandez, în colţişorul acela desprins din Olanda, legănându-se uşor pe apă, sub cerul întunecat al insulei Ezo.

În ceea ce-i privea pe ceilalţi, Enomoto trăia deasupra şi separat de oamenii lui. Era răspunzător de viaţa şi bunăstarea echipajului său şi le cerea tuturor supunere totală şi credinţă. Doar când era singur cu Yozō reuşea să se destindă. Acum scoase o carafă din sticlă sculptată.

— Mai ţii minte coniacul ăla pe care l-am adus din Franţa? îl întrebă.

Yozō zâmbi. Ştia ritualul.

— Îl ţii de mult.

— Îl păstrez pentru ocazii speciale.

Cu un gest larg, Enomoto scoase dopul carafei şi turnă în două pahare. Pe urmă luă o cutie cu trabucuri şi îi oferi unul lui Yozō. Apoi îşi aprinse şi el unul. Se cufundară amândoi într-o tăcere de care singurătatea era străină, fumul ridicându-se în rotocoale deasupra capetelor lor. Aroma tutunului îl purtă pe Yozō înapoi la elegantele saloane din Europa, la cluburile pentru domni, cu fotolii de piele şi bărbaţi solizi, cu nas roşu şi piele aspră, gălbejită şi glas tunător.

— Deci te-ai achitat onorabil, spuse Enomoto în cele din urmă.

— Mi-am dat toată silinţa, zise Yozō.

— Şi fortul Goryokaku e al nostru.

Enomoto îl ţintui pe Yozō cu privirea, în ochi i se citea o hotărâre de neclintit.

— Spune-mi ce s-a întâmplat. Zi-mi povestea adevărată. Destul de curând o voi auzi pe cea oficială.

— E simplu, replică Yozō. N-au fost nici pe departe

atât de bine înarmaţi şi instruiţi ca noi. Pe scurt, nu erau pregătiţi să moară. N-au rezistat prea mult. De fapt, mulţi au dat bir cu fugiţii. Dacă garnizoanele de la Matsumae şi Esashi sunt pline de soldaţi la fel de curajoşi, intrăm în ele ca-n brânză.

Enomoto încuviinţă din cap, suflând fumul.

— Bravo, spuse el. Şi comandantul?

Yozō ştia că asta era de fapt întrebarea pe care voia să i-o pună Enomoto cu adevărat. Se uita fix la covorul roşu de pluş.

— Nu sunt eu în măsură să-l judec pe comandant, zise în cele din urmă.

— Ne cunoaştem de-un car de ani, Yozō, şi nu mai e nimeni prin preajmă, zise Enomoto. Spune-mi, e un bun strateg sau se pricepe doar să mânuiască sabia? Putem avea încredere în el?

— E un războinic nemaipomenit, răspunse Yozō. Însă nu ştiu dacă va accepta autoritatea după ce vom cuceri insula.

Zece zile mai târziu, Yozō şi Kitaro erau din nou la bordul vasului *Kaiyo Maru,* îndreptându-se spre oraşul Esashi. Comandantul cucerise deja Matsumae, celălalt oraş supus trupelor din sud, cu ajutorul unui alt vas aparţinând flotei shogūnului.

Yozō era pe punte când castelul Matsumae începu să se contureze în depărtare. Era doar o ruină. Meterezele masive de piatră fuseseră distruse, făcute bucăţele, ca o gură plină cu dinţi sfărâmaţi, zidurile, băşicate şi ciuruite de tunuri, iar ţiglele de pe acoperiş, desprinse. Bârne crestate ieşeau la iveală prin zăpadă. În vârful citadelei flutura steaua în cinci colţuri a Alianţei Nordului. Întreg oraşul fusese mistuit de incendiu şi trâmbe de fum se ridicau încă din clădirile înnegrite.

— Comandantul-demon şi-a făcut fără discuţie treaba până la capăt, spuse Yozō. Se pare că nu a precupeţit

niciun efort. Pentru el fiecare bătălie e o vendetă personală. Castelul este atât de vechi, încât n-ar mai fi rezistat multă vreme în faţa salvelor de tun şi a rafalelor de puşti. Nici nu cred c-am făcut prea multe victime.

— Cu puţin noroc armatele din sud îşi vor strânge catrafusele şi de la Esashi, zise Kitaro. Vor dori să-şi ia tălpăşiţa înainte de sosirea comandantului.

Ruinele castelului Matsumae dispărură în depărtare când *Kaiyo Maru* ocoli promontoriul şi o luă spre nord, pe lângă coasta de apus a insulei. Dar, în timp ce vasul despica apele mării, se iscă o vijelie ce biciuia valurile şi ameninţa să-l zdrobească de stâncile presărate de-a lungul coastei.

Grăbit, Enomoto dădu ordinul:

— Înteţiţi focul în camera motoarelor şi coborâţi velele!

Marinarii coborâră pânzele şi fochiştii dădură la maximum presiunea la cazane, dar asta era tot ce puteau face timonierii pentru a ţine vasul în echilibru.

Pe măsură ce Esashi se contura tot mai bine, zăpada cădea din abundenţă. Era un loc pustiu, bătut de vânturi, cu case prăpădite, împrăştiate peste tot şi aruncate de-a valma pe pajiştile de pe dealurile sufocate de zăpadă. Oamenii îşi încărcară tunurile, puseră amorsele şi luară în vizor zidurile oraşului, dar locul era cufundat într-o linişte ciudată. Părea un oraş-fantomă.

Yozō şi Kitaro erau pe punte alături de Enomoto, cu telescoapele la ochi.

— Aveai dreptate, îi spuse Yozō lui Kitaro. Oamenii din garnizoană au fugit.

— Deci e al nostru fără luptă, zise Kitaro, iar chipul i se lumină.

Se pare că nici forţele terestre n-au sosit încă, spuse Enomoto, care stătea lângă ei. Vom trimite forţele de ocupaţie, să ţină oraşul sub control. Pe o vreme ca asta, ar fi mai bine să trimitem la ţărm cât mai mulţi oameni cu

putinţă. Verificaţi locurile unde am putem acosta. Vom arunca ancora acolo unde vom fi în siguranţă.

Marinarii puseră velele la loc sigur şi astupară tambuchiurile, în vreme ce o barcă o porni spre oraş, săltând incontrolabil pe valurile înfricoşătoare. Dădu semnalul că drumul e liber şi mulţi dintre cei 350 de marinari debarcară, împreună cu soldaţii, pornind-o spre oraş în bărci. Enomoto rămase la bord alături de Yozō, Kitaro şi un mic echipaj alcătuit din aproximativ cincizeci de oameni care să manevreze vasul.

Se întunecă devreme. Yozō întinse un hamac pe puntea de artilerie şi adormi într-o clipă, legănat de vasul cel mare care se balansa şi scârţâia. Deodată tresări, trezindu-se din somn. Hamacul lui se legăna atât de tare, încât ai fi zis că o să-l arunce la pământ. Vasul avea un tangaj nebun.

Se căţără pe scară până pe covertă, unde cei opt timonieri se legaseră de timonă. Mai tare decât mugetul furtunii, auzi geamătul lanţurilor care ţineau ancorele în vreme ce vasul cobora şi se ridica pe valuri într-un ritm înfiorător. Fulgere ca nişte fâşii brăzdau cerul, vântul mâna norii cu furie şi valuri uriaşe se spărgeau de punte, udându-l pe Yozō cu apa lor rece ca gheaţa. Vasul acela mare ţopăia ca o jucărie, vântul îl lovea cu atâta putere, încât ai fi zis că, în orice clipă, odgoanele i se vor rupe pe ţărm.

Enomoto apăru din cabina lui şi dădu ordin să se ridice ancorele şi să se arunce cărbuni în foc. În curând Yozō şi Kitaro făceau cu rândul la timonă, luptându-se din răsputeri să împiedice vasul să se răstoarne, încercând să-l împingă mai departe în larg, la o cât mai mare distanţă de coasta primejdioasă. Vântul vuia pe punte, biciuindu-le feţele cu gheaţă şi zăpadă.

Când îi sosi schimbul, Yozō coborî pe puntea de artilerie, îngheţat până în măduva oaselor. Era întuneric beznă. Enomoto dăduse ordin să se stingă felinarele de

teamă să nu izbucnească un incendiu. Aprinzând un singur felinar, Yozō porni să-şi facă rondul, asigurându-se că sabordurile erau acoperite bine şi tunurile erau fixate la locul lor, când o zguduitură îl făcu să aterizeze pe partea cealaltă a punţii. Zvâcni ca o săgeată din arc şi se izbi de unul dintre tunuri, scăpând felinarul, care se făcu ţăndări. Rămase întins în bezna de nepătruns, contorsionat şi năucit. Pe urmă se ridică în picioare mai repede decât crezuse vreodată că e în stare, scuturându-şi capul pentru a-şi potoli ţiuitul din urechi. Un gând îi încolţi în minte. Era o certitudine îngrozitoare: se scufundaseră.

O porni spre sala cazanelor, bâjbâind pe drumul către tambuchi, împleticindu-se şi clătinându-se dintr-o parte într-alta, căci vasul se înclina şi puntea ţâşnea în sus nebuneşte. Ştia că grosimea carenei de stejar era de paisprezece inci şi că numai o lovitură serioasă putea s-o străpungă. Vasul era alcătuit din opt compartimente separate şi, chiar dacă unul se crăpa, dura până când apa îl inunda pe următorul. Cu un pic de noroc puteau să găsească spărtura şi s-o repare, înainte ca paguba să devină prea mare. Dar ceva din felul în care se înclina vasul îl făcu pe Yozō să-şi dea seama că nu erau prea multe speranţe. Se împiedică de tambuchi şi, din cauza grabei, aproape se rostogoli pe scară. Un felinar îi apăru brusc în faţă. Era Enomoto.

Pentru o clipă privirile li se întâlniră.

— Se pare că ne-am izbit de o stâncă! zbieră Enomoto ca să acopere zăngănitul şi mugetul vasului. Am dat ordin să ridice ancora şi să pornească înapoi cu toată viteza. Unul dintre oameni a coborât în apă să încerce să găsească crăpătura, iar alţi câţiva sunt în cală, să vadă cât de mare e avaria.

Yozō dădu din cap, încruntându-se. Pe o vreme ca asta era nebunie curată să sari în apă. Era practic o condamnare la moarte. Dar trebuiau să facă tot ce le stătea în putere.

În compartimentul căldării balastul se lovea când de un perete, când de altul, fochiştii se îngrămădeau spre uşa solidă care îi despărţea de carenă. La lumina felinarului, feţele lor păreau împietrite şi pline de înverşunare. Lucrând ca înnebuniţi, găsiseră porţiunea avariată a carenei şi izolaseră primul compartiment. Yozō auzi o bubuitură în clipa în care oamenii trântiră celelalte uşi pentru a izola şi compartimentul alăturat şi i râseră zăvoarele. Câţiva fuseseră prinşi înăuntru. Îi auzea ţipând, fiindcă nivelul apei creştea. Dar nu era timp de pierdut. Trebuiau să salveze vasul.

Enomoto îngenunche şi dădu cu degetele pe podea. Yozō atinse şi el podeaua cu mâna şi îi sări inima din loc. Nu mai avea nicio îndoială. Era apă şi se prelingea de sub uşile masive, cu zăvoarele lor solide de fier.

Yozō zări chipul lui Enomoto în lumina felinarului. Era desfigurat, împietrit şi tras la faţă, cu ochii ieşiţi din orbite şi cu broboane de sudoare lucindu-i pe frunte. Yozō ştia că probabil şi el arăta la fel.

Urmă o tăcere lungă. Când Enomoto ridică privirea, pe faţa lui nu se mai citea nicio urmă de îngrijorare.

— Vom trece cu bine de furtună! strigă el ca să acopere mugetul motoarelor.

Era foarte calm. Cu toţii se liniştiră când îi auziră glasul.

— Pe urmă îl ducem în port.

Dar Yozō ştia – ştiau cu toţii – că nu aveau şanse să ajungă cu el în port destul de repede pentru a repara avaria. Furtuna era aşa de cumplită, că nici nu puteau coborî de pe vas. Era limpede ca lumina zilei că era sortit pierii.

Oamenii munciră toată noaptea, dând la pompe şi aruncând peste bord apa care continua să se infiltreze sub uşile mari până când, în cele din urmă, trebuiră să mai blocheze un compartiment. Yozō nu slăbi din ochi nivelul

apei din compartimentul căldării, dar în ciuda tuturor eforturilor făcute de ei, acesta continuă să crească. Vasul se înclina alarmant de repede.

Când se crăpă de ziuă, furtuna tot mai făcea ravagii. Valurile loveau vasul, măturând punţile cu apa lor rece ca gheaţa şi ameninţând să arunce oamenii în mare. Vântul urla şi vuia ca turbat, ridicând vasul cu putere şi dându-i apoi din nou drumul. Yozō vedea cum acesta începe să se rupă în bucăţi din cauza vântului puternic şi a valurilor înfuriate.

Oamenii se clătinau pe punte, strângând echipamentul şi armele. Dezlegară cele treizeci de tunuri şi tunul Gatling, le aburcară peste bord, aruncând ghiulele, arme şi muniţie, făcând tot ce le stătea în putere ca să uşureze vasul.

În cele din urmă se trântiră pe jos şi rămaseră acolo, scoţând din când în când câte un cuvânt, mai tot timpul însă cufundaţi într-o tăcere sinistră. Nici chiar celui mai bătrân lup de mare nu-i ardea de mâncare. Nu mai era nimic de făcut, nimic decât să se uite cum vasul se frânge în bucăţi sub ochii lor şi să-ncerce să nu se gândească la moarte, deşi ea devenise iminentă. Fuseseră prea ocupaţi pentru a mai avea timp să le fie frică, dar acum stăteau pe punte şi aşteptau sfârşitul.

Yozō privea fix înainte. Dacă i-ar fi apărut în faţă o armată de mii de soldaţi, ar fi avut măcar şansa să lupte. În felul acesta putea să moară ca un bărbat. Dar să te scufunzi în ocean şi să fii înghiţit de valuri, să dispari în adâncul îngheţat şi să nu laşi nimic în urmă…

Lângă el, în gâtul lui Kitaro, mărul lui Adam se mişca incontrolabil în sus şi-n jos. Kitaro îşi aţintise privirile în podea, făcând rugăciuni şi frământând şirul de mărgele pe care-l ţinea în mână, rostind întruna numele lui Amida Buddha.

— Gândeşti prea mult, spuse Yozō.

— Tocmai când reuşiserăm, zise Kitaro cu un geamăt

de durere. Suntem stăpâni pe insula Ezo şi acum…

— Am reuşit noi să traversăm Atlanticul, spuse Yozō hotărât. Nu putem muri acum, nu acum, când suntem atât de aproape de casă.

Vântul continuă să bată timp de patru zile. Oamenii rămaşi la bord erau morţi de foame, îngheţaţi şi amorţiţi. În cea de-a patra zi, cum se iviră zorile, strânseră cât putură duce şi ieşiră.

Împleticindu-se pe puntea îngheţată, care semăna cu panta unui munte acoperit de zăpadă, slăbiţi şi tremurând din toate încheieturile, reuşiră să coboare bărcile. Yozō privi neputincios cum un om alunecă pe treptele încrustate în gheaţa de pe carenă, se prinse o clipă de parâme, pe urmă le scăpă din mână şi se prăbuşi în apa întunecată. Ceilalţi rămaseră tăcuţi pe punte, urmărind cu privirea cum se zbate câteva clipe în valuri şi apoi dispare. Apa era atât de rece… Ştiau că va muri îngheţat şi mai ştiau că, foarte probabil, vor avea aceeaşi soartă cât de curând.

Yozō şi Kitaro urmau să urce în ultima barcă. Încercând să coboare treptele, acesta din urmă alunecă şi abia reuşi să se prindă de parâmă. Se bălăbăni o clipă, bâjbâind disperat cu picioarele lui subţiri după carenă până când un picior, apoi celălalt găsiră tremurând treptele. În barcă erau atât de înghesuiţi, încât părea că se vor scufunda cu siguranţă dacă mai urcă un singur om.

Yozō se afla încă pe punte. Când se uită în jur, Enomoto era pe puntea de comandă, tras la faţă, istovit şi se uita fix la vasul rupt în bucăţi, ca şi cum nu ar fi putut îndura despărţirea. Yozō îi făcu gesturi disperate, dar Enomoto rămase pe loc de parcă ar fi fost în transă şi se uita, pierdut, la vas. Yozō o porni în goană spre punte, îl prinse pe Enomoto de braţ şi-l trase.

— Haide, repede! strigă el.

Vasul se înclina din ce în ce mai mult. Aproape că trebui să-l împingă pe Enomoto peste bord şi să-l oblige să

coboare treptele.

Aruncară parâmele şi lăsară vasul *Kaiyo Maru* în mâinile Domnului. O porniră clătinându-se pe valuri, şi Yozō se întoarse să privească pentru ultima oară cum vasul pe care-l iubea atât de mult se rupea în bucăţi, înghiţit de marea îngheţată. Părea că toate speranţele lui se scufundă odată cu *Kaiyo Maru.*

9

Hana se trezi în dangătul clopotului de la templu, care răzbătea prin aerul îngheţat. Ciorile se învârteau în cercuri, croncănitul lor răguşit pierzându-se în depărtare, iar afară, în stradă, se auzea tropăit de paşi.

La început nu-şi dădu seama unde se afla. Apoi, pe măsură ce întâmplările zilei precedente îi reveniră în minte ca o vijelie, se cutremură de groază. Deschise ochii cu grijă. Chimonouri în culori vii stăteau atârnate pe pereţi, iar pe podea erau aruncate mormane de aşternuturi din care ieşeau la iveală capete, braţe şi picioare. Tama, femeia pe care o cunoscuse cu o seară înainte, era întinsă lângă ea, cu capul aşezat pe o pernă din lemn, ca să îşi protejeze cocul imens, dat cu ulei, şi cu gura deschisă, sforăind încet. În lumina neiertătoare a zorilor nu părea deloc o frumuseţe plină de mister, ci doar o fată de la ţară, cu faţa rotundă.

Hana se ridică în capul oaselor. Trebuia să scape din locul acela, şi încă repede. Era sigură că putea găsi în Yoshiwara un loc unde să muncească, să muncească cinstit. Putea să coasă, să scrie, să predea lecţii la şcoală, putea să facă multe lucruri.

Îşi luă încetişor bocceluţa şi trecu tiptil peste trupurile adormite. Se împiedică de unul dintre ele şi aproape că i se tăie respiraţia de teamă că femeia s-ar putea trezi din somn, dar aceasta horcăi şi se întoarse pe partea cealaltă. Trecând printre sticle răsturnate de sake,

cutii de tutun pline cu scrum şi grămezi de şerveţele de hârtie, Hana se strecură în cealaltă încăpere, apoi în alta, mai mică. Pe coridorul de afară erau împrăştiate resturi de mâncare şi beţişoare parfumate folosite şi mirosea cumplit a sake şi tutun. Din spatele uşilor închise se auzea, ca un bubuit, sforăitul bărbaţilor. Din depărtare veneau glasuri şi zgomote şi Hana îşi dădu seama că toată casa era deja în picioare. O luă la goană pe podeaua lustruită, tresărind şi uitându-se în jur ori de câte ori scândurile scârţâiau sub tălpile ei, după care ajunse la o scară abruptă şi, treaptă cu treaptă, o coborî pe furiş.

Sandalele ei scâlciate, din paie de orez erau aşezate pe un raft, lângă uşa de la intrare, unde le lăsase cu o seară în urmă. Tocmai şi le punea în picioare când se auziră paşi în spatele ei şi Hana se simţi învăluită într-un parfum stătut. O mână i se încleştă pe braţ.

— Ne şi părăseşti, drăguţă? o întrebă un glas dogit. Da' nici măcar n-ai avut timp să ne cunoşti.

Fără machiaj, tenul bătrânei era cenuşiu şi uscat ca un câmp de orez toamna, iar părul ei, incredibil de alb, stătea înfoiat ca o coadă de veveriţă.

— Cum îndrăzniţi! strigă Hana. Luaţi mâinile de pe mine! Nu mă puteţi ţine aici cu forţa!

O împinse pe femeie cu toată puterea şi se repezi la uşă. Dar se auziră paşi venind în goană şi, până să poată deschide uşa, o pereche de mâini puternice o înşfacă şi îi ţinu braţele strâns pe lângă corp. Se zbătu şi lovi cu picioarele, dar nu putu scăpa din strânsoare. Apoi cineva o luă pe sus şi o trânti pe podea, în faţa bătrânei. Gâfâind, se ridică în genunchi.

— Lăsaţi-mă să plec! ţipă ea.

— Nu face pe nebuna cu noi, drăguţă, spuse femeia. Nu ţine. Nu-i aşa, tătucule?

Bărbatul pe care-l întâlnise noaptea trecută venise gâfâind, cu limba scoasă, roşu la faţă, cu obrajii pătaţi. locul din vârful capului îi stătea strâmb. Îşi ţinea halatul în

care dormise cu mâna lui cu degete groase. În cealaltă mână avea un ciomag mare. Fără a spune un cuvânt, îl ridică deasupra capului. Înainte ca ciomagul s-o lovească peste coapse, Hana zări o burtă spălăcită şi tremurătoare ca o bucată de gelatină. Sări înapoi şi ochii i se umplură de lacrimi. În agitaţia care se iscă, auzi glasul femeii, care spuse încet, fără nicio inflexiune în tonul vocii:

— Ai grijă! Nu pe faţă. Să nu-i laşi urme pe faţă.

Hana se cutremură când bărbatul ridică din nou ciomagul.

— N-aveţi niciun drept să mă ţineţi aici cu forţa! strigă ea.

— Să nu ne dai de furcă, zise el bombănind şi o lovi peste spinare.

Hana se făcu ghem, încercând să se apere de lovituri, plângând de fiecare dată când ciomagul cădea peste trupul ei.

— Ajunge cu gălăgia, mormăi bătrâna. Clienţii vor ieşi dintr-o clipă într-alta. N-avem nevoie de scene!

Când bărbatul şi tinerii lui complici o traseră din holul de la intrare, Hana se zbătu, lovindu-i cu picioarele şi agăţându-se de tot ce-i ieşea în cale, încercând să zgârie şi să muşte, dar erau mult mai puternici decât ea. La un moment dat, cineva îi smulse bocceluţa din mână. Când târând-o, când luând-o pe sus, traversară în goană câteva coridoare şi mai multe încăperi pline de oameni adormiţi până ajunseră în fundul casei. Deschiseră uşa unei magazii cu pământ pe jos şi o aruncară înăuntru.

Unul dintre tineri o împinse până căzu pe spate, îi sfâşie chimonoul şi o încălecă, încercând să se dezbrace. Hana dădu cu ochii de un penis vânos, în erecţie, şi începu să se zbată şi să lovească îngrozită cu picioarele. Dar imediat apăru bătrânul şi îl dădu pe tânăr la o parte.

— Nu pe asta! se răsti el. Iar tu să stai aici până-ţi trec nervii şi-ţi vine mintea la cap.

— Leag-o, zise, întorcându-se spre tânăr.

— Vă rog… nu mă lăsaţi aici, îngână Hana printre sughiţuri.

Se auzi o bufnitură când uşile acelea mari se trântiră, lăsând-o singură în întuneric şi frig.

După ce ochii i s-au obişnuit cu întunericul, Hana privi disperată în jur. Trebuia să existe un mijloc de a evada, însă în firicelul de lumină care se strecura printre uşile masive nu se distingea nimic, doar rafturi ticsite cu cearşafuri şi perne şi grămezi de cutii şi cufere stricate. Căzu pe o ladă încuiată şi plânse de mânie şi de furie şi de groază.

Dunga de lumină se mişca pe podea cu o încetineală chinuitoare. Hana se răsuci şi se întoarse, dar funiile erau înnodate bine în jurul încheieturilor de la mâini şi de la glezne. Până la urmă reuşi, zvârcolindu-se, să stea în şezut şi să-şi dea peste cap şuviţele de păr care-i acopereau faţa. Era plină de vânătăi şi de praf, i se rupseseră unghiile şi degetele zdrelite îi sângerau.

Printre sughiţuri şi suspine, rememoră evenimentele din ultima zi, încercând să identifice momentul în care ar fi trebuit să-şi dea seama ce se întâmplă. Văzu faţa ciupită de vărsat a lui Fuyu şi ochii ei neîndurători, iar în urechi îi răsuna tonul linguşitor pe care îi vorbea bătrânei. „Sunt sigură că putem ajunge la o înţelegere”, spusese. O înţelegere. Cuvintele îi dădură fiori de groază. Era oare sigur că Fuyu nu ar fi putut face un asemenea lucru îngrozitor? Sigur, n-ar fi putut s-o vândă… Gândul acesta apăru în întuneric ameninţător ca un monstru, sufocând-o, zdrobind-o cu prezenţa lui.

Dacă într-adevăr aşa stăteau lucrurile, soarta ei era pecetluită, se gândea ea. Singura ei speranţă era să se supună. Poate că atunci oamenii aceştia ar fi mai puţin vigilenţi şi ar avea o şansă să scape.

Visase atât de mult la Yoshiwara cu ochii deschişi, iar acum era aici… Dar era un loc înfiorător, complet diferit de ceea ce-şi imaginase. Îşi aducea aminte cum stătea cu

nasul în *Calendarul Prunului,* închipuindu-şi că se plimbă pe cele Cinci Străzi. I se păruse că personajele din carte îi sunt prieteni de când lumea: Ocho, cea cu suflet de aur, încântătoarea gheişă Yonehachi şi frumosul Tânjiro, pe care îl doreau amândouă. Citise cartea de atâtea ori, încât putea reproduce pasaje întregi din ea.

Simţindu-se ca prinsă într-o cursă, obligată să trăiască alături de socrii ei de modă veche şi de un soţ pe care nu-l cunoştea şi care era aproape mereu plecat, evadase în lumea de vis a acestei cărţi, sorbind cu nesaţ povestiri despre fabulosul oraş înconjurat de ziduri, unde nu se făcea niciodată noapte. Chiar o pusese în bocceluţă şi-o adusese cu ea.

Dar îi stăruise întotdeauna în minte gândul că o fată cu suflet de samurai ca ea n-ar putea să fie niciodată Ocho sau Yonehachi decât în filele unui roman de dragoste. Totul fusese minunat atâta timp cât se limitase la a rămâne doar un vis cu ochii deschişi. Dar acum era aici şi-şi dădea seama cât de naivă fusese.

Când frigul din podeaua tare îi pătrunse în oase, Hana se ghemui şi-şi prinse genunchii strâns cu mâinile, tremurând, prea îngheţată să mai gândească.

Habar n-avea câte ore trecuseră când auzi hârşâitul molcom al unui zăvor şi uşa se deschise scârţâind. Se rugase să vină cineva să-i dea drumul, dar acum îi era frică să vadă cine ar putea apărea în uşă. Când o pală de lumină inundă încăperea, odihnindu-se pe rafturi, pe cuferele pline de praf şi pe cutiile stivuite unele peste altele, Hana se trase înapoi îngrozită la gândul c-ar putea auzi zgomotul făcut de paşii grei ai unui bărbat. Dar, în loc de asta, auzi tropotul mărunţel al unor saboţi de lemn şi simţi adierea parfumată a lemnului de santal şi a chihlimbarului.

— N-ai de ce să-ţi plângi de milă, se auzi glasul Tamei uimitor de tare în tăcerea adâncă. Nu ştiu de ce au fost atât de blânzi cu tine. De obicei le bat măr pe cele care încearcă să fugă, lăsându-le mai mult moarte decât vii.

Încadrată într-un pătrat de lumină, Tama o privea de sus pe Hana, căscând cu toată gura şi rostind cuvinte ce năşteau norişori de abur în aerul îngheţat. Purta un chimono simplu, albastru-indigo, din bumbac, cu un guler gros, ca de servitoare. Era greu să-ţi închipui că fata asta cu trăsături dure era aceeaşi cu imaginea de poveste pe care o văzuse Hana cu o seară în urmă.

— Eu n-am încercat să fug, spuse aceasta din urmă gâfâind. Nu sunt proprietatea lor.

Tama pufni în râs.

— Voi, astea măritate, sunteţi toate aşa de nevinovate, spuse ea.

Se lăsă pe vine şi începu să desfacă nodurile din jurul încheieturilor Hanei.

— Bineînţeles că eşti proprietatea lor. Ori crezi cumva că bărbatu-tău o să pice de undeva din cer şi-o să-ţi plătească datoriile?

Când Tama dezlegă ultimul nod, Hana se întinse, frecându-şi mâinile şi picioarele îngheţate. Aşadar Fuyu o vânduse. Ochii i se umplură de lacrimi fierbinţi, care-i şiroiau pe obraji.

— De ce faci pe nebuna? o întrebă Tama, luând o plapumă dintr-un colţ şi înfăşurând-o în jurul Hanei. Viaţa e frumoasă aici. Pune osul la treabă şi-o să trăieşti bine. S-ar putea chiar să şi pleci de aici, dacă-ţi doreşti aşa de mult. Poartă-te bine, şi tanti şi tătucu' vor fi ca doi părinţi pentru tine. Vei fi copilul lor preferat, ai să vezi.

— Crepsatin, spuse Tama ridicând mâneca unui chimono, lăsând să se vadă modelul de pe el. Epoca Tenmei[20]. E în casa asta de generaţii.

Era un veşmânt splendid într-o nuanţă intensă de albastru, cu căptuşeală de un roşu închis, care ieşea în evidenţă la manşete şi la tiv. Partea de jos era brodată cu

20 Perioadă din istoria Japoniei cuprinsă între aprilie 1781 şi ianuarie 1789.

ramuri de prun încărcate de flori, realizate într-o manieră realistă, încât ai fi putut jura că sunt adevărate, iar personaje aurii de tot felul se încolăceau pe spate şi pe mâneci.

Hana simţi greutatea veşmântului şi moliciunea ţesăturii. Auzise că toate curtezanele purtau chimonouri splendide, dar până acum nu văzuse mătăsuri şi satinuri atât de bogate. Familia ei nu fusese nici pe departe înstărită, iar socrii ei avuseseră la rândul lor o casă modestă. În afară de rochia de mireasă din mătase roşie, la care ţinea ca la ochii din cap, nu avusese decât chimonouri de bumbac ţesut în casă.

— Vezi? făcu Tama. O ducem bine aici.

Trecuseră cinci zile şi până acum nu se întâmplase nimic înfricoşător. Hana nu-i mai văzuse deloc pe cei doi bătrâni, înfăşurată în plăpumi, îşi petrecuse timpul revenindu-şi de pe urma chinului cumplit prin care trecuse. Reuşise chiar să-şi recupereze bocceluţa, care acum era aşezată cu grijă, în siguranţă, într-un colţ. Când rămase singură pentru o clipă, verifică dacă lucrurile dinăuntru (chimonourile, trusa de cosmetice şi nepreţuita carte) se aflau încă la locul lor, în bună stare.

Dar nu uitase că numai cu câteva zile în urmă fusese o nevastă de samurai, care se plimba prin încăperile unei case cufundate în tăcere. N-a putut să uite nici lucrurile îngrozitoare pe care le văzuse când cutreierase oraşul: străzile pustiite şi casele dărâmate, pereţii crăpaţi şi uşile care se căscau ca nişte hăuri, magaziile răscolite şi femeile trase la faţă care stăteau la pândă în umbră, păzindu-şi teritoriul ca nişte câini sălbatici. Visa întruna străzile părăsite şi se trezea gâfâind, plină de sudoare, auzind tropăitul paşilor care o urmăreau, văzând chipuri nesătule de femei ridicându-se de după ruine.

Adesea îşi visa părinţii şi pe iubita ei bunică, femeia cu pielea ca pergamentul şi încheieturi osoase. Dacă ar fi ştiut unde se afla ea acum, ar fi fost îngroziţi, era sigură de

asta. Dar curând i se umpleau ochii de lacrimi, când îşi aducea aminte că muriseră cu toţii, şi ei, şi socrii. Singura persoană care putea fi încă în viaţă era soţul ei, dar el era departe.

Apoi se gândi la femeia pe lângă care trecuse pe coridor, femeia cu glas piţigăiat, care spusese că vapoarele plecaseră. Era singura legătură a Hanei cu lumea aceea îndepărtată, unde bărbaţii luptau şi mureau, unde era soţul ei.

Dar pe măsură ce zilele treceau, amintirile se estompau tot mai mult, până când începeau şi ele să pară nişte vise. Poate că, la urma urmei, viaţa în Yoshiwara nu era chiar atât de cumplită. Deocamdată cel puţin, tot ce i se cerea Hanei era să ia aminte la ce se întâmpla în jur şi să bage la cap.

Tama, acum Hana ştia asta cât se poate de bine, era cea mai grozavă curtezană a casei. Avea un apartament cu trei camere: un salon, o cameră de primire şi un iatac, unde Hana dormise împreună cu ea şi câteva dintre servitoarele şi însoţitoarele ei. Cea mai mare, camera de primire, era splendid mobilată. Într-un alcov se afla o vază cu ramuri de prun frumos aranjate, deasupra căreia atârna un sul pe care era pictat un cocor. Lângă alcov erau rafturi pline de cărţi şi instrumente muzicale sprijinite de perete. Mai erau o tavă adâncă lăcuită, de genul celor pe care se aşază hainele oaspeţilor, o etajeră pentru chimonouri şi un paravan alcătuit din şase bucăţi, îmbrăcat în foiţă de aur.

Pe perete atârna o placă pe care erau pictate patru cuvinte: „Pin, crizantemă, etern, sunt”. Hana ştia ce înseamnă acele cuvinte: Precum pinul şi crizantema, care înfloresc iarna, când celelalte flori mor, farmecul unei curtezane dăinuie de-a pururi. Numai că nu era adevărat, cel puţin aşa credea ea. Chiar şi bătrâna cea urâtă trebuie să fi fost cândva frumoasă.

Hana descoperise că toată lumea îi spunea bătrânei „tanti”, iar Hana trebuia şi ea să-i spună la fel deşi, cu

siguranţă, nu însemna că între ele era vreo legătură de rudenie. Tanti era tartorul casei şi nimic nu-i scăpa ochiului ei de vultur.

În iatacul Târnei, tot ce se punea pe pat era atât de gros şi forma un morman atât de înalt, încât aproape ajungea la împletitura din bambus de pe tavan. Pretutindeni erau oglinzi dreptunghiulare cu picior, cutii cu cremă, vopsea şi pudră erau împrăştiate pe podea, printre lămpi, un scrin şi un vas cu jăratic, deasupra căruia era un ceainic aburind. Chimonouri de mătase brodate cu modele bogate şi strălucind de atâta aur şi argint atârnau pe perete şi pe umeraşe, umplând încăperea cu opulenţa lor de culori precum giuvaierurile. Unele erau aşezate deasupra vaselor în care se ardeau esenţe parfumate. Hana nu mai văzuse niciodată lucruri atât de frumoase.

La început se uită în jur cu ochii mari de încântare, dar încet-încet bogăţia începu s-o stânjenească. Era nedrept să fii înconjurat de lux în vreme ce, dincolo de porţile acelea, oamenii se luptau cu atât de multe greutăţi şi suferinţe.

Odată Hana reuşi să tragă cu ochiul dincolo de apartamentul Târnei şi să zărească uşile închise ale celorlalte camere, înşiruite una după alta de-a lungul coridorului. Seara, când li se permitea bărbaţilor să intre, auzea glasuri şi râsete dinăuntru. Din când în când îi ajungea la urechi zgomotul făcut de câte un client care o aştepta pe Tama să sosească şi, pierzându-şi răbdarea, lovea cu pipa în scuipătoarea de bambus. În toiul nopţii, pe Hana o trezeau gemetele şi horcăielile pline de extaz ce răzbăteau prin pereţii subţiri de hârtie. Tama gemea deosebit de tare. Hana încerca să doarmă în ciuda a tot ce se petrecea în jurul ei, dar uneori, deşi se străduia din răsputeri să-şi reprime pornirea, se simţea excitată de urletele acelea de plăcere.

Din câte îşi dădea seama, Tama avea patru sau cinci clienţi pe noapte şi mergea dintr-o cameră în alta. Uneori

stătea o oră sau două, alteori, mai puţin, pe urmă venea înapoi, stăpână pe sine, netezindu-şi părul şi aranjându-şi chimonoul în timp ce căsca.

— Asta-i casa mea, îi spuse ea Hanei într-o dimineaţă pe când îngenuncheau împreună în camera de primire, încălzindu-şi mâinile deasupra vasului cu jăratic.

Era o vânzoleală de nedescris şi un du-te-vino neîncetat, pentru că servitoarele sârguincioase curăţau totul, măturând până şi tocurile uşilor din lemn sculptat şi colţurile tavanelor.

— Eram mică de tot când am venit aici, mai spuse Tama. Părinţii mei erau săraci, şi eu eram drăguţă, prin urmare aveau şanse să se aleagă cu o sumă frumuşică dacă mă vindeau. Îi mai vizitez din când în când şi le dau bani. O duc bine acum. Au o casă mare, cu acoperiş din trestie şi cultivă aşa de mult orez, încât pot să-l vândă şi să câştige binişor. Fraţii şi surorile mele sunt fiecare la casa lor, şi toate astea mulţumită mie. Iată deci c-am fost fată bună şi mi-am îndeplinit datoria faţă de ei. Mi-aduc aminte ce scandal am făcut când am ajuns aici, dar crezi că-mi pare rău cu adevărat c-am plecat de la părinţii mei? Crezi c-aş prefera să stau la munte şi să mărunţesc pământul cu sapa? Dac-aş face asta, ar însemna că sunt deja babă.

Hana deschise gura să protesteze, să spună că la ea lucrurile stăteau cu totul altfel, că provenea dintr-o familie de samurai, nu de ţărani, dar imediat îşi aduse aminte că totul se schimbase. Părinţii ei muriseră, iar soţul ei plecase la război.

— Din clipa în care m-a văzut, tanti şi-a dat seama că aveam ceva special, spuse Tama. Mi s-a spus că a fost cea mai rafinată curtezană care a pus piciorul aici. Ea m-a învăţat tradiţiile şi obiceiurile şi cum să dansez şi să cânt la *shamisen.* M-au pedepsit şi pe mine, mai rău decât pe tine, mult mai rău. M-au obligat să ies pe acoperişul casei în toiul iernii şi să stau acolo ore în şir, cântând cât mă ţinea gura. M-au şi bătut, când am încercat să fug. Odată

m-au aruncat pe scări în jos cu atâta putere, că mi-am rupt mâna. Dar uneori nu reuşeşti să înveţi decât prin pedepse. Durează puţin până pricepi cum merg lucrurile pe-aici, dar eu am reuşit s-o scot la capăt, şi o să reuşeşti şi tu.

— Dar tu nu vezi? întrebă Hana. E război, şi de asta am ajuns aici! Bărbaţii luptă şi mor, la fel şi femeile. Cum poţi vorbi despre lucruri atât de banale precum obiceiurile şi dansurile voastre când totul se mistuie în flăcări?

Tama zâmbi plină de îngâmfare şi o bătu uşor pe Hana pe braţ.

— Draga mea, singurul lucru care contează aici e dacă avem sau nu clienţi. Pacea e mai bună decât războiul, dar acum armatele din nord pierd şi primim o grămadă de clienţi din sud. Ai auzit de lumea plutitoare? Suntem noi, suntem chiar plantele de pe lac. Nu contează ce fel de apă e dedesubt, noi plutim. Singura diferenţă pe care o aduce războiul este că altfel de femei îşi fac apariţia, femei de bună calitate ca tine, şi astfel afacerile prosperă. Şi când e vorba de cine câştigă sau pierde, crezi că are vreo importanţă pentru mine? Absolut niciuna!

În celălalt capăt al camerei de primire, câteva tinere stăteau în genunchi şi jucau cărţi, ciripind ca un stol de păsări gureşe.

— Însoţitoarele mele, spuse Tama, întinzând spre ele o mână cu degete mari.

Hana le recunoscu pe unele dintre ele. Alergaseră de colo-colo, când înăuntru, când afară, în vreme ce ea stătea înfăşurată în plăpumi, strigând şi râzând ca şi cum n-ar fi avut nicio grijă pe lumea aceasta. Seara arătau ca nişte păsări ale paradisului în chimonourile lor viu colorate, cu tivurile matlasate, unul deasupra altuia. Acum, în plină zi, când nu se afla niciun client prin preajmă, erau înfofolite în haine groase, vătuite.

Hana le ascultă vorbirea cadenţată, specifică pentru Yoshiwara, cu expresii ciudate. Aveau un ton sfios, potrivit pentru flirt, asemenea clinchetului unui clopoţel de argint,

având darul de a îmbrobodi un bărbat, cu totul diferit de vocea clară a unei neveste de samurai. Se întreba cine erau fetele acelea, de unde veneau şi de ce ajunseseră aici. Unele erau de-a dreptul urâte, cu gura mare şi obraji cărnoşi, în vreme ce altele erau mai rafinate, dar accentul ascundea toate diferenţele dintre ele. Bine educate şi frumos îmbrăcate, ştiau cum să se dichisească şi să pară sfioase. Îşi pierduseră originile. Acum erau fete din Yoshiwara.

Tama le făcu un semn poruncitor cu mâna şi ele veniră una câte una să fie prezentate.

— Kawanoto, spuse Tama când o fată cu chip blând şi ochi mari de căprioară îşi lipi fruntea de podea. Însoţitoarea mea numărul unu. Şi-a făcut debutul acum doi ani.

— Kawagishi, Kawanagi.

Două fete îngenunchează una lângă alta şi se înclinară. Una era scundă şi zâmbitoare, cealaltă, cu picioare lungi şi mlădioasă ca o salcie. Alte tinere îngenunchează după ele.

— Kawayu, Kawasui… Pe toate le cheamă Kawa, spuse Tama. Pe mine mă cheamă Tamagawa: Tama şi Kawa. Le-am dat tuturor o parte din numele meu, să se ştie că sunt însoţitoarele mele. Oricine le întâlneşte ştie că sunt ale mele, aşa că trebuie să se poarte frumos!

Erau cele mai ciudate nume pe care le auzise Hana vreodată. Nu semănau cu numele obişnuite de femei, ci mai degrabă cu numele unor magazine sau cele ale actorilor kabuki. Kawanoto, fata cu ochi mari, în care se citea nevinovăţia (numele ei însemna „gură de râu”), luă o pipă cu o coadă lungă, de fier din cutia cu tutun de pe podea şi umplu găvanul micuţ din lut. Apropie de ea o bucată de mangal şi trase câteva fumuri până ce se aprinse, după care i-o întinse Târnei, făcând o plecăciune. Aceasta din urmă o duse la gură, cu degetul mic ridicat în aer. Inspiră adânc şi scoase un rotocol de fum albăstrui,

care pluti în aer, răsucindu-se şi alungindu-se până dispăru.

Clătină din cap.

— Ei, acum spune-mi şi mie ce-a fost toată nebunia aia cu scrisul? întrebă ea cu blândeţe. Cum e posibil să scrii când tu de-abia ştii să vorbeşti ca lumea? Tanti mi-a spus că te-ai lăudat cu aşa ceva.

Hana simţi o licărire de speranţă. Poate că, la urma urmelor, aveau de gând s-o folosească drept scrib. Era cât pe-aci să spună:

— Bineînţeles că ştiu să scriu, provin dintr-o familie de samurai, sunt bine-crescută.

Dar imediat îşi aduse aminte de ceva şi-şi muşcă buzele. dându-şi toată silinţa să pronunţe cuvintele cu accentul specific Yoshiwarei, îşi plecă privirea şi murmură:

— Sinceră să fiu, ştiu să scriu, un pic. Dacă pot să ajut cu ceva…

— Nu-i rău deloc, spuse Tama. Te străduieşti.

Tocmai îi dădea înapoi pipa lui Kawanoto când uşa se deschise cu zgomot şi o fetiţă într-un chimono roşu, strălucitor se năpusti înăuntru. Se auzi clinchetul clopoţeilor cusuţi pe mânecile ei, iar veşmintele pe care le purta dedesubtul chimonoului foşniră sub tivul matlasat. Îşi luă avânt, alunecând pe podea ca şi cum s-ar fi dat pe gheaţă până lângă Tama, se lăsă în genunchi, puse mâinile cu grijă pe tatami şi anunţă strigând din toţi rărunchii:

— L-am văzut.

— Uşurel, uşurel, spuse Tama, zâmbindu-i fetiţei. Uite, ia asta. Îi făcu semn cu mâna unei servitoare mai în vârstă care îi oferi fetiţei o prăjitură. Micuţa zâmbi cu mândrie. Era un copil foarte frumos, cu faţa în formă de inimă, cu un nas turtit ca un nasture şi cu o pereche de ochi negri, imenşi. Avea părul prins în vârful capului, iar pe creştet purta o coroniţă din flori de mătase. Se întoarse spre Hana şi făcu o plecăciune frumoasă.

— De când eşti aici, Chidori? De trei ani? Şi câţi ani

ai? Şapte? Vezi, spuse Tama, întorcându-se spre Hana, vorbeşte deja frumos şi ştie cum să se poarte. Chidori e una dintre tinerele mele însoţitoare. Poţi să înveţi de la ea.

Chidori însemna „fluierar”. Numele i se potrivea perfect, se gândi Hana. Era ca o pasăre cu ochi sclipitori, care ţâşnea şi sărea de colo-colo.

— Eşti sigură că era el? întrebă Tama.

— Da, era domnul Shojiro. Ieşea de la Tsuruya.

— Tsuruya…?

Pe fruntea Târnei apărură câteva cute, iar chipul i se întunecă.

— Mă-ntreb cu cine s-o întâlni acolo?

— Am stat chiar în mijlocul drumului. El a ieşit pe furiş, uitându-se în stânga şi-n dreapta. Când m-a văzut, s-a îngălbenit la faţă.

— Păi cum altfel? Cum de-ndrăzneşte să se gândească măcar că mă poate duce de nas?! Yugao aia, ea l-a înrobit cu vrăjile ei.

Tama tăcu preţ de câteva momente.

— Ne vom ocupa mai întâi de el, după care vom avea grijă şi de ea. Hei! Poţi să scrii o scrisoare de dragoste? întrebă ea, întorcându-se spre Hana, care aştepta liniştită în genunchi.

— O scrisoare de dragoste? repetă Hana încurcată pentru o clipă.

Se duse cu gândul la poeziile romantice pe care le învăţase în copilărie. Se gândi la *Calendarul Prunului* şi la cuvintele pe care le folosea Ocho când îi vorbea lui Tânjiro.

— O scrisoare pentru Shojiro?

— Bineînţeles că nu, răspunse Tama cu un oftat de exasperare. Am de gând să-l pedepsesc pe Shojiro, nu să-l mângâi cu o scrisoare. Nu, pentru Mataemon. E un tip din sud, care vine pe aici de puţin timp. Habar n-are cum să se poarte, dar un pic de încurajare o să-l pună pe jar. Trebuie să-l facem să creadă că sunt înnebunită după el!

Pe tatami, lângă o lumânare cu un abajur pătrat de

hârtie, se aflau câteva instrumente de scris. Hana amesteca cerneala, încercând să-şi amintească ce citise în *Calendarul Prunului.* În tot acest timp freca pe piatră, în toate direcţiile, batonul de cerneală solidă[21].

— Ce zici de asta? întrebă ea. „Dormivoi / Singură în noapte / Pe covoraşul meu îngust / Şi nu mi-e dat să-mi văd alesul / De-al cărui dor încet mă usc?” Ceva în genul ăsta?

— Doamne sfinte, spuse Tama cu un murmur plin de sarcasm. Ce educaţie clasică are fata asta! E un pic exagerat pentru Mataemon. Scrie aşa: „Azi-noapte te visam, dar când m-am trezit plecaseşi, şi acum perna mea e udă de lacrimi. Îţi duc dorul şi vreau să te văd din nou”. Fă mai multe. Le pot folosi pentru diverşi clienţi.

Desfăcând un sul de hârtie, Hana luă o pensulă şi scrise, având grijă să dea literelor forma cuvenită.

— Ce adresă are?

Tama scrâşni din dinţi.

— Nu ştiu ce Dumnezeu i-a apucat pe tanti şi pe tătucu, spuse ea. Nişte fetiţe de zece ani, care au pornit-o de jos, ştiu mai multe decât tine. Mataemon lucrează într-un soi de birou al guvernului. Şi-ar nenoroci cariera dacă ar începe să primească scrisori de la femei. Chidori, fugi şi prinde-l pe curier. Să-ţi scrie el adresa.

Tama se întoarse către Hana şi îi zise oftând:

— Ai aşa multe de învăţat.

Hana se uită la covoraşe. Observă că aveau porţiuni uzate, şi marginile de mătase se răriseră pe ici, pe colo. Luxul era doar o spoială, o faţadă, cum era şi viaţa pe care o ducea Tama. Scrisoarea fusese o încercare, abia acum îşi dădea seama, o încercare din care nu ieşise rău deloc.

---

21 În caligrafie se folosea cerneala solidă (sub formă de baton), care se obţinea din funingine şi clei de origine animală, la care se adăugau tămâie şi diverse plante medicinale. Pentru a obţine cerneala lichidă, se freca batonul de cerneală solidă pe o piatră specială şi se amesteca apoi cu o anumită cantitate de apă, în funcţie de consistenţa dorită.

10

Hana îşi încălzea mâinile deasupra vasului cu jăratic din spaţioasa cameră de primire, în vreme ce Tama, care tocmai se îmbăiase, se aşeză în genunchi în faţa oglinzii. Într-un colţ al camerei, o bătrână cu păr ciufulit stătea gheboşată peste un *shamisen* şi cânta o melodie. Părul încărunţit îi era strâns într-un coc şi era îmbrăcată în culorile sobre specifice gheişelor. Era atât de micuţă şi de subţire, încât părea că o să se piardă printre umbre.

— Dac-ai avea cu zece ani mai puţin, te-am putea şcoli cum se cuvine, spuse Tama bombănind. Dar la vârsta ta nu e timp de pierdut. Tătucu' va vrea să-şi recupereze investiţia.

Îi făcu semn cu mâna lui Kawanoto, să vină şi să-i maseze umerii.

— Am vrut să te bag în pâine puţin câte puţin, dar am prea mulţi clienţi. Va trebui să vii cu mine diseară şi să vezi cum merge treaba.

— Dar n-ai nevoie de mine, ripostă Hana cuprinsă de panică. Ştiu să scriu. Cu siguranţă sunt o mulţime de răvaşe de scris.

— Nu fi proastă! se răsti Tama. Cum altfel crezi c-o să poţi trăi? Cum altfel crezi că-ţi vei putea plăti datoriile? Tot ce trebuie să faci e să te uiţi, să te uiţi mereu şi să te laşi văzută, asta-i tot.

Tama chemă o servitoare bătrână, o femeie vânjoasă, cu mâini înăsprite de muncă şi păr alb, ciufulit, care bombănea liniştită, cu un accent specific Yoshiwarei. Femeia o aşeză pe Hana în faţa unei oglinzi, îi trase chimonoul de pe umeri şi-i strânse jumătatea de sus în jurul taliei. Lângă ea era o tavă de alamă, pe care aşezase o cană şi un castronel. Hana strâmbă din nas când simţi mirosul acru deristic, oţet şi ceai. Ca orice femeie respectabilă, îşi înnegrise întruna dinţii de când se

măritase.

Dar Tama clătină din cap.

— Fără negreală pe dinţi, spuse ea. Acum începi o viaţă cu totul nouă. Faci mai multe parale ca virgină. Nimeni nu va şti că nu eşti virgină decât când va fi mult prea târziu.

Hana deschise gura pentru a se împotrivi, dar Tama îi întorsese deja spatele.

În cameră intrase o femeie, cocârjată sub greutatea unui balot imens. Îl desfăcu şi împrăştie pe podea piepteni, sticluţe cu uleiuri parfumate, cutii cu pomezi, teancuri de hârtie şi şiruri de podoabe pentru păr şi puse cleştii pentru onduleuri pe vasul cu jăratic. Mirosul înţepător de păr ars umplu camera de cum se încălziră.

— Avem o recrută nouă, spuse Tama. Vom avea mult de lucru până să-i facem părul să stea cum trebuie.

Hana era obişnuită să-şi aranjeze singură părul. Când era mică, se chinuia până o dureau braţele. Îşi desfăcea părul în şuviţe şi le răsucea pe fiecare în sus, înainte şi înapoi, pe urmă le lega cu fir de aur sau cu un şnur de hârtie colorată. Devenise destul de pricepută la coafura *shimada*[22], foarte elaborată, pe care o purtau fetele de vârsta ei, cu un colac gros de păr strălucitor legat la spate, deasupra cefei.

Acum îngenunche, uitându-se la reflexia ei din dreptunghiul de argint ce-şi pierduse luciul, în vreme ce femeia se apucă de treabă, smulgând şi trăgând cu un pieptene cu dinţi mărunţi. În curând începură să-i curgă lacrimile pe obraji. Le lăsă să curgă în voie. Lasă-le să creadă că era din pricina durerii pe care i-o provoca pieptănatul, îşi spuse Hana. Doar ea trebuia să ştie că erau lacrimi vărsate pentru tot ceea ce pierduse.

— E destul de rău să fii copil, murmură femeia,

---

22 Coafură asemănătoare cu un coc răsucit deasupra cefei, actualmente purtată doar de gheişe, dar în perioada Edo purtată şi de adolescentele de rând.

încălzind o bucată de ceară şi punând-o pe părul Hanei împreună cu cleştele pentru onduleuri.

Se auzea un sfârâit şi se simţea un miros pătrunzător de ulei de fiecare dată când ceara atingea metalul încins.

— Dar e mult mai rău să fii om în toată firea şi să fi trăit o altă viaţă cândva. Nu eşti singura, suntem multe aici – soţii, concubine, femei care şi-au pierdut soţii sau iubiţii şi care n-au unde să se ducă.

Uimită, Mana se uită în oglindă. Femeia era îmbrăcată ca o servitoare, cu un chimono lipsit de pretenţii, cu carouri cafenii şi guler mov. Avea părul legat la spate într-un coc. Un obiect strălucitor îi scânteia pe mână, şi la gât avea un clips de metal.

— Cel mai bine e să uiţi trecutul, continuă femeia. E singurul mod în care putem supravieţui. Dacă vreodată te vei simţi singură, vino să mă vizitezi. Întreabă de Otsune. Toată lumea mă cunoaşte aici.

O trase pe Hana atât de tare de păr, încât biata fată crezu că va rămâne cheală.

— Nu mă vor lăsa să ies.

— Te vor lăsa, odată ce capătă încredere în tine. Dacă stai aici închisă, nu le eşti de niciun folos.

Otsune pieptănă şi făcu onduleuri şi dădu cu ceară până ce părul Hanei începu să strălucească precum mătasea. Îl împănă cu biluţe de pomadă albă şi ulei de camelie cu miros de mosc, pe urmă făcu o cărare, despărţi părul şi-l legă, îl rulă, îl pieptănă împăturindu-l şuviţă cu şuviţă până ce părul Hanei, care ajungea la podea, se prefăcuse într-o construcţie impunătoare de bucle şi zulufi încolăciţi, netezi şi strălucitori precum lacul lustruit. Cu grijă, Hana ridică mâna. Părul îi era ţepos şi lipicios la atingere. Abia dacă îndrăznea să respire de teamă ca enormul edificiu să nu se răstoarne.

Otsune îşi odihni degetele pe umărul Hanei preţ de o clipă.

— Ţine, şopti ea, punându-i ceva în palmă şi

închizându-i pumnul. E un talisman. Prinde-ţi-l în păr, înainte de a te duce acolo, dar vezi să nu observe tanti, fiindcă ţi-l va lua. Te va apăra şi o să-i împiedice pe bărbaţi să te aleagă.

Hana strânse pieptenele mic în pumn. Nu înţelegea despre ce vorbea Otsune, dar îi era oricum recunoscătoare.

Întrucât Otsune trecu la următoarea însoţitoare, servitoarea cea bătrână luă o bucată de ceară albă şi moale şi o frământă în palme. O întinse pe faţa Hanei, după care îi vopsi într-un alb de cretă gâtul, bărbia, obrajii, nasul şi fruntea, răspândind pretutindeni nori de pudră albă de orez. Hana privea în oglindă cum faţa ei devenea un oval alb perfect, cu o fâşie îngustă de piele la rădăcina părului.

Mânuind pensula, servitoarea îi acoperi pieptul şi umerii şi partea de sus a spatelui cu alb, după care ridică o a doua oglindă, pentru ca Hana să-şi poată vedea ceafa. Rămăseseră doar trei puncte de piele nepictată, conturându-se pe albul mat al spinării ei, precum limba bifurcată a unui şarpe.

— Îi scoate din minţi pe bărbaţi, spuse bătrâna chicotind, ceafa unei femei. Forma îi face să se gândească la… Ei, o să vezi tu.

Pictă sprâncenele Hanei, curbându-le ca pe două semiluni, şi îi contură ochii cu roşu, apoi cu negru, prelungind linia până dincolo de coada ochiului. În cele din urmă îi suflă fard pe obraji.

— Sus, în picioare! spuse ea.

Dezbrăcată şi tremurând din toate încheieturile, Hana stătea ca o statuie în vreme ce servitoarea o strângea cu şireturile unui combinezon parfumat din crep stacojiu şi o ajuta să-şi pună o bluză albă, cu guler roşu şi mâneci lungi, roşii. Apoi îi legă alt combinezon, cu panglici de mătase. Îi puse un guler brodat şi tare în jurul gâtului şi o ajută să îmbrace un chimono roşu, cu mâneci lungi şi tiv

matlasat. Peste toate acestea veni un alt chimono, pe urmă un altul şi încă unul, fiecare legat cu panglici. Pe urmă luă o eşarfă lungă de brocart şi i-o răsuci de două ori în jurul taliei. Hana se răsuci pe călcâie şi se întoarse cu spatele la ea. Femeia râse pe sub mustăţi.

— Ce şi-o fi închipuind fata asta despre ea? Că e virgină? Fată bătrână? Gospodină? Crede că vreau să-i leg *obi*-ul la spate!

Toată lumea se întoarse şi se auziră hohote de râs.

— Lucrurile s-au schimbat, draga mea. N-ai observat?

Tăcută, Hana se întoarse cu faţa la servitoare. Femeia trase şi trase până când eşarfa era atât de strânsă, încât Hana de-abia mai putea să respire. Petrecu cele două capete în partea din faţă şi, bâjbâind cu degetele, ţinând ace în gură, legând panglici aici şi dincolo şi aranjând frumos faldurile de material, o transformă într-un nod imens plin de zorzoane. Capetele îi ajungeau Hanei aproape de tălpi.

Mătasea roşie îi aduse aminte Hanei de ziua nunţii ei, când Oharu îi aranjase părul şi o ajutase să se îmbrace, iar în clipa aceea simţi un nod în gât. Era îmbrăcată ca o mireasă, părând că urma să se mărite din nou. Singurul lucru diferit era *obi*-ul. Chiar şi gheişele îşi legau *obi*-urile la spate. Doar un singur fel de femeie îşi lega *obi*-ul în faţă, într-o fundă îndrăzneaţă, provocându-l parcă pe orice bărbat care-i ieşea în cale să încerce să i-l dezlege. O trecură fiorii când se gândi despre ce fel de femeie era vorba.

Servitoarea scrâşni din dinţi şi atinse uşor obrazul Hanei, îi aranjă gulerul, verifică dacă tivurile şi manşetele chimonourilor erau frumos aliniate, îi agăţă în păr, în partea din faţă, un pieptene din lemn de santal şi-l împodobi cu ace de păr. În cele din urmă îi puse pe creştet o coroniţă din flori de mătase.

— Ar fi mai bine dacă ţi-ai pune talismanul ăla, mormăi ea.

Hana îi dădu servitoarei pieptenele mic şi curbat pe care îl primise de la Otsune şi simţi cum i-l înfige cu putere la ceafă. Pe urmă servitoarea luă un baton de pastă de şofrănel, umezi o pensulă şi pictă o petală roşie la mijlocul buzei de jos a Hanei, lăsând-o pe cea de sus albă.

Toată lumea se întoarse – însoţitoarele, cu sânii goi şi chimonourile răsucite în jurul taliei, Otsune, cu pieptenele în dinţi şi bigudiurile încinse în mână, chiar şi Tama, care îşi aranja frumos *obi*-ul. Până şi gheişa cea bătrână, cu părul ciufulit se opri din zdrăngănit la *shamisen* şi privi în sus.

Se auziră glasuri murmurând:

— Încântătoare. Frumoasă!

Hana făcu câţiva paşi nesiguri. Nici măcar în ziua în care se măritase nu fusese atât de stânjenită din cauza veşmintelor grele. Se întoarse cu stângăcie, de-abia îndrăznind să se privească în oglindă. Când în sfârşit se uită, i se tăie respiraţia. Se preschimbase într-o păpuşă pictată. Nu semăna deloc cu ea şi totuşi ea era. Devenise o stampă a ei însăşi, nu o persoană, ci o imagine pictată.

În spatele măştii era tot Hana, îşi spuse ea cu înverşunare. Dar în ciuda tuturor eforturilor nu se putea abţine să nu fie un pic încântată. Era aproape ca şi cum şi-ar fi aruncat cât colo propriul eu şi nu i-ar mai fi păsat de el, precum un fluture care iese dintr-o crisalidă. Nu mai era Hana, nu, nu mai era deloc Hana. Era o persoană cu totul nouă.

— O să-ţi găsim un nume nou, spuse Tama de parcă i-ar fi citit gândurile. Voi vorbi cu tanti despre asta. Acum mergi. Ridică-ţi poalele cu mâna stângă şi mergi. De acolo până aici.

Hana prinse cu mâna materialul greu şi făcu câţiva paşi în picioarele goale, încercând să nu se împiedice în poalele chimonourilor. Trena care o încurca şi nodul imens al *obi-ului* o făcură să-şi piardă echilibrul. Nu era obişnuită să ducă o greutate atât de mare. Se poticni, cât pe ce să

cadă.

— Dă-le cu piciorul, spuse Tama. Dă-ţi poalele la o parte cu piciorul. Nu-i nimic rău în a-ţi arăta gleznele.

Tama se transformase şi ea, redevenind fiinţa misterioasă pe care o văzuse Hana la prima lor întâlnire. Avea părul despărţit în două aripi scânteietoare, pe care se afla o coroană ghintuită cu ace de păr aurite şi din baga, strălucitoare precum razele soarelui, împodobită cu flori şi frunze de mătase, cu ornamente de sidef şi şiraguri de coral încărcate cu flori poleite cu aur. Funda splendidului ei *obi* de brocart, care-ţi lua ochii, aproape îi acoperea chimonourile groase şi matlasate.

— Asta-i tot ce ai de făcut în seara asta, spuse Tama. Mergi, apoi te aşezi. Concentrează-te şi fă treaba asta cât poţi de bine. Nu vorbi. Priveşte şi ascultă. Asta-i tot.

Se făcuse aproape seară, era ora Maimuţei[23]. În depărtare se auzea sunetul profund al unui clopot şi vaierul lui plin de melancolie se răspândea peste dealurile oraşului. Clopote mici începură să bată ca şi cum i-ar fi dat un răspuns, unele mai departe, altele prin apropiere. Unul dintre ele se auzea atât de tare, încât părea că bate chiar acolo, în casă.

Tama se ridică maiestuoasă în picioare. Cu splendida ei pieptănătură *à la* Madame de Pompadour şi cu acele de păr radiindu-i ca un halou în jurul capului, era mai mult fiinţă divină decât femeie. Doar un bărbat curajos ar putea încerca să-i dezlege *obi*-ul*,* se gândea Hana.

— Vor rămâne cu toţii cu gurile căscate, spuse Tama strengăreşte, ridicând din sprâncene, privindu-se într-o oglindă şi apoi dând mulţumită din cap.

---

23 În vechime, în Japonia se folosea sistemul de douăsprezece ore pentru măsurarea timpului, astfel încât ziua era împărţită în douăsprezece intervale de câte două ore, fiecare purtând numele unui semn zodiacal. Ora Maimuţei corespundea intervalului orar dintre 15.00 şi 17.00.

— Nu vii cu noi, nu-i aşa, sora noastră mai mare? strigară însoţitoarele.

— Ba vin, cum să nu vin? răspunse Tama zâmbind doar cât să dea la iveală lacul negru care-i strălucea pe dinţi. Vor vedea-n seara asta ce n-au mai văzut până acum.

Însoţitoarele se îngrămădiră pe lângă ea, aliniindu-se două câte două după înălţime. Micuţa Chidori era abătută. Împreună cu Namiji, cealaltă fetiţă cu rol de însoţitoare, trebuia să stea la urmă.

Kawanoto, fata cu ochi mari şi nevinovaţi, o apucă pe Hana de mână şi o trase în faţă, lângă ea. Cele opt erau ca nişte păpuşi în chimonouri roşii, care se potriveau perfect, cu feţe albe şi coroniţe de flori în păr, care le veneau şi ele de minune. Cele mai mari aveau mâneci care le ajungeau până la talie, semn că erau adulte, în vreme ce fetiţele mai mici erau îmbrăcate în chimonouri cu mâneci care le ajungeau aproape până de pământ.

— Ăsta-i locul meu, spuse un glas îmbufnat.

Fata care vorbise avea în jur de şaisprezece ani, fiind de aceeaşi vârstă cu Kawanoto. Faţa îi era mai albă, ochii mai negri, buzele mai roşii şi părul ridicat mai sus decât al tuturor celorlalte. Purta acelaşi chimono ca toate fetele, dar al ei era legat mai lejer, dând la iveală un sân pictat în alb, iar funda de la *obi*-ul ei atârna îmbietor.

— Nu ştiu de ce trebuie să merg şi eu, se plânse ea. Am deja o întâlnire fixată pentru diseară.

Mergi fiindcă spun eu, Kawayu, se oţărî Tama.

Uşa coridorului se deschise şi un val de muzică inundă camera în clipa în care îşi făcu apariţia un chip ca o mască, însoţit de o dâră de parfum.

— Tanti!

Toate, chiar şi Tama, căzură în genunchi şi îşi lipiră fruntea de podea. Aducându-şi aminte de magazie, Hana se uită înfricoşată la bătrână.

Tanti era îmbrăcată într-un chimono de un albastru pal, cu o perucă neagră, lucioasă aşezată peste părul ei

alb. Mergea dreaptă, ca şi cum în mintea ei ar fi fost frumuseţea aceea mândră care fusese cândva, dar machiajul gros şi alb nu făcea decât să-i scoată în evidenţă fiecare rid. Ochii conturaţi cu negru i se scufundaseră în fundul capului şi vopseaua stacojie de pe buze i se prelinsese pe ridurile din jur. Merse drept spre Hana.

— În picioare, spuse ea.

Trase de chimonoul Hanei şi îi aranjă un fir de păr. Pe urmă o sili să se întoarcă roată şi-şi vârî mâna în coafura fetei, căutând talismanul ascuns acolo. Hana îngheţă de teamă că i-l va lua, dar tanti zâmbi cu subînţeles.

— S-aşteptăm un pic cu asta, anunţă ea.

Tama se înclină şi încuviinţă din cap.

— Să vedem ce ni se oferă. S-ar putea să dăm peste ceva bun aici.

Tanti se înclină spre Hana.

— Vino, spuse ea cu blândeţe. E timpul să te vadă lumea.

Când ieşiră una după alta pe coridor, sunetul muzicii, glasurile şi râsetele se înteţiră până ce întreaga casă părea că bubuie de zgomot. Servitoarele le conduceau de-a lungul coridoarelor, ţinând în mâini felinare şi lumânări menite să gonească umbrele care voiau să pună stăpânire peste tot. Limbi de întuneric lingeau lumina ce ţâşnea prin uşile deschise, şi femeile ieşeau parcă lunecând, mişcându-se ca nişte somnambule în ritmul muzicii. Coridorul era inundat de fâsâitul chimonourilor şi de amestecul de parfumuri. Hana îndepărta cu picioarele goale poalele chimonourilor, atât de atentă să nu se împiedice, încât de-abia dacă observa pe unde mergea.

Coborâră câteva trepte cu paşi mărunţi şi repezi şi înconjurară o verandă. În clipa aceea Hana simţi un curent de aer rece şi în nări îi ajunseră praful şi mirosul de mâncare gătită la cuptor şi fumul ce se ridica de la lemne – mirosurile străzii. Ridică privirea şi-şi dădu seama că erau aproape de intrare. Se opriră în faţa unei uşi. Undeva prin

apropiere zdrăngăneau *shamisene,* un glas tânăr şi limpede cânta o baladă şi se auzea un ropot de voci, ca înainte de începerea unei piese de teatru.

Pe urmă cineva scoase un urlet, uşa se deschise cu putere şi lumina se revărsă afară cu atâta strălucire, încât Hana îşi acoperi ochii.

Punându-şi mâinile pe şoldurile ei, Kawanoto o împinse înainte. Hana se poticni fiindcă dădu de lumină şi simţise aerul rece ca gheaţa învăluind-o, când Kawanoto o îndemnă să îngenuncheze. Auzi respiraţia şi simţi căldura şi parfumul trupurilor care se îngrămădeau în jurul ei. Se făcu linişte, apoi se auziră nişte urale precum acelea cu care e întâmpinat un actor în clipa în care apare pe scenă.

Hana îşi ridică privirea şi rămase cu gura căscată de uimire. Nu era pe o scenă, ci într-o cuşcă, o cuşcă uriaşă cu bare de lemn în partea din faţă, cum erau cele pe care le văzuse când a ajuns în Yoshiwara. Atunci fusese afară şi se holbase la fetele dinăuntru. Acum ea era înăuntru. Era una dintre fete.

Uralele se stinseră şi o voce de bărbat strigă:

— O necunoscută! Ce frumoasă e! Hei, scumpo, ia uită-te-ncoace!

O altă voce îl întrerupse:

— E-a mea. Hei, necunoscut-o, cum te cheamă?

Un cor de bărbaţi strigă:

— Necunoscut-o, cum te cheamă?

Dincolo de bare, întunericul era înţesat de ochii care se holbau la ea, unii mari, alţii mici, unii rotunzi, alţii migdalaţi. Hana desluşi siluetele ca nişte umbre ale bărbaţilor, unii cu nasurile turtite vârâte printre bare, alţii stând la pândă în spate, oprindu-se să tragă cu ochiul. Îngrozită, se dădu înapoi, bucuroasă că toate celelalte femei erau în jurul ei, şi puse mâna pe talismanul pe care-l avea la spate, prins în păr. Acum ştia la ce folosea.

Aidoma unor figuri de ceară, fastuoase în veşmintele lor de mătase şi aur şi argint, femeile se lăsară în

genunchi, tăcute şi calme, în vreme ce bărbaţii se plimbau pe lângă ele, se strângeau laolaltă şi priveau înăuntru. Unii rămâneau acolo, cu nasurile lipite de bare, încercând să atragă atenţia fetelor, în vreme ce alţii plecau mai departe.

Tama era în fundul cuştii, cu faţa la spectatori, împreună cu alte câteva femei îmbrăcate la fel de extravagant. Când Hana se întoarse să se uite la ea, Tama luă o pipă cu coadă lungă şi începu să fumeze, la fel de impasibilă şi relaxată de parcă s-ar fi aflat în intimitatea propriului său apartament. Nepăsătoare, scoase un rotocol de fum ca şi cum nici nu şi-ar fi dat seama că, la numai câţiva paşi mai departe, pândeau bărbaţi târşâindu-şi picioarele, suflându-şi în mâini şi cu ochii scurgându-li-se după ea.

Scoase un sul din mânecă, îl desfăcu şi-şi plimbă privirea încet peste el, ca şi cum ar fi fost o scrisoare de la un admirator înflăcărat, zâmbind din când în când, făcând ochii mici şi umezindu-şi buzele cu limba. Apoi se întoarse şi îi şopti ceva unei alte femei, tot curtezană şi ea, aplecându-şi capul cu graţie şi ascunzându-şi faţa în mânecă, încercând parcă să-şi înăbuşe un hohot de râs.

Privi pe furiş spre bărbaţi şi-şi înclină capul foarte, foarte uşor, abia perceptibil.

Hana o privea ca hipnotizată. Tama era precum maestrul păpuşar care ţinea mulţimea în frâu şi-o făcea să se supună voinţei lui.

Timpul se scurgea încet, iar însoţitoarele începură să şuşotească între ele şi să chicotească.

— Vai, uită-te la el, ce frumos e!

— E Jirō. Nu-l ştii? E mereu aici.

— Renegat de taică-său, nu-i aşa? Dezmoştenit?

— N-are nicio para chioară. Nu merită să-ţi iroseşti farmecul pe el.

— Ce haină are, aşa demodată. Şi ce culoare îngrozitoare. Nu se pricepe deloc. Ce mai prostălău!

— Nu-mi place deloc. Sper să nu mă aleagă pe mine.

Câteva însoţitoare se împinseră să ajungă în partea din faţă a cuştii şi se dichisiră. Altele le făceau semn bărbaţilor, făcându-le cu ochiul. Kawagishi, cu faţa ei plină de copilă şi cu zâmbetul ei larg, şi Kawanagi cea mlădioasă, care erau mereu împreună, îşi citeau în palmă una alteia.

— Doar săracii veneau să se uite la noi, îi şopti Kawanoto Hanei. Asta era tot ce-şi puteau permite, să privească. Cei bogaţi ştiau deja pe cine voiau. Dar în ziua de azi, cu toţi clienţii ăştia noi, e un mijloc bun să-ţi găseşti muşterii. Nu ştii niciodată cine ar putea să te remarce.

— Kawanoto-sama, Kawanoto-sama, se auzi un glas.

Un tânăr îşi făcuse loc cu greu până la bare. Kawanoto se furişă în partea din faţă a cuştii şi îşi lipi obrazul de al lui. El dădu din cap şi dispăru.

Kawayu, fata ursuză care se machiase din cale-afară, se îndreptă spre bare. Îşi arcui spinarea, îşi lăsă capul într-o parte şi clipi din ochi, dar nimeni nu-i dădu nici cea mai mică atenţie. Se auzi însă un strigăt:

— Hei, necunoscut-o, cum te cheamă? Spune-ne cum te cheamă!

Kawayu îi aruncă Hanei o privire plină de venin. Hana îi zâmbi cu seninătate şi-şi înclină capul cu o politeţe exagerată. Fata asta, cel puţin, nu putea să-i facă niciun rău.

Dintr-odată toate privirile se aţintiră asupra ei. Până atunci bărbaţii trăncăniseră şi-şi târşâiseră picioarele fără încetare, dar acum, de cealaltă parte a barelor se lăsase o linişte adâncă.

Copleşită de stânjeneală şi timiditate, Hana îşi duse mâinile la gură şi, când făcu asta, din mâneca de la chimonoul care alunecase, îi ieşi la iveală braţul. În mulţime se iscă un murmur. Grăbită, îşi puse mâinile în poală şi-şi aranjă mâneca. Un tânăr se uita la ea printre bare. Privirile li se întâlniră, iar el îşi târşâi picioarele şi-şi lăsă ochii în pământ, înroşindu-se până ce creştetul

căpăţânii lui rase deveni roşu-vineţiu.

Încercând să nu mai atragă atenţia asupra ei, Hana se întoarse, evitând privirile înfometate. Un vuiet străbătu mulţimea din spatele ei. Se uită fix la mâinile pe care şi le ţinea în poală, dorindu-şi să se poată face nevăzută. Dar murmurul se înteţi şi un suspin tremurător, un geamăt prelung în care se simţea dorinţa străbătu gloata de bărbaţi. Dintr-odată Hana îşi dădu seama ce vedeau cu toţii: ceafa ei şi cele trei puncte de piele nepictată de acolo. Îi veniră în minte vorbele servitoarei: *Forma îi face să se gândească la*… Sub vopseaua albă faţa începu să i se îmbujoreze, până ce Hana simţi că toată lumea vedea cum îi iau foc urechile.

Ridică fruntea şi-şi aranjă gulerul, conştientă că Tama o urmărea. Aceasta din urmă încuviinţă printr-o mişcare a capului şi un surâs îi apăru pe chip. Era încântată la culme.

11

Când clopotul bătu ora sorocită, Tama şi suratele ei, tot curtezane, se ridicară în picioare unduindu-şi şoldurile. Servitoarele se repeziră să ridice gulerele curtezanelor, să aşeze frumos faldurile de material, să aranjeze fundele imense ale *obi*-urilor şi să îndrepte acele de păr. Prin uşa deschisă a cuştii se auzi un glas piţigăiat. Hana tresări. Era glasul subţire pe care-l auzise în prima noapte, la sosire, spunând că vapoarele au pornit-o la drum. De atunci aşteptase întruna să găsească ocazia s-o întâlnească.

Uitând de toate, se strecură prin mulţimea de tinere. Kawanoto se ţinea scai după ea, trăgând-o de mânecă, exact în clipa în care zări nişte tivuri matlasate ieşind învârtejindu-se pe uşa principală a casei.

— Trebuie să ne-ntoarcem, şoptea Kawanoto speriată în spatele ei. Clienţii ne-aşteaptă.

Bărbaţi se înghesuiau în vestibulul cu pământ pe jos,

suflându-şi în palme pentru a se încălzi şi scoţând aburi pe gură în aerul rece. Unii erau bătrâni, alţii tineri, dar toţi păreau cu dare de mână. Îmbrăcaţi elegant, cu pantaloni *hakama*[24] scrobiţi, cu jachete *haori*[25] şi cu pelerine groase de lână, erau foarte diferiţi de bărbaţii cu priviri nesătule care se adunaseră în faţa cuştii. Dând din coate, salutându-se unul pe altul şi înclinându-se, îşi scoteau saboţii şi îi lăsau în seama servitorilor, care le înmânau în schimb nişte plăcuţe de lemn pe baza cărora să-şi ia înapoi încălţările la plecare. Gheişe cu *shamisene* învelite în mătase şi măscărici obraznici care rânjeau întruna se înghesuiau în spatele lor.

Singurul lucru pe care-l ştia Hana era că trebuia s-o găsească pe femeia cu glas de clopoţel. Nimic altceva nu mai conta.

Îşi smulse mâneca din strânsoarea lui Kawanoto şi, ţinându-şi veşmintele grele cu amândouă mâinile, ţâşni prin mulţime şi ieşi în fugă pe uşă, alergând în întuneric după glasul cristalin şi poalele de chimono învârtejite. I se tăie respiraţia când simţi aerul rece atingându-i pielea. Apoi zări un cap strălucitor strecurându-se printre bărbaţii care se îngrămădeau în casa de alături. Dădu buza înăuntru şi privi de-a lungul coridorului luminat de felinare, pe urmă văzu o uşă închizându-se şi se repezi într-acolo, gâfâind.

Când puse mâna pe clanţă, îşi dădu dintr-odată seama ce lucru îngrozitor era pe cale să facă. Să deschidă uşa apartamentului unei prostituate şi să intre neinvitată. Cine ştie ce se petrecea înăuntru. Dar n-avea de ales.

Trăgând aer în piept, deschise uşa.

Intră într-un salon aproape la fel de spaţios şi elegant

---

24 Pantaloni tradiţionali japonezi, strânşi în talie şi foarte largi în partea de jos, formaţi din şapte cute (două în spate şi cinci în faţă), purtaţi iniţial peste chimono doar de către bărbaţi.

25 Jachetă tradiţională japoneză, cu mâneci foarte largi, care ajunge până la coapse.

ca cel al Târnei. Prin uşile deschise, care dădeau în camera alăturată, văzu un foc de mangal arzând într-un vas enorm pentru jăratic şi o masă plină cu tot felul de mâncăruri. Lumânări înalte, aşezate în sfeşnice ardeau cu flăcări galbene, imense. În mijlocul camerei, un grup de gheişe ciupeau corzile *shamisenelor,* băteau în tobe şi cântau. Câteva gheişe dansau, aruncând în jur umbre şerpuitoare. Petrecerea era în toi.

În spatele încăperii stăteau tolăniţi câţiva bărbaţi, care băteau din palme în ritmul muzicii şi dădeau pe gât sake din pahare mititele. Femeile stăteau printre ei, unele cuibărite la pieptul lor, uitându-li-se-n ochi şi ţuguindu-şi buzele, altele sfidătoare şi reci. Câteva fetiţe ca nişte păpuşi, îmbrăcate la fel de frumos ca micuţa Chidori, alergau de colo-acolo, umplând păhărelele cu sake.

Toate femeile arătau aproape la fel, având obrajii vopsiţi în alb, chimonouri strălucitoare şi *obi*-uri enorme. Uimită, Hana rămase cu gura căscată. Habar n-avea cine era femeia pe care o căuta sau dacă ajunsese la locul potrivit. Lumea bătea din palme şi râdea atât de tare (ca să nu mai pomenim de muzică), încât chefliii nici măcar nu-i observară prezenţa.

Un tânăr îmbrăcat în uniformă de servitor, adică într-o jachetă albastră de bumbac, şi o servitoare de pe vremea străbunicii se repeziră spre ea.

— Cine te-a chemat? şuieră servitoarea. Unul dintre oaspeţii noştri? Mie nu mi-a spus nimeni nimic de tine.

O măsură pe Hana din cap până-n picioare.

— Te-ai pierdut, nu-i aşa? Şterge-o de-aici. Valea!

Străduindu-se să pronunţe cuvintele cu accentul specific

Yoshiwarei, Hana murmură:

— Vă cer iertare. Am un mesaj… pentru una dintre doamne.

— Dă-mi-l mie şi-l transmit eu mai departe.

— Trebuie să i-l înmânez personal, spuse Hana

disperată.

Servitorul începu s-o împingă pe Hana spre uşă. Zvârcolindu-se să scape din mâinile lui, îşi ridică poalele chimonourilor şi ţâşni ca o săgeată spre camera unde avea loc petrecerea. Ajunse în pragul uşii când servitoarea şi servitorul o înşfăcară de braţ.

Se auzi o voce de bărbat, care acoperi muzica.

— Draga mea Kaoru, cine e protejata ta? Ce secret ne ascunzi?

Muzica se mai auzi pentru câteva clipe, apoi se opri, iar gheişele rămaseră parcă împietrite în mijlocul dansului. Toată lumea – bărbaţi, curtezane şi gheişe – se întoarse privind-o fix pe Hana.

Servitoarea, făcută ghem, căzu în genunchi.

— Iertare, şopti. Scap imediat de ea.

— Nu, las-o să stea, spuse bărbatul. Cine e fata asta?

— Da, cine e, Kaoru-sama? întrebară în cor ceilalţi bărbaţi. Trebuie să rămână aici!

— Nu pot spune c-am mai văzut-o vreodată până acum, răspunse glasul piţigăiat pe care Hana îl recunoscu imediat.

În mijlocul grupului, aşezată în genunchi, cu spatele drept şi un aer reţinut, stătea o femeie. *Obi*-ul ei tare şi alb, legat într-o fundă, avea brodate crenguţe delicate de pin, prun şi bambus, în loc de coroană, părul ei era împodobit cu o mulţime de ace, aranjate cu gust. Chipul îi era perfect şi inexpresiv, ca o mască purtată de actori într-o piesă de teatru No. Strânse din buze şi o privi pe Hana cu un aer nedumerit.

— Ce e? o întrebă ea.

Pentru o clipă Hana rămase fără grai, dar imediat îşi aduse aminte că nu avea decât o singură şansă. Cu glas blând şi încercând să pronunţe vorbele în dulcele dialect al Yoshiwarei, zise:

— Vă cer iertare. Voiam să ştiu dacă mai sunt ceva vesti de… de afară. De pe front.

Femeia făcu ochii mari şi se încruntă, apoi, recăpătându-şi repede echilibrul, râse cu un clinchet de argint. Celelalte femei, pe care Hana le identifică acum ca fiind tinere însoţitoare, îşi acoperiră gura cu mânecile şi râseră pe înfundate de-ai fi zis că nu se vor mai opri în vecii vecilor.

— Copilă prostuţă, zise Kaoru cu un glas mai piţigăiat ca niciodată. Ce te face să crezi că ştiu ceva despre ce se întâmplă afară? Nu vorbim despre asemenea lucruri plicticoase aici. Ne distrăm, nu-i aşa, domnilor? Asta-i tot ce facem.

Se întoarse către servitoare şi-i spuse:

— Dă-i nişte bani şi condu-o până la uşă.

Le făcu semn gheişelor. Se auziră notele hârâite ale unui *shamisen,* şi gheişele începură să danseze din nou.

— Să rămână şi ea.

Era bărbatul care vorbise înainte. Hana se uită la el surprinsă. Era tânăr şi zvelt, cu piele negricioasă, cu ochi negri, oblici şi cu o gură cărnoasă, senzuală.

— Avem nevoie de fete tinere. Poate fi invitata mea.

Se întoarse către Hana.

— Vino aici şi bea ceva!

Hana făcu câţiva paşi în faţă. Ca soţie de samurai, îşi trăise cea mai mare parte a vieţii între patru pereţi. Era obişnuită să servească oaspeţii cu mâncare şi băutură, dar singurii bărbaţi cu care schimbase vreodată câteva vorbe erau cei din familie şi soţul ei. Acum era înconjurată de bărbaţi ciudaţi, care o măsurau din cap până-n picioare şi-i zâmbeau.

— Cum te cheamă? o întrebă acesta. Vino şi aşază-te aici.

Întinse mâna şi Hana văzu că avea degete lungi şi subţiri.

Făcu un pas către el, apoi se opri, îngrozită de accentul lui, aspru şi gutural, care nu semăna cu nimic din ce auzise ea până atunci. Îşi dădu seama că trebuie să fie

din sud. Toţi erau din sud. Cum altfel puteau să-şi permită o asemenea petrecere?

Se uită iar la mâna lui. Avea pete cafenii în palmă, bătături, semn că ar fi mânuit multă vreme o sabie sau o puşcă. Cum de ajunsese el aici, la Edo, capitala nordului?

Bărbatul o privea în continuare cu blândeţe. Kaoru zâmbi rece.

— Bineînţeles, poţi să stai cu noi, draga mea, nu te sfii.

Apoi uşa se deschise şi Tama îşi făcu apariţia, învăluită într-o boare de parfum, urmată îndeaproape de Kawanoto. Se uită în jur, evaluă situaţia, pe urmă se lăsă în genunchi cu o mişcare ceremonioasă şi se înclină, făcând mătasea să foşnească.

— Eu sunt Tamagawa. Ea, zise, făcând semn spre Hana, este însoţitoarea mea. Vă rog s-o iertaţi, e încă tânără şi probabil că s-a pierdut. Acum vino, draga mea, trebuie să plecăm.

Hana se întoarse descumpănită. Nu obţinuse niciun răspuns la întrebarea pe care o pusese. Tot ce reuşise să facă fusese s-o irite pe Kaoru, singura ei legătură cu lumea adevărată.

— Stai un pic. N-a făcut nimic rău. Spune-mi, draga mea, cum te cheamă? întrebă bărbatul.

Până să răspundă Hana ceva, Tama se îndreptă de spate şi se uită în jur mândră. Culorile strălucitoare şi volumul mare al chimonourilor ei păreau că umplu încăperea.

— Hanaogi, zise ea ritos. O cheamă Hanaogi. Va fi următoarea stea a curtezanelor Casei Tamaya.

Se făcu linişte.

— Are un protector? întrebă bărbatul.

— Nu încă, domnule. Sunteţi bine-venit să faceţi o ofertă dacă doriţi. Sunt sigură că ştiţi care e procedura.

— Hanaogi, spuse bărbatul alene, învârtind silabele în jurul limbii de parcă i s-ar fi părut deosebit de muzicale.

Hanaogi. Bine, Hanaogi, ai întrebat dacă sunt veşti. Pot să-ţi spun că în curând va fi pace. Acum avem un guvern nou, care vă va trata pe voi, fetele, cu multă blândeţe.

Se schimbă la faţă, şi pentru câteva secunde păru mai puţin sigur pe el.

— Ne ocupăm încă de rebelii din nord, dar avem noi grijă de ei.

Hana dădu din cap, atentă să nu trădeze nicio emoţie. „Avem noi grijă de ei" însemna că deocamdată nu avuseseră grijă de ei, adică oamenii din nord rezistau încă. Făcu un efort să nu zâmbească triumfătoare. Mai avea o sută de întrebări – despre soţul ei şi dacă erau veşti despre el –, dar asta ar fi însemnat să meargă prea departe. Se întoarse pe călcâie, gata să plece.

— Stai să-ţi mai aud glasul o dată, frumoasă Hanaogi. De unde eşti? Din ce parte a ţării?

— Este…

Tama se pregătea să răspundă în locul ei, dar Hana vru să vorbească ea.

— De nicăieri, spuse cu accentul pe care îi venea greu să-l considere ca fiind al ei. M-am hotărât să uit totul încă dinainte de a veni aici.

Şi, cu mătăsurile învârtejite, ieşi din cameră după Tama şi Kawanoto.

Primăvara

12

Luna a 2-a, anul Şarpelui, anul 2 al perioadei Meiji (martie 1869)

Yozō stătea turceşte pe tatami, încălzindu-şi mâinile la vasul cu jăratic din apartamentul prezidenţial de la fortul Goryokaku. În ciuda numelui pompos, apartamentul prezidenţial era la fel de plin de fum şi la fel de îngheţat ca oricare altul din ţinutul Ezo. Vântul făcea să zăngăne uşile glisante de lemn şi cercevelele prăpădite, iar răsuflarea lui Yozō năştea norişori în aerul îngheţat.

Era spre sfârşitul celei de-a doua luni, primăvară, după calendar, însă aici, în Ezo, pământul era încă acoperit cu un strat gros de zăpadă bătătorită. Trecuseră aproape patru luni de când cuceriseră fortul Goryokaku şi trei de când pierduseră *Kaiyomaru.*

Afară Yozō auzea târşâit de picioare şi un glas aspru, lătrător, dând ordine cu un puternic accent franţuzesc:

— Pas alergător! Marş forţat!

Pe urmă se auzi tropăitul oamenilor care mergeau în pas de marş pe terenul de defilare. Caii nechezau şi în depărtare se auzeau bubuiturile din poligonul de trageri, dar înăuntru era pace şi linişte.

Enomoto stătea cu picioarele depărtate şi mâinile la spate şi studia conţinutul vitrinei cu băuturi, care, din fericire, fusese transferată în fort înainte să se scufunde *Kaiyo Maru.* Înăuntru era o splendidă etalare de sticle. Acum, că se afla în apartamentul lui şi în compania prietenilor, renunţase la incomoda uniformă apuseană şi se relaxa în chimonouri groase de bumbac şi o jachetă vătuită. Cu părul strălucitor şi obrajii cu oase delicate, părea aristocrat până-n măduva oaselor. Scoase din vitrină o sticlă de scotch.

— Glendronach 1856, spuse el ritos. Ar trebui să ne încălzească.

— Excelent an, zise Yozō, luându-şi aerul unuia care se pricepe.

Ridică paharul cu fundul gros, din sticlă sculptată, cu degetele lui mari de marinar.

— Ei bine, fără discuţie am străbătut un drum lung,

în special dumneavoastră, domnule guvernator general al insulei Ezo. Am ştiut dintotdeauna că veţi face lucruri măreţe.

— Şi uite ce-am realizat! spuse Enomoto râzând. Am organizat alegeri şi-am creat prima republică japoneză, Republica Ezo. Suntem o naţiune tânără, ca America, şi ne croim un drum nou. Nenorociţii ăia din sud s-ar putea s-ajungă să câştige bătălii cu tunurile şi puştile pe care li le vând englezii, dar asta-i singura cale prin care vor reuşi să pună mâna pe putere. N-ar îndrăzni să organizeze alegeri, nu fiindcă ştiu că nimeni nu i-ar vota. Încă trăiesc după orânduirea feudală, doar prin forţa brută îşi pot croi drum. Legea junglei, nu aşa-i spune?

Yozō învârti licoarea aurie şi transparentă în pahar şi luă o înghiţitură, ţinând-o în gură o clipă înainte de a-i da drumul încet pe gât în jos. Se opri puţin, savurând gustul de malţ.

— Legea junglei, repetă el zâmbind leneş. Supravieţuirea celor care se adaptează cel mai uşor, cel puţin aşa se spune în cartea aceea despre care vorbea toată lumea în Europa.

— *Originea speciilor*, zise Kitaro.

Subţirel cum era, se înfăşurase într-o jachetă groasă, vătuită, şi se ghemuise lângă foc.

— De Charles Darwin.

Articulă cuvintele foarte exact, gustând din plin silabele străine.

— Ai citit-o, Kitaro, spuse Yozō. Chiar ai citit-o, o carte întreagă, în englezeşte. Eu n-aş fi putut face aşa ceva. Dacă ar şti asta pitecantropii ăia din sud sau comandantul şi neisprăviţii ăia din gărzile de voluntari care luptă pentru el acolo. Tot ce-i interesează e dacă poţi să mânuieşti o sabie.

Kitaro îşi împinse ochelarii spre vârful nasului cu un deget osos şi privi pe deasupra lentilelor cu un aer comic.

— Supravieţuiesc cei care se adaptează cel mai bine,

zise el încruntându-se şi luând un aer sever. Dar ţineţi minte că nu întotdeauna ei sunt şi cei mai puternici. Ar putea să fie cei mai inteligenţi. De fapt, de obicei aşa se întâmplă până la urmă.

Ceilalţi râseră.

— Mai ţineţi minte cafeneaua unde stăteam şi purtam tot felul de discuţii în contradictoriu? întrebă Enomoto. Ştiţi care, aceea cu geamuri mari de sticlă şi scaune de piele.

Yozō clătină din cap zâmbind.

— Ne contraziceam peste tot. Londra, Berlin, Paris, Rotterdam…

— Era la Dordrecht, spuse Kitaro. Dordrecht.

Tăcură cu toţii. De afară se auzea tropăitul paşilor de marş, întrerupt din când în când de urlete sălbatice şi de răpăitul tobelor mici.

— Mai ţineţi minte cum a răsărit soarele în ziua aceea? spuse Enomoto, privind în depărtare.

Nu mai era guvernatorul general al Republicii Ezo, ci un tânăr prins în vâltoarea unei aventuri nemaipomenite.

Era în cea de-a treia zi a celei de-a 1 l-a luni a anului 1866 după calendarul sălbaticilor când paisprezece din cei cincisprezece bărbaţi aleşi ca să meargă în Europa se întâlniseră la Dordrecht să sărbătorească lansarea la apă a magnificului vas pe care îl comandaseră, *Kaiyo Maru.* (Cel de-al cincisprezecelea bărbat, un fierar, băuse atât de mult, încât în cele din urmă murise. Yozō nu-i fusese prea apropiat şi nu aflase niciodată cum anume se petrecuseră lucrurile.) În onoarea evenimentului lăsaseră deoparte pantalonii, jachetele şi cravatele şi se îmbrăcaseră în haine japoneze de ceremonie: chimonouri ţepene, cu pliuri şi jachete cu umeri care ieşeau în afară ca nişte aripi. Stăteau mândri, cu spatele drept şi cele două săbii în teci de piele prinse la centură. Erau din nou samurai, deşi îşi tăiaseră de mult cocurile înnodate în vârful capului şi-şi purtau părul după moda apuseană.

— Puseseră vase cu jăratic de-a lungul carenei, îşi aminti Yozō.

Vedea totul foarte clar: vasul cel mare, cu carena lui neagră şi strălucitoare aşteptând pe cala de lansare, făcând morile de vânt şi catedrala să pară pitice, şi spectatorii care se înghesuiau pe mal şi săreau în bărcuţele de pe apă, fluturându-şi pălăriile şi strigând.

— Dar vremea era minunată. Vasul nici măcar n-a fost prins între gheţuri.

— Amiralul a ţinut un discurs, spuse Enomoto. Pe urmă a spart sticla cu vin lovind-o de proră.

— Mai ţineţi minte vuietul pe care l-a stârnit când a început să se mişte?

— Ce scârţâit şi ce scrâşnete, şi toţi oamenii strigând „ura!” şi bătând din palme…

— Şi cum a început să alunece pe apă…

— Şi ce zgomot a făcut în clipa în care a atins apa, ca un val de maree! Am crezut că va răsturna toate bărcile.

— Ce vapor! spuse Enomoto.

Îşi plecară capetele şi se uitară fix la foc. Şezând turceşte în apartamentul prezidenţial de la fortul Goryokaku, în îngheţata regiune Ezo, era greu de imaginat că toate aceste lucruri se întâmplaseră cu adevărat. Deşi Yozō încerca să-şi contureze în minte imaginea oraşului Dordrecht, aceasta devenea din ce în ce mai estompată.

— Şi furtuna aia imediat după ce am plecat din Rio, când aproape ai căzut de pe catarg, spuse Kitaro, ridicând privirea şi zâmbind. Am crezut că te-am pierdut, ce mai încolo-ncoace!

— De nenumărate ori am crezut că se va termina şi cu noi, şi cu vaporul. Dar totdeauna am scos-o la capăt, zise Yozō.

O sută cincizeci de zile durase drumul înapoi spre Japonia. Avuseseră la bord un echipaj olandez, în special oameni din Dordrecht, însărcinaţi să ducă vaporul acasă. Se aprovizionaseră cu cărbuni de la Rio, trecuseră pe la

Capul Bunei Speranţe şi traversaseră Oceanul Indian, apoi se aprovizionaseră din nou cu cărbuni în Batavia[26]. Trecuseră prin furtuni, traversaseră oceane care mugeau de furie, îşi croiseră drum printre valuri cât munţii, dar nu-l pierduseră.

Însă când au ajuns înapoi în Japonia, nimic nu mai era cum ţineau ei minte. Încet-încet începură să-şi dea seama ce se întâmplase în cei patru ani şi jumătate cât lipsiseră: trădare, crime, asasinate şi în cele din urmă război civil. La câteva luni după sosirea lor shogūnul fusese înlăturat de la putere, iar Yozō şi Kitaro i se alăturaseră lui Enomoto, toţi trei hotărâţi să lupte până-n pânzele albe pentru crezul lor.

Kaiyo Maru fusese casa lor. Fiecare scândură, fiecare scârţâit al carenei, fiecare velă umflată de vânt le aminteau de zilele fericite din Apus. Dar acum îl pierduseră şi pe el.

Rămăseseră o vreme tăcuţi, gândindu-se la frumosul lor vapor. Yozō văzu cu ochii minţii cum se balansa prova, ce putere avea când despica valurile, luxul din cabina căpitanului, tunurile strălucitoare, piesele din alamă pe care le lustruiau cu atâta dragoste, burta uriaşă în care putea să găzduiască 350 de marinari şi 600 de soldaţi. Apoi îşi aduse aminte cum arăta când l-a văzut ultima dată, bătut de soartă şi rupt în bucăţi, o carenă neagră şi singuratică pe o mare îngheţată, scufundându-se în timp ce ei plecau şi-l lăsau acolo pradă valurilor. Yozō se frecă la ochi şi înghiţi în sec de parcă ar fi avut un nod în gât.

Enomoto se îndreptă de spate, încruntându-se. Era din nou guvernatorul general.

— Asta-i casa noastră acum, spuse el cu hotărâre. Regiunea Ezo. Am vorbit cu oficialii străini de aici, din oraşul Hakodate, şi le-am explicat planurile noastre de a înfiinţa o republică liberală şi de a îmbunătăţi condiţiile de viaţă ale oamenilor. Americanii, francezii şi englezii şi-au

---

26 Numele vechi al oraşului Jakarta.

luat cu toţii angajamentul că vor recunoaşte guvernul nostru.

Nu mai spuse nimic pentru o clipă, chipul lui cu trăsături fine întunecându-se.

— Mai e ceva, zise. Au sosit veşti despre *Stonewall.*

Yozō ridică privirea ca ars. Văzuse vasul *Stonewall* în portul Yokohama. Era un cuirasat modern şi foarte bine dotat, cel mai puternic vas de luptă care existase vreodată, cu un motor imens şi pereţi de două ori mai groşi decât coapsele unui om, îmbrăcat în plăci masive de fier. Ghiulele ricoşau imediat ce loveau cuirasa. Acţionat de aburi şi vele, înainta mult mai repede decât *Kaiyo Maru.* Nici măcar nu avea forma unui vapor. Mult cufundat în apă, cu prora lui neagră şi sinistră, părea un cumplit peşte răpitor.

Guvernul shogūnului îl comandase din America şi-l achitase aproape complet. Dar când a sosit, shogūnul fusese deja înlăturat de la putere şi guvernul lui, răsturnat. Înainte de a pleca din Edo, Enomoto îi făcuse o vizită ministrului american Van Valkenburgh şi îi ceruse să predea vasul. La urma urmelor, shogūnul îl plătise deja. Dar Van Valkenburgh era de neînduplecat. Guvernul shogūnului nu mai exista şi un nou guvern nu se formase încă, spusese el atunci. Toţi reprezentanţii străini căzuseră de acord să adopte o poziţie de neutralitate atâta timp cât ţara se afla în război. Nu avea permisiunea să-l predea nici uneia din părţi.

— N-o să vă mire probabil când veţi auzi că, în momentul în care sudicii au aflat de scufundarea lui *Kaiyo Maru,* s-au ţinut scai de Van Valkenburgh, încercând să-l convingă că, fără nava-amiral, guvernul nostru n-avea nicio şansă. Şi-au dat cuvântul că războiul s-a terminat.

Yozō trânti paharul de podea şi-şi încleştă pumnii. Aşadar sudiştii îi spuseseră ministrului american că războiul s-a terminat pentru a-l convinge să predea nava *Stonewall.* Dar nu era decât o minciună sfruntată. Războiul

era departe de a se fi sfârşit şi, în clipa în care sudiştii ar pune mâna pe cuirasat, ar porni-o spre nord, să-i atace. Dacă era adevărat că supravieţuiau cei care se adaptau cel mai uşor, şansele lor scădeau cu fiecare zi. Cu câte auzea mai multe despre perfidia celor din sud, cu atât îşi dorea Yozō mai mult să-i omoare pe toţi. Avea să lupte până la sfârşit, indiferent cât de mult sânge se va vărsa, şi să ia cu el cât mai mulţi duşmani.

— Sudiştii vor veni aici cu zecile de mii, le spuse Enomoto pe un ton sumbru. Aşteaptă doar primăvara. Trebuie să facem tot ce putem pentru a fi siguri că suntem pregătiţi. Poziţiile de apărare sunt deja fixate, căpitanul Brunet le supraveghează, şi noi avem vreo trei mii de oameni care se antrenează zi şi noapte. Dar nu formează un grup omogen. Pentru început îi avem pe soldaţii de carieră, ofiţerii francezi i-au pregătit bine, inclusiv pe câmpul de luptă. Apoi sunt recruţii, care s-au înrolat fiindcă sunt credincioşi cauzei noastre sau fiindcă ar fi executaţi dacă i-ar prinde cei din sud. Unii nu sunt nici măcar militari. Alţii de-abia dacă ştiu să tragă cu puşca.

— Ca mine, de exemplu, spuse Kitaro.

— Cât despre gărzile de voluntari din Kyōto ale comandantului Yamaguchi, sunt alcătuite din luptători desăvârşiţi, care habar n-au ce-i aia frica, dar sunt pricepuţi în primul rând la mânuirea sabiei. Marlin şi Cazeneuve încearcă să-i transforme în puşcaşi, dar ei trăiesc în altă epocă. Pleacă noaptea din fort şi se încaieră cu localnicii şi-i omoară, pur şi simplu ca să nu-şi iasă din mână, şi cred că aşa trebuie să se comporte. Îşi spun samurai, dar cei mai mulţi n-au fost niciodată samurai şi nici nu vor fi. Există un singur om de la care primesc ordine, şi ăsta e comandantul.

Enomoto se încruntă şi mai turnă un rând de whisky.

— Dacă nu-i putem face pe oamenii ăştia să se sudeze şi să formeze o singură armată, va fi vai de noi când vor veni cei din sud.

13

A doua zi dimineaţă, pe terenul de defilare se desfăşura o activitate intensă. Un escadron de soldaţi în uniforme negre şi coifuri de piele cu panaş trecură pe acolo, mărşăluind cu înfocare în rânduri strânse, cu vreo câţiva toboşari în frunte, care băteau un ritm vesel.

La marginea terenului oamenii se înghesuiau în jurul roţilor uriaşe ale unui tun strălucitor. Era un model nou ce se încarcă pe la culasă, pe care Yozō, Enomoto şi colegii lor îl aduseseră din Prusia. În clipa în care Yozō se uită la ei, oamenii se puseră pe fugă, zbughind-o în toate direcţiile ca nişte iepuri speriaţi. În secunda următoare se auzi un bubuit ca de tunet şi tunul sări înapoi când o ghiulea despică văzduhul şi intră cu putere în pământ, aruncând în sus nisip şi pietriş ca într-o erupţie. Caii, care erau priponiţi puţin mai departe, nechezară şi săriră înapoi înspăimântaţi.

Un singur lucru lipsea. Nu era niciun voluntar în uniformă albastră printre ei.

— Refuză să se pregătească împreună cu oamenii noştri fiindcă, zic ei, ştiu deja de toate, spuse Kitaro.

— E timpul să ne ocupăm personal de lucrul acesta şi să vedem ce fel de pregătire fac, zise Yozō. Săbiile nu-i vor apăra de gloanţe, indiferent cât de grozavă ar fi tehnica lor.

— Comandantul n-are încredere nici în noi, nici în Enomoto, zise Kitaro nervos. Crede că suntem spurcaţi fiindcă am fost în contact cu străinii.

— Din momentul în care am plecat din ţară, am fost consideraţi străini, spuse Yozō. Dar e război şi-avem de înfruntat nişte greutăţi copleşitoare. Dacă are un pic de minte, comandantul îşi va păstra părerile pentru el până se termină lupta. Enomoto m-a rugat să nu-l scap din ochi şi aşa voi face.

Gărzile de voluntari ale comandantului ocupau o clădire mare din lemn, situată puţin mai departe de cazărmile în care stăteau soldaţii. Când Yozō şi Kitaro se apropiară, auziră urlete sălbatice venind dinăuntru şi zgomot de bâte lovindu-se cu putere.

Nimeni nu păru câtuşi de puţin mirat să-i vadă acolo. Comandantul stătea pe o platformă ridicată, sub un stindard ce purta emblema cu frunza de nalbă a shogūnului. Era în uniforma gărzii de voluntari, cu o jachetă haori albastră ca cerul şi un chimono cu poate în dungi. Părul lung, uns cu ulei, era dat peste cap, lăsând să i se vadă chipul frumos. Făcu un gest de încuviinţare către Yozō şi Kitaro în clipa în care intrară, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre arena din mijlocul sălii, unde doi bărbaţi se duelau cu nişte bastoane de lemn pe post de săbii.

Alţi membri ai gărzilor de voluntari, toţi în uniformă, se înghesuiseră în jurul arenei. Unii aveau părul strâns într-o coadă de cal lucioasă, alţii în smocuri ţepoase, care se desfăceau în vârful capului, făcându-i să semene cu nişte sălbatici. Cei mai mulţi dintre ei le erau cunoscuţi de când trecuseră munţii împreună, dar acum păreau mai curaţi, mai aşezaţi, semănau mai mult cu un grup unit. Yozō se uită la cei mai mici în grad şi observă printre ei tineri frumoşi, cu trăsături fine şi cu buzele arcuite în mod provocator. Paji, care, după cum era tradiţia, jucau rolul de femei într-o societate ca aceasta, dominată întru totul de bărbaţi. Deşi, îşi spuse Yozō, ar fi o greşeală să subestimezi dibăcia cu care mânuiau sabia. Adesea, cei mai drăgălaşi dintre ei erau cei mai agili când era vorba de mânuirea sabiei.

Câţiva războinici cu privirile îngheţate stăteau în partea din spate a încăperii, cu braţele încrucişate în semn de dispreţ. Yozō îşi dădu seama că erau obişnuiţi să bântuie străzile, încrucişându-şi săbiile cu duşmanii, şi că, fără îndoială, tânjeau după luptă. Cu toţii aveau ceva special care-i dădea impresia că se rătăcise într-o frăţie de

sânge. Simţea că privirile lor pline de duşmănie îi străpungeau pielea.

Pe un perete era pus la vedere un avizier pe care fuseseră scrise cuvintele „Cod de conduită” pictate de o mână sigură. Tot acolo era înşiruit un set de lucruri interzise: „Să trădezi codul samuraiului. Să dezertezi din garda de voluntari. Să iei bani cu împrumut. Să te lupţi din motive personale. Să fii lovit pe la spate. Să dai greş când trebuie să îţi omori adversarul”. După fiecare dintre ele apărea şi pedeapsa: „Seppuku”, adică execuţie prin sinucidere rituală. Mai era trecută o regulă care-i îngheţă lui Yozō sângele în vine: „Dacă un căpitan cade pe câmpul de luptă, toţi oamenii lui trebuie să-l urmeze în mormânt”. Nu mai citise niciodată un crez care să se concentreze atât de obsesiv asupra morţii. De afară se auzeau urletele sergenţilor francezi, care dădeau ordine răcnind cât îi ţineau bojocii. Aici, aşa cum spusese Enomoto, erau în altă epocă.

La prima vedere părea că cei doi bărbaţi care se duelau erau la fel de abili, dar în curând deveni clar faptul că erau profesor şi elev. Elevul se ferea şi se repezea, încercând să lovească, făcând din când în când câte o tumbă ca să scape din încurcătură, în vreme ce profesorul îi respingea fiecare atac fără pic de efort, apoi îl prindea pe elev pe picior greşit, îl punea într-o poziţie din care nu putea să se apere şi-l forţa să se recunoască înfrânt. Kievul era urmat de un altul, şi de un altul şi profesorul îi zdrobea pe toţi, cu o uşurinţă greu de imaginat.

Yozō recunoscu chipul profesorului, obrajii lui arşi de soare şi gura cărnoasă. Luptase alături de el la capturarea fortului şi se mirase atunci cât de tânăr şi ce războinic priceput era. Doar ochii îi erau ca ai unui om bătrân, căci între ei avea o cută adâncă, din cauză că se încruntase mult de-a lungul vieţii. Privea lumea cu un aer obosit şi plictisit, ca şi cum ar fi văzut atât de multe, încât nu se mai temea de nimic, cu siguranţă nu de moarte, şi lua elevii

unul după altul, cu totală indiferenţă. Dar din când în când, dacă vreunul dintre adversarii lui era în avantaj pentru scurt timp, chipul i se întuneca de furie, ca şi cum ar fi luptat nu cu tânărul din faţa lui, ci cu un duşman de moarte gata să-l distrugă.

Uitându-se la el, Yozō se gândi cu inima strânsă la armatele din sud şi la tunurile lor Gatling, care trăgeau gloanţe în şir continuu, mult mai distrugătoare decât cele franţuzeşti acţionate manual, pe care le aveau ei. În faţa lor chiar şi omul ăsta, care mânuia sabia de minune, n-ar avea nicio şansă. Ar fi fost secerat cu mult înainte de a-şi scoate sabia din teacă. Toată fanfaronada asta nu era decât efort aruncat pe apa sâmbetei.

Ultima înfruntare se încheie şi cei doi adversari se plecară unul în faţa altuia. Comandantul îşi dădu la o parte, cu mâna lui mare de spadasin, câteva şuviţe de păr uns cu ulei şi se uită crunt la Yozō şi Kitaro. În ochi îi apăru o flacără, o scânteie de nebunie care îl derută pe Yozō.

Kitaro păşea împleticit, intimidat de privirea cruntă a comandantului, care se uita la ei pe sub sprâncene, mai-mai să-i înghită.

— Aşadar, iată c-au venit din nou călătorii prin lumea largă, spuse comandantul cu un zâmbet dispreţuitor, să vadă ce şi cum facem noi aici, în Japonia, şi să se zgâiască la obiceiurile noastre ciudate. Sau ne urmăriţi ca să fiţi siguri că totul e aşa cum îi place guvernatorului general Enomoto? Probabil c-aţi şi uitat cum arată o sabie de samurai.

Un hohot de râs se ridică din mulţimea gărzilor de voluntari şi chipul i se destinse, dând la iveală un rânjet.

— Nicio problemă, fiţi bine veniţi. Sunteţi băieţi de treabă, chiar şi tu, Ōkawa.

Dădu din cap în direcţia lui Kitaro, pe urmă se întoarse către Yozō, cu ochii mijiţi.

— Tajima, eşti un bun trăgător la ţintă, la fel de bun ca un sălbatic, cu puşca aia a ta. Dar mă-ntreb… Mai eşti

în stare să lupţi ca un samurai sau ai uitat totul după atâta vreme petrecută în Apus?

Îi făcu un semn maestrului de scrimă.

— Ce crezi, Tatsu? Ce-ai zice de o rundă sau două cu prietenul nostru? îl accepţi?

— Sigur, spuse Tatsu cu obişnuitul lui aer de indiferenţă. Yozō se antrenase la şcoala de mânuire a sabiei a lui Jinzaemon Udono din Edo cu mai mulţi ani în urmă şi învăţase câteva tehnici, dar se îndoia că avea multe şanse în faţa lui Tatsu.

Însă ştia că, dacă s-ar da în lături, i-ar face de ruşine pe Enomoto şi pe toţi oamenii lui. Încuviinţă printr-o mişcare a capului.

Comandantul chicoti ca şi cum tocmai i-ar fi venit o idee amuzantă.

— De data asta vom folosi săbii, spuse el.

Săbii. Simţi un fior rece pe şira spinării. Săbii ascuţite ca un brici, cu o lamă încovoiată şi lungă cât un picior de om, care putea să reteze o mână ori un picior sau să străpungă un trup omenesc la fel de uşor cum un cuţit taie o bucată de tofu în felii. Era cu totul altceva faţă de lupta cu bastoane de lemn.

Oamenii din gărzile de voluntari se aplecară înainte, cu zâmbete batjocoritoare pe buze. Şoapte pline de emoţie străbăteau sala.

Kitaro făcea tot ce-i stătea în putere să pară indiferent, dar Yozō îi vedea mărul lui Adam ridicându-se şi coborând de-a lungul gâtului subţire. Îi zâmbi ca să-l liniştească.

— Cu toţii cred că vor asista la un spectacol, spuse el cu glas molcom. Îşi închipuie că vor vedea sânge sau, şi mai bine, i;! mă vor vedea căzând în genunchi şi cerşind milă. Dar nu le (le plăcerea asta.

— Mai bine pune-ţi asta, poate… cine ştie, spuse comandantul vesel.

O legătură pentru cap cu o placă de protecţie din fier

alunecă pe podeaua din lemn lustruit, până la picioarele lui Yozō. El se aplecă, o ridică şi şi-o legă, aşezând apărătoarea în dreptul frunţii.

— Tatsu-suma, spuse Yozō politicos. Poate că aveţi şi dumneavoastră nevoie de una… cine ştie.

Tatsu ridică bărbia cu un gest smucit, în semn că nu.

Yozō îşi scoase sabia şi o ţinu o clipă în mână, mângâindu-i mânerul şi simţindu-i greutatea, ceea ce-i dădea o stare de linişte. Era o armă minunată, confecţionată în atelierele de fierărie din Bizen şi marcată cu sigiliul unui meşter săbier. Tot ce putea face acum era să încerce să n-o piardă. Depindea de comandant să pună capăt înfruntării dacă el sau Tatsu erau pe punctul de a fi răniţi.

Strânse tare mânerul sabiei cu amândouă mâinile şi se ghemui în mijlocul arenei, faţă-n faţă cu Tatsu, încercând să ajungă prin ochii lui la omul dinăuntru. Dar tot ce vedea era întuneric, nimic altceva. Tatsu era deja mort în spirit, nu-i era frică de nimic şi nici nu avea ce pierde. Spre deosebire de Tatsu, Yozō îşi dorea cu toată fiinţa lui să rămână în viaţă şi ştia că asta nu era deloc în avantajul lui.

Vârfurile săbiilor lor se atinseră şi Yozō simţi energia fremătând în lama sabiei lui Tatsu. Lumea se micşoră şi se îndepărtă, până când Yozō nu mai văzu nimic altceva în afară de faţa străvezie a lui Tatsu şi de ritmul respiraţiei lui spărgând tăcerea care-i înconjura.

Se ridicară în picioare, cu săbiile încă atingându-se, şi se rotiră încet, nescăpându-se din ochi unul pe altul. Yozō era numai ochi şi urechi, cu toate simţurile în alertă. Era conştient de pereţii tapetaţi cu stindarde şi de mulţimea de oameni în haine albastre, urmărind totul cu ochi de vultur, rotunzi ca nişte mărgele. Se apropie. Sabia lui Tatsu scăpără, iar el sări înapoi şi prinse lovitura pe lamă, lângă mâner, cu un zăngănit asurzitor. Forţa loviturii îl făcu să se retragă clătinându-se. Îşi recăpătă echilibrul,

ridică sabia, făcu un pas înainte şi se lansă într-o lovitură transversală, aducătoare de moarte. Tatsu pară. Oţelul răsună când cei doi se dezlănţuiră, eliberând o ploaie de lovituri, fandând, simulând atacuri, ferindu-se şi parând, urlând din toţi rărunchii la fiecare lovitură.

Yozō luase parte la lupte şi încleştări corp la corp, dar ceea ce se întâmpla acum era cu totul altceva. Tatsu nu avea milă. Nimeni şi nimic nu-l va opri să-l învingă pe Yozō. Era o luptă până la moarte, moartea lui Yozō.

Lovitura păru căzută din senin. Acum se ghemuiau, cu privirile încremenite, şi în clipa următoare Yozō se dădu înapoi clătinându-se, simţind furnicături urcându-i prin braţ. Primise o lovitură în umăr, şi sângele fierbinte îi curgea şiroaie pe braţ în jos. Începea să nu-şi mai simtă degetele. Gâfâia şi era plin de sudoare, în ciuda aerului rece. Tatsu era încă vioi.

În liniştea din sală auzi un zornăit şi un hohot de râs înăbuşit. Oamenii făceau pariuri, iar Tatsu tocmai trecuse în avantaj. Auzi din nou zornăit de monede. Îl zări pe comandant, care-l urmărea cu buzele arcuite într-un gest de dispreţ. Pentru o clipă Yozō se înfurie atât de tare, încât vederea i se întunecă, dar numaidecât hotărârea lui neclintită luă locul mâniei. N-avea de gând să piardă lupta aceea.

Tatsu se învârtea ca un lup, gata să atace. Yozō îl urmărea dând târcoale prăzii. Avea un păr des, uşor ondulat, care creştea drept în sus, şi câteva aluniţe pe obrazul drept. Îşi flutură din nou sabia. Îşi pusese în minte să încheie lupta cât mai repede. Yozō pară, rezistând eforturilor lui Tatsu de a-l forţa să-şi plece mâna în care ţinea sabia. Luptându-se, o porniră în goană spre o laterală a sălii, cu lamele săbiilor încleştate şi cu poalele chimonourilor învârtejite. Yozō se concentră mai puternic, cu atenţia îndreptată întruna spre ochii lui Tatsu.

Probabil că era de vină agitaţia produsă de oamenii în haine albastre, care începeau să se risipească, sau

probabil că simţi hotărârea de neclintit a lui Yozō, dar Tatsu avu un scurt moment de ezitare. Yozō era pregătit, pe poziţie. Îşi răsuci sabia, eliberând-o din strânsoare, şi-l lovi cu putere pe Tatsu în pulpe, făcându-i o tăietură în poala chimonoului. Era o mişcare nepermisă de regulile luptei, dar în război omul trebuie să fie pregătit pentru orice. Tatsu lupta ca la carte, protejându-şi capul, braţele şi pieptul, dar nu se gândise să-şi ferească picioarele. Luat prin surprindere, se împiedică în materialul sfâşiat, şi Yozō văzu cu mulţumire că-i curgea sânge.

Cu un urlet, acesta din urmă se răsuci pe vârfurile picioarelor şi sări spre adversar. Îşi încleştară săbiile, dar, în loc să slăbească strânsoarea, Yozō îşi folosi greutatea trupului pentru a-l izbi pe Tatsu de perete. Auzea respiraţia bărbaţilor din sală. Sorţii se schimbaseră. Îl avea pe Tatsu în mână.

Iute, înainte ca Tatsu să aibă ocazia de a-şi recâştiga echilibrul, Yozō se trase înapoi, reveni pe poziţie, cu piciorul drept înainte, cu genunchii depărtaţi, lăsându-se cu toată greutatea aproape de podea, şi-şi ridică sabia cu amândouă mâinile. Făcând o grimasă din pricina concentrării, o lăsă în jos până ce mânerul îi ajunse la nivelul ochilor, cu lama îndreptată spre tavan.

Îşi auzea propria respiraţie. Era pregătit. N-avea să fie niciodată mai pregătit. Ştia absolut sigur că, într-o fracţiune de secundă, i-ar fi putut despica ţeasta lui Tatsu şi vedea în ochii adversarului său că şi el era conştient de acest lucru. Calm, îşi trase sabia înapoi.

— Destul! strigă un glas răstit.

Era al comandantului. Cei doi bărbaţi înlemniră. O clipă rămaseră ca nişte statui, neclintiţi, împietriţi într-o poziţie nefirească, apoi îşi lăsară săbiile în jos, le băgară în teacă şi se plecară unul în faţa celuilalt.

Comandantul stătuse aplecat înainte, urmărind cu mare atenţie. Acum se îndreptă de spate şi se uită pe sub sprâncene la unul, pe urmă la celălalt.

— Ai deprins obiceiuri străine, prietene, spuse el. Lupţi necinstit, dar ai câştigat cinstit. Fără doar şi poate prietenul nostru ţi-a dat de furcă, Tatsu, adăugă el cu un zâmbet în care se citea nesiguranţa.

Yozō făcu o plecăciune. Vedea că marele comandant încerca să trateze cu uşurinţă înfrângerea lui Tatsu, dar pentru profesorul de scrimă umilinţa nu putea fi ştearsă. Yozō reuşise să câştige folosindu-se de metode necinstite, dar, indiferent cum o făcuse, îl învinsese pe cel mai bun spadasin al comandantului şi, în felul acesta, îl făcuse şi pe comandant să pară caraghios, atât în ochii propriilor lui oameni, cât şi în ochii oamenilor lui Enomoto. De acum înainte trebuia să fie atent la fiecare mişcare.

14

— Mai bine să te ducem înapoi la cazarmă şi să-ţi bandajăm rana, spuse Kitaro.

Yozō încuviinţă din cap, crispându-se de durere când încercă să-şi mişte braţul. Uitase de umăr în toiul luptei, dar acum simţea că-i ia foc şi se înţepeneşte cu repeziciune. Verifică precaut cât de gravă era situaţia, descheindu-se la cămaşa care i se lipise de piele din cauza sângelui închegat. Lama nu ajunsese la os, dar tăietura era adâncă.

Cazarma era părăsită, aşa că Yozō şi Kitaro plecară să-l caute pe doctor, un tânăr corpolent care fusese alături de ei pe *Kaiyo Mani* şi-l însoţise în Europa. Deşi era tânăr, stăpânea atât medicina apuseană, cât şi pe cea chinezească şi-şi înjghebase un cabinet improvizat la marginea cazărmii, având în dotare o gamă largă de medicamente aduse din Apus, tot felul de sticluţe, dar şi rădăcină de ginseng pusă la macerat, coarne de cerb şi o armată impresionantă de cuţite. Avea chiar şi o masă de operaţii.

Îi bandajă rana lui Yozō, pe urmă puse un ghem

mare, cafeniu de plante din China într-un ceainic de lut, turnă apă şi-l lăsă la infuzat pe vatră.

— Uite, bea asta, zise el, întinzându-i lui Yozō o cană cu un lichid amar. Te va face să dormi un timp.

— Eu mă duc să-l găsesc pe Enomoto, spuse Kitaro. Trebuie să ştie ce s-a-ntâmplat. Mă întorc peste două ore, să văd ce faci.

*

Când se trezi Yozō era deja seară şi durerea din umăr se transformase într-o zvâcnire surdă. Cineva îl striga cu un accent franţuzesc cântat.

Yozō se ridică încet în capul oaselor.

— Aici sunt!

Dădu la o parte aşternutul şi se repezi în sala cea mare, de unde auzi zgomotul de paşi târâţi produs de soldaţii care mergeau prin cazarmă în ciorapi. Felinarele de pe pereţi fuseseră aprinse şi bărbaţii intrau buluc, nerăbdători să ia cina. De la bucătărie veneau arome îmbietoare, amestecate cu miros de sudoare şi murdărie.

Apăru sergentul Marlin, cu trupul lui mătăhălos, călcând cu paşi grei pe tatami. În ţara lui de baştină, Yozō ştia lucrul acesta, n-ar fi fost considerat un om înalt, dar aici era un uriaş. Solid cum era, umplea sala şi trebuia să se aplece ca să poată intra pe uşă. Yozō zâmbi când îi văzu trăsăturile dure şi mustaţa pe oală, dar surâsul îi dispăru repede de pe buze. Uitându-se la chipul francezului, îşi dădu seama că se întâmplase ceva foarte grav.

— E un mort, spuse Marlin.

I se simţea nervozitatea în glas.

— Lângă poligonul de trageri. Un accident.

Urmă o pauză lungă.

— Sunt dezolat, domnule.

Yozō începu din nou să simtă durerea din umăr şi era încă ameţit de la licoarea pe care o băuse. Încercă să se concentreze asupra vorbelor lui Marlin. Mai moare câte un om din când în când, n-ai ce-i face. De ce venea Marlin să-l

anunţe personal?

— Ar fi mai bine dac-aţi veni să vedeţi, domnule. Se pare că…

O bănuială îngrozitoare îl smulse pe Yozō din ghearele ameţelii. Unde era Kitaro?

Fără să se îmbrace, Yozō o porni ca din puşcă spre poligonul de trageri. Era întuneric şi îngrozitor de frig. Terenul părea că se întinde la nesfârşit şi, indiferent cât de repede alerga, avea impresia că nu se apropie deloc. O clipă se întrebă dacă nu cumva dormea încă şi totul nu era decât un coşmar, dar vântul rece care-i biciuia faţa şi-i pătrundea prin uniforma subţire îl convinse că nu era aşa. Luna urca pe cer, aruncând o lumină sinistră peste clădirile şi meterezele îndepărtate, şi întinderea nesfârşită de pământ gol era plină de grămezi murdare de zăpadă. Dincolo de zidurile fortului urla un lup, scoţând un sunet melancolic al cărui ecou reverbera peste dealuri.

Poligonul de trageri era la capătul celălalt al terenului, foarte departe de cazarmă. Yozō de-abia putu să desluşească şirul de ţinte din depărtare. Apoi văzu ceva întunecat, făcut grămadă pe pământ, lângă unul dintre punctele de tragere. Se opri brusc, cu inima bătându-i mai-mai să-i sară din piept. Tremurând, îşi puse mâinile pe genunchi, simţind că se sufocă. Pe urmă, foarte încet, se duse într-acolo.

Kitaro zăcea întins pe spate, cu gura căscată şi ochii deschişi. Ochelarii îi luceau la mică depărtare, cu lentilele sparte, iar mâinile lui mari şi osoase erau aproape întinse pe lângă corp, ca şi cum prietenul său ar fi căzut pe spate şi n-ar mai fi avut timp să se salveze. Pe cămaşă avea o pată mare, neagră.

Yozō căzu în genunchi şi se uită fix la prietenul lui, încercând să înţeleagă ce avea în faţa ochilor. Tremurând, întinse mâna şi atinse obrazul rece al lui Kitaro. Pe urmă îi atinse pleoapele cu degetele şi i le închise uşor.

Aplecându-se deasupra lui, îi sfâşie cămaşa şi-şi trecu

mâna peste pieptul osos. Era o singură rană, o tăietură adâncă şi îngustă. Era o rană făcută de sabie, nu de glonţ. Kitaro fusese ucis cu o singură lovitură, fără a avea şansa să lupte.

Yozō se lăsă pe călcâie. Văzuse câmpuri de bătălie pline de cadavre, oameni omorâţi chiar sub ochii lui de atât de multe ori, încât nici măcar el nu-şi mai aducea aminte. Dar acum era altceva. Era vorba de prietenul lui, cu care trecuse prin atât de multe încercări. Scoţând un geamăt, îl prinse pe Kitaro de umeri şi-l ridică de la pământ. Capul acestuia căzu pe spate şi Yozō îl strânse la piept, apoi îl lăsă din nou jos. Când se întâlniseră prima dată, Kitaro era un puşti nătăfleţ de şaptesprezece ani, cu obrajii supţi, cu păr negru, mereu în neorânduială şi cu nişte ochelari cu lentile absurd de groase. La bordul navei, Yozō îndeplinise în locul lui sarcinile cele mai dificile, cum ar fi urcatul pe catarg. Dar în Olanda Kitaro se adaptase mai repede decât toţi. Era ca o stăncuţă, smulgând informaţii preţioase.

Toate peregrinările, toată cunoştinţa acumulată, drumul lung de întoarcere în Japonia şi mai apoi spre locul acesta, spre ţinutul Ezo… se încheie cu o moarte atât de brutală, de lipsită de solemnitate, cu o singură lovitură de sabie, la vârsta de douăzeci şi patru de ani.

Yozō se frecă la ochi. Cineva o să plătească pentru asta.

— Îţi dau cuvântul meu, îi promise el lui Kitaro cu o voce găunoasă, care străpunse tăcerea. Dacă ajung înapoi acasă, îţi voi găsi familia şi le voi spune tuturor că ai murit ca un erou. Voi avea grijă să aibă tot ce le trebuie. Îl voi găsi pe ucigaşul tău şi te voi răzbuna. Îţi jur.

O mână îl atinse pe umăr şi Yozō sări ca ars. Marlin se uita la el, cu îngrijorarea întipărită pe chip. Yozō îi dădu mâna la o parte şi se ridică în picioare.

Până să-şi dea seama unde se află, ajunsese în faţa cartierului general al gărzilor de voluntari. Se simţea

ciudat de liniştit, într-un echilibru perfect. Era clar cine-l omorâse pe Kitaro. Un spadasin – Tatsu, cu siguranţă, sau unul din prietenii lui – şi totul se petrecuse cu buna-ştiinţă şi acordul comandantului, ca răzbunare pentru ce se întâmplase în dimineaţa aceea. Era posibil s-o fi făcut chiar comandantul însuşi. La urma urmelor, avea reputaţia unui om care punea capăt vieţii oamenilor fără să şovăie, dacă nu-i erau pe plac.

Indiferent cine fusese de vină, Yozō avea să-i găsească, pe toţi, şi să se răzbune. Dar n-avea haina pe el şi se pătase cu sângele lui Kitaro. Se şterse pe faţă cu o batistă şi-şi îndreptă uniforma. Va trebui să acţioneze cu şiretenie.

Voluntarii care umblau de colo-colo în grupuri căscară ochii când îl văzură trecând cu vioiciune prin sală, spre partea de clădire unde ghici el că trebuie să fie apartamentul comandantului.

— Hei, nu poţi merge acolo! Nu e voie! strigară câteva glasuri.

— Am un mesaj pentru comandant, se răsti Yozō. De la guvernatorul general. E urgent. Trebuie să i-l transmit personal.

Trecu prin camerele cufundate în tăcere, deschizând uşile una după alta, şi oamenii îl urmară. Lumina se furişa pe lângă tocurile ultimei uşi. Câţiva tineri îmbrăcaţi în haine albastre îl prinseră cu putere de mâini, dar el se descotorosi de ei şi împinse uşa deschizând-o. Clipi orbit de strălucirea care-l inundă pe neaşteptate. Era în faţa unei camere mici, cu tatami pe jos. Cuprinşi de panică şi tremurând din toate încheieturile, oamenii îşi puseră mâinile grele pe umerii lui şi-l împinseră spre podea obligându-l să îngenuncheze.

Comandantul stătea în genunchi în mijlocul camerei, cu şuviţe de păr dat cu ulei atârnându-i pe lângă obraji. Cu două degete ţinea o pensulă, aplecat asupra unei foi mari de hârtie, întinsă pe o bucată de pânză şi fixată la colţuri

cu prespapieruri. Mirosul plăcut al cernelii proaspăt amestecate inundă camera. La lumina felinarului Yozō îi zări faţa palidă, nasul turtit şi fruntea încruntată, ochii cu pleoape grele şi gura senzuală. Văzu porii de pe pielea comandantului şi îi ajunse în nări mirosul de mucegai al pomezii pe care o folosea.

Doi însoţitori stăteau în genunchi, faţă în faţă. Îşi mişcară convulsiv capetele când apăru Yozō. Acestuia din urmă i se făcu pielea de găină când recunoscu chipul lui Tatsu şi aluniţele de pe obraz.

Comandantul auzise cu siguranţă zgomotul uşilor închizându-se, dar nu-i dădu nici cea mai mică atenţie, fiindcă îşi înmuie pensula în cerneală şi o puse pe hârtie, trasând o linie neagră unduitoare, apoi o îndepărtă puţin pentru a face linia mai subţire şi mai delicată, după care o presă din nou s-o facă mai groasă şi încheie cu o înfloriturǎ. Yozō îl urmărea ca hipnotizat. Oricât de mult l-ar fi urât pe comandant, nu se putea abţine să nu-l venereze.

Din locul în care îngenunchease, Yozō reuşi să citească primele cuvinte: „Deşi trupul meu ar putea să putrezească pe insula Ezo…” Cuvintele străluceau pe pagină, imprimându-i-se în minte cu puterea unei flăcări mistuitoare. Văzu trupul lui Kitaro scăldat în lumina lunii. Până la urmă aveau să moară cu toţii pe insula asta blestemată.

Comandantul îşi spălă pensula, o şterse şi o puse pe un suport. Împrăştie nisip pe hârtie, îl scutură şi se lăsă în genunchi pentru o clipă, să-şi studieze opera. Apoi se întoarse încet şi se uită pe sub sprâncene la cei trei bărbaţi care îngenuncheaseră pe prag.

— Tajima, spuse el cu blândeţe ca şi cum nu ar fi fost câtuşi de puţin mirat de apariţia neaşteptată a lui Yozō. Ţi-ai scris poemul funerar?

Yozō nu putu să scoată o vorbă. Sângele îi vâjâia în urechi.

— Purtăm o luptă deja pierdută, pentru un guvern care nu mai există, spuse comandantul cu o privire severă. În cazul în care shogūnul pleacă, ar fi o mare ruşine dacă nimeni n-ar dori să-l însoţească. Voi purta cea mai grea luptă din viaţa mea şi voi muri pentru ţară. La ce glorie mai mare ai putea râvni?

Yozō prinse mânerul sabiei scurte atât de strâns, încât simţi cum îl taie în palmă. Acum era şansa lui de a-l răzbuna pe Kitaro. Adunându-şi întreaga energie, trase adânc aer în piept şi era cât pe ce să facă un salt înainte, când o siluetă voluminoasă apăru în pragul uşii, lângă el.

— Vă cer iertare, domnule.

Marlin puse mâna pe braţul lui Yozō, adresându-i-se comandantului cu accentul lui franţuzesc ciudat.

— Prietenul meu aici de fată a venit să vă aducă veştile. Se pare că sudiştii au ajuns în posesia cuirasatului şi vor să trimită o flotă aici imediat ce se mai încălzeşte vremea. Dacă noi ne înţelegem, domnule, avem şanse mari să-i înfrângem. Armata franceză este cea mai bună din lume, iar cei din sud au doar arme englezeşti. Nu e cazul încă să disperăm, domnule. Îi vom distruge pe nenorociţii ăia!

Yozō îl privi fix pe comandant.

„Fii cu ochii-n patru, Yamaguchi, nu eşti nemuritor, îşi spuse Yozō în sinea lui. Eşti un om ca oricare altul. Voi aştepta momentul potrivit. Iar el va veni. Şi voi găsi o cale să răzbun moartea prietenului meu”.

Tremurând de furie şi ură, se ridică în picioare şi, cu mâna lui Marlin pe umărul sănătos, ieşi din camera comandantului.

15

Hana se trezi cu o stare inexplicabilă de agitaţie. Era în zorii zilei şi mirosul de primăvară plutea în aer. În apartamentul Tamei din Yoshiwara toată lumea dormea

dusă. Servitoarele şi însoţitoarele se tolăniseră în camera de primire, iar Tama era în dormitor cu ultimul dintre bărbaţii care o vizitaseră în noaptea aceea.

Era o ocazie prea bună s-o piardă. Hana locuia de suficient timp în Yoshiwara ca să ştie că nu putea s-o mai ducă mult stând pur şi simplu în cuşcă. În curând se vor aştepta de la ea să facă mai mult, mult mai mult. Venise vremea să profite de ocazie şi să încerce încă o dată să scape, indiferent care ar fi urmările.

Îşi trase pe ea o jachetă simplă şi nişte şosete de bumbac, ca să-şi ascundă picioarele, păşi peste treapta care scârţâia şi o luă la fugă pe scări în jos. La intrarea din faţă şovăi, tremurând, aducându-şi aminte de ultima dată când stătuse acolo, de paşii care veneau spre ea tropăind pe coridor şi de ciomagul care îi lovea cu putere spinarea. Dar astăzi nu era nimeni primprejur, iar coridorul de la intrare era întunecat şi gol, mărginit cu rafturi pentru sandale. Îşi puse o pereche în picioare şi dădu la o parte perdeaua care atârna în faţa uşii.

Afară cerul era de un albastru strălucitor, păsările cântau şi o briză înmiresmată îi făcea poalele chimonoului să foşnească. Un servitor stătea întins lângă uşă, sforăind încet. Hana se uită în jur şi-o trecură fiorii la gândul că era liberă, chiar şi numai pentru o clipă.

Oameni matinali începuseră să mişune de colo-colo: măturători costelivi mânuindu-şi uneltele cu mult sârg, hamali clătinându-se sub baloturile pe care le cărau proţăpite pe nişte bâte sprijinite de umerii lor şi bărbaţi crăcănaţi ducând, cocârjaţi, găleţi pline ochi cu murdăria care se adunase la toalete în timpul nopţii. Un bărbat ieşi pe o uşă, împleticindu-se ca şi cum abia atunci şi-ar fi dat seama cât de târziu era şi, când omul se întoarse, Hana zări doi ochi urduroşi şi o barbă neagră pe o faţă palidă. Hana se retrase într-un loc mai ferit, simţind că toţi ochii erau îndreptaţi spre ea.

Deodată se auzi un bubuit ca de tunet. Hana sări ca

arsă şi se uită în sus. Cu siguranţă cineva venea după ea, dar erau doar servitoarele care deschideau obloanele casei aflate pe partea cealaltă a străzii. Era pentru prima dată când vedea strada la lumina zilei şi se uita în jur uimită. Clădirile erau adevărate palate, imense şi splendide, cu pereţi făcuţi din şipci de lemn, cu mult mai frumoase decât toate casele pe care le văzuse până atunci. Perdelele fluturau ca nişte stindarde la intrările enorme, iar sus, la etaj, erau balcoane, unde începuseră deja să apară diverse chipuri. Strada arăta decolorată, părând că până şi casele erau sleite de puteri din urma petrecerilor din noaptea care trecuse.

Aşezat ca un blazon peste perdelele de un cafeniu-pal ale stabilimentului din care Hana tocmai ieşise pe furiş era scris următorul nume: Casa Tamaya.

Privind înapoi, oprindu-se să tragă cu urechea, asigurându-se că nu o urmărea nimeni, Hana grăbi pasul şi coborî în fugă cele câteva trepte care duceau spre capătul străzii. După colţ începea un bulevard lat, mai frumos decât cel de pe care tocmai venise ea, în mijlocul căruia fusese plantat un şir de cireşi, înmuguriţi. Fumul se ridica în spirale deasupra tarabelor cu mâncare, iar mirosurile de peşte şi vrăbii la grătar şi de ghiveci de legume fierbând înăbuşit se răspândeau pretutindeni. Se afla pe marele bulevard pe care păşise alături de Fuyu când venise prima dată în Yoshiwara în urmă cu câteva luni, deşi acum i se părea că trecuse o veşnicie de atunci.

Văzu zidul oraşului la celălalt capăt. Era atât de înalt, încât nu putea nici măcar să se gândească să-l escaladeze. Uşile masive ale porţii celei mari erau deschise, şi un paznic stătea pe vine la soare, moţăind, cu coapsele masive împestriţate de tatuaje. Hana ştia că erau patru paznici acolo, zi şi noapte, asigurându-se că femeile nu evadează şi bărbaţii n-o şterg fără a-şi plăti consumaţia, dar acum nu părea să fie decât un singur om. Uitându-se în dreapta şi-n stânga, o porni agale spre poartă cu un aer

cât mai degajat.

Aproape ajunsese acolo când o femeie năvăli ca o furtună dintr-o casă, făcând perdelele roşii de la uşă să fluture ca nişte aripi. Speriată, Hana sări înapoi, dar femeia radia de fericire.

— Bine-ai venit la ceainăria Crizantema! strigă ea. Intră, intră, te rog! Eu sunt Mitsu şi asta e ceainăria mea. Sunt atât de fericită să fac în sfârşit cunoştinţă cu tine!

Hana se plecă, uimită. N-o mai văzuse niciodată pe femeia aceasta.

— Hanaogi-sama, nu-i aşa? Tânăra despre care vorbeşte toată lumea? întrebă femeia cu entuziasm.

Era micuţă şi plăpândă, cu trăsături fine, parcă sculptate în fildeş pe un chip încă frumos, şi părul alb, lins era aranjat la spate într-un coc fără cusur.

— Am o grămadă de întrebări să-ţi pun.

Hana era şocată. Nu-şi dădea seama că veştile se răspândesc cât ai bate din palme. O altă femeie ieşi de după perdelele casei de alături, urmată repede de altele, din alte case, şi se îngrămădiră toate în jurul Hanei, prezentându-se într-un cor neinteligibil.

Mitsu râse, cu un glas piţigăiat şi melodios, şi le făcu semn cu mâna să se potolească.

— Crizantema e cea mai bună ceainărie din Yoshiwara, spuse ea cu hotărâre, pe un ton fără echivoc. Poţi fi sigură că orice client recomandat de mine este de cea mai bună calitate. Acum intră să fumăm şi să bem o ceaşcă de ceai împreună.

Orice speranţă de a scăpa de acolo se năruise, cel puţin pentru moment, totuşi Hana se simţea ciudat de uşurată. La urma urmei, dacă ar fi prins-o, tătucu' n-ar fi făcut altceva decât s-o bată din nou şi, în orice caz, dacă ar fi reuşit să evadeze nici nu ştia unde s-ar fi putut duce. Dintr-odată îi veni în minte femeia cu înfăţişare plăcută, care îi aranjase părul şi îi dăruise pieptenele ca s-o apere înainte de a intra în cuşcă.

— Mi-ar plăcea să stau de vorbă, dar cu altă ocazie, spuse ea zâmbind. De fapt o căutam pe Otsune, coafeza. Ştii unde stă?

*

Casele de pe strada lui Otsune erau mici şi prăpădite, atât de înghesuite, încât nicio rază de soare nu pătrundea până acolo. Hana o porni pe drumul nepietruit, mergând până la uşa pe care era scris numele lui Otsune, o deschise şi se uită înăuntru. Puse una peste alta, în colţuri şi pe rafturi, erau cutii pline cu piepteni, ace de păr, cleşti pentru bucle şi smocuri de păr de urs, precum şi cutiuţe cu ulei de camelie şi ceară *bintsuke.* Mirosuri pătrunzătoare de păr ars, vopsea de păr şi fum de mangal umpleau odaia micuţă.

Otsune şedea la o masă joasă, cu o grămadă de păr în mâinile ei subţiri, şi lucra la o meşă. Ridică privirile şi chipul i se lumină de bucurie când o văzu pe Hana. Era îmbrăcată într-un chimono indigo în dungi, cu guler vătuit. Mangalul ardea într-un vas de ceramică pentru jăratic aşezat în mijlocul camerei şi câteva lumânări licăreau în partea întunecată a odăii.

Umplu un ceainic şi îi dădu Hanei o ceşcuţă. O rază de lumină îi căzu pe faţă, scoţându-i în evidenţă ridurile de pe frunte şi de la colţurile gurii. Chipul îi era mai degrabă trist, se gândea Hana.

Sorbindu-şi ceaiul, aceasta din urmă începu să-i povestească lui Otsune despre întâlnirea extraordinară pe care o avusese cu Mitsu şi cu proprietăresele ceainăriilor.

— Te descurci bine, spuse Otsune după ce Hana termină de povestit. Tanti de la Casa Tamaya va fi foarte încântată.

Hanei i se tăie respiraţia, temându-se că Otsune va dori să afle cum ajunsese să hoinărească pe străzi, dar femeia nu părea deloc interesată de acest subiect.

— Ceainăriile sunt foarte importante, continuă Otsune. Aici vin bărbaţii să-şi aranjeze întâlnirile. Unii

vizitează aceeaşi femeie, alţii, o mulţime de femei diferite, iar alţii sunt dornici să-şi aranjeze o întâlnire cu o curtezană faimoasă. Dar pentru aşa ceva au nevoie de foarte mulţi bani. Dacă nu ştiu pe cine să aleagă, proprietăreasa ceainăriei le recomandă pe cineva. Chiar şi bărbaţii care te văd în cuşcă trebuie să aranjeze întâlnirea printr-o ceainărie. Pe vremuri Mitsu era cea mai faimoasă curtezană din regiune şi este încă o legendă. După ce s-a retras, clientul ei i-a pus pe picioare o afacere, iar acum ceainăria Crizantema este cea mai cunoscută, are cei mai buni clienţi şi cele mai bune relaţii. Dacă Mitsu te place, o să-ţi meargă bine.

Briza de primăvară adia prin crăpăturile din pereţi şi din jurul tocului uşii, iar Hana îşi strânse jacheta pe lângă trup. Dacă avea să stea în Yoshiwara, trebuia să găsească un mod de a-şi face şederea acolo suportabilă. În ce-o priveşte pe Tama, nu părea că duce o viaţă mizerabilă.

— Am observat că Tama nu se culcă cu toţi clienţii, chiar dacă o plătesc, spuse ea gânditoare. Am văzut-o stând şi bând sake cu câte unul, tăifăsuind cu el şi tachinându-l, pe urmă trimiţându-l acasă fără să-i ofere nimic altceva.

— Ei, da Tama e aici de multă vreme, de când era copil, şi e foarte deşteaptă. A învăţat de toate… cum să se poarte, cum să vorbească, dar şi cum să se pună bine cu doamnele mai în vârstă, care leagă şi dezleagă lucrurile pe aici. Ştie să danseze, să scrie poezii, să cânte şi să organizeze ceremonia ceaiului. Dar, până la urmă, nimic din toate astea nu contează câtuşi de puţin. Ea are încă o datorie imensă şi ar da orice să găsească pe cineva care să-i răscumpere libertatea. Se culcă cu clienţi bogaţi, asta-i sigur. Femeile ca noi nu-şi pot permite să fie prea mofturoase.

— Ca noi… repetă Hana uitându-se fix la ea.

Uşa se deschise şi apăru un cap cu faţa suptă, zâmbind întrebător, urmat de un gât subţire şi un piept

costeliv. Otsune sări în picioare, îşi scoase punga şi-i dădu băiatului câteva monede. Băiatul dispăru şi se întoarse peste câteva clipe cu două castronaşe cu tăiţei aburind.

— Am citit undeva că, pe vremuri, curtezanele nu se culcau niciodată cu cineva decât dacă le era pe plac, spuse Hana, luând castronaşul în mâini şi trăgând pe nări aroma apetisantă.

Dacă tot trebuia să stea în Yoshiwara, se gândea ea, i-ar plăcea să fie o astfel de curtezană.

Otsune puse jos castronelul şi râse cu poftă.

— Asta speră toată lumea şi, cu feţişoara ta, s-ar putea să reuşeşti, dar sunt puţine şanse. Cele mai multe dintre noi acceptă orice client care le iese în cale. Să nu uiţi niciodată că e doar o meserie, să-i umpli mereu paharul cu sake şi să speri că va adormi înainte să se întâmple ceva. E un truc bun. Există o mulţime de posibilităţi de a încheia totul repede. Tama e mare specialistă când vine vorba despre astfel de lucruri, chiar şi eu te pot învăţa câte ceva.

Atinse cu mâna ei subţire clipsul strălucitor prins pe gulerul chimonoului şi-l mângâie, tăcută şi zâmbitoare, ca şi cum i-ar fi venit în minte un gând tainic, ce-i făcea plăcere.

— Lucrul cel mai important e să nu uiţi niciodată că e doar o meserie. Asta le tot spunem nou-venitelor. Şi, mai presus de toate, nu te lăsa condusă de sentimente. Primejdia cea mare nu sunt bărbaţii îngrozitori cu care trebuie să te culci uneori, ci propria-ţi inimă. Întotdeauna dai peste cine nu trebuie: tânărul frumos care nu-şi poate permite să plătească atât cât ceri. Atunci vii la mine plângând şi mă întrebi ce să faci. Cât despre culcatul cu un client, ar putea chiar să-nceapă să-ţi placă. Ai avut un soţ şi te-ai culcat cu el, nu-i aşa?

Hana îşi schimbă poziţia, simţindu-se stânjenită.

— Eu… eu de-abia dacă l-am cunoscut, zise ea în şoaptă. Tot ce mi-a spus vreodată a fost: „Pregăteşte-mi

baia! Adu-mi ceaiul!”

Îşi aminti de chipul lui, întunecat şi plin de mânie. Aproape simţi mirosul pomezii cu care îşi ungea părul şi-şi aduse aminte cum îi sărea inima din piept de fiecare dată când adierea vântului purta până la ea parfumul acesteia. Îi auzi glasul răstit: „Baia! Ceaiul! Ce? Nu e gata masa?” îşi aminti cum îşi lipise fruntea de podea în timp ce el îi dădea palme şi o lovea cu picioarele. Noaptea se arunca peste ea cu atâta înverşunare, încât Hana trebuia să strângă din dinţi ca să nu mai plângă de durere şi, de câte ori venea acasă pentru o zi sau două, o întreba dacă e gravidă, iar apoi exploda de furie la gândul că nu-i dăruise încă un băiat.

Nu fusese altceva decât o servitoare în casa lui, Hana îşi dădea acum seama de lucrul acesta. Făcuse curat, gătise, fusese certată şi bătută de mama lui până în ziua în care izbucnise războiul, ca şi cum un zeu ar fi zdrobit cu călcâiul muşuroiul lor mic de furnici şi-ar fi pus capăt acelei lumi, cu toate certitudinile ei. Oricât de perfid ar fi părut să gândească astfel, fusese o binecuvântare şi o uşurare faptul că el plecase la război. Statutul de curtezană nu putea fi mai rău decât acela de soţie a lui.

— Nu i-a păsat niciun pic de mine, mormăi ea.

— Bărbatului meu i-a păsat, murmură Otsune, mângâindu-şi clipsul.

Hana tresări când văzu lacrimile sclipindu-i în ochi.

— I-a păsat de mine.

Se auziră paşi mărunţi şi repezi mergând în sus şi-n jos pe stradă şi nişte glasuri de femei sparseră tăcerea căsuţei, sporovăind piţigăiat. Capacul ceainicului care atârna deasupra vasului cu jăratic prinse să danseze cu repeziciune.

— Soţului tău, Otsune? întrebă Hana cu blândeţe.

— Clientului meu.

Otsune îşi scoase clipsul şi i-l arătă. Era un pătrăţel decolorat de material, destrămat pe margini, brodat cu o

pasăre neagră cu un şarpe verde în cioc şi cu o monedă de argint atârnată de el, cu o coroană în relief pe margini. Pe o parte erau scrise câteva cuvinte, prea şterse ca să poată fi citite, iar pe cealaltă, profilul unui bărbat cu un nas ascuţit şi barbişon. Hana nu văzuse niciodată aşa ceva.

— Mi l-a dat ca să-mi aducă aminte de el, spuse Otsune cu vocea sugrumată.

Vorbea atât de încet, încât Hana trebui să se aplece în faţă s-o audă. Amândouă tăcură îndelung.

— Înainte de a veni aici, am fost concubina unui bărbat care lucra pentru stăpânul de la Okudomo. Îl uram, dar părinţii mei erau săraci şi mă vânduseră lui. Era singura cale de a supravieţui.

Hana se uită fix la clips, ascultând glasul blând al lui Otsune. Niciodată nu auzise atâta durere în vocea unui om.

— Acum trei ani stăpânul meu a primit ordin să se întoarcă la ţară şi m-a lăsat la Edo, fără bani sau mâncare. Am colindat străzile timp de trei zile, pe urmă am găsit o casă goală, m-am strâns ghem şi am aşteptat să mor.

Faţa mică a lui Otsune părea albă în camera întunecată.

— Un bărbat m-a văzut şi mi-a dat nişte *onogiri*[27]. A zis că-mi va da mai multe dacă mă culc cu el, şi aşa am făcut şi-am ajuns aici. Am fost o târfă de condiţie joasă la Yamatoya, pe Kyomachi 2, un bordel ieftin, nu cum e Casa Tamaya. Şi eu stăteam în cuşcă, la fel ca tine, dar toţi bărbaţii voiau fete tinere. Eu nu eram ca Tama. Nu ştiam cum să-i fac să mă dorească. Pe urmă, într-o bună zi, a venit un bărbat. Era…

Otsune şovăi.

— Era…? o îmboldi Hana cu respiraţia tăiată.

Otsune clătină din cap, luă clipsul şi-l ţinu o clipă în mână, apoi îl prinse la loc pe guler.

— M-a cerut de mai multe ori numai pe mine, după

27 Un fel de găluşte de orez fiert cu umplutură de peşte, fasole, murături etc.

care a zis că nu vrea să mă mai culc cu altcineva în afară de el. M-a răscumpărat şi mi-a cumpărat casa asta. Tot ce am pe lume mi-a fost dăruit de el.

Se şterse la ochi cu mâneca şi umplu din nou ceainicul.

Hana o mângâie pe mână. Ce slabă era, o grămadă prăpădită de oase învelite în jacheta ei vătuită. Murea de curiozitate s-o întrebe ce se întâmplase cu clientul ei şi, dacă ţinuse atât de mult la ea, de ce nu mai era acolo, dar Otsune tăcea. Probabil că şi el plecase la război, se gândi Hana. Privi în jur. Acum, că ochii ei se obişnuiseră cu întunericul, vedea semnele prezenţei unui bărbat: o pereche enormă de cizme împinse în fundul unei etajere pentru încălţări şi un *obi* albastru-închis care arăta ca al unui bărbat.

Începea să înţeleagă că existau oameni ale căror poveşti erau mult mai triste decât aceea de a deveni o stea a curtezanelor de la Casa Tamaya. Se gândi la clădirile dărăpănate pe lângă care trecuse în oraş şi la femeile care se ofereau fiecărui bărbat în trecere pe acolo. Aici, dincolo de poarta cea mare, cel puţin afacerile mergeau strună.

Îşi aduse aminte de obiceiul de a colecţiona stampe ale curtezanelor din Yoshiwara, de poveştile lor amoroase, de hainele şi pieptănăturile lor, de faptul că le admira şi chiar încerca să le imite. Se gândi la romanul ei de dragoste preferat, *Calendarul Prunului,* la acel univers de sentimente în care trăiau Ocho şi Yonehachi şi la cât de mult tânjise după o viaţă ca a lor, plină de romantism. Astfel îşi închipuise întotdeauna că trebuie să fie Yoshiwara.

Şi acum se afla aici.

Şi mai era ceva: bărbatul de la Kaoru. Ştia că era din sud şi că-i era duşman, dar, precum clientul lui Otsune, fusese bun cu ea. Încă îi vedea faţa lată şi gura cărnoasă, arcuită într-un zâmbet, şi mâna cu degete lungi. Cunoscuse atât de puţini bărbaţi în viaţa ei şi îşi imaginase

că orice client cu care trebuia să se culce era un monstru. Dar, fără îndoială, nu ar fi fost atât de rău să se culce cu acest bărbat.

Hana trase aer adânc în piept şi-şi îndreptă spatele. Aceasta era viaţa ei acum, cel puţin pentru moment. Cine ştie, ar putea chiar să găsească o cale de a fi fericită.

16

Când Hana deschise uşa casei lui Otsune şi ieşi în aleea îngustă, umbrele începeau să lungească. Pe strada cea mare felinarele erau deja aprinse, şi vizitatorii veniţi mai devreme se plimbau în sus şi-n jos ori dispăreau după perdelele ceainăriilor. Bărbaţii se întoarseră şi se uitară curioşi la Hana, dar ea îşi pleca repede capul şi se feri de privirile lor.

Când ajunse la Casa Tamaya, o mână cu unghii roz dădu la o parte perdelele şi o faţă ca o mască îşi făcu apariţia. Doi ochi negri străluciră de după vopseaua albă în clipa în care Kaoru trecu foşnindu-şi poalele chimonourilor, cu tivurile învârtejite la picioarele ei.

— Mă scuzaţi că v-am deranjat, spuse Hana şoptit, făcând o plecăciune foarte adâncă, amintindu-şi cum dăduse buzna, neinvitată, în apartamentul lui Kaoru cu câteva luni în urmă.

De atunci n-o mai văzuse.

Kaoru trecu pe lângă ea, privind-o trufaş, de sus. În chimonourile ei cu broderie somptuoasă, cu părul ridicat într-un coc strălucitor, în vârful căruia tronau piepteni, giuvaieruri şi ace de păr, femeia oferea un spectacol magnific. Saboţii pe care-i purta o făceau mai înaltă decât toată lumea, părând o zeiţă într-un altar, impunând veneraţie. Bărbaţii se opreau s-o privească, păstrând o distanţă plină de respect.

Buzele ei rujate se întredeschiseră, dând la iveală nişte dinţi negri, lustruiţi impecabil, semănând cu o

fântână întunecată.

— Voiai să afli veşti de pe front, dacă nu mă înşel?

— În prima seară când am ajuns aici, v-am auzit spunând că vapoarele noastre au pornit-o la drum, spuse Hana, observând cum trăsăturile lui Kaoru deveneau din ce în ce mai blânde.

Kaoru se comporta ca şi cum ar fi fost soţia sau concubina unui căpetenii daimyō, ca şi cum cândva ar fi condus o gospodărie şi o familie mare, şi Hana se întreba dacă nu cumva era chiar una dintre doamnele shogūnului. Cu siguranţă e greu de suportat să cazi de pe o poziţie atât de înaltă şi să te trezeşti în Yoshiwara. Dacă avea dreptate, singurul lucru care-i mai rămăsese era mândria, şi probabil din acest motiv se agăţase de ea cu atâta îndârjire acum.

— Pot să-ţi spun altceva, zise Kaoru. Au acostat în Ezo şi au pus stăpânire pe jumătate din insulă. S-ar putea ca într-o bună zi chiar să vină înapoi şi să ne caute.

Un spasm de durere îi schimonosi pentru o clipă chipul frumos.

— Şi ce crezi că ne vor face când ne vor găsi? Când vor afla că am făcut amor cu duşmanii lor? Fie că vom câştiga sau nu, noi suntem terminate. Viaţa noastră, a ta şi a mea, s-a sfârşit.

Îşi pierduse cumpătul, dar îşi reveni pe dată, luând o atitudine de dispreţ.

— De acum înainte, să stai în partea ta de casă şi să te ţii la distanţă de clienţii mei. Dacă ai noroc, s-ar putea chiar să-ţi găseşti câţiva clienţi care să fie numai ai tăi.

Nenorocită, Hana se târî până la apartamentul Târnei. Când deschise uşa, o învălui un nor de parfum de la farduri şi ceară şi mirosul pătrunzător de oţet al lacului pentru înnegrit dinţii. Mangalul strălucea în vasul uriaş cu jăratic din mijlocul încăperii, iar lumânările şi lămpile erau aprinse. Cele mai somptuoase chimonouri ale Târnei erau atârnate pe umeraşe de-a lungul pereţilor, cu tivurile

groase şi matlasate desfăcute ca nişte evantaie, să scoată la iveală broderia măiestrită. Brocarturile bogate, cu fir de aur şi argint, licăreau în lumina pâlpâitoare, făcând odaia să pară de o opulenţă care-ţi tăia respiraţia.

Hana zâmbi. După gustul samurailor, era şocant de vulgară şi ostentativă. Îşi duse aminte cât de întunecate şi austere erau camerele celor mai măreţe case de samurai pe care le vizitase. Nici chiar palatul shogūnului, se gândea ea, nu putea fi atât de bogat. Nu semăna cu nimic din ce văzuse înainte de a veni în Yoshiwara. Semăna mai mult cu palatul regelui-dragon de pe fundul mării decât cu orice lăcaş pământean. Dar acum, pe neaşteptate, ajunsese să-i placă.

Însoţitoarele se pregăteau, sporovăind vesele între ele. Când o văzură pe Hana, se ridicară să-i facă loc în faţa uneia dintre oglinzi. Îşi închipui că o privesc ciudat, dar nimeni n-o întrebă unde fusese.

Tama sorbea dintr-o ceaşcă de ceai, cu o mantie aruncată neglijent pe umeri. Avea faţa îmbujorată, ca şi cum tocmai ar fi ieşit din baie. O faţă cu oase mari, care nu ieşea cu nimic în evidenţă. Căscă şi trase un fum din pipă, de parcă nici n-ar fi observat că Hana lipsise.

— Deci ai cunoscut-o pe Mitsu, zise ea.

Hana îngenunche, apoi îşi lipi mâinile de podea şi făcu o plecăciune. Tama era aliata ei, acum îi era limpede lucrul acesta. Avea nevoie disperată s-o ţină de partea ei.

— Fără discuţie, tu n-ai fost făcută să fii soţie, spuse Tama, uitându-se la ea cu insistenţă. Am ştiut asta de cum te-am văzut. Pari o pisicuţă blândă, dar nu eşti. Ai gheare, ca şi mine. Asta o să te facă o bună curtezană.

Hana trase aer în piept. Tama era şireată şi vicleană. Trebuia să-şi cântărească bine vorbele în faţa ei.

— Ştiu că nu voi fi niciodată o curtezană la fel de bună ca tine, spuse Hana, înţelegând că trebuia să fie la fel de şireată pentru a supravieţui în lumea aceasta. Dar aş vrea să învăţ. Vrei să mă înveţi tu?

Tama se uită la ea cu coada ochiului şi zâmbi.

— Sunt atât de bucuroasă că ai ajuns până la urmă să-mi dai dreptate.

Mai trase un fum din pipă.

— Dar credeam că tu eşti cea mai isteaţă dintre noi două. Ştii să scrii şi să citeşti, nu-i aşa? Ce altceva mai ştii?

— Ştiu să dansez destul de bine, să cânt din gură şi la *koto*[28]. Ştiu să organizez ceremonia ceaiului şi jocul esenţelor parfumate[29].

— Ce altceva mai vrei? întrebă Tama cu obrăznicie. Nu mai am ce să te-nvăţ.

Un vânzător ambulant se auzi strigând afară, iar ea îi spuse lui Chidori să dea fuga şi să cumpere câteva leacuri.

— Nu există şi alte lucruri pe care o curtezană ar trebui să le cunoască? şopti Hana cu chipul strălucind.

Tama îţi scutură pipa pe cutia cu tutun şi aruncă o privire atotştiutoare.

— Vrei să înveţi să cânţi noaptea, nu-i aşa?

Hana încuviinţă printr-o mişcare a capului.

— Păi noi, păsările închise în colivie, cu siguranţă ştim câte ceva despre asta. Am o întâlnire cu Shosaburo în seara aceasta. Trage cu ochiul prin uşa dormitorului. Este un amant abil, plin de pasiune şi experienţă. Poţi să te uiţi toată noaptea dacă-ţi face plăcere. La fel fac şi celelalte fete.

Miji ochii până când deveniră două linii întunecate pe chipul ei şi-şi plimbă limba pe deasupra buzelor.

— Ai dreptate, există câteva tehnici pe care aş putea să ţi le dezvălui. Cum se mişcă tulpina de jad prin corzile lăutei, cele patruzeci şi opt de poziţii, toate secretele felului în care se face amor. Poţi deveni o adevărată

---

28 Instrument japonez clasic cu coarde ciupite, care se sprijină pe patru picioare de lemn pentru a-i da stabilitate.

29 Joc practicat de aristocraţia japoneză în vechime, care consta în ghicirea ingredientelor dintr-un amestec complex de esenţe parfumate.

maestră. Şi, chiar dacă nu vei deveni, pot fără discuţie să te învăţ cum să guşti totul din plin.

Luă o grămăjoară de tutun şi o frecă între degete, pe urmă o îndesă în găvanul mic al pipei sale cu coadă lungă, apucă cleştele, luă o bucată de mangal din vasul cu jăratic şi o aprinse.

— Dar ce vor cei mai mulţi bărbaţi e să viseze, spuse ea.

La lumina focului chipul ei era serios, aproape trist. Hana îi observă ridurile fine de pe frunte, lipsa de mobilitate a obrajilor, pungile care îi atârnau sub ochi. Tama începea să se ofilească.

— Vor să se simtă tineri şi frumoşi, vor să fie doriţi de femei, indiferent cât de bătrâni şi de urâţi sunt în realitate. Vor să creadă că au o minte sclipitoare şi un spirit scânteietor şi că sunt cei mai irezistibili bărbaţi de pe pământ. Vor să te uiţi în ochii lor ca şi cum n-ai suporta să stai departe de ei, ca şi cum ai da orice doar să fii cu ei pentru o clipă. Fă un bărbat să simtă asta şi e al tău pe veci.

Trase gânditoare un fum din pipă.

— Vei învăţa repede, iar cu chipul şi felul tău de-a fi, în curând bărbaţii se vor bate pentru tine. Dar un strop de rafinament îi va face să te dorească mai mult.

Se auziră paşi venind spre uşă, iar Tama făcu ochii mari şi-şi încreţi fruntea. Hana recunoscu zgomotul paşilor şi simţi un ghem în stomac. Probabil tătucu' descoperise că ea colindase străzile şi venea acum s-o pedepsească.

Când se deschise uşa, femeile se lăsară în genunchi, lipindu-şi mâinile şi frunţile de podea.

— Iar pierdeţi vremea! se auzi mârâitul unui glas cunoscut.

Tremurând toată, Hana ridică privirea, încercând să nu se retragă înspăimântată în clipa în care văzu burdihanul, faţa cu falei mari şi ochii mici şi lacomi înconjuraţi de cearcăne şi piele căzută.

— Nu te-ai îmbrăcat încă, domnişoară?

Se uită fix la ea.

— Avem câţiva domni nerăbdători să te cunoască.

Hana îi aruncă Târnei o privire disperată, dar aceasta se uita în podea. Chiar şi ei îi intrase frica-n oase.

— Le-am spus că eşti virgină, spuse tătucu' cu un rânjet lasciv.

Inima Hanei bătea nebuneşte, gata să-i sară din piept.

Încercă să vorbească, dar gura i se uscase.

— Dar… bolborosi ea. Dar… nu sunt.

— Nimănui nu-i pasă de asta! se răsti tătucu'. Se practică peste tot.

Tama se aşeză pe călcâie, îşi puse pipa în gură, trase sfidătoare din ea şi făcu un rotocol de fum care se opri deasupra capului ei, risipindu-se încet.

— E protejata mea, spuse ea uitându-se în ochii bărbatului. Mi-aţi dat-o în grijă şi tocmai începusem s-o pregătesc. Putem cere mult mai mulţi bani dacă aşteptăm un pic.

— Da' nu-i o fetiţă. Cine-o să creadă că e încă virgină dacă mai aşteptăm un timp?

Având-o pe Tama de partea ei, Hana era în stare să înfrunte pe oricine, chiar şi pe tătucu'. Se gândi la ce-i spusese ea despre bărbaţi, că vor să viseze.

— Lăsaţi-mă să mă ocup de aceşti domni, zise ea cu blândeţe. Lăsaţi-mă să beau şi să stau de vorbă, să dansez şi să organizez ceremonia ceaiului. Îi voi face să simtă că vreau să-i cunosc mai bine şi, în cele din urmă, dacă hotărăsc să mă culc cu el, îi voi face să se simtă deosebiţi. Dacă nu se vor putea culca imediat cu mine, se vor întoarce până când vor avea ocazia s-o facă. Nu pot să fiu prezentată cum se cuvine în cartier? Nu aşa se procedează de obicei?

Un chip stafidit apăru de după umărul bărbatului. Lumina lumânărilor pâlpâi, scoţând în evidenţă obrajii

supţi şi ochii aţintiţi în gol, pictaţi într-un fel hidos. Apoi lumina se schimbă şi pentru o clipă Hana zări frumuseţea care trebuie să fi fost cândva tanti.

— Ţi-am spus, tătucule, că fata asta are spirit, zise bătrâna gudurându-se. E cum trebuie, are nevoie de un debut ca la carte. Afacerile merg prost, chiar foarte prost. Avem nevoie de ceva care să aducă înapoi strălucirea, să le amintească clienţilor de vremea când Casa Tamaya era gloria Yoshiwarei. Cu un pic de pregătire, va fi steaua curtezanelor noastre. Vom găsi pentru ea un client foarte bun, care să plătească mult.

Tătucu' se uită ameninţător şi bănuitor la Hana.

— Dacă poţi face bani fără să te culci cu cineva e foarte bine. Dar dacă, în câteva zile, nu ai mai multe întâlniri, în cuşcă cu tine.

Hana încuviinţă din cap, recunoscătoare pentru faptul că primise o amânare. Se gândi la tânărul cu faţa lată şi mâini delicate. Dacă aveau să-i scoată virginitatea la mezat, spera ca el să ofere cel mai mult.

17

Kitaro era în mormânt de o lună când înfloriră cireşii. Nori de flori roz acoperiră fortăreaţa, plutind prin văzduh şi aşezându-se în grămezi mari pe pământ. Stoluri de pescăruşi se roteau şi ţipau, uliii se înălţau spre cer, ciocârliile scoteau triluri şi ciori uriaşe, cu ochi ca nişte mărgele galbene, îşi deschideau ciocurile negre şi cârâiau. Insula Ezo devenise un loc despre care Yozō putea să spună că era casa lui, un loc pentru care merita să lupte.

Odată cu florile de cireş sosi vestea că opt vase de război plecaseră din Edo şi se îndreptau spre nord. Santinelele stăteau de veghe zi şi noapte, scrutând orizontul, îndreptându-şi telescoapele spre intrarea în port, dar nu se întâmplă nimic, nu apăru nicio flotă a duşmanului, înarmată cu tunuri.

Într-o dimineaţă înmiresmată de primăvară, Enomoto convocă o adunare în apartamentul prezidenţial. Când ajunse acolo, Yozō văzu sandale de paie aliniate lângă cizme de piele la intrarea în clădire. Conducătorii noii republici veniseră cu toţii în uniforme cu guler înalt, cu nasturi lustruiţi şi săbii la şold. Generalul Otori, tăcut şi încordat, care acum era ministru al armatei, stătea lângă ministrul forţelor navale, Arai, un bărbat deşirat, cu părul rărit înainte de vreme şi ochi care îi ieşeau din orbite când se enerva. Trei dintre cei nouă francezi, sfetnici într-ale milităriei, erau şi ei acolo, strălucitori în jachetele lor albastre cu centură, epoleţi auriţi şi pantaloni roşii: elegantul căpitan Jules Brunet, acum comandant secund al armatei, şi sergenţii Marlin şi Cazeneuve, care comandau câte un batalion fiecare. Japonezi şi francezi, toţi aveau puţin peste treizeci de ani şi vorbeau tare şi cu pasiune, cu foc în priviri, plini de ardoare pentru cauza lor.

Comandantul Yamaguchi stătea şedea puţin mai departe de toţi ceilalţi, privind în jur şi luând aminte la tot ce se întâmpla. Yozō îl urmărea cu ochii mijiţi. Era pentru prima dată când se afla în prezenţa lui de când murise Kitaro. Îşi întoarse brusc privirea. În mijlocul camerei, pe o masă erau câteva hărţi desfăcute, lângă un morman de cărţi, printre care şi două volume valoroase de tactică navală, pe care Enomoto le adusese cu el din Olanda şi le salvase de pe *Kaiyo Maru.* O altă carte groasă, *Règles Internationales et Diplomaţie de la Mer,* stătea deschisă.

Enomoto ridică o mână şi în cameră se făcu tăcere.

— Domnilor, spuse el, avem veşti.

Vorbi pe un ton serios şi grav, cum se cuvenea s-o facă guvernatorul general al Republicii Ezo, dar în ochi avea o scânteie jucăuşă şi o urmă de zâmbet îi dansa la colţurile gurii.

— După cum ştiţi, forţele din sud au pornit la drum, dar se pare că au dificultăţi în ceea ce priveşte mânuirea vasului *Stonewall.* Au întâmpinat dificultăţi de cum au

plecat din Edo, au ancorat în portul Miyako şi nu s-au mai urnit de acolo. Echipajele au primit permisie la ţărm.

Cei de faţă se uitară la el, apoi se priviră unul pe altul. Ministrul forţelor navale scoase un hohot de râs, iar ceilalţi începură şi ei să chicotească. Până şi comandantul zâmbi.

— Aşteaptă fără discuţie să se schimbe vremea, spuse Arai în clipa în care gălăgia se mai domoli.

— Halal marinari! spuse căpitanul Brunet sarcastic. Noi ne-am descurcat aici în miez de iarnă!

— Fără îndoială, membrii echipajelor gustă din plăcerile oferite de bordelurile de prin partea locului, adăugă Arai. N-o să mai auzim de ei o vreme!

— Ascultaţi-mă până la capăt, domnilor, insistă Enomoto. Nu vom sta cu braţele încrucişate aşteptând ca forţele din sud să vină să ne atace. Vom merge acolo şi îi vom înfrunta. Arai şi comandatul au pus la cale un plan.

— Ne-au mai rămas doar şase vase după ce le-am pierdut pe *Kaiyo Maru* şi pe *Shinsoku* şi niciunul nu e la fel de puternic ca *Stonewall,* interveni generalul Otori cu sobrietate.

— Cheia succesului e chiar *Stonewall,* spuse comandantul.

Aruncă o privire în jur, cu ochii scânteind.

— Tot ce avem de făcut e să-l recuperăm pe *Stonewall* şi războiul e câştigat. Chiar dacă nu reuşim, tot le vom face duşmanilor pagube greu de trecut cu vederea.

În cameră se lăsă tăcerea.

— Cei din sud cred că ne ascundem aici, continuă comandantul. Le vom arăta că s-au înşelat. Le luăm pe *Kaiten, Banryu* şi *Takao* şi mergem în portul Miyako…

— …sub drapel american! strigă Arai. E permis de dreptul internaţional.

Lovi cu palma *Regles International,* ridicând un nor de praf de pe paginile îngălbenite.

— În ultima clipă înălţăm steagul nostru, continuă

comandantul ridicând tonul. *Banryu* şi *Takao* acostează bord la bord cu *Stonewall,* iar *Kaiten* trage ca să ne acopere spatele. Noi ne urcăm la bord, capturăm echipajul, luăm vasul şi ne întoarcem la Hakodate înainte să se afle ce s-a întâmplat.

Era un plan nebunesc, se gândi Yozō, nu încăpea nicio îndoială, dar aşa erau întotdeauna cele mai bune planuri. În ciuda entuziasmului care pusese stăpânire pe ei, oamenii erau conştienţi că sudiştii îi depăşeau masiv din punct de vedere numeric şi că în curând o vor porni spre nord ca să-i izgonească de pe insulă şi să-i distrugă, în cazul în care nu reuşeau să facă ei prima mişcare şi să-i intercepteze. În orice caz, erau nerăbdători să treacă la acţiune şi li se părea o idee foarte bună aceea de a-i lua prin surprindere pe cei din sud.

Soldaţii erau şi ei mai mult decât gata de luptă. Se pregăteau de multă vreme, făcând exerciţii în poligonul de trageri, perfecţionându-se în mânuirea sabiei, şi ardeau de nerăbdare să dea ochii cu duşmanul. Un atac pe nepregătite putea să dea rezultate şi chiar dacă nu se va întâmpla aşa… oricum, la urma urmei trebuiau să acţioneze. Era insuportabil să mai stea degeaba, aşteptând să fie goniţi din vizuina lor. Ce-ar fi dacă urmăriţii ar deveni urmăritori? Le-ar arăta ei celor din sud că sunt o forţă de care trebuie să ţii seamă. Iar dacă ar reuşi să pună mâna pe *Stonewall,* ar fi stăpânii mărilor din jurul insulei Ezo. Da, îşi spuse Yozō, era un risc pe care merita să ţi-l asumi. Cu puţin noroc ar putea să întoarcă situaţia în favoarea lor şi să-i scoată din scenă pe sudişti pentru totdeauna.

Preţ de o clipă cuvintele comandantului plutiră în aer, pe urmă oamenii începură să râdă, să aplaude şi să se bată pe spinare unul pe altul.

Singura persoană care părea sceptică era generalul Otori.

— Au opt vapoare, spuse el, cântărindu-şi cuvintele.

Şi noi trimitem trei?

— Noi avem strategia noastră, zise Enomoto, cu ochii sclipindu-i de bucurie. Puntea de artilerie a lui *Stonewall* va fi plină de lemne de foc şi provizii. Nimeni nu va fi în stare să ajungă la arme, şi focul din cazane nu va fi aprins. Când ei vor fi gata de luptă, noi vom fi la jumătatea drumului spre casă.

Yozō rămase pe loc după ce plecară toţi ceilalţi. Enomoto îşi scoase săbiile şi puse pe jos câteva perne, apoi deschise o sticlă de Glendronach şi turnă câte un pahar pentru fiecare.

— Vei dori să mergi cu ei, spuse el în clipa în care ciocniră paharele.

Yozō se aşează turceşte pe una dintre perne şi luă o înghiţitură din licoarea aceea care făcea să-ţi ia limba foc, plimbând-o gânditor prin gură. Lumina soarelui se strecura prin paravanele de hârtie, aşternându-se pe covorul olandez şi pe mobila din lemn de trandafir şi, pentru o clipă, Yozō uită că era pe insula Ezo şi-şi închipui că se afla cu prietenul lui în Olanda.

— Nu mi-ar strica puţină activitate, spuse el. Până acum niciunul dintre noi n-a văzut încă o luptă serioasă, nu ceea ce aş numi eu luptă în adevăratul sens al cuvântului. Sigur, am capturat fortul Goryokaku şi Matsumae, dar acelea au fost doar ambuscade, iar Esashi, o victorie uşoară. Mi-ar plăcea să ştiu cât de puternică e flota aceasta a lor şi să aflu care e cel mai rău lucru la care ne putem aştepta în ceea ce-i priveşte.

— Aş vrea să pot merge şi eu, spuse Enomoto.

— Asta-i preţul succesului, zise Yozō. Guvernatorul general al Republicii Ezo nu poate să-şi părăsească postul şi s-o pornească într-o expediţie de descreieraţi. Dar ce-mi poţi spune despre generalul Otori?

— Se află la comanda garnizoanei şi va fi o bătălie navală, însă, deşi nu e întru totul de acord cu planul de

luptă, se va conforma.

Enomoto îşi goli paharul şi se uită la Yozō.

— Aş vrea să mergi pe *Kaiten.* Nimeni nu cunoaşte mai bine decât tine tunurile Krupp, care se încarcă pe la culasă.

Yozō încuviinţă din cap. Tunurile prusace pe care le aduseseră din Europa erau cele mai moderne din lume, mult mai distrugătoare şi mai eficace decât vechile tunuri care se încărcau prin ţeavă, dar erau şi mult mai periculoase, şi adesea surveneau accidente. Cu excepţia lui Enomoto, Yozō era singurul om din armata nordului care ştia cum să le folosească şi era capabil să le menţină în bună stare de funcţionare.

Enomoto privea în depărtare.

— Îţi aduci aminte de Herr Krupp şi de conacul lui de la Essen? întrebă el.

Yozō îşi aminti de industriaşul cu nas lung şi barbă încărunţită, cu contururi regulate, şi de extravaganta lui locuinţă şi zâmbi.

— Aş spune că vila Hugel era un castel, nu un conac.

Din toate aventurile pe care le avuseseră, vizita făcută lui Alfred Krupp fusese una dintre cele mai spectaculoase. Când ei şi cei treisprezece colegi ai lor sosiseră în Europa, cohorte de oameni îi însoţeau oriunde se duceau, holbându-se la fustele[30] lor de samurai, la părul dat cu ulei şi înnodat în vârful capului şi la săbiile încovoiate, iar ei îşi tăiaseră repede părul şi începuseră să poarte haine după moda apuseană, să nu mai facă notă discordantă. Dar curând descoperiseră că, atunci când aveau nevoie de un serviciu, dacă îşi puneau costumele de samurai şi săbiile, nimeni nu părea să-şi dea seama că erau doar nişte bieţi studenţi şi îi tratau ca şi cum ar fi fost emisari de rang înalt ai ţării lor.

Împreună cu unul dintre colegii lor, pe nume

30 Partea de jos a armurii de samurai arată ca o fustă în secţiuni, făcută din scândurele foarte subţiri de bambus.

Akamatsu, Yozō şi Enomoto fuseseră martori ai războiului din Schleswig-Holstein şi făcuseră mml liniilor frontului, unde văzuseră în funcţiune noile tunuri de câmp din Prusia, care se încărcau pe la culasă. Mai ceruseră să viziteze fabrica de armament din Essen, dar li s-a spus că nu aveau voie s-o facă pe timp de război din motive de securitate. În schimb, fuseseră invitaţi să ia dejunul cu legendarul Alfred Krupp.

— Doamne, ce palat imens avea! spuse Yozō, aducându-şi aminte că gonise pe acolo în trăsura trasă de cai şi că văzuse peluzele nesfârşite, paznicii în livrele aliniaţi la uşile din faţă, intrarea şi vestibulul ca o peşteră, şi pe magnatul cu barbă încărunţită şi pe Bertha, simpatica lui soţie, ieşind să-i salute. Nu ne-a spus Herr Krupp că erau trei sute de camere?

— Eram mai încordat decât atunci când ne-a primit shogūnul în audienţă, înainte de a pleca, zise Enomoto chicotind.

— Şi sufrageria aceea imensă cu plafon înalt şi toate tacâmurile, spuse Yozō. Muream de teamă ca nu cumva să folosesc cuţitul şi furculiţa care nu trebuie.

Îşi aminti că i se oprise inima-n loc în clipa în care servitorii apăruseră unul după altul ca nişte soldaţi disciplinaţi, aducând platou după platou cu bucăţi enorme de carne. Până să ajungă în Apus, de-abia dacă gustaseră carnea – dieta japonezilor era formată în primul rând din peşte – şi trebuiseră să lupte bărbăteşte pentru a da impresia că apreciază mâncarea grasă a germanilor. Dar reuşiseră să converseze într-o germană simplă cu marele industriaş şi cu formidabila lui soţie, şi mai târziu cu unii dintre lacheii lui, şi dobândiseră cunoştinţe considerabile despre tunuri.

— Deci voi pleca pe *Kaiten,* spuse Yozō întorcându-se în prezent.

Făcu o grimasă, dându-şi seama dintr-odată că s-ar putea să existe o piedică.

— Comandantul pleacă tot pe *Kaiten,* nu-i aşa? Nu sunt în cele mai bune relaţii cu el, după cum ştii.

Enomoto se trezi la realitate şi îl privi pieziş pe Yozō, care nu mai era prietenul lui, ci ofiţerul comandant.

— Comandantul Yamaguchi şi ministrul forţelor navale Arai vor răspunde de operaţiunile militare. Amândoi îşi ies uşor din ţâţâni. Am nevoie de tine acolo şi mă încred în influenţa ta statornică… vei fi ochii şi urechile mele.

Când Yozō se duse la docuri în după-masa aceea, deja îi găsi pe marinari la bord, verificând ultimele lucruri şi repetând manevrele pe care urmau să le facă, pentru a fi siguri că toată lumea ştia exact ce avea de făcut şi care îi era poziţia.

Se plimbă pe punţile lui *Kaiten,* încercând să simtă vaporul. Ridicat la rangul de vas-amiral după ce se scufundase *Kaiyo Maru, Kaiten* era un vapor cu zbaturi cu două catarge şi coş, un pic mai mic decât fusese *Kaiyo Maru,* şi dotat cu treisprezece dintre tunurile cele noi aduse din Prusia, care se încărcau pe la culasă. Merse de la un tun la altul, verificând dacă toate piesele erau în stare bună, dacă aveau destule ghiulele şi praf de puşcă, dacă fiecare om ştia ce are de făcut şi dacă ghinturile nu erau înfundate cu plumb.

Când cele trei vapoare ieşiră din portul Hakodate a doua zi, vremea era frumoasă, dar vântul bătea mai tare ca niciodată. Rafale puternice preschimbară valurile în talazuri şi tot ce putură oamenii să facă pentru a menţine cursul corect al lui *Kaiten,* a fost să navigheze de-a lungul coastei. La câteva ore după ce ridicaseră ancora, *Banryu* şi *Takao* rămaseră în urmă şi, într-un final, *Takao* ridică fanionul de semnalizare, un romb roşu pe un pătrat alb: „Vapor scos din funcţiune. Pană de motor”. *Banryu* fusese dus de vânt şi nu mai putea fi zărit.

Oamenii de pe *Kaiten* se întoarseră şi se priviră unii pe alţii, şi tăcerea se lăsă pe toate punţile.

— Acum ce urmează? mormăi un tânăr.

Pielea lui era deja tăbăcită, dar Yozō observă că nu avea mai mult de şaisprezece ani.

— Oare se aşteaptă să ne descurcăm singuri?

— Fii sigur că da, bombăni altul, făcând un semn cu capul spre ofiţerii care stăteau pe puntea de comandă. Aia nu se răzgândesc odată ce şi-au pus ceva în minte.

Yozō miji ochii şi privi spre punte. Căpitanul vaporului, Koga, era acolo şi se sfătuia cu comandantul şi ministrul forţelor navale Arai. Un minut mai târziu comandantul o porni spre locul unde erau adunaţi voluntarii îmbrăcaţi în hainele lor azurii.

— Sunteţi alături de mine, flăcăi? strigă el. Le-arătăm noi celor din sud cum se ia înapoi ce-i al nostru. Va fi o luptă cumplită, dar am luat parte la bătălii mult mai cumplite. Le dăm noi laşilor ălora motiv să cadă pe gânduri!

Unu contra opt. Şansele scăzuseră, Yozō ştia bine, dar lucrul acesta îi făcea pe oameni să fie cu atât mai hotărâţi. Îşi dorea ca Enomoto să fi fost pe vas. Cu comandantul la cârmă, nici nu se putea pune problema întoarcerii, indiferent cât de mare ar fi fost pericolul.

În dimineaţa următoare, cum se lumină de ziuă, *Kaiten* intră în portul Miyako, cu steagul american fluturând pe catargul principal. Opt vase de război mari şi negre erau ancorate acolo, legănându-se uşor pe apa liniştită şi albastră, fiecare dintre ele mult mai mare decât micuţul vapor pe care se afla Yozō. Printre ele, *Stonewall* stătea la pândă, lung şi puţin înalt, ca un monstru marin înfricoşător. Yozō îl privi şi avu o presimţire rea. Vasul ăsta era o fortăreaţă plutitoare, chiar mai puternică decât ţinea el minte. Rapide şi ucigătoare, „precum şerpii printre iepuri”, se gândi el, aducându-şi aminte cum vorbiseră marinarii olandezi despre înfricoşătoarele cuirasate.

Dar vasele păreau goale şi niciun fir de fum nu se

vedea ieşind pe coş. Velele erau puse deoparte şi pe punte nu se afla nici măcar un singur marinar. Totul arăta ca o scenă dintr-o pictură.

Yozō se simţi uşurat când văzu că în port acostaseră mai multe vase sub drapel străin. Poate că planul lor avea să dea rezultate. Îşi ţinu respiraţia în clipa în care *Kaiten* se strecură printre vase, îndreptându-se spre *Stonewall.* Uimitor, nimeni nu părea să le dea nici cea mai mică atenţie.

Se apropiau cu o viteză ameţitoare. Apoi, în ultimul moment, oamenii aflaţi lângă catargul principal coborâră steagul american şi ridicară steagul Republicii Ezo.

— *Banzai!* strigară cu toţii. *Banzai! Banzai!*

De acum erau atât de aproape, încât Yozō putea să vadă chipurile oamenilor care năvăliseră pe puntea lui *Stonewall.* Făceau semne cu mâna şi arătau cu degetul, deschideau gura să strige, dar urletele lor erau acoperite de zgomotul îngrozitor făcut de motoarele lui *Kaiten.* În cele din urmă, întrucât *Kaiten* se apropiase ameninţător de ei, se împrăştiară şi o luară la fugă.

— Acum! zise Yozō urlând, aplecându-se peste parapet şi bătând cu pumnii în balustradă, ca ieşit din minţi.

Tot ce aveau de făcut era să tragă câteva salve de tun către *Stonewall,* pentru că echipajul ar lua-o la fugă şi ei ar putea să preia vasul fără luptă. Se uită în jur, lovindu-şi pumnul cu palma, plin de nerăbdare, aşteptând ordinul să tragă. Dar ordinul nu veni. Blestemă cu glas tare. Ce dracu' făcea comandantul?

În clipa următoare se auzi un pârâit asurzitor şi zgomotul făcut de metal smuls şi lemn crăpând, iar Yozō se trezi aruncat cu o putere uimitoare până la jumătatea punţii. În jurul lui, marinarii şi voluntarii se izbiră de catarge, tunuri şi bărci. Gâfâind, se repezi să se ridice în picioare şi se împiedică în timp ce se îndrepta spre proră. *Kaiten* intrase cu prora în carena de fier a lui *Stonewall* şi

prora lui de lemn era pe jumătate înăuntru, din ea ieşind bucăţi de metal răsucit şi stinghii de lemn. Yozō se aplecă peste parapetul deformat. Bompresul era complet distrus, dar, după câte putea să vadă, avaria era deasupra liniei de plutire. Cel puţin era încă funcţional.

Abia apoi veni ordinul să tragă. Jumătate dintre oameni se repeziră la parapete şi traseră cu toţii spre puntea lui *Stonewall.* Voluntarii şi soldaţii se bulucirăspre proră, strigând:

— Înainte! Să-i prindem!

Yozō îşi dădu imediat seama că abordarea lui *Stonewall* avea să fie mult mai grea decât îşi imaginaseră. În toate planurile pe care le făcuseră, nimeni nu prevăzuse că puntea lui *Stonewall* avea să fie mult sub cea a lui *Kaiten* şi, în afară de asta, oamenii trebuiau să sară acum de pe prora avariată, ceea ce însemna că numai câţiva puteau să se arunce în acelaşi timp. Dincolo de răpăitul focurilor de armă, pe *Stonewall* sună alarma, iar soldaţii din sud se năpustiră ca o furtună din tambuchiuri şi atacară traversând puntea, unii încă trăgându-şi uniformele pe ei. Yozō văzu prin fum primul grup de soldaţi sărind, dar oamenii din sud îi uciseră pe toţi înainte de a avea şansa să-şi scoată săbiile sau să-şi pregătească puştile.

Un alt val de oameni sări, aruncându-se în suliţele şi săbiile armatelor din sud. Yozō îi auzi pe Arai şi pe căpitanul Koga urlând de pe puntea de comandă:

— Înainte! Înainte! La bord! La bord!

Comandantul mergea cu paşi mari pe punte, înainte şi-napoi, cu flăcări arzându-i în ochi, cu părul vâlvoi, îndemnându-i pe oameni să nu renunţe.

Yozō alergă pe punte de la un tun la altul, verificând dacă toţi oamenii se aflau la locurile lor şi dacă totul era în ordine, pe urmă îşi puse mâinile pâlnie la gură şi urlă:

— Foc!

Se auzi o bubuitură cumplită şi un nor gros de fum

acoperi puntea lui *Stonewall.* Când se risipi fumul, văzu că puntea era presărată cu morţi şi răniţi. Pe urmă *Kaiten* îşi îndreptă tunurile spre celelalte vase de război. Vapoarele de luptă duşmane începuseră de acum să răspundă cu foc. Cerul era negru de fum, mare ciuruită de ghiulelele şi gloanţele care cădeau, iar în aer se simţea mirosul sufocant al prafului de puşcă.

Proiectilele se zdrobeau de punţile lui *Kaiten.* Oamenii cădeau în tăcere, cu ochi sticloşi, alţii se clătinau cu sângele ţâşnindu-le din braţe şi umeri. Băiatul care cârmuise cu atâta vitejie timona lui *Kaiyo Maru* în timp ce se îndreptau spre Ezo se afla acum lângă Yozō. Se auzi o bubuitură şi tânărul se clătină, ţinându-se strâns de burtă, cu sângele mustindu-i între degete. Yozō îl apucă de umeri şi-l ţinu când băiatul scoase un oftat, şchiopătă şi alunecă la pământ. Un alt tânăr trecu împiedicându-se, cu jumătate din umăr sfârtecat. Asurzit de zgomotul neîncetat, astupându-şi urechile ca să nu mai audă bubuiturile, răpăitul împuşcăturilor şi ţipetele muribunzilor din spatele lui, Yozō se concentră să facă ceea ce fusese instruit: să verifice tunurile, să ajute la încărcarea proiectilelor, să preia comanda când un om era doborât.

Se luptară o oră întreagă, până când văzură că încep să iasă aburi pe coşurile vaselor de război duşmane. Înainte ca acestea să fie gata de plecare, *Kaiten* trase o ultimă salvă de tun, se îndepărtă de *Stonewall,* apoi se întoarse şi ieşi din port.

Navigând pe lângă coastă, se îndreptară spre Ezo. Clătinându-se violent, vaporul avariat se strecură destul de greu printre valuri, dar vântul îi umflă velele şi motoarele mergeau cu viteză maximă. Supravieţuitorii se uitară în jur uşuraţi, gâfâind, cu un zâmbet pe buze şi bătându-se unul pe altul pe spate, cu feţele acoperite de sudoare, murdărie şi praf de puşcă. Jumătate dintre ei erau plini de sânge, dar zâmbeau şi erau veseli. Fiecare soldat duşman omorât reprezenta un motiv de bucurie. Înfruntaseră opt vase de

război şi reuşiseră să iasă din port fără a se lăsa scufundaţi, înfrânţi sau capturaţi. Inamicul nici măcar nu reuşise să-i urmărească. Aveau motive serioase să sărbătorească.

Comandantul mergea ţanţoş pe punte în sus şi-n jos, încălţat cu cizmele lui de piele. Purta un pieptar negru, care flutura în vânt, lăsând să se vadă căptuşeala purpurie, iar şuviţe din părul lui dat cu ulei îi încadrau faţa.

— Bravo, băieţi! strigă el cu ochi scânteietori. Le-am arătat de ce suntem în stare!

Yozō îşi şterse fruntea cu mâneca. Răniţii erau răspândiţi peste tot pe punte, întinşi printre cadavre, unii cu jachete negre, alţii cu jachete albastre, părţi din trupuri omeneşti împrăştiate peste tot ca nişte ciozvârte de carne. Scândurile din podea erau îmbibate cu sânge şi în aer se simţea mirosul greu al morţii. Cel mai rău era că trebuiseră să-i lase pe bravii lor camarazi, supravieţuitorii celor care săriseră pe *Stonewall,* în mâinile duşmanului.

Clătină din cap. Făcuseră un efort hotărâtor începând ei ofensiva, în loc să stea şi să aştepte să fie doborâţi. Dacă ar fi reuşit să-l captureze pe *Stonewall,* ar fi avut şansa să întoarcă sorţii în favoarea lor şi să ţină inamicul în şah. Dar nu reuşiseră, şi acum nu mai aveau nimic altceva de făcut decât să se întoarcă în Ezo, să-şi întărească poziţiile de apărare şi să aştepte sosirea flotei duşmane.

Nici n-apucase bine *Kaiten* să arunce ancora în portul Hakodate, că a doua zi dimineaţă Yozō a şi fost convocat în biroul lui Enomoto. Îl auzea păşind încolo şi-ncoace chiar înainte de a ajunge la apartamentul prezidenţial. Deschise uşa. Enomoto era îmbrăcat în uniformă militară, cu nasturi sclipitori, avea părul strălucitor şi sabia la şold.

— Aşadar comandantul ne-a trădat! spuse el răstit, cu o venă pulsându-i la tâmplă. Marele războinic a uitat să dea ordinul de tragere până când a fost prea târziu. A uitat să dea ordinul…

Băgă mâna în vitrina cu băuturi şi-i turnă un whisky

lui Yozō. Privirile li se întâlniră pentru o clipă, apoi chipul lui Enomoto se îmblânzi şi amiralul clătină din cap.

— Ce s-a întâmplat? Nu-i în firea comandantului să facă asemenea greşeli – cel puţin nu atât de costisitoare ca asta.

Se tot gândise la evenimentele zilei precedente, încercând să desluşească de ce comandantul nu dăduse ordinul vital în timp ce *Kaiten* îl ataca pe *Stonewall.* Apoi îşi adusese aminte cum dăduse buzna în apartamentul comandantului în noaptea când a murit Kitaro şi îl găsise scriindu-şi poemul funerar. „Voi da cea mai mare bătălie din viaţa mea şi voi muri pentru ţară, îi spusese el. La ce glorie mai mare ai putea râvni?”

— E convins că vom pierde, spuse Yozō încet. Nu crede c-avem vreo şansă, aşa că nici nu mai încearcă.

— În cazul acesta de ce, pentru numele lui Dumnezeu, a propus expediţia asta nebunească?

Yozō ridică din umeri.

— Probabil că nu se gândea să câştige supremaţia mărilor. Probabil că a privit totul mai degrabă ca pe un îndemn la sinucidere, şi de aceea n-a dat ordin să se tragă. Voia să murim încununaţi de glorie.

Enomoto respira greu.

— Un atac *banzai* în marea tradiţie a samurailor, spuse el. Atacăm, urlăm ca nebunii, înfruntăm duşmanul chiar când sorţii ne sunt potrivnici şi murim cu onoare.

Se încruntă gândindu-se din nou la cele întâmplate.

— Dar noi avem ambiţii mai mari decât să murim acoperiţi de onoare. Am înfiinţat Republica Ezo. Cei din sud sunt mulţi şi au putere, dar noi avem idei şi idealuri.

— Da, dar e vorba de supravieţuirea celor care se adaptează cel mai uşor, iar sudiştii se adaptează mai uşor şi sunt mult mai numeroşi decât noi.

Yozō se uită fix la covorul olandez, amintindu-şi cum el şi Enomoto stătuseră aici cu Kitaro, rememorând călătoriile pe care le făcuseră în străinătate. Şi a doua zi

Kitaro fusese ucis. Încă se gândea la prietenul său. Îi lipsea umorul lui îngăduitor. Nu-şi uitase promisiunea de a-l răzbuna într-o bună zi, după ce războiul se va termina.

— A fost un om bun tânărul Kitaro, spuse Enomoto încet, încuviinţând din cap. Şi eu îi simt lipsa. Trebuie să facem tot ce ne stă în puteri ca să câştigăm războiul ăsta, pentru ca el să nu fi murit degeaba.

18

Se scuturaseră deja ultimele flori de cireş, iar crinii sălbatici şi azaleele înfloreau. Dealurile din jurul fortăreţei deveniseră de un verde strălucitor, stropit cu pâlcuri de flori sălbatice sclipitoare, în nuanţe de roz, galben, albastru şi mov. Cârduri de gâşte acopereau cerul, vulturi-de-mare se prăvăleau spre pământ şi nenumărate păsări, de care Yozō nici n-auzise până atunci, scoteau triluri, ciripeau şi piuiau.

Dar avea foarte puţin timp să se minuneze de cerul nesfârşit din Ezo şi de sălbăticiunile care bântuiau dealurile şi pădurile. Cot la cot cu toţi ceilalţi, muncea zi şi noapte, coordonând detaşamentele de soldaţi care săpau şanţuri pentru a întări poziţiile de apărare, făceau cuiburi pentru tunuri cu vederea spre port şi construiau o palisadă peste istm, pregătindu-se pentru invazia pe care toţi o aşteptau. Enomoto trimisese trupe de-a lungul coastei, să susţină garnizoanele de la Esashi, unde se scufundase *Kaiyo Maru,* şi la Matsumae, unde se afla castelul acela ars, pe care comandantul îl capturase cu cinci luni în urmă cu o eficienţă ce făcea să-ţi îngheţe sângele în vine. Dar cea mai mare concentrare de trupe era la Start Fort, pentru a apăra golful şi oraşul Hakodate. Oraşul era ca o aşezare-fantomă. Toţi cei care avuseseră unde fugiseră.

Apoi, când primăvara se sfârşi lăsând locul verii, începură să sosească veşti că flota celor din sud era pe drum. Nu mult după aceea, aflară că duşmanul pusese

stăpânire pe Esashi.

Într-o dimineaţă frumoasă, Yozō se întorcea în fort după turul poziţiilor de apărare pe care îl făcea în fiecare zi, când un soldat trecu alergând pe lângă el, cu uniforma sfâşiată fluturând în vânt. Yozō îl urmări, observând că se îndreaptă spre biroul lui Enomoto, şi tocmai îşi scotea sandalele de paie când prietenul lui ieşi din birou, fluturând o depeşă. Putea să jure, uitându-se la figura lui, că veştile erau proaste.

— Aşadar Matasumae a căzut, zise el.

Enomoto încuviinţă din cap mânios.

— Oamenii noştri s-au luptat vitejeşte. Au rămas fără ghiulele şi au sfârşit prin a încărca tunurile de 18 livre cu proiectile de 12 livre, dar fără folos.

— Am pierdut mulţi oameni?

— Prea mulţi. Supravieţuitorii s-au refugiat în satul învecinat, de-a lungul coastei, şi şi-au încropit acolo o linie de apărare, dar nu vor putea rezista de-a pururi. Nu peste mult timp va sosi flota.

Peste şase zile, într-o dimineaţă caldă de vară, sună alarma în tot oraşul. Opt vase de război fuseseră văzute la orizont, îndreptându-se chiar spre oraş. Enomoto plecase din fortul Goryokaku, care era situat în interiorul insulei, şi-şi stabilise cartierul general la fortul Kamida, aşezat strategic, chiar la intrarea în port. Yozō era acolo cu el şi se uita prin telescop la cele opt vase care se apropiau, conduse de *Stonewall,* o aşchie lungă şi cenuşie pulsând în apă. Cele trei vapoare aparţinând flotei nordului, care scăpaseră tefere şi nevătămate şi reuşiseră să se întoarcă în bună stare, *Kaiten, Chiyoda* şi *Banryu* se mişcau încoace şi-ncolo, cu tunurile scăpărând, încercând să împiedice flota duşmanului să pătrundă în golf. *Takao* se retrăsese după ce avusese pana de motor, iar echipajul lui fusese capturat. Alte două vase fuseseră nimicite în bătăliile pentru apărarea oraşelor Matsumae şi Esashi.

— Ar trebui să fiu acolo cu ei, spuse Yozō, uitându-se

chiorâş şi încleştându-şi pumnii.

— Am nevoie de tine aici, lângă mine, zise Enomoto. Trebuie să facem planul strategiei.

Când se lăsă înserarea, Yozō văzu un fulger alb despicând cerul, urmat de un bubuit ca de tunet. O perdea de fum negru acoperi apa când unul dintre cele trei vase ale lor se opri poticnindu-se.

— *Chiyoda* e scos din luptă! urlă Yozō. Se pare că au tras în motoare.

— Celelalte vapoare îl vor remorca şi-l vor duce în fort, spuse Enomoto. Cât timp funcţionează încă tunurile, îl putem folosi în apărare.

Cei doi se uitară unul la altul. Pierduseră mulţi oameni, şi acum unul dintre vasele lor era scos din luptă. Apoi se auzi un bubuit undeva deasupra şi un proiectil căzu cu putere pe terenul de la fortul Kamida. Oamenii alergară cu găleţi de apă, să stingă focul.

Enomoto, Yozō şi oamenii lor reuşiră să ţină duşmanul în şah pentru câteva zile, dar, în cele din urmă, flota armatelor din sud asedie oraşul. Vasele de război ale inamicului invadară portul, scuipând foc şi nimicire. Pentru rămăşiţele făcute ferfeniţă ale trupelor din nord, singura strategie care le rămânea acum era să se apere până la ultima suflare, pentru că laţul se strângea tot mai tare.

Era o minunată după-amiază de început de vară, când Yozō îşi ascunse capul după o întăritură de pământ şi se adăposti acolo. Avea faţa neagră de funingine şi mâinile arse. Simţea în gură gust de praf de puşcă, şi barba îi crescuse în neştire. Nu se mai spălase de foarte multe zile. Devenise o maşinărie de luptă. Ţintea, trăgea şi reîncărca. Ţintea, trăgea şi reîncărca. Când ţeava puştii se încingea prea tare şi nu mai putea s-o ţină-n mână, Yozō o băga repede într-o găleată cu apă, să se răcorească.

Oamenii înghesuiţi lângă el trăgeau rafală după rafală. Proiectil după proiectil şuierau pe deasupra

capetelor lor şi se izbeau de pământ în vreme ce, în jurul lor, grămada de mâini, picioare şi corpuri sfârtecate creştea tot mai mult. Nimeni nu avea timp să-şi tragă suflarea şi să îngroape morţii, iar mirosul greu al cadavrelor în descompunere plutea peste tot în aer şi se lipise de nările tuturor. Yozō se aruncă la pământ când un alt proiectil vâjâi pe deasupra capului lui, apoi se ridică în picioare şi continuă să tragă.

Când se lăsă noaptea, rămase pe loc şi reuşi să doarmă câteva ore culcat pe pământ, alături de camarazii lui. Apoi, când soarele răsări a doua zi dimineaţă, aruncând o lumină strălucitoare pe meterezele în ruină şi pe firele de iarbă care se iveau din noroiul bătătorit din jurul lui, văzu că unii dintre camarazi profitaseră de momentul de acalmie începând să sape în grabă o groapă comună, şi-şi dădu seama că se întâmplase ceva ciudat. Portul era cufundat în tăcere.

Uitându-se pe deasupra întăriturilor de pământ, văzu că vasele de război duşmane se retrăseseră, respectând parcă un plan stabilit dinainte. Se îndreptă de spate şi urmări, nedumerit, cum un vapor care arborase steagul francez apăru la intrarea în port. După câte ştia el, francezii erau de partea lor, dar vasul înainta fără ca vreunul dintre vapoarele flotei din sud, care ocupaseră golful, să intervină.

Se întoarse în clipa în care Marlin se împinse făcându-şi loc lângă el, cu telescopul la ochi. Dar imediat îl coborî, încruntându-se.

— *Merde!* mormăi el. Laşii!

Fură schimbate câteva mesaje între vapoare şi ţărm, apoi o barcă se desprinse de vasul francez şi o porni repede spre golf. Din locul în care stătea Yozō, părea un gândac de apă.

Din cei nouă ofiţeri francezi, trei fuseseră omorâţi sau capturaţi, iar sergentul Cazeneuve era grav rănit. Nevenindu-i să-şi creadă ochilor, Yozō privea cum

căpitanul Brunet şi alţi trei colegi francezi îşi făcură loc printre soldaţii care se îngrămădeau pe ţărm, călcând pe cadavre în drumul lor spre mal. Unul ridică steagul francez, altul flutură un steag mare şi alb. În timp ce-l aduceau pe sergentul Cazeneuve pe o targă, Yozō îi zări faţa albă şi picioarele lungi înfăşurate în bandaje murdare. Îl întinseră în barcă, apoi urcară şi ei.

Yozō îi privea cu un amestec de furie şi presimţiri nefaste. Prin urmare prietenii lor francezi îi abandonaseră şi fugeau. În cazul acesta, cauza lor era realmente fără speranţă.

Căpitanul Brunet, un mustăcios mititel şi elegant, se ridică în picioare la pupa, clătinându-se ritmic în timp ce barca se legăna uşor. Stând cu faţa spre întăriturile de pământ în spatele cărora se aflau Yozō şi Marlin, făcu semn cu mâna, apoi îşi puse amândouă mâinile pâlnie la gură şi strigă. Vorbele lui se auziră clar la mal.

— Marlin! *Venez! Vite! Vite!*

Marlin clătină din cap cu hotărâre.

— Du-te! E şansa ta, spuse Yozō. De ce să mori pentru cauza noastră? Nu e nicio dezonoare în asta. Pleacă, profită de ocazie. Du-te!

Marlin îl bătu pe Yozō pe umăr.

— Aici e locul meu, spuse el. Nenorociţii ăia… lasă-i să fugă. Nu m-aşteaptă nimic în Franţa, poate doar ghilotina.

Yozō îşi stăpâni cu greu emoţia. Marlin era încăpăţânat, la fel de încăpăţânat ca un japonez, se gândi el, şi deopotrivă condus de simţul onoarei. Cei doi bărbaţi statură unul lângă altul şi se uitară cum şalupa traversă golful şi siluetele mici şi negre urcară pe vasul francez.

Odată francezii plecaţi, trupele din nord se pregătiră să-şi înfrunte sfârşitul. Yozō nu mai ştia de cât timp luptau. Ştia doar că, atâta vreme cât era încă în viaţă, trebuia să continue lupta. În fort înflori o singură tuia de azalee,

pâlcuri firave de flori roz pe un teren stâncos. Ceea ce fusese o movilă acoperită de iarbă se transformase într-un câmp de pământ răscolit. Soarele îi pârjolea coiful de piele. Vara venise cu o răzbunare.

În a douăzecea zi de asediu, inamicul atacă înainte de revărsatul zorilor, lovind oraşul şi forturile cu foc de proiectile, în afara câtorva grinzi de lemn arse, care ieşeau de sub grămezi de moloz, nu prea mai rămăsese mare lucru din oraş.

Dintr-odată Yozō observă că tunul cel mare din colţul de răsărit al fortăreţei Kamida amuţise. Soldaţii care-l mânuiau fuseseră doborâţi şi zăceau încovrigaţi pe pământ.

— Marlin! Acolo! strigă el.

El şi Marlin săriră împreună peste zidul dărâmat al fortului, ajunseră la tun, îl încărcară şi-l întoarseră spre cuirasat şi celelalte vase de război. Acestea din urmă îşi îndreptară toate tunurile spre fortul cel mic, dar ei continuară să încarce şi să tragă, neluând în seamă ploaia de proiectile care cădea peste ei, reuşind astfel să continue lupta.

Yozō trimisese un proiectil şuierător deasupra apei, urmat de un bubuit ca de tunet, al cărui ecou venea din munţi. Din goli se ridică o pală de foc, urmată de o trombă de fum negru şi dens, încărcată cu resturi şi schije. Privi fix înainte, năucit, apoi râse tare. Reuşise să dea o lovitură directă chiar în depozitul de muniţii al unui vas inamic.

Văzu cu uimire cum vasul se scufundă, înghiţind apa din jurul lui într-un vârtej gigantic, plin de clăbuci, mişcându-se aidoma unei cozi de şarpe, ameninţând să tragă celelalte vase după el în adâncuri şi aruncând valuri uriaşe, care se spărgeau de mai. Doar bompresul şi arborele trinchet se mai vedeau ieşind din apă. Cadavrele săltau în hulă. Marinarii care că măseseră în viaţă, se

agăţaseră de scondrii[31] şi de greement[32] sau o luară spre ţărm, dând din mâini cu disperare. Fumul acoperi cerul, înecând portul şi oraşul în întuneric, de parcă s-ar fi lăsat noaptea.

Yozō şi Marlin se bătură unul pe altul pe spate şi strigătele lor de victorie se auziră până pe mal, fiind repetate de oamenii care îi priveau de acolo.

Dar bucuria lor n-a durat prea mult. Curând auziră un răcnet venind din spatele lor. Trupele duşmane se căţăraseră pe coasta aproape verticală a muntelui Hakodate, care forma un zid de apărare natural în spatele oraşului, şi coborau în puhoi pe versantul lui. Nordicii erau înconjuraţi din toate părţile. Un timp reuşiră să ţină duşmanul în şah, dar trupele din sud strânseră cercul tot mai mult până ce îi împinseseră pe Yozō, Marlin şi ce mai rămăsese din armata nordului chiar pe ţărm. Acolo se luptară corp la corp cu săbii, suliţe şi baionete, cu orice le căzu în mână, până când pământul deveni alunecos din pricina sângelui vărsat. Erau cadavre peste tot, din nord, din sud, unii abia muriseră, alţii erau deja umflaţi. Oamenii zăceau pe pământ sau pe stânci şi pe ziduri, acolo unde căzuseră.

Prin norul de fum, Yozō îl zări pe comandantul Yamaguchi trecând cu paşi mari printre duşmani, cu o expresie atât de înfricoşătoare, încât chiar şi soldaţii cei oţeliţi din sud şovăiră şi se dădură înapoi înspăimântaţi. Unul după altul îi ţinuseră calea încercând să-l oprească, dar el îi doborî pe toţi cu o mişcare a sabiei. Se pare că nimeni nu îndrăzni să tragă în el sau, dacă îndrăzniseră, gloanţele nu nimeriră ţinta.

La lăsarea serii, se auzi o bubuitură cumplită în clipa

---

31 O bucată de lemn de formă cilindrică sau o ţeavă metalică lungă, cu ajutorul căreia se ţine un vas la o anumită distanţă de ţărm.

32 Totalitatea catargelor, velelor şi parâmelor unui vas cu pânze.

în care explodă *Kaiten*, singurul vas funcţional al celor din nord. Aruncă o lumină albă ca gura unui cuptor, împrăştiind o căldură cumplită şi o lumină orbitoare peste casele dărâmate şi străzile în ruină. Focuri răzleţe apăreau ca nişte pete pe faţa oraşului şi muntele Hakodate, care se ridica undeva în spate, era ascuns în întregime de o perdea sinistră de fum.

Asurzit de zgomotul împuşcăturilor şi de zăngănitul săbiilor încrucişate, de bubuitul proiectilelor explodând şi strigătele de război amestecate cu gemetele muribunzilor, Yozō se opri pentru o clipă, cu sabia şi puşca lângă el. În cele din urmă străpunse rândurile soldaţilor din sud şi, călcând pe cadavre, o porni pe străzile pustii în căutarea unui franctiror.

Zidurile în ruină aruncau umbre lungi pe pământ în timp ce el se ferea şi se ascundea printre ele, escaladând grămezi de moloz. Muştele bâzâiau şi aerul colcăia de cenuşă. Hainele lui Yozō erau zdrenţuite, iar trupul îi era plin de tăieturi şi vânătăi. În urechi îi răsuna vuietul bătăliei, dar tot ce ştia era că trebuia să-l găsească şi să-l omoare pe franctiror.

Zărind o umbră cuibărită între două ziduri dărâmate, se repezi după colţ s-o înfrunte, apoi se opri, cu inima bătându-i, când îşi dădu seama că în faţa lui nu se afla franctirorul duşmanului. Cei doi încremeniseră uitându-se unul la altul în mijlocul străzii pustii.

— Tajima!

Yozō auzi strigătul răguşit al comandantului Yamaguchi acoperind vuietul bătăliei. Faţa îi era schimonosită şi murdară, mânjită cu sânge şi înnegrită de noroi şi praf de puşcă, iar Yozō îşi imagina că probabil arăta exact la fel, ca ieşit din minţi.

— Ne-a venit timpul, Tajima, zise comandantul morocănos. Astăzi murim în slujba shogūnului. Acum putem să ne socotim ca bărbaţii şi să mergem pe lumea cealaltă împreună.

Îl fixă cu o privire plină de dispreţ.

— Ar trebui să te ucid pentru felul în care l-ai umilit pe omul meu cu şmecheriile deprinse în străinătate, dar nu meriţi nici măcar să-mi mânjesc sabia cu sângele tău.

Soarele apunea, imens şi roşu, iar liliecii zburau pe deasupra capului lui Yozō. Vedea strada cu clădiri dărăpănate întinzându-se mult în spatele comandantului, a cărui siluetă era pironită acolo, cu ochii cuprinşi parcă de flăcări. Exploziile şi împuşcăturile se pierdură în depărtare.

Orbit de furie şi ură, văzu trupul fără viaţă al lui Kitaro zăcând pe pământ, în lumina lunii. Sângele îi zvâcnea în urechi. Ştia că, dacă Yamaguchi ar scoate sabia, l-ar ucide pe loc şi Kitaro n-ar fi răzbunat niciodată. Bâjbâi până găsi un cartuş, încărcă puşca şi i-o apropie de umăr.

Şovăi o clipă, cu degetul pe trăgaci. Să tragă într-unul dintre ofiţerii sub comanda căruia se afla era o crimă capitală. S-ar face de ruşine, ar fi trimis la curtea marţială şi ar fi condamnat la moarte. Dar războiul se sfârşise şi, oricum, aveau să moară cu toţii. Îşi aduse aminte că Yamaguchi îi executase pe mulţi dintre propriii săi oameni. Revăzu cu ochii minţii lista de reguli din sala de antrenament, unde la loc de cinste era moartea prin sinucidere rituală. Dacă Yamaguchi cădea în luptă, toţi oamenii lui trebuiau să plece pe lumea cealaltă împreună cu el. Când citise asta, simţise cum îi îngheaţă sângele în vine.

Cu toate acestea Yozō nu se putea hotărî să apese pe trăgaci. Dar atunci îi apăru în faţa ochilor chipul neînsufleţit al lui Kitaro. Promisese să-l răzbune, îşi dăduse cuvântul, şi datoria răzbunării venea înaintea tuturor celorlalte. Era o chestiune de onoare. Îl va împuşca pe comandant ca pe un câine, cu aceeaşi brutalitate cu care fusese ucis Kitaro.

Yozō îşi încleştă degetul pe trăgaci. Se auzi o detunătură asurzitoare, o pală de fum izbucni din ţeavă şi

patul puştii îl izbi în umăr.

Prin norul de fum îl văzu pe comandant clătinându-se, cu ochii şi gura deschise şi cu sângele ţâşnindu-i din pântec. Se împiedică şi căzu pe spate încet, cu braţele întinse, depărtate de corp. Preţ de o clipă, privirea lui o întâlni pe cea a lui Yozō, iar acestuia i se păru că vede pe chipul comandantului ceva care semăna cu mirarea. Apoi se împletici şi căzu cu zgomot la pământ. Yozō auzi bufnitura.

Tremurând, alergă spre el. Voia să vadă dacă într-adevăr era mort. Apoi un glonţ vâjâi pe lângă urechea lui Yozō. Se întoarse şi zări o uniformă neagră şi un coif conic. Era franctirorul sudist pe care-l căuta el.

Yozō ştia că ar fi trebuit să ridice puşca, dar nu-i mai păsa dacă trăieşte sau moare. Poemul funerar al comandantului îi răsuna în urechi: „Deşi trupul meu ar putea să putrezească pe insula Ezo…” Trăise toate acele luni gândindu-se că trebuia să răzbune moartea lui Kitaro. Dar acum o făcuse şi putea să moară cu onoare.

Yozō se întoarse spre tunurile duşmanului, iar în timp ce făcea acest lucru, întreaga viaţă i se derula prin faţa ochilor. Da, se gândi el, aşa a fost să fie. Va muri aici, lângă comandant, şi trupul lui va putrezi pe insula Ezo.

Vara

19

Hana îşi strecură degetele piciorului drept pe sub cureaua sabotului şi-l ridică un pic, să vadă cât era de greu. Saboţii imenşi şi grei arătau ca nişte potcoave negre

şi lucioase, făcând-o atât de înaltă, încât putea să vadă peste capetele tuturor celor din jur. Auzi afară murmurul mulţimii, zornăitul inelelor de fier din vârful bastoanelor pompierilor, în clipa în care le loveau de pământ, şi strigătele lor răguşite:

— Înapoi, înapoi! Faceţi loc pentru Hanaogi, de la Casa Tamaya!

Avea un machiaj fără cusur, de la petala roşie de pe buza de jos până la mâinile şi picioarele date cu pudră albă. Unghiile picioarelor căpătaseră o nuanţă delicată de roz de la sucul de şofrănaş, părul îi era dat cu ulei, umflat şi modelat într-un halo imens, despicat ca o piersică, cu ciucuri de mătase legănându-i-se la spate. Coafura aceea somptuoasă, înţesată de ace de păr din baga şi argint şi ornamente din sidef era atât de grea, încât o durea gâtul. Înfăşurată în chimonouri bogate, simţea înţepături în piept din pricina căldurii, dar abia dacă le lua în seamă. Altceva o preocupa în momentul acela.

— Eşti sigură că totul e bine? întrebă ea în şoaptă, aruncând o ultimă privire disperată spre Tama, care îi îndrepta *obi*-ul.

Tama era îmbrăcată în chimonouri elegante la fel ca ale Hanei, cu o jachetă de brocart peste partea de sus, brodată cu un cocor alb pe umăr şi cu o broască ţestoasă cu fir de argint şi aur pe spate şi pe poale.

— Da, bineînţeles. Concentrează-te asupra figurii numărul opt.

Tama zâmbi, dând pentru o clipă la iveală dinţii negri, lăcuiţi, evidenţiindu-se pe faţa albă.

— Să faci exact cum te-am învăţat.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă tanti, respirând gâfâit.

Şi ea era îmbrăcată cu cel mai bun chimono, un veşmânt elegant, de mătase neagră, cu un *obi* roşu. Ochii îi erau de un galben uimitor pe chipul ca de cretă, iar buzele semănau cu o tăietură de un roşu livid.

— Ca de obicei, zise Tama. Ce să faci când o să afle

el…

Bătrâna zâmbi din vârful buzelor şi o bătu uşor pe Hana pe braţ.

— Nu-ţi face griji pentru asta, draga mea, spuse ea cu glas blând. Va fi atât de excitat, încât nici nu va observa. Bărbaţii nu observă niciodată.

— Fă-l doar să se simtă bine, spuse Tama. Fă tot ce te-am învăţat şi lucrurile vor merge strună. Ajunge, nu-ţi mai face griji. E timpul să-ţi faci ieşirea.

Uşa se deschise şi o briză fierbinte şi umedă pătrunse înăuntru, aducând mirosuri atrăgătoare de vrăbii la grătar şi ţipari la cuptor, mangal şi fum de lemne arse, şi mirosul irişilor violeţi care înfloreau de-a lungul bulevardului central. Fetiţele care o însoţeau îşi luară mina potrivită şi o porniră solemn, Chidori ducând în mâna ei grăsuţă trusa pentru fumat a Hanei, înfăşurată într-o bucată de mătase, şi Namiji ţinând instrumentele de scris. Cele patru însoţitoare, Kawanoto şi Kawayu, durdulia şi zâmbitoarea Kawagishi şi mlădioasa Kawanagi, urmau în ordinea înălţimii, cea mai mică prima, în chimonouri roşii identice. După o pauză care dură exact cât trebuie, Tama păşi ţanţoşă în saboţii ei enormi, cu tivurile matlasate învârtejite.

Tanti trase de gulerele Hanei, îndreptându-i funda *obi*-ului, şi îi aranjă tivurile chimonourilor.

— Ţine minte, nu te grăbi, zise ea. Ţine capul sus. Fă-i să se uite de jos la tine.

Ridicându-şi poalele chimonourilor cu mâna stângă, Hana puse mâna dreaptă pe umărul unuia dintre servitori, respiră adânc şi ieşi în aerul cald şi aburos. Se auziră mai întâi gâfâieli, apoi sunetul întrerupt al respiraţiei ţinute, apoi se lăsă o tăcere adâncă. Bărbaţii se uitau la ea, fascinaţi. Hana îi urmărea printre gene, se uita la scăfârliile lor rase şi lucioase, la nodurile lucitoare din vârful capului, la ochii larg deschişi şi la gurile căscate a mirare. Probabil că nu era decât un bun pe care aveau să-l

vândă celui ce oferea mai mult, se gândi ea, dar nu-i va lăsa niciodată să vadă nici cea mai mică urmă de furie sau durere. Îi va face să se uite de jos la ea, întocmai cum spusese tanti. Se încordă şi privi drept înainte. Fiecare mişcare, fiecare gest trebuiau să fie perfecte.

Hana repetase paşii din figura opt până când labele picioarelor îi deveniseră dureroase, transformându-se în carne vie din pricina curelelor saboţilor. Învăţase destul de greu să se balanseze pe încălţămintea înaltă şi greoaie, ca să nu mai spunem că fiecare pas trebuia să fie graţios şi seducător. Învăţase să-şi răsucească piciorul în chip provocator şi să-şi legene trupul în mers. Dar aceasta era prima dată când trebuia s-o facă de-adevăratelea.

Acum îşi înclină piciorul drept până ce sabotul se răsuci pe o parte şi, cu o mişcare bruscă, îl scoase de sub chimono şi trasă un semicerc mare în ţărână. În liniştea care domnea pretutindeni Hana auzi talpa frecându-se de pământ. Partea de jos a chimonourilor se desfăcu, lăsându-i pe spectatori să zărească o gleznă subţire şi albă şi o strălfulgerare de crepdeşin roşu închis, apoi materialul greu căzu la loc şi acoperi totul. Scoase piciorul în faţă, răsucindu-l ca şi cum ar fi scris cifra opt. Pe urmă trase aer în piept, se legănă cu delicateţe, balansându-se înainte şi înapoi, şi, cu o mişcare provocatoare din umăr şi şold, scoase la iveală sabotul stâng, descrise un arc de cerc şi-l aduse lângă dreptul.

Alături de ea, Tama înainta cu acelaşi mers fantastic. Chidori şi Namiji pluteau în faţa lor ca două bărcuţe ce păreau a trage după ele două vase măreţe, cu o flotilă de însoţitoare şi servitori care încheiau coloana. Erau servitori şi în faţă, şi în spate. Unul ducea un felinar uriaş, decorat cu frunza de bujor a Casei Tamaya, doi ţineau umbrele de soare unse, menite să le apere pe Hana şi pe Tama, în vreme ce alţii împingeau mulţimea înapoi şi alergau înainte cu paşi mărunţi, să cureţe drumul de crenguţe şi frunze uscate.

Hana trase în piept aerul umed al serii de vară şi se pierdu în răpăitul tobelor, în zornăitul inelelor de la bastoanele pompierilor, în murmurul mulţimii. Înălţată pe saboţii ei, se uita peste marea de capete spre şirurile de felinare roşii care ardeau pe streşini, luminând strada ca ziua în amiaza mare. De la picioarele ei se ridicau şoapte pline de un respect temător.

— E Hanaogi, Hanaogi. Frumoasă ca un vis.

Procesiunea pornită de la Casa Tamaya se desfăşură de-a lungul lui Edo-cho 1, trecând prin poarta de la capătul străzii, pe urmă de-a lungul marelui bulevard, spre ceainăria Crizantema, pe lângă poarta cea mare. Într-o zi obişnuită, Hana ar fi ajuns acolo în doar câteva minute, dar acum îi trebui o oră.

Dinăuntrul ceainăriilor aşezate de-a lungul bulevardului se auzeau zdrăngănitul *shamisenelor,* clinchetul paharelor de sake şi sunetul glasurilor care cântau şi râdeau. Voci bărbăteşti se amestecau cu tonurile piţigăiate ale femeilor, iar lumea se înghesuia în balcoane, privind procesiunea.

La uşa ceainăriei Crizantema servitorii o ajutară pe Hana să coboare de pe platformele saboţilor. Mitsu aştepta, făcând o plecăciune adâncă.

— Bine ai venit, bine ai venit! strigă ea.

Hana îi zâmbi. În lunile care se scurseră de când se întâlniseră prima dată, Hana luase parte la multe petreceri organizate la ceainărie şi stătuse adesea pe bancă în timpul zilei, când nu erau clienţi prin preajmă, savurând o pipă. Erau prietene vechi de-acum.

Mitsu deschise o uşă, introducând oaspeţii în vestibulul umbros. Chidori şi Namiji intrară primele, făcând o reverenţă, însoţitoarele intrară apoi una după alta, iar în cele din urmă apăru şi Tama. Îngenunchind afară, în vestibul, Hana o auzi spunând tare şi răspicat:

— Domnilor, vă rog s-o întâmpinaţi pe noua noastră stea a curtezanelor: Hanaogi!

Ţinându-şi ochii în pământ, Hana intră aproape pe nesimţite.

Se afla într-o sală de ospeţe poleită cu aur şi luminată de lumânări ce sfârâiau în imense sfeşnice aurite. Bărbaţii, rumenii la faţă, stăteau turceşte în jurul meselor joase pe care abia mai încăpeau farfuriile cu mâncare şi sticlele de sake. Gheişele şi câţiva măscărici se amestecaseră printre ei.

Chiar în mijloc şedea bărbatul care plătise întreaga petrecere, bărbatul care avea să fie clientul ei în noaptea aceea. Hana zâmbi în clipa în care îi văzu faţa lată şi gura senzuală. Ochii lui oblici erau fixaţi asupra ei, cu o privire în care i se citea dorinţa şi nimic altceva.

Era ciudat, dar avea impresia că-l cunoştea mult mai bine decât îl cunoscuse vreodată pe soţul ei. Stătuseră împreună la un pahar de sake şi vorbiseră câte-n lună şi-n stele. Îi spusese că e frumoasă, fusese bun cu ea şi îi adusese daruri: baloturi de material pentru chimonouri, aşternuturi somptuoase. Chiar o rugase să-i spună câte ceva despre ea, dar Hana avusese grijă să-i dea doar cele mai vagi răspunsuri. Nu era un bărbat frumos, îşi dădea bine seama de lucrul acesta, dar avea o minte sclipitoare şi era ambiţios. Avea o energie care-l făcea atrăgător şi era tânăr, cu doar câţiva ani mai mare decât ea. Din câte ştia ea, venise din sud, deşi, încetul cu încetul, dialectul în care vorbea începuse să-i sune mai plăcut la ureche.

Până acum Hana se gândise întotdeauna la cuceritorii oraşului lor ca la nişte brute lipsite de cultură. Îşi spunea mereu că războiul se va termina curând şi vor pleca de acolo cu toţii. Dar veştile erau din ce în ce mai proaste. Nimeni nu venea s-o caute, să spună că o cunoaşte, să-i răscumpere datoria şi s-o ia de acolo. Şi erau clienţi buni, oamenii aceştia veniţi din sud. Îşi fixau întâlniri cu ea şi-şi achitau notele de plată.

Exista însă o problemă. Bărbatul acesta plătise pentru virginitatea ei, dar în curând avea să descopere că

nu era nici pe departe virgină.

— La fel se întâmplă cu toată lumea, îi spusese Tama. Femeile îşi vând întruna virginitatea. Pentru el e de ajuns să fie cunoscut drept primul client al unei curtezane celebre.

Cu toate acestea, Hana se întreba cum se va simţi el în momentul în care va descoperi adevărul. Şi spera că îşi va aduce aminte de tot ce o învăţase Tama.

Păru o veşnicie până ce Tama îşi termină de aranjat partea de jos a chimonourilor şi ridică o farfurioară lăcuită, roşie, plină ochi cu sake.

— Ei bine, domnilor, este într-adevăr o zi fericită, zise ea cu glas de privighetoare. Să bem în cinstea lui Masaharu-sama, gazda noastră, şi a noii curtezane de la Casa Tamaya, Hanaogi!

Bărbaţi, curtezane, gheişe şi măscărici ridicară farfurioarele roşii şi dădură pe gât băutura rece.

— Masaharu-sama! Norocosule! strigă o voce.

— Profită de tot până-n pânzele albe! urlă o alta.

Unul dintre invitaţi se ridică în picioare şi ţinu un discurs despre cum faptele de arme şi strălucita carieră a lui Masaharu păleau în comparaţie cu această ultimă victorie a lui: cucerirea celei mai încântătoare curtezane care a trăit vreodată în Yoshiwara. Bătu câmpii, legănându-se şi bălmăjind cuvintele, cu ochii mijiţi, conturându-se ca două linii pe faţa lui buhăită.

Masaharu îşi freca picioarele de podea, pierzându-şi răbdarea. Şi el era îmbujorat de emoţie. Poate că a băut atât de mult, că va adormi de îndată ce vor termina de mâncat, se gândea Hana. Şi nu ştia dacă să se bucure sau să-i pară rău.

În cele din urmă banchetul se termină şi Hana se întoarse în odaia ei de la Casa Tamaya. Însoţitoarele îi desfăcură coafura, îi scoaseră acele de păr şi o îmbrăcară într-un veşmânt de noapte subţire, aproape transparent,

legându-i *obi*-ul de mătase aşa încât să poată fi dezlegat uşor, şi punându-i hârtie fină împăturită la cingătoare.

Ea şovăi pentru o clipă şi trase aer adânc în piept, apoi deschise uşa dormitorului. Masaharu stătea sprijinit într-un braţ pe o băncuţă, sorbind sake şi trăgând dintr-o pipă cu coadă lungă, de argint. Chimonourile pe care le purtase în seara aceea erau atârnate pe umeraşe de jur-împrejurul camerei, sclipind de aur şi argint, iar aşternuturile matlasate de damasc şi cuvertura neagră de catifea erau întinse pe pat. Câteva lămpi ardeau. El întinse mâna în clipa în care ea închise uşa.

— Niciodată n-a rezistat vreun bărbat atât de multă vreme doar cu recompensa de a-ţi vedea chipul frumos! spuse el, desfăcându-şi degetele lungi şi subţiri.

Ea îi simţea mirosul fin al pielii, faţa tuciurie cu pomeţi proeminenţi şi excitarea care i se citea în ochii înflăcăraţi.

— M-ai fermecat.

Hana stătea în picioare, uitându-se la el de sus în jos, conştientă de felul în care arăta, cu trupul zvelt învăluit nu în straturile de material greu, ci doar în voalul de mătase diafan al cămăşii de noapte lungi şi largi.

— Ştiu eu cum sunteţi voi, bărbaţii, zise ea, tachinându-l. Vă place să vânaţi, dar odată ciuta capturată…

— Ei, dar tu nu eşti chiar orice ciută…

El întinse braţele şi trase de *obi*, cămaşa de noapte se desfăcu, apoi o prinse de mâini şi o trase peste el. Râzând, ea încercă să se opună, dar el era prea puternic. Se întoarse şi-şi apropie buzele de ale ei, iar ea simţi o furnicătură, ca şi cum ceva s-ar fi trezit la viaţa în adâncul fiinţei ei. Îşi dădu seama că niciodată până atunci nu simţise atingerea moale a buzelor şi nu ştiuse cât de aţâţătoare putea fi. Cu soţul ei nu se culcase decât pe întuneric, noaptea târziu, fără să simtă vreodată pic de plăcere. Mereu spera că va termina repede şi aştepta să se

prăbuşească sleit peste ea şi s-o împingă într-o parte. Nu-şi închipuise niciodată că poate fi astfel.

— Lasă-mă să te privesc, spuse Masaharu.

Îi dădu jos gulerul cămăşii de noapte şi începu să-i lingă şi să-i ciugulească pielea fină a cefei.

— Nu-mi vine să cred că te am doar pentru mine acum, spuse el în şoaptă.

O linse pe gât şi pe piept. Apoi îşi apropie buzele de sfârcurile ei. O trecură fiorii şi închise ochii în clipa în care el îi atinse cu mâna interiorul coapselor albe. Tama o învăţase cum să simuleze plăcerea, dar ştia că în seara aceea nu va fi nevoie.

Îi desfăcu picioarele cu un gest delicat. Era bucuroasă că-şi smulsese cu grijă părul şi şi-l tunsese. Tama îi spusese că un bărbat putea să ghicească abilităţile sexuale ale unei femei după felul în care îi era aranjat părul, iar Hana ştia, judecând după siguranţa mişcărilor lui, că Masaharu era expert.

Îi simţi respiraţia caldă în timp ce privea pierdut şi murmura:

— Frumoasă ca un trandafir!

Pe urmă începu s-o mângâie cu blândeţe, să tragă şi să apese, explorând fiecare loc secret până când găsi partea ei cea mai gingaşă, pe care nimeni, în afară de ea, n-o atinsese până atunci.

— Nestemata nepreţuită, spuse el în şoaptă şi, când îi simţi limba atingând-o, lingând seva ce curgea din belşug, Hana îşi aduse aminte de Tama, care spunea că bărbaţii consideră seva femeii ca fiind elixirul vieţii.

Apoi o cuprinse un spasm, întunecându-i toate gândurile, punând stăpânire pe ea până când nu mai ştiu pe ce lume se află, făcând-o să ţipe cum nu i se mai întâmplase niciodată.

După un timp se ridică într-un cot şi-şi trecu degetele peste trupul tânăr şi zvelt al lui Masaharu, admirându-i pielea netedă şi muşchii tari. Amintindu-şi de lecţiile pe

care i le dăduse Tama, îşi plimbă limba pe pieptul lui şi peste sfârcuri, gustând sarea, bucurându-se de gemetele lui de plăcere. Pe urmă îi luă în gură penisul – tulpina de jad, aşa îi spusese Tama – şi începu să-l lingă şi să-l sugă, cântând la el ca la un instrument, scoţându-i lui Masaharu plăcerea din măruntaie, auzindu-l cum geme când îl aduse aproape de orgasm, apoi oprindu-se puţin şi aducându-l din nou aproape de punctul acela.

În cele din urmă se urcă pe el şi începu să se mişte, simţind în ea jetul fierbinte în clipa în care bărbatul îşi încordă trupul şi scoase un strigăt.

— Eşti prea crudă, gemu el, gâfâind. Voiam să-mi păstrez sămânţa. Acum va trebui s-o luăm de la capăt.

Râzând, Hana îl strânse în braţe. Noaptea era abia la început.

20

Trecuse o lună de când Hana îşi făcuse debutul. Se aşteptau ca ea să accepte clienţi pentru mai mult decât o ceaşcă de sake şi o şuetă, dar, pe nesimţite, se produseseră o mulţime de schimbări subtile. Oamenii o tratau diferit, şi ea se simţea diferită. Se simţea mult mai încrezătoare în forţele proprii. Sigur, era ţinută prizonieră, avea o datorie de plătit şi existau clienţi cu care ar fi preferat să nu se culce, însă aceasta era soarta femeii. Nu fusese o încântare nici când trebuise să se culce cu soţul ei. Acum, când privea înapoi, avea sentimentul că şi în casa acestuia trăise tot în captivitate.

Hanei îi plăcea după-amiaza devreme, când nu erau clienţi prin preajmă şi putea să stea cu părul înnodat neglijent, într-un coc, cu un chimono subţire de vară pe ea, făcându-şi vânt cu evantaiul şi fumând o pipă sau sorbind ceai rece dintr-o cupă groasă de ceramică. Imediat după ce făcu baie şi se îmbrăcă, în ziua aceea sufocantă de vară, o porni spre casa lui Otsune, de la colţul străzii. În timp ce

mergea agale, se gândea la ce-i spusese femeia a doua zi după debut.

Înghiţeau de zor, cu poftă, tăiţei din hrişcă în sos iute, pe care-i cumpărase Otsune de la un vânzător ambulant, înmuindu-i cu ajutorul beţişoarelor în castroane mici, cu sos de hrean şi arpagic.

— Tanti e mândră de tine, îi spuse Otsune. Afacerile mergeau tot mai prost la Casa Tamaya – de fapt, peste tot, prin cartier dar acum le-ai adus din nou la viaţă. Bărbaţii te iubesc, după cum spune Tama. Te iroseai ca soţie, lăsându-ţi talentele să lâncezească.

— Dar am numai câţiva clienţi, replică Hana, zâmbind. Tanti mi-a zis că am libertatea de a spune nu ori de câte ori vreau şi pot să-i fac să aştepte cât de mult îmi place.

— În felul acesta ei te vor dori din ce în ce mai mult, şi preţul tău va creşte, iar tanti va câştiga şi mai mulţi bani de pe urma ta, îi reaminti Otsune pe un ton sever. Să nu uiţi, aici totul se rezumă la bani!

Hana zâmbi cu satisfacţie. Aerul era fierbinte şi umed, şi soarele o mângâia pe creştet. La etajul de sus jaluzelele de bambus erau trase, pentru a păstra umbra şi răcoarea în interior. Putea auzi dangătul subţirel al clopoţeilor de vânt şi mirosul florilor sădite pe aleile din Yoshiwara. Când mergea pe stradă, toată lumea se înclina în faţa ei.

Fusese norocoasă, după cum îşi dădea seama acum, fiind conştientă că succesul ei de curtezană depindea de misterul întreţinut în jurul propriei persoane. Atâta timp cât era de neatins, putea să se bucure de stilul de viaţă pe care-l ducea Tama, însă, în momentul în care vraja ei dispărea, totul avea să se sfârşească. Să salţi în sus şi-n jos pe apă, ca o bărcuţă de hârtie, uitând de noroiul de pe fund – până la existenţa mohorâtă în afara zidurilor oraşului: aceasta era lumea plutitoare. Aici, în oraşul unde nu era niciodată noapte, ea şi suratele ei curtezane duceau

o viaţă poleită, unde timpul era oprit în loc. Acesta era motivul pentru care bărbaţii veneau aici, să uite realitatea brutală care se desfăşura de cealaltă parte a zidului, dincolo de şanţul Dinţilor Negri.

Foarte mulţi bărbaţi erau gata să cheltuiască adevărate averi pentru a petrece câteva ore cu noua stea a curtezanelor. Unii erau bătrâni, cu feţe brăzdate şi trupuri cu carnea flască, dar atât de spirituali şi amuzanţi, încât accepta să se întâlnească de fiecare dată cu ei. Alţii doreau numai să converseze sau ca ea să-i ţină în braţe şi să-i dezmierde, de parcă ar fi fost mama lor. Un oficial de rang foarte înalt avea obiceiul să-i povestească toate necazurile lui şi pe urmă plângea ca un copilaş.

Hana avea de unde să aleagă, şi câţiva îi deveniseră amanţi. Unii dintre ei erau foarte pricepuţi, dornici să încerce tot felul tehnici, răsucindu-se energic în orice poziţie posibilă, hotărâţi, indiferent ce s-ar fi întâmplat, să nu-şi risipească sămânţa. Alţii voiau să exploreze fiecare orificiu sau cereau să li se alăture încă o femeie sau un băiat. Unii aduceau cu ei manuale, dorind să fie siguri că încercaseră absolut totul. Deşi majoritatea nu doreau decât să se distreze.

Urma cu multă grijă instrucţiunile Târnei pentru a evita să rămână însărcinată. Ştia perioadele din lună când era cel mai probabil să rămână grea şi refuza să se culce cu clienţii în zilele respective sau folosea bucăţele de hârtie împăturită, pusă înăuntru, să se protejeze. Căpătase obiceiul de a-şi pune beţişoare de ierburi moxa, fumegânde pe pântec, două zile la rând, despre care se credea că asigură protecţia tot anul următor. Ştia că majoritatea servitoarelor şi multe dintre curtezane erau copilele femeilor din cartier; auzise însă şi de femei care muriseră la naştere sau de încercări nereuşite de avort, astfel încât toate aceste poveşti o făceau să încerce cu orice preţ să evite sarcina.

Unii clienţi îi plăceau mai mult Hanei, alţii mai puţin,

dar nu uita niciodată avertismentul lui Otsune, că nu era decât un joc, fără nicio legătură cu dragostea sau cu alte sentimente profunde, numai distracţie şi senzaţii deosebite şi, mai presus de orice, nu uita niciodată că nu trebuia să-şi piardă capul după vreunul dintre ei. Totul ţinea de trup, nu de suflet, îşi spunea ea. Şi, desigur, nu uita că totul era doar o tranzacţie comercială, banii îşi puneau amprenta pe fiecare dintre relaţiile acelea.

Bărbaţii care o plăteau să petreacă timp cu ea – sau, cel puţin, cei mai bătrâni – ştiau la fel de bine că, atunci când le spunea că-i iubeşte şi-i adoră şi că pentru ea nu mai exista altcineva pe lume, făcea asta în schimbul unei sume de bani. Ştiau că joacă un rol şi că spune aceleaşi lucruri fiecărui bărbat. Totuşi, unii dintre cei mai tineri ajunseseră să fie atât de vrăjiţi de farmecul ei, încât îşi dădeau şi ultimul bănuţ ca s-o vadă cât mai des.

Hana ştia că pentru toţi aceşti bărbaţi Yoshiwara era un loc fantastic, unde puteau scăpa de viaţa plictisitoare pe care o duceau alături de neveste şi copii, pendulând în permanenţă între locuinţă şi slujbă. Toţi bărbaţii aveau acasă neveste, dar lângă ea se purtau complet diferit. Soţiile le fuseseră alese de părinţi şi trebuiau să păstreze o distanţă adecvată, dar cu ea puteau să se relaxeze – să râdă, să tachineze, să flirteze şi să se poarte ca nişte adolescenţi. Nu trebuiau să-şi păstreze demnitatea sau să se teamă pentru felul în care vor fi priviţi. Plăteau pentru libertatea de a fi orice îşi doreau. Niciunul nu avea vreo iluzie şi asta făcea jocul perfect.

Când Masaharu o solicita, avea grijă să fie liberă. Îşi repeta mereu că şi pentru el era doar un joc – deşi, uneori, şi-ar fi dorit ca lucrurile să poată sta altfel.

Acum Hana deschise uşa căsuţei lui Otsune, făcând stinghiile subţiri de lemn să scârţâie şi să joace în caneluri, şi păşi înăuntru, simţind miros de păr ars şi de vopsea. Otsune era mereu ocupată cu ceva. Avea o roată de tors şi

un război de ţesut în spatele casei şi, când nu-şi curăţa ustensilele sau nu confecţiona peruci, dărăcea, torcea sau ţesea.

Însă azi casa era cufundată în tăcere. Nu se auzea ciocănitul ustensilelor, şi mangalul din vas era stins. Otsune stătea la masa din mijlocul încăperii, cu capul în mâini. Se uită în sus, spre Hana, în timp ce se apropia de ea. Avea faţa palidă şi ochii roşii şi umflaţi.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă speriată Hana, iuţind pasul spre ea, apoi se opri, zărind un ziar pe masă.

Ştia că noul guvern interzisese ziarele fiindcă sprijineau armatele nordului, iar cei ce încălcaseră ordinul fuseseră arestaţi şi aruncaţi în închisoare. Nimeni nu mai ştia ce se întâmplă pe front.

Pentru o clipă, Hana nici măcar nu îndrăzni să se uite, apoi îngenunche, apucându-se de muchia mesei, şi se uită la caracterele minuscule, fără să-nţeleagă o iotă.

— Un vas francez a sosit la Yokohama, şopti Otsune, ştergându-şi ochii cu mâneca.

Hana o privi uimită.

— Asta înseamnă că… s-a terminat totul?

Deşi era o zi foarte caldă, începu să tremure. Dacă războiul se terminase cu adevărat, nu putea decât să însemne că bărbaţii lor fuseseră înfrânţi şi că sudiştii ieşiseră învingători. Mai însemna şi că va afla ce s-a întâmplat cu soţul ei. Gândul la el o făcu să se cutremure de teamă. Dacă venea s-o caute şi o găsea aici, în Yoshiwara? Nu-şi va pierde vremea întrebând-o cum a ajuns aici. O va ucide, cu siguranţă.

Lui Otsune îi tremurau mâinile. Arăta pierdută şi neajutorată, atât de diferită, încât Hanei i se făcu şi mai frică.

— Numele acestea sunt atât de greu de pronunţat.

Vocea lui Otsune era înecată de disperare.

— Am încercat să le descifrez. Scrie că sunt deţinuţi la bord – francezi care au luptat alături de-ai noştri. N-au

fost prinşi toţi, unii dintre ei au fost ucişi.

Se uita fix la ziarul tipărit mărunt.

— Nu, nu capturaţi, s-au predat. Spun nişte lucruri groaznice despre ei. Uite aici: „Laşii de francezi au abandonat trupele nordice…” Cum pot spune aşa ceva? Nu-i adevărat! Sunt oameni curajoşi, devotaţi: au stat alături de tovarăşii lor şi au luptat cu ei când puteau foarte bine să plece, să se întoarcă în ţara lor. Acum zic că vor fi trimişi în Franţa şi judecaţi. Presupun că li se va ordona să-şi facă *harakiri* sau ce fac ei acolo, în Franţa.

Îşi luă capul în mâini.

— Tot citesc lista asta de nume, dar nu-l găsesc pe-al lui. E groaznic să nu ştii ce s-a întâmplat! şopti ea.

— Clientul tău… spuse Hana cu glasul sugrumat, dându-şi seama deodată de ce era Otsune atât de disperată.

— Dacă-i mort, vreau să ştiu, suspină Otsune. Nu suport gândul că zace pe undeva, prin Ezo, mâncat de animale. Dacă-i mort, ar trebui adus aici, să fie îngropat.

— Clientul tău era străin?

— Da.

Hana îşi înăbuşi o exclamaţie de uimire. Văzuse marinari străini, înalţi, cu feţe rozalii şi nasuri mari, păşind greoi pe strada mare, îmbrăcaţi în uniforme ciudate şi intrând pe aleile mărginaşe. Aveau o reputaţie de scandalagii şi căutau cele mai ieftine case. Credea că numai fetele de condiţie joasă îi acceptau şi, cu siguranţă, nu auzise niciodată ca vreo femeie să aibă un client străin.

Otsune trase sertarul unuia dintre dulapurile mari aliniate pe peretele camerei şi scoase o cutie mică de lemn. O aşează pe masă, o deschise şi luă dinăuntru o buclă de păr şaten-deschis. Stătea în palma ei ca o jurubiţă de mătase, nu robustă şi sârmoasă ca firele de păr japonez, ci mai curând fină şi delicată.

— Când locuiam la Yamatoya, uneori veneau străini, deşi nu erau prea mulţi pe atunci. Militari, marinari. Îmi

aduc aminte că eram în cuşcă într-o zi – nu voi uita niciodată ziua aceea – şi-a apărut bărbatul ăsta, voinic, cu ochi mari, rotunzi. Mă privea fix. Mă gândeam: De ce eu? Toţi ceilalţi se holbau la celelalte fete, mai tinere, dar se pare că lui îi plăcea de mine. Apoi s-a dus şi a fixat o întâlnire. Alte fete îi refuzau pe străini, pentru că se temeau de ei şi nu voiau să-şi asume riscul de a fi refuzate de către ceilalţi clienţi fiindcă fuseseră cu un străin. Dar eu nu prea aveam clienţi, aşa c-am acceptat să mă culc cu el. La început mi-a fost şi mie teamă, dar era bun şi blând. După aceea, ori de câte ori venea, mă cerea pe mine. Mi se părea că arată caraghios, până m-am obişnuit cu aspectul lui. Tânjea după mângâieri şi tandreţe. Dorea să simtă că cineva îi purta de grijă. Şi vorbea şi limba noastră. Nu-mi dădea ordine, nu făcea pe şeful şi nici nu m-a lovit niciodată, nu se purta ca ceilalţi bărbaţi, şi asta m-a făcut să-l plac din ce în ce mai mult. În cele din urmă, m-a răscumpărat. Mi-a zis să-mi găsesc o casă mică şi-o să mi-o cumpere. Dar, după cum ştii, lucrurile au început să meargă prost şi a primit ordin să se-ntoarcă în ţara lui, însă a refuzat. A zis că vrea să rămână alături de oamenii pe care-i instruise.

Otsune ridică mâna spre guler şi-şi desfăcu clipsul, apoi îşi aşeză coatele pe masă şi se uită fix la el, cu palmele tremurându-i. Îl apropie pentru o clipă de buze.

— Într-o zi a venit la mine şi mi-a spus că pleacă pentru un timp. Şi mi-a dat asta, clipsul pe care-l purta pe haină. Şi-a tăiat o şuviţă de păr şi mi-a zis s-o păstrez. Mi-a dat şi bani – toţi banii pe care-i avea la el. Şi asta a fost tot. Nu l-am mai văzut de atunci. Şi acum nu pot nici măcar să aflu dacă-i viu sau mort. Mi-e atât de dor de el! De mâinile lui mari, de nasul lui caraghios. Aş vrea să-i pot găsi numele aici…

Întoarse capul, cu faţa brăzdată de lacrimi, şi începu să-şi facă de lucru cu ceainicul.

— Poate c-a scăpat! zise Hana. Poate că-i pe drum

spre casă. Nu dispera încă!

— Au întărit foarte mult paza acum, zise Otsune, părând înfricoşată. N-ai observat? Oamenii sunt opriţi la poarta mare. Nu poate însemna altceva decât că războiul s-a terminat şi trupele nordiste o iau la goană. Ştii la fel de bine ca mine că singurul loc unde nu pătrunde poliţia e aici, în Yoshiwara. E locul unde se refugiază toţi, când vor să-şi piardă urma.

Hana îi luă mâinile în ale ei şi i le mângâie. Poate că bărbatul lui Otsune era şi el pe drum, venind spre casă. Spera să fie aşa.

Hana se grăbi să treacă prin poarta de la intrarea în Edo-cho 1, cu ochii în pământ şi mintea rătăcindu-i aiurea. Era de-acum după-amiaza târziu, şi pe stradă se îmbulzeau oamenii. Femeile umpleau deja saloanele zăbrelite şi, pe ici, pe colo, se auzeau sunetele dogite ale *shamisenelor*. Bărbaţii mergeau în grabă pe strada mare, holbându-se şi şuşotind în timp ce treceau pe lângă ea. Apoi, micuţa Chidori ieşi în goană din Casa Tamaya, cu mânecile roşii fluturând în vânt şi cu o scrisoare-n mână. O văzu pe Hana şi făcu o plecăciune, zburând pur şi simplu prin poartă spre una dintre ceainării, în sunetul vioi de clopoţei, cusuţi pe mânecile ei.

Mulţimea tăcu şi oamenii se traseră îndărăt în timp ce doi străini îşi făceau apariţia îmbrăcaţi în costumele lor bizare. Hana îi privi curioasă, amintindu-şi ce-i spusese Otsune. Îi era greu să-şi imagineze cum ar fi fost să se culce cu asemenea creaturi stranii, de iubire nici nu încăpea vorbă.

Era pe punctul de a da la o parte perdelele de la intrarea în Casa Tamaya, când observă o tânără surescitată, cocoţată pe banca de afară. Rochia şi coafura erau ale unei femei de la oraş, dar chimonoul îi era mult prea colorat şi ţipător şi părul plin de ace. Femeia se-ntoarse spre ea şi se albi la faţă, de parcă-ar fi văzut o

stafie. Hana o privi fix, nedumerită. Era ceva cunoscut la femeia aceea.

Deodată toate amintirile o năpădiră, iar Hana se-ntoarse şi o luă îngrozită la fugă. Auzi paşi în urma ei şi o mână o apucă de mânecă. Gâfâi, ca şi cum trăia din nou coşmarul de pe drumul care traversa Digul Japoniei, când fusese târâtă în jos, pe pantă, spre Yoshiwara.

— Ce vrei? strigă ea, cu vocea gâtuită de panică. Lasă-mă în pace!

— Hana-sama, Hana-sama! strigă femeia. Sunt eu, Fuyu! Hana se cutremură, amintindu-şi privirea pe care Fuyu i-o aruncase lui tanti. Vorbele ei îi răsunau încă-n urechi: „Sunt sigură că putem ajunge la o înţelegere”. Urmaşe magazia, frânghiile şi groaza din clipa în care îşi dăduse seama că fusese vândută.

Se răsuci pe călcâie. Faţa plină, ochii depărtaţi şi gura bine modelată erau aproape drăguţe, dar Hana nu putea să nu observe viclenia din ochii lui Fuyu şi felul în care-şi schimonosea buzele.

— Nu-ţi aduci aminte de mine? o întrebă femeia. Eu te-am adus aici.

Hana îşi smulse mâneca din strânsoarea lui Fuyu.

— M-ai vândut! zise ea. Ai luat bani pe mine!

Fuyu îşi plecă privirea.

— N-am luat bani, murmură ea. Te-am ajutat.

Hana se strâmbă, neîncrezătoare.

— N-am nimic să-ţi spun, zise ea, în timp ce se-ndrepta din nou spre Casa Tamaya.

Dar Fuyu ţinea pasul cu ea, vorbind ca o moară stricată.

— Nu vrei să ştii cum merg treburile la Edo? Stăpânul meu e cămătar. Oamenii îşi amanetează lucrurile când vremurile sunt grele, aşa că se descurcă bine şi află şi o grămadă de veşti.

Hana mergea tot mai repede, încercând să scape de ea. Nu-şi putea imagina de ce se ţinea această femeie de

ea ca scaiul.

— Oraşul e pe jumătate gol, zise Fuyu. Nu-i uşor să trăieşti sub ocupaţie. Ţi-e mult mai bine aici, între orezării, unde afacerile înfloresc. Cu siguranţă vin o mulţime de oameni dornici de serviciile tale.

Hana era aproape de uşa Casei Tamaya, dar Fuyu se tot ţinea după ea, vorbind întruna.

— Noul guvern s-a instalat deja. Nu prea văd cum ar putea oamenii noştri să-l înlocuiască. Se vorbeşte mult despre o Republică Ezo, dar nimeni nu crede că-l vor readuce pe shogūn înapoi la castel, aşa că va trebui să ne obişnuim să trăim alături de sudişti. Am auzit că eşti cunoscută printre ei.

Când Hana dădu perdelele la o parte, Fuyu i-o luă înainte.

— Nu pot face nimic pentru tine ca să uiţi ce-a fost? Nu-i nimeni căruia să-i duc un mesaj?

Cu o strângere de inimă, Hana îşi aduse aminte de marea casă goală pe care o lăsase în urmă în oraş şi de Oharu, servitoarea, şi de Gensuke, sluga ei veche şi credincioasă. Simţea o puternică dorinţă de a le trimite un mesaj, să afle că era în viaţă, voind în acelaşi timp să ştie şi ce făceau ei. Era conştientă de faptul că în felul acesta îşi asuma un risc. Dacă soţul ei era încă viu, fără îndoială că se va întoarce acasă şi va întreba de ea. Dar avea o responsabilitate faţă de Oharu şi de Gensuke, nu putea să-i lase să creadă că murise.

— Vino înăuntru! zise ea în cele din urmă. Voi scrie câteva rânduri, dacă-mi promiţi că le vei duce direct destinatarilor.

21

Yozō deschise ochii şi-şi mişcă buzele. Avea un gust amar în gură. Îşi simţea picioarele şi mâinile înţepenite, întreg trupul îl durea foarte tare, avea hainele murdare şi

părul soios şi lipicios. Era plin de sudoare din creştet până-n tălpi. Dar era viu, doar asta conta. Era în viaţă.

Închis într-o cuşcă de bambus, de asta îşi putea da seama, atât de îngustă, încât, când încercă să-şi îndrepte spatele, se izbi cu capul de partea de sus. Afară se auzeau târşâit de picioare şi cărăuşii gemând la unison cu mişcarea cuştii. De partea cealaltă a şipcilor se zăreau umbre, şi o lumină ţâşni prin peretele de bambus. Se aplecă în faţă şi încercă să vadă mai bine. Oameni în tunici negre şi pălării de paie, cu o sumedenie de săbii şi suliţe, mărşăluiau în lumina asfinţitului, învăluiţi în halouri neclare de lumină. Deşi era ameţit, cunoştea prea bine uniformele celor din sud. Se strâmbă şi-şi încleştă pumnii, simţind cum frânghiile cu care era legat îi sfâşiau pielea de la încheieturile mâinilor. În spatele soldaţilor se vedeau, în depărtare, trunchiuri de copaci, înalţi şi drepţi, ca nişte zăbrele de temniţă.

Încercă să-şi dea seama unde se afla şi unde îl duceau într-un şir de cuşti, undeva prin munţii din partea de nord a continentului, se gândea el, îndreptându-se spre închisoarea Kodenmacho din Edo, după care, la scurt timp va urma procesul şi terenul de execuţie. Cu puţin noroc putea muri înainte să ajungă acolo.

Un ţânţar i se aşeză pe obraz. Yozō îşi scutură energic capul şi-şi fixă privirea pe tulpinile de bambus împletite sub formă de triunghi şi pe micuţele puncte de lumină care dansau prin deschizături. Chiar şi pe la umbra arborilor căldura era înăbuşitoare.

Cel puţin durerea groaznică ce-i sfredelise capul se domolise acum şi devenise o durere surdă, iar pulsaţiile din braţ şi din umăr erau suportabile. Îi revenea în minte tot timpul ultima luptă şi cum, în furia lui, trecuse de colţul casei dărâmate şi-l zărise pe comandant furişându-se pe stradă. Îl văzuse întorcând capul, trădând faptul că-l recunoscuse, apoi îi auzi vocea grosolană provocându-l. Îşi aminti cum ridicase puşca, o auzise bubuind şi îl văzuse pe

comandant prăbuşindu-se la pământ. Apoi observase că mai era un om acolo. Îşi amintea de o uniformă neagră şi un coif conic şi de faptul că nu-i păsa dacă urma să fie şi el omorât.

Dar ce se întâmplase după aceea? Urmaşe un adevărat coşmar. Ce păţiseră Enomoto şi camarazii lui de arme, toţi prietenii alături de care luptase umăr la umăr? Presupunea că erau toţi morţi sau în cuşti, la fel ca el, duşi spre Edo şi spre locul de execuţie. Se gândi la anii petrecuţi în Europa, unde muncise şi studiase, acumulând cunoştinţe de folos ţării sale – şi toate acestea numai ca să se termine totul aici, în cuşcă, închis ca un animal, ghemuit în propria lui murdărie.

Gemu şi se răsuci, lovind furios cu piciorul în pereţii cuştii, în încercarea de a rupe ritmul cărăuşilor. O suliţă şuieră, lovind unul dintre pereţii cuştii, urmă un ordin urlat şi Yozō se dădu neputincios în spate, în amurgul cenuşiu.

Încet-încet lumina filtrată prin împletiturile de bambus se schimbă. Afară, trunchiurile arborilor se îndesiră şi umbrele păreau mai lungi. Cuşca începu să se încline, la început puţin, apoi tot mai mult, până când Yozō se trezi alunecând, lipit de peretele din spate. Îi putea auzi pe cărăuşi cum gem şi blestemă, cum respiră sacadat şi paşii lor încetinesc tot mai mult. După un timp păreau că se opresc după fiecare pas, opintindu-se să ridice cuşca grea. Era o linişte ciudată, ca şi cum restul convoiului se dusese mult înainte, ei rămânând în urmă.

Se auziră un foşnet şi o pocnitură slabă, ca şi cum o vieţuitoare, poate un cerb, îşi croia drum prin desiş. Cineva scoase un ţipăt – poate o maimuţă – şi întreaga pădure se trezi la viaţă. Peste tot se auzeau croncăniri şi bătăi din aripi şi ramuri frânte şi boncăluit, urmate de-un iureş stârnit din senin, mai mult o pală de vânt decât un sunet şi, dintr-odată, cuşca se prăbuşi la pământ, săltă în sus şi se rupse, lovindu-se de ceva dur. Yozō se făcuse

ghem în încercarea de a se proteja. Ridică prudent capul, în liniştea aşternută auzi zgomot surd de lovituri, un gâlgâit ciudat şi-un mormăit. O umbră monstruoasă îşi făcu apariţia, aplecată deasupra lui. Creatura se mişca mai aproape – prea mare pentru un om, dar prea mică pentru un urs. Yozō o urmări fascinat: i se părea o cruzime să mori astfel, sfâşiat de-un animal sălbatic.

Spre marea lui uimire, auzi o voce:

— Fereşte-te!

O lamă reteză încuietoarea din bambus şi uşa cuştii se ridică. Se ivi o faţă ca a demonului muntelui, cu un nas lung şi nişte ochi imenşi, rotunzi. Zâmbetul de pe chipul lui Yozō era atât de larg, încât îl durea toată faţa plină de vânătăi, iar pielea de pe buzele crăpate i se rupea. Cunoştea ochii aceia albaştri, ca de oţel, şi pielea palidă, deşi falca pătrată era acum acoperită cu ţepi de un cafeniu-pal.

— Marlin! spuse el cu răsuflarea tăiată.

Francezul îşi puse un deget murdar pe buze. O mulţime de feţe se-nghesuiră în jurul cuştii şi mai multe mâini îl apucară pe Yozō, trăgându-l afară şi tăindu-i legăturile. Îşi desfăcu braţele şi picioarele, încercând să le dezmorţească. Avea încheieturile însângerate, pline de răni, şi părul năclăit de murdărie şi sudoare. Apoi simţi ceva dur, ca o crustă pe o parte a feţei. Se pipăi uşor şi îl fulgeră un junghi de durere. Se părea că avea o rană veche, care încerca să se vindece singură.

Se ridică în capul oaselor şi privi împrejur. Siluete în uniforme negre zăceau prin tufişuri cu membrele îndoite şi rupte. Din gâtul uneia curgea sânge, la fel şi din braţul alteia. O mână retezată zăcea în apropierea lor. Un bărbat cu barbă, purtând o pălărie cu boruri largi, de paie, trecea o bucată de pânză de-a lungul lamei unui cuţit mare, în timp ce altul aduna săbiile şi suliţele împrăştiate pe potecă. Unul dintre ei veni spre Yozō şi-i spuse ceva cu un puternic accent nordic, bătându-l apoi pe umăr ca să-i dea

curaj. Tipi scunzi, păroşi, se mişcau la fel de uşor ca cerbii. Vânători de urşi, se gândi Yozō; aceasta este ţara urşilor.

Din spate se auzi un mârâit furios şi zări doi câini, cu colţii dezgoliţi şi părul zburlit, ţintuind patru cărăuşi cu spatele la un copac. Yozō se-ntoarse şi-l văzu pe Marlin venind pe potecă, spre el. În locul uniformei lui franţuzeşti curate avea o cămaşă de bumbac ţărănească, iar călcâiele lui mari şi aspre ieşeau din sandalele de paie. Părul îi crescuse peste urechi şi faţa îi era acoperită de o barbă ţepoasă. Arăta diferit, gândea Yozō, diferit faţă de cum era când îl cunoscuse. Nu doar îmbrăcămintea îi era schimbată. Părea mai tânăr, mai vesel. Avea o sclipire în ochi şi păşea sprinten, ca şi cum, odată cu uniforma, s-ar fi lepădat de povara responsabilităţilor care-l apăsau.

Se duse spre cărăuşii care tremurau de frică, având gurile atât de crispate, încât Yozō le putea vedea gingiile.

— Îmi pare rău, băieţi! le zise el trufaş. Ori veniţi cu noi, ori vă tai gâtul. Nu putem risca să ne daţi de gol!

— Suntem din nord, domnule, reuşi să bolborosească unul dintre ei.

Era clar că sudiştii îi forţaseră pe localnici să facă munca de cărăuşie în locul lor. Marlinse-ncruntă, analizând parcă opţiunile.

— Bine, zise ridicând nepăsător din umeri. Vă las să plecaţi. Dar ţineţi minte, dacă dăm de necaz, pun câinii pe voi oriunde aţi fi.

Marlin mai aruncă o privire prin luminiş, apoi el şi unul dintre vânători îşi uniră braţele, transformându-le într-un fel de scăunel pe care să se aşeze Yozō. Acesta din urmă mârâi un protest, simţind o durere în braţul rănit în timp ce-l săltau pe sus şi intrau în pădure.

Vânătorii mergeau în faţă, conducându-i printre copaci, ocolind stâncile şi sărind peste şuvoaiele de apă, demonstrând că ştiau şi ultima frunză şi piatră din pădure. Traversară astfel o vale, trasând un zigzag printre ferigi şi tufe, ocolind arborii înalţi care se iveau pe neaşteptate în

calea lor, şi-şi croiră drum spre o culme presărată cu stânci imense. Ascunsă după un bolovan uriaş se afla o colibă improvizată, acoperită cu ramuri, aproape imposibil de observat. Împinseră uşa şi se ghemuiră în interior, gâfâind, cu urechile ciulite să-i audă pe eventualii urmăritori. Era însă o tăcere deplină, întreruptă doar de ciripitul păsărilor şi de vântul răscolind prin frunze.

Marlin scoase o ploscă de metal agăţată la centură şi o ţinu la gura lui Yozō. Apă. Sorbi cu lăcomie, simţind cum îi revine forţa-n mâini şi-n picioare.

Vânătorii îşi scoseseră pălăriile. Feţele lor arătau ca scoarţa de copac, pline de riduri şi bătute de vreme, dar ochii le erau strălucitori ca murele, pe jumătate ascunşi sub părul ce le cădea peste pleoape.

Yozō le mulţumi, dând din cap. Probabil că părea mult mai murdar şi mai sălbatic decât ei.

— Fratele meu se luptă cu urşii cu mâinile goale, zise unul, arătând cu bărbia spre tovarăşul lui.

Yozō observă că avea o gheară de urs agăţată de-o sfoară în jurul gâtului.

— Câţiva soldaţi nu-s o problemă pentru mine.

— Vrei să mănânci ceva? îl întrebă altul.

Scoase nişte fâşii maronii din tolbă, cu un miros îngrozitor, şi le întinse spre ei.

— Balenă de munte, zise el cu un zâmbet, dezvelind un şir de dinţi stricaţi. Aşa îi spuneţi voi, cei de la şes, nu?

Yozō mormăi ceva şi scutură din cap.

— Am găluşte de orez, zise Marlin, cotrobăind şi el prin tolba lui şi scoţând un pachet învelit în frunze de bambus.

Yozō dădu deoparte frunzele şi, prudent, luă o îmbucătură, apoi alta.

Era foarte cald şi aerul era închis în coliba cu pereţi din lemn negeluit şi cu maldărul de ramuri trase în dreptul intrării. Un miros de mucegai venea dinspre ceva negru şi păros, care zăcea într-un colţ. O blană de urs. Unul dintre

vânători ieşi în prag şi fluieră, o notă lungă şi joasă, care semăna cu chemarea unei păsări sau cu ţipătul unui animal.

— Cum… cum de-aţi ajuns aici? îi întrebă Yozō cu glasul răguşit. Ce s-a întâmplat cu Enomoto şi… şi cu restul?

Marlin îşi aţinti privirile-n podea şi frecă pământul cu sandaua lui de paie.

— Mai târziu, mormăi el. Când o să-ţi mai revii.

— Nu, acum! zise Yozō pe un ton ferm.

Marlin scoase un cuţit de la centură şi începu să cioplească o bucată de lemn, tot răsucind-o fără încetare în mâini.

— Totul s-a întâmplat după ce-ai dispărut, zise el încet. Comandantul a plecat şi el. Am pierdut jumătate din oameni, rămăseserăm aproape fără nicio rezervă de muniţie şi ştiam că, dacă luptele continuă, vom muri cu toţii. Enomoto era în apartamentul lui. Ferestrele se zgâlţâiau şi totul se dărâma, dar dulapul acela cu băuturi reuşise cumva să scape nevătămat. A scos o sticlă de whisky, din acela care-i plăcea lui atât de mult, şi ne-a turnat tuturor câte un pahar.

Se opri şi Yozō auzi câteva crengi rupându-se şi ceva imens mergând pe afară.

— Şi apoi? întrebă el.

— Pe urmă m-a chemat generalul Otori. Voia să-l ajut să-l convingem pe Enomoto să se predea.

— Să se predea? repetă Yozō scandalizat şi plin de neîncredere. Enomoto?

Marlin dădu aprobator din cap.

— Era ultimul lucru pe care avea de gând să-l facă, era clar. Sudiştii sunt o ceată de laşi, zicea el. Au reuşit să înainteze numai pentru că americanii le-au dat vasul *Stonewall.* La asta s-a adăugat şi numărul lor copleşitor. Era hotărât să meargă până la capăt, luptând. Dacă era nevoie, spunea el, va pieri de propria-i mână.

Yozō îşi imagina încăperea, rememorând ultima întâlnire cu Enomoto.

— Voi, japonezii, şi mândria voastră de samurai! zise Marlin pufnind cu admiraţie sau neîncredere.

Yozō nu putea discerne care din ele.

— Pe urmă vorbi Otori. Dacă vrei să mori, o poţi face oricând. Acestea au fost cuvintele lui. Mai avem încă multe lucruri de făcut, asta dorea să spună. Nu-i nevoie să ne grăbim spre moarte.

Marlin făcu o pauză şi se întunecă la faţă, în timp ce-şi amintea tot ce se-ntâmplase.

— Vedeam că mersese drept la ţintă. Enomoto se plimbă în sus şi-n jos timp de câteva minute, apoi spuse: „Oamenii noştri ne-au fost credincioşi până la moarte. Merită să trăiască. Mă voi preda cu condiţia să-i lase pe oameni să plece”. Şi asta a şi făcut. Otori s-a predat şi el.

Deci Enomoto se predase. În cazul acesta erau cu adevărat terminaţi. Yozō îşi luă capul în mâini. Toate momentele în care el şi Enomoto stătuseră alături bând whisky, toate discuţiile purtate despre cum vor îndrepta ei lucrurile când se vor întoarce în Japonia. Enomoto fusese cel care insistase să-i provoace pe sudişti, plecând cu flota spre Ezo, tot el înfiinţase glorioasa Republică Ezo, în care oamenii aveau să fie toţi egali, şi organizase alegeri democratice. Dacă cineva merita să trăiască, acela era el.

— Ar fi trebuit să-l salvezi pe el! murmură Yozō. Nu pe mine! Cu ce vă sunt eu de folos?

— Enomoto e un om foarte mândru, zise Marlin. Mă îndoiesc c-ar fi acceptat să fie salvat. În orice caz, eram numai trei, în timp ce convoiul lor era păzit de-o puzderie de soldaţi. Nu puteam nici măcar să ne apropiem de Enomoto, aşa că am luat hotărârea să te salvăm pe tine. La urma urmei, eşti fratele meu de arme.

— Câţi oameni de-ai noştri au luat prizonieri sudiştii? întrebă Yozō.

— I-au lăsat să plece pe cei de rang inferior. I-au luat

numai pe conducători. I-am urmărit din spatele unui zid în timp ce încărcau cuştile. Unul dintre răniţi arăta ca tine, aşa c-am hotărât să-mi încerc norocul şi s-o pornesc pe urmele lor.

Continuă să cioplească. Yozō avea senzaţia că-i evita privirea. Poate că cineva îl văzuse trăgând în comandant şi zvonurile se răspândiseră. Toţi ştiau că se urau. Din nou, îi veniră în minte ruinele oraşului, faţa comandantului, Kitaro, felul în care ridicase arma…

— Cât despre comandantul Yamaguchi, zise Marlin, citindu-i parcă gândurile, nimeni nu ştie ce i s-a întâmplat. A dispărut în toiul luptei. Probabil că zace pe undeva, sub un morman de cadavre.

— Şi tu? întrebă încet Yozō. Cum de-ai scăpat?

— Se pare că sudiştii nu erau prea interesaţi să pună mâna pe mine. Poţi ucide un străin, dar, dacă arestezi unul, trebuie să dai socoteală capilor din Edo. Oricum, n-ar fi avut o cuşcă destul de mare pentru mine.

Unul dintre vânători lovi două bucăţi de cremene şi aprinse o lumânare, aşezând-o într-un fel de firidă. În lumina pâlpâitoare nasul imens al lui Marlin şi ochii lui înfundaţi în orbite îl făceau să semene mai mult decât oricând cu un demon.

— I-am văzut cum încărcau cuştile în bărci, apoi am găsit şi eu una care să mă ducă pe continent. Am urmărit convoiul, dar mi-am dat repede seama că atrăgeam atenţia asupra mea. Oamenii locului nu văzuseră niciodată un străin şi mulţimea se-mbulzea în jurul meu oriunde mă duceam, aşa c-am hotărât să evit oraşele, să mă ascund în munţi şi să interceptez convoiul de acolo. Ştiam că soldaţii vor urma principalul drum spre sud. Apoi m-am întâlnit cu amicii mei de aici şi am aşteptat momentul potrivit.

— Îţi mulţumesc! spuse Yozō făcând o plecăciune în faţa lui. Mi-ai salvat viaţa.

Deşi slăbit şi toropit de febră, ştia perfect ce avea de făcut în continuare. Îl privi pe Marlin direct în ochi.

— Acum trebuie să facem acelaşi lucru pentru Enomoto şi Otori.

Marlin clătină pesimist din cap.

— Ştiam că vei spune asta, zise el, dar nu va fi uşor.

— Am trecut prin atâtea împreună, Enomoto şi cu mine, zise Yozō. Categoric nu pot sta deoparte să văd cum e judecat şi executat.

— Sunt păziţi îndeaproape, el şi Otori, ceea ce înseamnă că avem nevoie de mai mulţi oameni. Iar acum şi tu eşti un evadat, nu uita asta! Dar, dacă vrei să rişti şi să urmăreşti convoiul până în Edo, voi fi alături de tine până la sfârşit.

Auziră zgomotul unor corpuri grele rostogolindu-se pe panta dealului şi doi câini dădură buzna înăuntru şi rămaseră pe loc gâfâind, cu limba scoasă, dând înfierbântaţi din coadă. Vânătorii îi bătură uşor pe cap, îi luară în braţe şi le aruncară câteva fâşii de carne de urs uscată.

— Şi, acum, hai să te facem om din nou, îi spuse Marlin lui Yozō. Mergem jos, la râu, să te speli. Ai nevoie de o baie bună.

22

Yozō alerga printre tufe aplecat, cât mai aproape de pământ. După ce petrecuse mai mult de o lună pe drum, putea să se facă nevăzut la fel de uşor ca un vânător de urşi. Un glonţ îi şuieră pe deasupra capului şi se înfipse în trunchiul unui copac, în timp ce zgomotul de picioare alergând şi ramuri frânte din spatele său se auzea tot mai îndepărtat. Pe măsură ce înainta, vegetaţia din luminiş se rărea şi el se avântă în sus, pe deal, lovindu-se de copacii înghesuiţi unul în altul şi plonjând prin mormane de frunze uscate şi pline de praf, pe sub frunzişul întunecat al pădurii. Se opri un moment să-şi şteargă fruntea şi să-şi recapete suflarea. O umbră mătăhăloasă ţâşni prin pădure

nu departe de el: Marlin.

Printre frunzele copacilor din vârful dealului se strecurau raze de lumină. Yozō se căţăra cu greu, ţinându-se de ramuri şi de rădăcini, croindu-şi drum prin tufăriş, apoi ieşi la lumină şi se aruncă imediat la pământ, respirând gâfâit mai-mai să se sufoce. Se afla undeva sus, deasupra unei câmpii de un galben strălucitor, pe o bucată lată de pământ, acoperită de iarbă deasă şi flori sălbatice. Marlin se aruncă jos, alături de el, şi rămaseră o vreme acolo, gâfâind, în timp ce soarele ardea pe cerul de un albastru ceţos.

După ce-şi recăpătă suflul, Yozō îşi lipi o ureche de pământ ascultând. Linişte. Precaut, ridică fruntea. Aerul era plin de puf de scaieţi şi parfum de flori. Păsările zburau în sus şi-n jos şi, deasupra capului său, se roteau gâştele sălbatice.

— Am scăpat de ei, zise el râzând triumfător.

— Se vor întoarce, îi spuse Marlin. Ne vor da de urmă. Nu suntem greu de găsit. Cred că te vei descurca mai bine singur, prietene!

Faţa lui mare se încreţi într-un zâmbet.

Yozō îi zâmbi la rândul lui. Cu bluza de bumbac pe el, partea din faţă a capului rasă şi părul ridicat, strâns într-un nod, Yozō putea trece drept un ţăran, însă Marlin depăşea cu un cap pe toată lumea. Aici, în nord, Yozō şi Marlin se aflau pe un teritoriu prietenos. Sătenii şi fermierii îi primeau ca pe nişte eroi, le dădeau de mâncare şi-i ascundeau oriunde s-ar fi dus. Când soldaţii din sud veneau să le bată la uşă, primeau informaţii greşite şi erau induşi în eroare.

Pe cât posibil, cei doi îşi continuau drumul prin munţi, evitând punctele de frontieră, iar când erau forţaţi să meargă pe drum, Marlin îşi ascundea capul sub o pălărie de paie adâncă semănând cu un călugăr cerşetor. Oricum, lumea întorcea întruna capul după el.

— Nimeni n-a mai văzut un călugăr atât de mare sau

de bine hrănit ca tine, îi spuse Yozō.

La picioarele lor, câmpia se întindea nesfârşită, o mare de orez auriu, gata de recoltat, formată din petice pătrate de pământ. Era traversată de o linie şerpuitoare fină, mărginită de copaci şi presărată cu siluete în mişcare. Yozō privi atent în jos, căutând un convoi de cuşti, dar nu zări nimic.

Apoi observă o pată neagră la orizont, cu nori de fum plutind deasupra ei.

— Uite, acolo! exclamă el, mijind ochii. Nu-i… Edo?

Marlin se ridică într-un cot şi-şi puse mâna lui mare Streaşină la ochi.

— Ce păcat că ţi-ai pierdut telescopul! zise el.

Yozō dădu aprobator din cap.

— Da, e Edo, sunt sigur! Singura întrebare e ce-o să facem când ajungem acolo. Va trebui să căutăm ajutoare şi să facem un plan.

— Probabil că Enomoto e deja la închisoare, în aşteptarea procesului.

— Dacă n-a reuşit deja să evadeze, ceea ce este mai mult decât posibil, după cum îl cunosc eu.

Yozō nu voia să provoace destinul rostind aceste cuvinte, dar ştia că era la fel de posibil ca Enomoto să fi fost deja mort. Oricum ar fi stat lucrurile, trebuiau să afle ce se întâmplase.

Înaintând pe coama dealului, descoperi o potecă făcută de capre, care şerpuia în jos, pe marginea stâncii. Marlin îl urmă în timp ce păşea prudent, căutând muchii de care să se poată agăţa, avansând anevoios, pas cu pas. Când ajunseră jos, la poalele dealului, umbrele se lungiseră mult. De acolo începeau câmpurile acoperite cu orez, conturându-se până la linia orizontului, şi ei merseră pe potecile înguste care le separau, cu ochii aţintiţi mereu asupra drumului, apoi, după ce s-a întunecat şi nu mai puteau înainta, găsiră un crâng şi se ghemuiră sub un copac, cu stomacurile ghiorăind de foame, resemnaţi la

gândul că îi aştepta o noapte lungă.

Deodată, dintre tufe ţâşni un mic iepure cenuşiu, cu nas fremătător. Marlin se aruncă spre el şi-l prinse de urechi, săltându-l încântat în sus. Amândoi ştiau că era riscant să aprindă focul, totuşi se aflau departe de drum şi de oraş, fiind bine ascunşi între copaci şi, oricum, erau mult prea înfometaţi ca să le mai pese de ceva. Yozō curăţă locul şi adună crengi uscate, în timp ce Marlin tăie gâtul iepurelui şi-l jupui. După ce-l fripseră, îl înfulecară cu lăcomie. Era prima masă bună după foarte multe zile.

A doua zi ajunseră la un râu, mergând prin albie până găsiră un loc unde apa era puţin adâncă, reuşind să-l traverseze. Malul opus era acoperit de o iarbă argintie, deasă şi înaltă, vârfurile înspicate ridicându-se mult deasupra capetelor lor.

— Atenţie, arată ca o mlaştină! zise Marlin. Dacă n-avem grijă, ne cufundăm până la mijloc.

Yozō făcu câţiva paşi prin smocurile de iarbă, lovind pământul cu piciorul. Solul era uscat şi tare.

— N-avem de ales! zise el. Cel puţin, nu lăsăm nicio urmă. Dacă nu plouă, putem trece prin ea.

Îşi croiau drum, mergând unul în spatele altuia, prin iarba înaltă, călcând tulpinile şi îndepărtând spicele bătute de vânt. Nu se auzea niciun sunet, cu excepţia foşnetului frunzelor, a scârţâitului sandalelor de paie şi a ciripitului de păsărele care zburau de pe o tulpină pe alta. Yozō se orienta după soare, sperând să menţină direcţia spre apus.

Pătrunseseră adânc în câmpia aceea, când pământul începu să se umezească sub picioarele lor, devenind mocirlos. Yozō îşi scoase sandalele de paie şi înaintă cu picioarele goale, simţindu-le cum se cufundă tot mai adânc, cu fiecare pas, şi cum le scoate din ce în ce mai greu. Soarele dogorea deasupra lor. Îşi şterse picăturile de sudoare care-i intrau în ochi, simţindu-şi picioarele dureroase din pricina mersului prin noroiul lipicios. Marlin plescăia în spatele lui, înjurând de mama focului.

— Vom ieşi de aici cât ai bate din palme, zise Yozō, încercând să pară mai vesel decât era.

Privi în jur la marea de iarbă şi îşi dădu seama cu teamă că pierduse direcţia. Cel puţin, în luptă, ştia unde se afla duşmanul şi cum să-i ţină piept, dar aici, în sălbăticia aceasta de iarbă unduită, n-avea idee încotro s-o apuce.

Printre tulpini zări o ridicătură de pământ nu prea departe de ei.

— Pare că-i o bucată de pământ uscat în faţă, zise el, încercând să-şi ascundă sentimentul de uşurare.

Erau sleiţi când ajunseră la capătul pantei. În timp ce urcau, Yozō începu să audă tot felul de zgomote. Mai întâi ca o şoaptă, abia perceptibilă în foşnetul ierbii şi hârşâitul pietricelelor sub tălpile lor. Apoi auzi ceva distinct, voci şi tropăit de picioare.

Ghemuit cât mai aproape de pământ, Yozō aruncă o privire peste coama de pământ şi scoase un geamăt de panică. În faţa lor se ridica un zid enorm, traversând câmpia, blocându-le complet înaintarea. Erau nişte metereze masive, de câteva ori mai înalte decât statura unui om. Erau atât de aproape, încât puteau zări baloturile galbene de paie din vârf şi oamenii care se mişcau de-a lungul lor de colo-colo. Cât despre drum, îl pierduseră de tot.

— Indiferent ce-ar fi, stă între noi şi Edo! rosti el posomorât. Într-un fel sau altul, va trebui să trecem de el.

Se-ntoarse spre Marlin şi-l privi nedumerit. Mătăhălosul de francez zâmbea cu gura până la urechi, de parcă învinsese o întreagă armată cu mâinile goale.

— Prietene, e Digul Japoniei! ţipă el, fără a-şi mai putea retine entuziasmul.

De la tarabele aşezate în partea de sus a zidului se ridica fum, şi mirosuri îmbietoare de mâncare le invadau nările.

Yozō se holbă la el şi-l lovi scurt peste umăr. Trebuiau să păstreze tăcerea.

— Nu înţelegi? continuă Marlin. E Yoshiwara. Aproape am ajuns. Ne putem ascunde în locul ăsta.

Preţ de câteva secunde Yozō nu înţelese. Apoi pricepu ce-i spusese francezul şi izbucni şi el în râs. Yoshiwara, oraşul înconjurat de ziduri. Trecuseră ani de când nu se mai gândise la locul ăla. Marlin avea dreptate; era o altă ţară acolo, în faţa lor, cu propriile ei legi şi propriii săi paznici. Odată ajunşi înăuntru, vor fi în siguranţă. Numai să reuşească să intre, asta era singura problemă. Se încruntă, analizând situaţia, încercând să-şi facă un plan.

— Mai întâi trebuie să trecem de paznici. Nu ne vor lăsa de bunăvoie în vecii vecilor, zise el. Arătăm ca nişte cerşetori. Aşa că singura cale e să ne apropiem cât de mult putem de partea inferioară a digului, apoi să înaintăm pe marginea lui până la fortăreaţă. După care va trebui să traversăm Dinţii Negri, şanţul cu apă, şi să escaladăm zidul. Nu va fi uşor, dar am ajuns până aici. Ne descurcăm noi cumva.

— Ce-ar fi să aşteptăm aici până diseară şi să ne amestecăm în mulţime? îl întrebă Marlin.

Tremura de nerăbdare.

— Tot ce-avem de făcut e să ajungem în partea de sus a digului.

Yozō îi aruncă o privire prietenului său, cu faţa lui pătrăţoasă, părul lins şi castaniu, de aceeaşi culoare cu mustaţa, cu braţele şi picioarele lui lungi, ieşind în evidenţă de sub haina şi pantalonii de bumbac. Era cel mai absurd lucru pe care-l auzise vreodată.

— Să ne pierdem în mulţime? Cine, tu? Vor fi soldaţi acolo sus care ne vor cere documentele, şi noi n-avem aşa ceva.

— Pe mine mă cunosc, zise Marlin, dându-şi aere.

— Te cunosc? repetă Yozō, prăpădindu-se de râs.

— Bineînţeles!

Marlin continua să zâmbească.

— Dacă ne opreşte cineva, îi spun că eşti servitorul meu. Lasă totul în seama mea!

Yozō oftă. Era cel mai nebunesc plan de care auzise vreodată, dar Marlin părea sigur de sine şi, până acum, siguranţa lui dăduse roade.

— Mai bine să stăm ascunşi până se întunecă, zise el rezervat.

Se-ntoarseră pe acelaşi drum, încercând să nu se dea de gol agitând prea mult vegetaţia, şi găsiră un loc umbros la rădăcina câtorva copaci. Se cuibăriră acolo, aşteptând ca soarele să coboare pe deasupra capetelor lor.

Yoshiwara! Yozō era un om umblat, fusese în Occident, dar chiar şi aşa nu-şi putea stăpâni un fior de entuziasm. Pe vremea când era adolescent fusese în unele dintre cele mai grozave locuri. Dar toţi vorbeau despre curtezanele şi gheişele din Yoshiwara şi făceau schimb de informaţii despre cele mai faimoase dintre ele. La fel ca toţi tinerii, Yozō visase să fie văzut la braţul unei frumoase curtezane şi să capete faima unui bărbat experimentat.

— Deci cunoşti Yoshiwara! îi zise el lui Marlin.

— Nu mai bine decât ştii tu Pigalle sau cartierul felinarelor roşii din Amsterdam.

— Tata m-a luat cu el când aveam treisprezece ani, zise Yozō.

Închise ochii. În urechi îi răsuna vocea profundă a tatălui său.

„Trebuie să înveţi cum să te porţi ca un bărbat”, îi spusese el.

Apoi Yozō plecase în străinătate şi intrase într-o lume complet diferită. După întoarcere, nu se mai gândise deloc la Yoshiwara. Erau în război şi trebuia să lupte.

Dar, acum, în timp ce soarele cobora alene pe cer, îşi permise să viseze. Ce mai loc pentru un adolescent… femeile în rochiile lor superbe din mătase, zâmbind şi făcându-i semn cu mâna, invitându-l să intre, studiindu-l cu ochii lor cunoscători, care-l făceau să se înroşească până-n

vârful urechilor. Apoi prima întâlnire cu o curtezană îmbrăcată în chimonouri roşii, pe care le trăgea în urma ei, plutind într-un nor de parfum, îşi aminti zâmbetul şi mâinile ei moi, albe. De atunci cunoscuse multe femei cu aceeaşi ocupaţie, dar niciuna atât de blândă şi de talentată. Visând, se întrebă ce se întâmplase cu ea şi cum arăta Yoshiwara acum. Sigur că războiul îşi pusese amprenta şi asupra lui.

Totuşi, Marlin avea dreptate: era locul perfect în care te puteai ascunde. Ca samurai trebuise să-şi lase săbiile la poartă, îşi amintea acum, dimpreună cu statutul său. Cât despre negustori, în afara Yoshiwarei, samuraii îi priveau de sus, considerându-i nişte creaturi vulgare care-şi murdăreau mâinile manevrând banii, dar acolo toţi erau trataţi la fel. De fapt, în Yoshiwara, negustorii erau regi şi îşi afişau bogăţia, dând banchete şi întreţinând curtezanele. Chiar şi ţăranii erau bine-veniţi, dacă aveau bani de cheltuit.

La apus, Yozō şi Marlin traversară ultima porţiune de mlaştină, ajungând până la piciorul digului. Yozō examină peretele denivelat de pământ, apoi începu să se caţăre cu agilitate pe el, căutând orice crevasă de care putea să se agaţe cu mâinile şi picioarele. Era cam la jumătatea drumului, când auzi o bufnitură. Marlin alunecase, antrenând o avalanşă de pietre şi pământ. Yozō ridică privirea, aşteptând să vadă şiruri de ochi holbându-se spre ei, dar învălmăşeala şi tropăitul de picioare de pe partea superioară a zidului înăbuşeau orice alt zgomot pe care-l puteau face ei.

Partea de sus a digului era plină de tarabe cu mâncare, stampe, survenire şi cărţi puse la vedere, plus orice fel de costumaţie ai fi dorit, de la halat de doctor la perucă de samurai cu părul înnodat în vârful capului. Drumul era luminat de felinare. Bărbaţii se grăbeau, cu centurile lăsate jos pe şolduri, cum era moda, şi cărăuşi mergând repede, ducând palanchine.

În depărtare se vedeau strălucind mai multe clădiri, cu nori de fum ridicându-se deasupra acoperişurilor înghesuite unele în altele: Yoshiwara. Se înălţa în mijlocul câmpiei ca un oraş de poveste, plutind în întunericul din jur, cu lumini care parcă dansau, atrăgând bărbaţii ca o flacără muştele, la fel de ispititoare ca paradisul occidental al lui Amida Buddha. Pe fondul tropăitului de picioare se auzeau sunetele plăcute ale instrumentelor muzicale şi scandalagii certându-se.

Yozō îşi scutură pământul de pe haine şi-şi netezi părul.

— Avem noroc că e noapte, mormăi el.

Îşi înfăşurase capul cu o broboadă ca să-şi ascundă faţa, aşa că numai ochii şi nasul i se mai vedeau. Se aşteptase ca Marlin să-şi pună o pălărie pe cap, dar francezul mergea ţanţoş, cu aroganţa unui crai care se ducea în oraş pentru o noapte de distracţie.

— Ţine minte, nu scoţi niciun cuvânt! îi aruncă el peste umăr. Mă laşi pe mine să vorbesc.

Se alăturară mulţimii de bărbaţi, gonind pe drum. Yozō îi supraveghea discret. Erau din sud, în majoritatea lor, judecând după accent, nişte ţopârlani îmbrăcaţi în haine ţipătoare. Gândul că aceşti oameni nu numai că-i ocupaseră ţara, dar se şi culcau cu femeile lor îl făcea să scrâşnească din dinţi de furie. Îşi pipăi cuţitul vârât la centură. Apoi simţi cum Marlin îi atinge braţul. Francezul îi simţise înverşunarea.

Erau aproape de răscrucea cu drumul spre Yoshiwara, când văzură un grup de soldaţi blocând strada şi oprindu-i pe trecători. Marlin îşi croi drum printre ei de parcă nici nu s-ar fi aflat acolo. Yozō îl urma cu capul plecat, când un soldat cu faţa pocită, capul rotund şi uniformă neagră le tăie calea.

— Documentele! lătră el un ordin scurt, cu accentul grosolan al oamenilor din sud.

Yozō apucă mânerul cuţitului, dar, înainte să-l tragă

din teacă, Marlin se-ntoarse fulgerător spre el, înhăţându-l de guler.

— Idiotule! urlă el în engleză, începând să-l scuture. De-abia te mişti! Ia-o înainte!

Soldaţii rămaseră muţi, urmărindu-i cu gura căscată.

— Tâmpitul dracului! urlă Marlin şi-l plesni pe Yozō cu palma peste cap.

Soldaţii se traseră înapoi, făcând nervoşi plecăciuni, cuprinşi de teamă şi uimire în faţa străinului mătăhălos, şi Marlin trecu de ei, plin de ifose. Yozō îl urmă, încântat, frecându-şi capul şi târându-şi picioarele precum un servitor tâmpit.

Tocmai se felicita pentru norocul avut, când doi străini înalţi şi uscăţivi se iviră de undeva, din spatele lor, şi-i flancară, câte unul de fiecare parte. Yozō le recunoscu uniformele. Marinari englezi, bărbaţi duri, cu feţe grosolane şi miros de carne, specific străinilor.

Se apropiară şi mai mult de Marlin şi-i tăiară calea. Era evident că, pentru ei, Yozō şi paznicii nici nu existau. Marlin făcu un pas într-o parte, apoi în cealaltă, la fel şi marinarii, blocându-l în continuare.

— Franţuz, nu-i aşa? îl întrebă unul dintre ei în engleză. Credeam că v-au aruncat afară pe toţi.

— Şi ce cauţi aici, îmbrăcat ca un maimuţoi? bâigui celălalt.

Îi dădu un brânci lui Marlin, iar acesta făcu câţiva paşi îndărăt. Era prea periculos să sară acum la bătaie şi Yozō ştia că, dacă atrăgeau atenţia soldaţilor, aceştia din urmă aveau să le descopere identitatea.

— Vreţi să intraţi în Yoshiwara? mârâi Marlin, uitându-se la englezi. Dacă faceţi scandal, luaţi-vă gândul!

Îi ocoli şi o luă rapid în jos, pe pantă, mergând în zigzag spre poarta cea mare. Yozō mergea la un pas în urma lui. Ca într-un vis, trecu de salcia pletoasă şi văzu poarta cunoscută acoperită cu olane, uşile masive din lemn deschise larg şi felinarele roşii, imense, de-o parte şi de

alta. Paznicul, un bărbat solid, cu gât ca de taur şi braţe masive acoperite cu tot felul de tatuaje, făcu un pas înainte când îl văzu pe Marlin şi faţa i se lăţi într-un rânjet.

— Shirobei! exclamă Marlin. Eşti încă aici?

— *Monsieur*, zise paznicul. Bine-ai venit! Vă aşteptam! Aveţi probleme cu ăştia doi?

Într-o secundă, Yozō se afla dincolo de poartă. În mijlocul mulţimii, privea cu ochii mari, larg deschişi clădirile strălucind în lumina şirurilor de felinare roşii. Respira parfumul dulce şi simţea atingerea mătăsii, în timp ce făpturi delicate, cu feţe pictate-n alb treceau ca plutind pe lângă el şi copiii îmbrăcaţi cu haine scumpe alergau prin mulţime.

În faţa lui vedea capul acoperit cu păr şaten al lui Marlin, ţopăind pe deasupra mulţimii, în timp ce se-ndrepta spre strada mare, pentru ca apoi s-o cotească pe o alee lăturalnică. Uluit, Yozō îl urmă.

23

Hana stătea în dreptul porţii mari din Yoshiwara, făcând o plecăciune graţioasă în timp ce îşi lua rămas-bun de la un tânăr cu sprâncene groase, care se căţăra în palanchin. Bărbatul îşi vârâse capul înăuntru, pe urmă îl trase brusc afară, s-o mai vadă o dată, cu un aer aproape comic de disperare. Însoţitorii îl îndemnau să se grăbească. Se zvonea despre el că era o stea pe firmamentul noii birocraţii şi că ocupa o poziţie importantă în ministerul de finanţe, totuşi, faţă de ea, se comporta ca un băieţei răsfăţat.

De obicei, ea îşi conducea clienţii până la uşa casei, dar el o implorase cu atâta patetism să-l însoţească până la poartă, încât ea se învoise. Gândindu-se că era încă devreme şi că erau puţini bărbaţi care o puteau vedea, îşi aruncase pe ea o veche jachetă haori, care-i acoperea veşmintele de noapte, şi ieşise foarte puţin fardată.

Până acum, Hana avusese grijă să nu-şi arunce ochii dincolo de poarta cea mare. Acum aparţinea Yoshiwarei şi ştia cât se poate de bine că lumea din afară îi era interzisă. Dar azi aruncă o privire, întrebându-se dacă nu cumva putea zări un mesager urcând panta, cu o scrisoare de la Oharu şi Gensuke. Trecuse mai mult de o lună de când îi dăduse lui Fuyu un bilet pentru ei şi încă nu primise niciun răspuns.

Dincolo de pomii de pe partea cealaltă a porţii putea zări drumul şerpuit, care urca spre Digul Japoniei. De la distanţă, digul arăta ca un zid mare ce tăia câmpia în două. Pe el putea vedea siluete grăbite, profilându-se pe cerul palid, apărând şi dispărând printre tarabele mărginite de baloturi de paie strălucind în soare. Auzi un cocoş cântând, tulburând liniştea dimineţii. Vremea devenise plăcută şi răcoroasă.

Vântul care adia prin poarta deschisă aducea cu el mirosurile oraşului, arome pe care aproape le uitase, şi voci jucăuşe de copii. Gâştele planau deasupra mlaştinii, gâgâind strident. Aici, în Yoshiwara, avea voie să se plimbe numai pe cinci străzi, dar îşi amintea acum, cu o undă de nostalgie, că dincolo de poarta aceea mare lumea îşi urma cursul obişnuit. O oră de mers prin mlaştină şi orezării şi ar fi ajuns în oraşul ei, Edo, de care acum trebuia să-şi amintească mereu că se numea Tokyo şi, încă vreo câteva zile de mers pe jos, dincolo de dealurile şi văile fără sfârşit, până la Kano, locul unde crescuse. Pe neaşteptate, îi veni în minte casa părinţilor ei, cu poarta dărăpănată şi marea intrare spre încăperile imense, înecate în umbră. În această perioadă a anului uşile glisante erau încă deschise, lăsând briza să inunde casa.

Într-o dimineaţă cu soare, ca aceasta, îşi luase rămas-bun de la părinţii ei. Îşi aminti cum îi făceau cu mâna, în timp ce ea îi privea pe furiş din palanchinul de nuntă, tatăl ei înalt şi sever, mama, micuţă şi rotunjoară, ghemuită în umbra lui, stăpânindu-şi cu greu lacrimile. Era foarte

mândră, îi spusese ea, că Hana făcuse o partidă atât de bună şi ea îi răspunsese că va face tot ce-i va sta în putinţă să nu le păteze onoarea. Îşi mai aminti cum îi văzuse micşorându-se în depărtare. Se gândea acum la ei cu atâta dor, încât lacrimile i se prelinseră pe obraji.

O cioară ateriză pe palisadă, chiar lângă ea, scoţând un cârâit răguşit, şi o aduse cu picioarele înapoi pe pământ. În jurul ei, femeile făceau plecăciuni în faţa iubiţilor de-o noapte care se îmbulzeau în sus, pe pantă, târându-şi demonstrativ picioarele şi stârnind nori de praf. Se mai întorceau în dreptul sălciei care te face să te uiţi înapoi pentru a o vedea pentru ultima dată pe femeia cu care-şi petrecuseră noaptea. În timp ce urca în palanchin, tânărul bărbat întoarse capul, s-o mai privească o dată.

— Nu mai pot suporta! rosti el iritat.

Hanei i se părea caraghios felul lui de-a se îmbrăca, cu haine occidentale, pantaloni lipiţi pe picior şi jachetă, dar încălţat cu sandalele de paie frumos legate şi şosetele *tabi*[33] albe.

— Mă vei uita în momentul în care plec, ştiu că aşa se va întâmpla! Vei fi prea ocupată cu ceilalţi iubiţi ai tăi!

Ea îi zâmbi ca o mamă unui copil recalcitrant.

— Eşti atât de prostuţ! replică ea râzând. Ştii că doar pe tine te iubesc. Trebuie să-i văd şi pe ceilalţi, e slujba mea, dar tu eşti singurul căruia îi duc dorul. Nu voi putea închide un ochi până nu te voi vedea din nou. Mă voi gândi tot timpul numai la tine.

— Le spui asta tuturor! răspunse el cu tristeţe, aruncându-i totuşi un zâmbet.

Îl urmări în timp ce se apleca şi intra în cutia de lemn, scoţându-şi sandalele şi îndoindu-şi picioarele sub el. Cărăuşii ridicară palanchinul pe umeri şi o porniră, în sus, pe pantă. Liana rămase aplecată până dispăru.

Odată ce ultimii clienţi se făcură nevăzuţi, femeile

33 Şosete tradiţionale japoneze, care au o despărţitură între degetul mare şi celelalte degete şi pot fi încheiate la spate.

din dreptul porţii se uitară una la alta zâmbind. Vor fi singure câteva ore preţioase. Hana căscă şi o porni spre Casa Tamaya. De-abia aştepta să doarmă câteva ore, fără s-o deranjeze nimeni. Auzi un clopot bătând în depărtare şi ţârâitul greierilor, când mai încet, când mai tare. Din cântecul lor se simţea că vine toamna. Din casele care mărgineau aleile se auzea un bubuit ritmic – erau ciocanele meşteşugarilor care făceau hârtie. Întreaga Yoshiwara părea pregătită să se cufunde-n somn.

Hana tocmai trecea prin faţa ceainăriei Crizantema, când perdelele agăţate la uşă zburară-n lături.

— Hanaogi-sama! Hanaogi-sama! auzi o voce strigând după ea.

Hana îşi înăbuşi un icnet de spaimă. Mitsu purta un chimono de bumbac şi o jachetă jerpelită. De obicei arăta impecabil chiar şi dimineaţa, dar azi n-avea nicio urmă de machiaj pe faţă. Chipul ei de femeie în vârstă avea culoarea pergamentului, ochii îi erau pe jumătate ascunşi între falduri de piele şi părul ca o coamă albă fusese înfăşurat în jurul capului, dar, spre uimirea Hand, ţopăia plină de entuziasm. Aruncă o privire în susul şi-n josul străzii, ca şi cum dorea să se asigure că nu le asculta nimeni, apoi veni repede spre Hana cu paşi minusculi, ca un porumbel ţopăind în vârful ghearelor.

— Am veşti minunate! zise ea, ascunzându-şi gura cu palma. S-a întors Saburo!

Hana o privi nedumerită, întrebându-se ce anume o făcuse pe Mitsu să se poarte într-o asemenea manieră neobişnuită.

— Saburo? repetă ea.

— Saburosuke, din Casa Kashima, zise Mitsu, accentuând fiecare silabă printr-o mişcare a capului.

Slobozi un râset ascuţit ca un fluierat.

— Cartierul reînvie! Facem din nou afaceri!

— Saburosuke Kashima…

Chiar şi la ţară, Hana auzise de Casa Kashima.

Înainte să se mărite, mama ei trimisese o servitoare la prăvălia Kashima, din Ōsaka, să facă o comandă de mătase roşie pentru rochia de nuntă. Nimeni n-avea mătăsuri mai fine, îi spusese ea ferm. Se zicea că cei din Casa Kashima erau mai bogaţi decât îţi puteai imagina şi incredibil de puternici. Auzise că finanţaseră ambele tabere în timpul războiului civil, asigurându-se că, indiferent cine câştiga, ei nu vor avea de suferit.

— Bineînţeles că angajatul lui a venit direct la mine, la ceainăria Crizantema, continuă Mitsu să cotcodăcească, bătând-o pe Hana uşurel pe mână. E un bărbat cu mult bun-gust, vei vedea. Ştie care e cea mai bună ceainărie din oraş.

Se aplecă spre Hana cu ochii strălucind.

— A fost cel mai bun client al nostru înainte să izbucnească războiul. Odată a plătit pentru toate fetele din Yoshiwara, toate cele trei mii, şi a închis poarta cea mare toată noaptea, să poată petrece netulburat. Bucătarii noştri au fost ocupaţi zile-ntregi! A încercat cele mai grozave fete, zicând mereu că e în căutarea femeii perfecte. Dar a venit războiul şi a plecat la Ōsaka, la fel ca toţi clienţi noştri cei mai buni. Acum se întoarce. Şi ştii ce mi-a zis angajatul lui? Primul lucru?

Hana clătină din cap.

— Mi-a zis: „Mitsu-sama, cine e această Hanaogi de care tot auzim vorbindu-se? Stăpânul vrea s-o întâlnească. Trebuie să-i aranjezi o întâlnire imediat”. Vezi, chiar şi în timpul războiului, faima ta s-a răspândit pretutindeni în ţară.

Părea că strada se scufundase într-o tăcere deplină. Hana se simţi cuprinsă de o presimţire rea.

— Dar întâlnirile sunt fixate deja, zise ea încet. Pentru luni de zile de-acum înainte.

— Am avut eu grijă de asta, replică Mitsu pe un ton aspru. O să te vezi cu el astă-seară!

Pe lângă ele trecură două copile în chimonouri viu

colorate, fugărindu-se una pe alta, ţipând şi chicotind.

— Dar…

Masaharu, clientul ei favorit şi bărbatul care plătise pentru debutul ei, avea întâlnire cu ea în seara aceea. Hana îşi amintea mereu sfatul lui Otsune: nu trebuia să uite niciodată că pentru el ea nu era decât o distracţie. Plătea pentru plăcerile pe care i le oferea şi asta era tot. Avusese întotdeauna grijă să păstreze o oarecare distanţă şi să nu-şi piardă capul. Dar, în pofida tuturor eforturilor, aştepta nerăbdătoare fiecare vizită a lui. Ce vor spune clienţii când vor sosi şi vor descoperi că întâlnirile lor au fost anulate?

— Nu anulate, amânate! E bine să-i faci să aştepte, vor fi cu atât mai dornici să te aibă.

— Dar Masaharu e clientul meu cel mai vechi.

— Asta e! Masaharu e nou-venit în cartier şi, deşi are bani să se scalde-n ei, Saburo e un client mai important. Tanti şi tătucu' îl cunosc foarte bine pe Saburo, la fel şi Tama. Vor fi încântaţi.

Râse strident.

— Saburo se-ntoarce! Totul va fi la fel ca-n vremurile bune de altă dată. Lucrul acesta mă face să mă simt tânără din nou!

Hana simţea cum i se răscoleşte stomacul.

— Nu sunt obligată să mă culc cu el, dacă nu-l plac! mormăi ea. Va trebui să-mi facă curte, la fel ca ceilalţi!

Mitsu îşi încreţi fruntea. La fel ca toate femeile, avea sprâncenele rase, în locul lor fiind doar două linii trase cu creionul pe vechiul contur.

— Nu fi proastă! zise ea. N-are nicio legătură cu ce-ţi place ţie. Nu eşti aici decât de puţin timp, mereu uit asta! E un om foarte important.

Hana înghiţi în sec.

— E tânăr sau bătrân? întrebă ea. E chipeş? E inteligent?

— E bogat, asta-i tot ce trebuie să ştii. Du-te acasă şi

culcă-te! Vei avea nevoie de multă energie la noapte.

Înainte ca Hana să mai poată spune ceva, Mitsu se şi întorsese cu spatele la ea, ţopăind spre ceainărie, apoi perdelele se traseră în urma ei.

Fără tragere de inimă, Hana făcu cei câţiva paşi spre Casa Tamaya. Îşi imagina entuziasmul care-i cuprinsese pe toţi cei de acolo. Tanti şi cu tătucu' vor insista să se culce cu bărbatul acela; Tama îi va spune că i se ivise-n cale o mare oportunitate. Lovi cu piciorul pământul acoperit de praf. Tocmai când începea să creadă că era stăpână pe propriul destin, apărea mereu câte ceva care să-i aducă din nou aminte că era numai o sclavă, în ciuda hainelor ei frumoase, era proprietatea acelor oameni.

Ajunse la poarta care ducea spre Edo-cho 1 şi spre Casa Tamaya, când se opri, jucându-se cu evantaiul. Va trece pe la Otsune. Ea va şti să-i spună ce să facă.

Câteva minute mai târziu, Hana ajunse în faţa uşii lui Otsune şi încercă s-o deschidă. Dar era încuiată. Se opri nedumerită. Nimeni nu-şi încuia uşa vreodată, mai ales Otsune, nu, niciodată. Trase din nou de ea, întrebându-se dacă nu cumva era înţepenită, apoi o scutură şi o zgâlţâi.

Gândindu-se că poate prietena ei se îmbolnăvise, bătu mai tare-n uşă strigând:

— Otsune! Eşti aici?

Auzi paşi înăuntru şi un scârţâit de metal şi scoase un suspin de uşurare. Uşa se întredeschise.

— Ce s-a întâmplat? Dormeai? o întrebă Hana, împingând uşa.

O rază de lumină dădu la iveală sandalele care umpleau intrarea şi treapta care ducea sus, spre cămăruţa lui Otsune. Umbra Hanei se contura deasupra, neagră şi colţuroasă. Dar, când intră în casă, îşi dădu seama că era întuneric, iar aerul umed şi închis, sufocant ca într-o cameră de baie. Probabil că Otsune închisese uşile glisante, se gândi Hana uimită.

Brusc, o pereche de mâini o înşfăcă brutal de umeri. Hana ţipă speriată, în timp ce atacatorul o răsuci şi o împinse într-o parte. Ea se împiedică de nişte sandale, întinzând braţele şi, încercând să se agaţe de ceva, se dezechilibră şi căzu. Auzi cum, odată cu ea, se prăbuşeşte şi un raft de pantofi, iar uşa se închise în urma ei. Era acum într-un întuneric deplin şi, mai mult, auzi bubuitul zăvorului tras la loc.

Încă ameţită de lumina de afară, speriată şi temătoare, încercă să atingă ceva familiar, apoi sări în spate şi cu un gâfâit de groază atinse cu mâna o bucată de pânză aspră. Auzea pe cineva cum respiră greu şi simţea miros de transpiraţie masculină amestecat cu un altul şi mai greu, de haine murdare, precum şi căldura unui trup foarte aproape de al ei. În timp ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, zări o siluetă mişcându-se în umbră.

Un nebun sau un cerşetor, se gândi ea, simţind cum sângele îi zvâcneşte-n urechi. Probabil că dăduse buzna în casă şi-o omorâse pe Otsune, iar acum o prinsese şi pe ea aici, ca într-o cursă, începu să ţipe, dar omul o prinse din nou şi-i astupă gura cu mâna, apăsând-o atât de tare, încât simţi pe buze transpiraţia şi murdăria de pe ea. Mai simţea trupul lui lipit de-al ei şi se lupta să scape din mâinile lui, dar el o strângea din ce în ce mai tare. Panica o cuprinse în timp ce dădea din picioare şi i se împotrivea, încercând să-şi recapete respiraţia, sigură că o va arunca pe podea şi îi va smulge chimonourile într-o clipă. El o împinse jos, în genunchi, acoperindu-i strâns gura cu mâna.

— Nu te teme! Nu-ţi fac niciun rău! spuse el încet. Te rog să nu faci niciun zgomot!

Ea aruncă o privire-n sus, zărind părul în neorânduială, barba neagră, ţepoasă şi ochii care luceau în raza slabă de lumină ce pătrundea printre uşile glisante.

— Iartă-mă! îi spuse el. Nu ţipa, te rog!

Ea dădu aprobator din cap, tremurând toată, şi el o eliberă. Hana îşi încleştă pumnii, amintindu-şi de pumnalul

pe care-l avea în *obi.* Dacă se mişca un singur centimetru, îl va înjunghia.

— Unde e Otsune? Ce i-ai făcut? îl întrebă ea în şoaptă, cu furie.

— Se întoarce imediat, zise el. Eu sunt… un vizitator. Îmi pare rău că te-am speriat!

Îngenunche în faţa ei, fără a-şi lua ochii de la ea, precaut, şi Hana observă că avea ţinuta unui militar, cu genunchii depărtaţi şi spatele foarte drept. Faţa lui era brăzdată de o rană şi dâre de murdărie, dar perfect calmă. Se uita la ea apreciativ, cu sprâncenele ridicate, ca şi cum s-ar fi întrebat ce fel de făptură capturase.

Apoi ea înţelese. Era probabil un fugar, un soldat din armata nordului. De aceea era încuiată uşa principală, şi uşile glisante închise. Era un fugar. Avea mai multe motive să se teamă decât ea.

— Nu te voi da în vileag! zise ea încet, în timp ce teama i se risipea. Noi toţi suntem din Edo, credincioşi cauzei nordului.

Omul expiră zgomotos şi-i aruncă o privire aspră pe sub părul des, care-i cădea în ochi.

— Nu există nicio cauză a nordului! zise el pe un ton amar. Totul s-a sfârşit!

Aşadar, el luptase de partea nordului, se gândi ea. Poate că luptase alături de soţul ei. Poate îl cunoscuse şi ştia ce se întâmplase cu el. Dar gândul la soţul ei îi aduse aminte că acel capitol din viaţa ei se încheiase pentru totdeauna. Acum era curtezană, şi soţul ei n-ar mai fi acceptat-o niciodată înapoi, indiferent ce s-ar întâmpla.

Gura bărbatului exprima dispreţ.

— Am văzut mutre de sudişti pe străzile de aici, mormăi el. Le-am auzit glasurile. Voi, femeile, vă vindeţi trupul inamicului.

Hana se retrase ca şi cum ar fi lovit-o cineva.

— Cu toţii a trebuit să găsim o cale de a supravieţui, zise ea în cele din urmă cu vocea sugrumată. Sunt în viaţă,

eşti în viaţă. E mai bine să nu întrebi cum.

Umerii bărbatului căzură.

— Iartă-mă! îi spuse, şi Hana simţi un val de simpatie.

El luptase pentru cauza lor şi fusese înfrânt. S-ar putea să fi fost rănit, s-ar putea să fi fost nevoit să comită cele mai groaznice fapte şi să se întoarcă în zdrenţe la Edo, incapabil să ţină capul sus. Era imposibil să-ţi imaginezi ce era în inima lui. Se-ntinse spre el şi-şi puse mâna pe mâna lui.

— Amândoi am avut de suferit, îi spuse ea blând. Dar am reuşit să mergem mai departe, într-un fel sau altul. Asta-i tot ce contează!

El o privi şi dintr-odată ea se simţi fericită că avea veşminte simple, ca de servitoare, şi nu purta hainele acelea superbe de curtezană.

— Mă cheamă Hana, spuse ea zâmbind.

24

Yozō îşi simţi inima bătând mai tare în clipa în care mâna fetei o atinse pe a lui. În beznă, tot ce putea să vadă era ovalul feţei ei, palidă ca luna, şi părul negru ca o cascadă revărsată pe spate. Drăgălăşenia ei era evidentă, la fel tonul blând şi prezenţa calmă, împreună cu parfumul hainelor şi al părului ei. Era tânără – îşi putea da seama de lucrul acesta după voce – şi micuţă pentru că, atunci când o prinsese în braţe, o simţise uşoară ca o pasăre.

Atingerea ei îi reînvie sentimente de care uitase că există. Avusese o altă viaţă cândva, îşi amintea acum de ea, când oamenii nu se luptau între ei şi nu mureau şi în care întâlnea femei cu pielea catifelată şi vocea plăcută. Atunci existenţa lui părea deschisă tuturor posibilităţilor. Acum era atât de împuţinată, încât se rezuma la supravieţuire.

O mare parte din zi fusese nevoit să stea încuiat în

casa aceasta, ca prins într-o capcană, şi începuse să i se pară chiar mai rău decât atunci când fusese închis în cuşca de bambus. Era mică şi înghesuită şi, de parcă asta n-ar fi fost de ajuns, de dimineaţă Marlin insistase să închidă toate uşile glisante înainte să plece împreună cu femeia sa şi să-l lase să se împiedice pe întuneric, sufocat de fumul de mangal şi de mirosul de păr ars. Yozō avea impresia că aterizase-n iad. Viaţa lui era pe ocean, navigând la bordul unui vapor, sau la Ezo, luptându-se cu inamicul alături de oamenii săi, ori în munţi, cu vânătorii de urşi, nu aici, închis în casa asta mică, aşteptând să fie măcelărit.

Se tot plimbase în sus şi-n jos blestemând, când auzise un ciocănit la uşă. Se gândise că soldaţii îi luaseră urma şi scosese pumnalul din centură. Pe urmă auzi o voce de femeie, aşa că lăsase pumnalul în jos. Primul lui gând fusese s-o tragă în casă înainte de a-i alerta pe vecini, dar numai după ce-o blocase înăuntru începuse să se întrebe cine era de fapt. Prea rafinată să fie o simplă fată din Yoshiwara, fusese primul gând care-i trecuse prin minte, deşi avea numai nişte amintiri vagi în legătură cu femeile pe care le întâlnise aici în trecut, când îl însoţise pe tatăl lui.

Şi, pe neaşteptate, ea îşi aşezase mâna pe mâna lui. Ştia că arăta ca un sălbatic şi că se purtase la fel, dar cu toate acestea nu-i era frică de el.

Se auzi un nou ciocănit în uşă, urmat de un al doilea. Era semnalul convenit cu Marlin. Yozō trase de zăvor şi francezul masiv intră pe uşă, aplecându-se mult în jos, să nu lovească pragul de sus cu capul. Femeia lui îl urmă cu paşii ei mici şi câte o legătură în fiecare mână.

— Ara! Nu-i pic de aer aici! strigă Otsune, punându-şi jos pachetele, desfăcându-şi evantaiul şi agitându-l cu furie. Fratele meu mai mare, sunt sigură că te-ai sufocat! Cine-i acolo, Hana, tu eşti?

Marlin calcă apăsat prin încăpere şi deschise uşile glisante, în timp ce aerul şi lumina pătrundeau înăuntru,

Yozō se întoarse, curios să vadă faţa fetei. Ea fugise s-o întâmpine pe Otsune şi, în timp ce îngenunchea, aplecată, lumina soarelui îi contura trupul zvelt şi părul negru şi des, care i se revărsa pe spate, scoţând în evidenţă crizantemele albe de pe chimonoul ei indigo.

Lui Yozō i se tăie respiraţia când îi văzu ochii migdalaţi, nasul delicat şi gura mică şi plină. Greşise, ea chiar era o fată din Yoshiwara. O trădau încrederea în forţele proprii şi felul relaxat de a se purta în prezenţa bărbaţilor. Departe de a îngenunchea în tăcere sau de a fugi şi de a se ascunde în spatele casei, ca o nevastă de samurai, ei părea că-i place să fie în centrul atenţiei. Avea totuşi şi o anume inocenţă, ca şi cum n-ar fi fost de multă vreme curtezană.

Se-ntoarse spre Marlin, părând că abia acum îl zărea, apoi îşi duse mâinile la gură şi sări înapoi, cu ochii larg deschişi, de parcă văzuse un monstru. Bărbaţii izbucniră în râs. Pentru o secundă, Yozō îl văzu pe prietenul lui prin ochii ei, o siluetă masivă cu braţe vânjoase, cu un nas enorm, ochi de-un albastru uimitor şi picioare groase precum trunchiurile de copaci. Marlin chiar arăta ca un uriaş într-o casă de păpuşi.

Otsune desfăcu una dintre legăturile pe care le adusese şi scoase orez învelit în frunze de bambus, murături, vinete înăbuşite şi bucăţi de tofu prăjit. Hana îşi răsuci părul şi-l înnodă într-un coc, lăsând la vedere pielea albă de pe ceafă. Se duse spre un cufăr, aşezat pe unul dintre pereţii încăperii, şi scoase din el tăvi, beţişoare şi condimente. Femeile aranjară mâncarea pe tăvi, punându-le în faţa lui Yozō şi a lui Marlin, şi cei doi bărbaţi înfulecară cu lăcomie, bucurându-se de fiecare înghiţitură. De luni de zile nu mai avuseseră parte de o masă atât de gustoasă.

— Prietene, ai nevoie de o baie! îi zise Marlin, ştergându-şi mustaţa cu dosul mâinii lui păroase. O baie, şi să-ţi razi barba. Să arăţi din nou a om civilizat.

Otsune se agita în jurul lor, de parcă fusese născută ca să aibă grijă de bărbatul ei şi de prietenul acestuia. Se aşează în genunchi în faţa lui Yozō şi se aplecă în faţă, studiindu-l.

— Hana! zise ea. Yozō al nostru nu trebuie să iasă în evidenţă din mulţime, să nu-l ia nimeni la ochi. Are nevoie de-o ninsoare. Tu ce crezi? Ar trebui să arate ca un samurai sau ca un negustor? Ce zici de o tunsoare în stil occidental, ca sudiştii care-şi fac veacul pe aici?

Hana îşi înclină capul într-o parte.

— Ei bine, cu siguranţă are o claie de păr, zise ea. Suficient ca să-l aranjezi în orice fel.

Se-ntoarse spre Yozō.

— Otsune e foarte pricepută la frizuri.

— De obicei aranjez părul femeilor, zise Otsune râzând. Dar sunt sigură că mă voi descurca.

Hana se încruntă.

— Nu cred că te-ar putea lua cineva vreodată drept negustor.

Îşi luase un aer foarte serios, dar Yozō zări un zâmbet jucăuş pe buzele ei.

— Eşti mult prea zvelt. Toţi negustorii pe care i-am întâlnit sunt graşi şi palizi, cu burţile lăsate, pentru că stau mult timp în casă, numărându-şi banii. Şi, cu siguranţă, nu trebuie să arăţi ca un samurai. Ai da tot timpul de necaz. Nu, zise ea, lăsându-se pe călcâie. Cred c-ar trebui să arăţi ca unul dintre flăcăii aceia care fac de pază şi-i alungă pe clienţii rău-platnici. Localnicii vor şti că eşti nou-venit, dar clienţii nu-şi vor da seama, şi clienţii sunt cei de care trebuie să ne temem. Otsune, ar trebui să i-l prezinţi lui tanti, la Casa Tamaya, să-i ofere o slujbă. Îi poţi spune că-i văr cu tine, de-abia sosit de la ţară. Asta ar putea explica de ce n-a mai fost văzut pe-aici.

Otsune îi dădu lui Yozō un lighean, pe care-l umplu cu apă caldă. El se duse în spatele casei, se dezbrăcă până la legătura din jurul şoldurilor şi se spălă cât putu de bine.

— Şi, când arăţi cât de cât prezentabil, trebuie să te duci glonţ la baie, adăugă Hana sever în clipa în care el reveni în casă.

Yozō se strâmbă şi întoarse capul, furios din pricina influenţei pe care femeia aceasta o exercita deja asupra lui, din pricina modului în care-l vrăjise fără să ridice nici măcar un deget, din pricina faptului că nu-şi mai putea lua ochii de la ea.

Se aşeză, şi Otsune îi mai reteză din barbă, apoi ascuţi o lamă pe o piatră şi-i rase bărbia şi obrajii cu mişcări de expertă. În final, începu să-i aranjeze părul. El stătea liniştit, în timp ce smocuri mari de păr negru cădeau pe podeaua acoperită de ea cu o cârpă, făcându-i plăcere atingerea ei uşoară, în timp ce se învârtea în jurul lui, frecţionându-i pielea capului şi împingându-l dintr-o parte în alta, scoţându-i la iveală urechile, o zonă pe care o simţea acum uşoară şi răcoroasă. Şi o mai avea şi pe Hana, în chimonoul ei de bumbac, care le umplea, pe rând, ceştile cu ceai. Yozō încerca s-o ignore, observând însă cât de curioasă devenise, cum i se măriseră ochii la vederea ultimului smoc de păr prăfuit căzând pe jos, când faţa lui chipeşă se dezvălui privirilor ei şi cât de timidă era acum, evitând să ridice ochii spre el.

În timp ce Otsune făcea câţiva paşi înapoi, să-şi admire opera, Hana se strecură pe lângă ea şi îngenunche în faţa lui Yozō.

— Într-o zi, fratele meu mai mare, zise ea, privind în sus spre el, trebuie să-mi povesteşti unde ai fost şi ce-ai făcut. Vreau să ştiu totul.

Vocea îi era blândă şi tonul grav. În timp ce-o ajuta pe Otsune, discuta cu ea pe un ton jucăuş, ca o fată din Yoshiwara, dar acum vorbea atât de serios încât trebui să-i răspundă.

— Îţi voi povesti, promit! zise el. Într-o bună zi.

El îşi îndreptă umerii. Trebuia să aibă grijă, îşi spuse. Nu era momentul să se lase derutat de o femeie. Trebuia

să-i găsească pe Enomoto şi pe ceilalţi camarazi ai săi.

A doua legătură a lui Otsune conţinea câteva haine frumos împăturite, şi Yozō aruncă pe el o jachetă de lucru bleumarin, îşi vârî pumnalul în centură, apoi rulă un prosop şi şi-l înnodă în jurul capului. Femeile, aşezate pe călcâie, îl priveau apreciativ, apoi se uitară încântate una la alta.

— Perfect! rosti Otsune întorcându-se spre Marlin, care zăcea pe spate ca un trunchi retezat de copac, ocupând jumătate din încăpere, cu capul proptit într-o pernă.

Yozō sări în picioare şi făcu un pas spre uşă.

— Nu aşa de repede, prietene! îl avertiză Marlin, prinzându-l de mânecă. Sunt spioni în Yoshiwara, şi tu eşti un evadat. Lasă-mă să verific terenul înainte să ieşi. Oamenii de-aici mă cunosc.

— Te rog să ai grijă! îi spuse şi Otsune, privindu-l pe Yozō cu ochii mari. Să nu aduci vreun necaz pe capul nostru, acum, că îl am din nou pe Jean. Fiindcă războiul a luat sfârşit, sudiştii ştiu că acesta e primul loc în care se vor ascunde evadaţii. Oamenii spun că poliţiştii patrulează deja pe străzi, deghizaţi în clienţi.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— I-am dus atât de mult dorul! zise ea încet, punând o mână pe coapsa masivă a lui Marlin. Yoshiwara era o lume aparte, şi oamenii shogūnului nu veneau niciodată aici, dar cei aflaţi acum la putere nu mai respectă vechile obiceiuri.

Yozō oftă. Era impresionat de faptul că prietenul său, străinul acesta morocănos pe care multă vreme îl considerase drept un exilat singuratic în lumea lor, avea o femeie care-l aşteptase, şi încă una atât de devotată.

— Mă îndoiesc de faptul că poliţia îi va acorda atenţie unui biet servitor, când un francez uriaş tocmai şi-a făcut apariţia în oraş, zise el.

O bătu pe Otsune pe umăr.

— Nu te teme, voi aştepta o oră sau două înainte de a ieşi.

În depărtare se auzi dangătul înăbuşit al clopotului de la templu, plutind peste câmpuri, până la micile case mărginind aleile dosnice din Yoshiwara. Sunetul reverberă prin mica încăpere, făcând paravanele de hârtie să zornăie în ramele lor. Hana păli.

— Nu mi-am dat seama că-i atât de târziu! şopti ea. Aveam mare nevoie să discut ceva cu tine, Otsune, dar acum nu mai e timp.

Otsune o mângâie pe mână.

— Ştiu ce doreai să mă-ntrebi.

Aruncă o privire spre cei doi bărbaţi, apoi se apropie de Hana şi-i şopti:

— Omul ăsta de care vorbeşte toată lumea. Unii zic că-i un monstru, deşi e doar un bărbat, mai bogat decât alţii, dar cu acelaşi apetit. Vezi să aibă munţi de mâncare şi multă băutură, şi totul va fi bine. Vino mâine să-mi spui cum a mers.

Yozō se uita când la una, când la alta. N-avea idee despre ce vorbesc, dar Hana părea brusc hăituită, ca o sălbăticiune prinsă în capcană.

— Nu trebuie să faci nimic dacă nu vrei! îi spuse el. Acum suntem şi noi aici, Marlin şi cu mine. Te putem apăra.

Marlin se ridică în capul oaselor.

— Bineînţeles! Nu vom lăsa pe nimeni să-ţi facă rău! declară el cu vocea lui profundă, de bas.

— Trebuie să fac ce mi se spune, replică Hana tristă. Voi, bărbaţii, aţi fost în armată. Trebuia să executaţi ordinele, indiferent dacă vă plăcea sau nu. La fel trebuie să fac şi eu.

Yozō simţi din nou atingerea degetelor ei pe mâna lui.

— Dar îţi mulţumesc! adăugă făcând o plecăciune în faţa lui şi luându-şi rămas-bun.

Se opri în prag, graţioasă în chimonoul ei indigo, cu

părul învârtejit, desfăcut pe spate, apoi îşi vârî picioarele goale în saboţi şi deschise uşa. Pentru câteva clipe, o învălui lumina soarelui. Apoi, zgomotul insectelor umplu camera şi ea dispăru.

— E tare frumoasă! zise Yozō, clătinând din cap cu un zâmbet trist.

Marlin o trase pe Otsune spre el. Aceasta din urmă îi aruncă o privire lui Yozō, vrând parcă să se asigure că nu-l supăra această dovadă făţişă de afecţiune, pe urmă se lipi de Marlin şi se uită în sus, la el.

— Toată frumuseţea de care am eu nevoie se află chiar aici, zise Marlin zâmbindu-i.

25

Ţinând cu o mână umbrela de soare deasupra capului şi cu cealaltă ridicându-şi poalele chimonoului, Hana o porni grăbită pe marele bulevard. Încă de dimineaţă draperii roşii apăruseră la intrările caselor şi felinare roşii prinse peste tot de streşini slăveau numele lui Saburosuke Kashima. Oriunde întorcea capul, Hana vedea literele şi simţea cum i se strânge inima din cauza unei presimţiri rele.

Fiecare pas pe care-l făcea o ducea mai aproape de momentul întâlnirii cu Saburo. Încercă să-şi aducă aminte de sfatul lui Otsune, dar nu se putea gândi decât la ce se petrecuse în cursul dimineţii. Nu mai văzuse niciodată un bărbat care să se poarte cu o femeie aşa cum se purta Marlin cu Otsune, cu multă afecţiune şi tandreţe. Şi apoi mai era şi Yozō. Se trezea zâmbind când se gândea la el. Putea spune că era un om curajos, dar şi gentil, cu un aspect atât de familiar, totuşi foarte străin în comportament.

Îşi amintea cât de schimbat arăta după ce Otsune îi răsese barba şi-i tăiase părul. Avea un chip masculin, musculos şi foarte bronzat, cu fruntea lată şi ochi

inteligenţi, chipul unui bărbat în care putea avea încredere. Îi răsunau în minte cuvintele lui: „Te pot apăra”. Pentru soţul ei fusese o sclavă, pentru clienţi, nimic altceva decât o sursă de plăcere. Nimeni, niciodată, nu se oferise s-o apere.

Totuşi, spusese că femeile din Yoshiwara îşi vindeau trupurile inamicului. Gândul îi trimise un fior rece pe spinare. Era adevărat, se culcase cu inamicul şi continua s-o facă. Chiar îşi permisese să-l placă pe Masaharu. Ce trădare putea fi mai mare decât aceasta?

Soarele de după-amiază nu mai era atât de pârjolitor, şi mirosuri de flori şi de peşte fript umpleau aerul, făcându-l aproape imposibil de respirat. În faţa uneia dintre case, strada era plină de bărbaţi care se holbau la câteva fete aflate într-o cuşcă mare. Hana trecu prin mulţime, ferindu-se când se apropia prea tare de câte un trup transpirat. Printre clienţii în haine frumoase erau şi oameni slabi, cu ochi hămesiţi, foarte probabil soldaţi din armata nordului, fugari ca şi Yozō. Apoi dădu nas în nas cu doi bărbaţi cu ochii răi şi gâtul gros, care-şi croiau drum prin mulţime, căutându-i fără îndoială pe fugarii hăituiţi. Simţi teama, ca şi cum ar fi primit o lovitură în stomac, şi grăbi pasul.

O siluetă ca un băţ, cu un chimono negru, strălucitor, se tot agita în faţa Casei Tamaya, privind când în susul, când în josul străzii. Era tanti, cu faţa ei pictată în alb, schimonosită de furie. Micuţa Chidori alergă spre Hana, cu obrajii ei grăsuţi lucind de transpiraţie pe sub machiaj, şi o apucă de mânecă.

— Grăbeşte-te, sora mea mai mare, grăbeşte-te! gâfâi ea.

Din bucătării se auzeau tot felul de zgomote, servitorii erau ocupaţi până peste cap cu prepararea peştelui pentru plăcintă şi a orezului decorticat.

— Acum ţi-ai găsit să-ntârzii! şuieră tanti în urechea Hanei, în timp ce ea făcea o plecăciune cerându-şi iertare.

Ştii foarte bine cât de importantă e ziua aceasta! Du-te înăuntru şi pregăteşte-te! Saburo trebuie să ajungă la ceainăria Crizantema dintr-o clipă-n alta.

La fel ca restul Yoshiwarei, Edo-cho 1 era drapat cu pânze colorate şi felinare. Fetele mergeau grăbite, pălăvrăgind entuziasmate, gheişele îşi vedeau de drum, urmate de servitori care le cărau *shamisenele,* măscăricii îşi repetau numerele şi băieţii ieşeau în fugă din restaurante cu tăvi pline cu mâncare, puse unele peste altele. Toţi erau mai frumos îmbrăcaţi decât de obicei şi toţi, după cum îşi imagina Hana, sperau să-i atragă atenţia lui Saburo în timp ce se plimba prin Yoshiwara. Dar dacă fetele care nu-l întâlniseră niciodată pe Saburo debordau de entuziasm, femeile mai în vârstă păreau ciudat de reţinute.

Hana tocmai trecea pragul Casei Tamaya, când tanti se-ntoarse spre ea.

— O, am uitat! îi aruncă ea nepăsătoare. Trebuia să-ţi spun ceva. Îţi aminteşti de Fuyu? A fost aici şi-a întrebat de tine.

Hana simţi că nu mai avea aer. Probabil că Fuyu îi aducea o scrisoare de la Oharu şi Gensuke, aşteptându-se să primească un bacşiş generos. Cu siguranţă acesta era motivul pentru care tanti evita s-o privească în ochi.

— Unde e? întrebă Hana.

— Nu erai aici, aşa că i-am spus să vină din nou mâine.

Hana se lăsă greu pe-o treaptă.

— N-a… lăsat nimic pentru mine? întrebă cu lacrimile jucându-i în ochi.

— Nu, zise tanti trăgând-o de mână să se ridice. Mai era cineva cu ea, un bărbat.

Hana îşi smulse braţul din strânsoarea femeii.

— Ce fel de bărbat? întrebă ea nerăbdătoare.

— Cu siguranţă nu arăta ca unul cu bani, zise tanti, strâmbând dispreţuitor din nas.

— Dar era tânăr? Era bătrân?

Dacă era bătrân şi invalid, atunci cu siguranţă era Gensuke.

Aluniţa de pe bărbia femeii începu să tremure.

— Nu pot spune, nu i-am dat nicio atenţie, răspunse ea. Presupun că tânăr şi prost îmbrăcat. Nu genul de oameni pe care-i dorim prin preajmă.

Tânăr… deci nu fusese Gensuke. O posibilitate îngrozitoare îi trecu prin minte. Presupusese că soţul ei era mort şi fusese atât de dornică să ştie ce făceau Oharu şi Gensuke, încât îi dăduse lui Fuyu adresa ei adevărată. Tocmai lui Fuyu, dintre toţi oamenii! Dar dacă soţul ei nu era mort – dacă era viu – şi Fuyu se dusese acasă, îl întâlnise, iar el insistase să-l aducă direct aici? Într-o criză de furie teribilă o va târî pe Plana până acasă, o va pune cu gâtul pe un butuc şi îi va tăia capul.

Tremurând înfricoşată, se sprijini cu capul de zid, încercând să-şi revină.

— Când… când au fost aici? întrebă ea şoptit.

— Cu puţin timp în urmă, răspunse tanti. Nu mai pierde vremea, trebuie să urci.

Hana păşea clătinându-se prin casă, în timp ce tanti o tot zorea, îndreptându-se spre apartamentul ei cu podele lustruite, unde servitoarele puneau aşternuturi noi pe pat, aşezau tava pentru hainele oaspeţilor şi rulourile de bambus şi făceau tot felul de aranjamente florale.

Singura ei şansă, îşi spuse Hana, era să găsească pe cineva care s-o apere, cineva atât de puternic, încât nici măcar soţul ei să nu îndrăznească să i se opună. Pentru câteva clipe se gândi la Yozō, apoi clătină din cap. Nici măcar Masaharu nu era atât de puternic şi, în orice caz, nu era atât de naivă să creadă că el ar face un lucru care i-ar putea periclita cariera.

Totuşi, era cineva care putea s-o protejeze, cineva puternic şi bogat, care n-avea obligaţii faţă de nimeni şi despre care toată lumea spunea că avea tot ce-şi dorea:

Saburosuke Kashima. Poate că faimosul Saburo se va dovedi, în cele din urmă, a fi chiar salvatorul ei.

26

În camera ei, Hana se pregătea singură, punând un strat de machiaj mai puţin gros decât de obicei. În loc de masca albă, opacă, ea aplica un luciu subţire, pal, care-i scotea în evidenţă trăsăturile delicate. Servitoarele îi ridicaseră părul, pieptănându-i-l sub forma unui turn, în vârful căruia aşezaseră o elegantă diademă de coral. Din loc în loc se vedeau ace de păr aurite şi de baga. Chiar şi chimonourile erau mai puţin sofisticate decât de obicei, mai subţiri, potrivite pentru o seară caldă, de început de toamnă, cel de deasupra având o nuanţă delicată, de culoarea piersicii. Numai *obi*-ul era extrem de scump, dintr-un brocart superb, brodat cu lei şi bujori.

Când se privi în oglindă, Hana pe care o cunoştea ea dispăruse. Devenise Hanaogi, o femeie fascinantă, dirijând o imensă şaradă, în care bărbaţii puteau face orice doreau, încrezători că nu vor suporta niciun fel de consecinţe.

Se trezi dintr-odată dorindu-şi ca Yozō s-o poată vedea acum, când era mai frumoasă decât oricând. Îşi imagină faţa lui, aducându-şi aminte modul în care o privea, apoi clătină din cap, încruntându-se din pricina acestor gânduri prosteşti.

Salonul ei fusese lustruit şi umplut cu tot felul de podoabe atârnătoare care sugerau lux şi senzualitate. Aerul era parfumat cu miros de aloe, santal, scorţişoară şi mosc şi, la celălalt capăt al încăperii, fuseseră aşezate trei perne de damasc în faţa unui paravan aurit din şase părţi, una pentru Hana, alta pentru Kawanoto, însoţitoarea favorită a Hanei, care urma să fie gazda petrecerii, şi cealaltă pentru oaspetele de onoare, cu o cutie pentru tutun lăcuită alături. De pereţi stăteau sprijinite mai multe instrumente muzicale, chimonouri superb brodate erau

atârnate pe umeraşe, *obi*-uri grele, din cauza firului de aur, erau puse cât mai la vedere şi, în alcov, fusese atârnat un pergament pe care era pictat un stârc în zbor prin soarele care tocmai răsărea. Era un lux care nu putea fi văzut nici în palatul unui *daymo.*

Pe măsură ce se apropia momentul sosirii lui Saburo, tanti intra şi ieşea încontinuu, măsurând-o pe Hana din cap până-n picioare, îndreptându-i gulerele chimonourilor şi ajustându-i diadema de pe cap cu un deget noduros. Servitoarele aduceau tăvi pline cu mâncare: legume gătite la abur, tăiate cu multă artă, calmari mici, întregi, farfurii cu tăiţei fini, albi şi vinete mici, de culoare violetă, murate în drojdie de sake. Le aşezară pe o masă joasă, alături de butelci de sake, sticle de vin de prune şi un castron mare plin cu apă, în care se fugăreau minusculi peşti transparenţi.

— Peşte mărunt, zise tanti foarte încântată. L-am comandat special la Kyūshū. Sigur că n-a fost ieftin.

Îşi linse buzele, anticipând suma imensă de bani pe care urma să i-o ceară oaspetelui în schimbul acestui banchet.

— Saburo-sama e foarte pretenţios.

Hana trase adânc aer în piept şi se forţă să-şi păstreze calmul. Trebuia să-l vrăjească pe Saburo, să se asigure că-i va deveni client, numai că, pentru asta, trebuia să se culce cu el. Nu avea cum să scape.

Tama îi dăduse câteva sfaturi când de-abia venise în cartier: „Încurajează-l pe client să bea cât mai mult posibil, apoi, când vă retrageţi în pat, lasă-l să-şi facă poftele imediat. După aceea, îndeamnă-l să repete. Ţine minte, încordează-ţi fesele şi leagănă-ţi şoldurile în stânga şi-n dreapta. Asta va strânge poarta de jad, şi el va ajunge repede la extaz. Lucrul acesta îl va epuiza şi va adormi, aşa că vei putea să dormi şi tu”.

Până în seara aceea se culcase numai cu clienţi de care-i plăcea şi nu avusese niciodată nevoie de sfatul

Târnei, dar astă-seară sosise momentul să-l pună în aplicare.

Cuprinsă de panică, auzi saboţi bocănind pe stradă, îndreptându-se spre Casa Tamaya, un zgomot estompat la început, apoi din ce în ce mai puternic, târşâit de picioare şi vociferări ca şi cum o mulţime de oameni ar fi luat parte la o paradă sau la un carnaval. Când cântecele şi bătăile din palme se apropiară, Hana trecu într-o cameră alăturată. Prin uşile subţiri de hârtie fină auzi gheişele sporovăind cu glas piţigăiat şi târşâit de picioare pe tatami în timp ce oamenii intrau în casă.

Închise ochii, dar spre surprinderea ei îi trecură din nou prin minte cuvintele lui Yozō, ca o mantra: „Te voi apăra”. Furioasă pe ea însăşi, dar şi pe el, pentru că-i distrăgea atenţia, îşi încleştă pumnii şi se forţă să se concentreze.

Tanti îi aruncă o ultimă privire, asigurându-se că era pregătită, apoi deschise uşa cu o mişcare agilă a mâinii, astfel încât Hana ieşi în plină lumină. Îşi văzu camera şi pe oamenii din ea, care păreau îngheţaţi de lumina unui fulger: măscăriciul cu haina lui bej şi o batistă pe cap, cu degetele de la picioare timid răsucite-n jos, imitând o curtezană, gheişele zâmbitoare, cu dinţii lor înnegriţi, făcându-şi vânt cu evantaiul şi, la celălalt capăt al camerei, alături de Kawanoto, o prezenţă masivă, omul care avea să plătească pentru toate acestea.

Hana îşi săltă poalele chimonourilor şi dădu la iveală un picior gol, conştientă de efectul gestului ei, strecurat de sub spuma de mătase şi brocart, evocând femeia de dedesubt. Legănându-şi trena, pluti prin cameră şi se lăsă în genunchi în faţa oaspetelui. Ridică un păhărel de sake, bău, apoi îi aruncă o privire printre gene lui Saburo.

Era gras, enorm chiar, semăna cu o gogoaşă imensă, dar toţi oamenii foarte bogaţi aveau tendinţa să se îngraşe peste măsură, se gândea ea. Era şi bătrân, deşi nici asta nu era ceva neobişnuit. Era îmbrăcat cu haine scumpe,

trupul mătăhălos fiind învelit într-un veşmânt purpuriu cu negru, din cea mai fină mătase, cu un poem frumos caligrafiat cu fir de aur pe mâneci şi pe guler, dar pătat cu sake, iar pe piept şi sub braţe se vedeau urme de transpiraţie. Sus, pe trupul mare şi rotund, ca o mandarină deasupra unui dovleac, se vedea un cap mic, cu ochii bulbucaţi ascunşi între falduri de piele. Privit de la depărtare, arăta ca un broscoi enorm.

Hana continua să-l studieze. Se vedea de la o poştă că era un bărbat obişnuit să i se facă pe plac, însă ea ştia că ar fi fost o greşeală să-i cedeze cu uşurinţă. Cea mai bună strategie era să-l lase să aştepte, sporindu-i dorinţa până la cea de-a treia vizită, astfel ca atunci când, în sfârşit, obţinea ce-şi dorea, să simtă o emoţie şi mai puternică. Totuşi, nu putea să-l amâne la nesfârşit. Un bărbat ca el avea puterea s-o apere de soţul ei şi, de aceea, trebuia să-l prindă în mreje.

Îşi aranjă poalele chimonourilor şi-l privi pe Saburo cu o sfială prefăcută. Îşi făcuse un obicei din a-şi tachina clienţii, jucându-se cu ei ca mâţa cu şoarecele. Amintindu-şi lecţiile Târnei, întoarse capul într-o parte, înclinându-l, pentru ca el să-i poată vedea ceafa cu piele albă, fină, nemachiată.

— Aşadar tu eşti Saburo-sama! zise ea pe un ton fin ca mătasea. Ne-ai neglijat atât de mult timp, aşa ceva nu se iartă! Şi acum reapari din senin şi mă ceri tocmai pe mine, dintre toate fetele, când nici măcar nu mă cunoşti.

— Sora noastră mai mare, Tama, era moartă după tine, ştiai asta? ciripi şi Kawanoto, alăturându-i-se, cu ochii mari şi nevinovaţi. N-a mai închis un ochi după ce-ai plecat. Dar acum, după ce a jelit mai multe luni, şi-a găsit un nou favorit. Bănuiesc însă că şi tu ai găsit pe cineva la Ōsaka, o femeie de care îţi pasă mai mult decât de noi.

— Nu-i adevărat! replică Saburo zâmbind prosteşte, obrajii lui urâţi devenind purpurii. Cum ar putea să-mi pese de altcineva decât de voi, fetele de aici, de la Casa

Tamaya?

Faţa i se încreţi într-un zâmbet, dând la iveală mai mulţi dinţi lipsă.

— În clipa în care am auzit de faimoasa Hanaogi, m-am întors de la Ōsaka într-un suflet. Şi, într-adevăr, eşti la fel de frumoasă precum se spune, de fapt, chiar mai frumoasă.

Începuse dansul. O trupă de gheişe cânta o melodie la *shamisene,* tobă mică şi flaut, acompaniind o solistă. Urmă un dans executat de două dintre ele, agitându-şi evantaiele, în timp ce măscăriciul le imita, jucând rolul unei curtezane. El îi aruncă o privire oaspetelui, dar Saburo o privea fix pe Hana, printre pleoapele lăsate.

— Mai torn sake? îl întrebă ea, umplându-i din nou paharul.

Voia să fie sigură că totul va merge strună, măcar în seara aceasta.

Saburo ridică paharul şi-l goli dintr-o singură înghiţitură, apoi îi făcu semn unuia dintre însoţitorii săi, un bărbat cu ochi ageri, care stătea în genunchi într-un colţ al camerei. Omul înaintă pe genunchi, ţinând în braţe mai multe suluri de damasc roşu, fin, pe care le aşeză în faţa Hanei.

— Ce te face să crezi că sunt de vânzare? întrebă ea, pretinzând că se simte ofensată, în timp ce-i umplea din nou paharul de sake.

În acelaşi timp, avea grijă ca ea să bea cât mai puţin.

— Hanaogi nu-şi pierde niciodată capul, susură Kawanoto. Noi toate avem favoriţii noştri, ea nu. Bărbaţii spun că are o inimă de gheaţă şi că nimeni nu i-o poate înmuia. Toţi cei care vin aici doresc să devină clienţii ei, dar ea îi respinge nepăsătoare.

— Eu nu sunt un bărbat oarecare! mormăi Saburo.

Faţa îi deveni roşie ca sfecla, iar ochii şi gura semănau mai degrabă cu nişte tăieturi înguste. O privi din nou fix pe Hana, de parcă încerca să-şi imagineze ce

ascundeau chimonourile ei.

Se iscă agitaţie în faţa camerei şi uşa se deschise. Tanti îşi făcu apariţia în genunchi, lipindu-şi palmele de podea şi apropiindu-şi fruntea de tatami. După o vreme, ridică privirea. Lumânările o făceau să arate ca o mască albă, iar peruca îi sticlea de atâta ulei.

— Crap din râul Yodo! croncăni ea.

O servitoare se ivi cu un platou mare din lemn de chiparos, pe care se afla un crap întreg. Arăta ca o mare de carne roz, tăiată în felii, care alternau cu fâşii de culoare roşie, totul aranjat pe schelet cu atâta repeziciune, încât capul dădea încă semne de viaţă. Întreaga capodoperă era aranjată pe un pat de ridichi albe şi alge de un verde-închis, atât de măiestrit, încât îţi dădea senzaţia că peştele continua să înoate prin mare. Dinspre gheişe şi măscărici se auzi un murmur de apreciere, în timp ce servitoarea aşeza totul pe masă, în faţa lui Saburo.

Acesta din urmă îşi linse buzele.

— Unde-i bucătarul? mugi el. De ce nu l-a tăiat în faţa mea? Ar fi fost un spectacol.

Însoţitorul luă un pahar cu sake şi-l puse în dreptul gurii peştelui, o ridică şi turnă câteva picături. Saburo urmărea atent cum gura animalului zvâcnea, înghiţind picăturile, şi apoi se puse pe râs, cu mâinile pe burtă, legănându-se înainte şi-napoi. Însoţitorii, măscăriciul şi gheişele îl priviră încordaţi preţ de câteva clipe, apoi râseră şi ei. În cele din urmă se întoarse spre Hana, ştergându-şi ochii şi uitându-se atent la ea. Faţa îi era ca de piatră.

— Poţi să te joci cât vrei, frumoasa mea, îi spuse el, dar la sfârşit tot a mea vei fi. Vei dansa cum îţi cânt eu!

Pe Hana o trecu un fior rece pe şira spinării.

— Văd că eşti un bărbat hotărât.

Arătă cu mâna spre castronul de sticlă în care înotau peştii minusculi.

— Chiar şi peşte mărunt. Nu-i aşa că nu mai e

sezonul lui?

— Sigur, zise el. Dar nu şi la Kyūshū.

Kawanoto pescui câţiva peştişori şi-i puse într-un castron mai mic. Turnă sos de soia peste ei, în timp ce se zbăteau disperaţi, transformând sosul într-o spumă. Hana luă o pereche de beţişoare, dar înainte de a putea să prindă un peşte şi să i-l servească, Saburo smulse castronul cu ambele mâini, îl duse la gură şi înghiţi tot ce era în el. Îşi strânse buzele şi ţinu peştii în gură, umflându-şi obrajii. Hana aproape că auzea peştii zbătându-se, lovindu-se de dinţi, de limbă şi de interiorul fălcilor lui. Bărbatul înghiţi cu ochii ieşiţi din orbite şi îşi prinse-n mâini burta imensă, rânjind ca un idiot.

— Ce senzaţie! mormăi el. Încă se mişcă. Îi simt cum mişcă.

Se lăsă o tăcere prelungă, apoi măscăriciul şi însoţitorii începură să râdă, urmaţi de gheişe. În cele din urmă, aplaudară cu toţii şi Hana zâmbi, împreunându-şi mâinile.

Faţa lui Saburo căpătase o nuanţă intensă de roşu-brun, care se răspândi cu repeziciune, acoperindu-i tot capul chel. Foarte încet, ca un trunchi de copac mare, retezat în pădure, se prăbuşi pe o parte, slobozi un oftat lung şi începu să sforăie.

Hana aşteptă un timp, asigurându-se că adormise cu adevărat, urmărind cum îi sălta burta aceea imensă, se ridică încet şi, încordată încă, se strecură afară din cameră. Cel puţin nu mai trebuia să-şi bată capul cu Saburo în seara aceea.

27

Când Hana ieşi în stradă, cartierul era cufundat în linişte. Se stinseseră lumânările dinăuntrul lampioanelor de hârtie aşezate pe streşini şi în faţa uşilor şi, privind în sus, văzu sute de stele sclipind pe cerul întunecat. Se

gândea că avusese noroc în seara aceea.

Cu coada ochiului, prinse o mişcare în întuneric. Era cineva acolo, un bărbat. Se întoarse spre el.

Chiar şi pe întuneric, îşi dădea seama că nu era un client. Era prea tânăr şi avea privirea hămesită, aproape înnebunită a fugarilor din nord. Se trase înapoi în umbră. Era trupeş, mult mai solid decât ea, ţinea în mână un toiag zdravăn de care era legată o boccea, şi răspândea un miros de haine murdare şi aşternuturi nespălate.

Omul făcu o plecăciune rapidă, asemenea unui soldat.

— Vă rog să mă scuzaţi, rosti tare şi limpede, o caut pe curtezana Hanaogi.

Hana privi în jur, bucuroasă că-şi schimbase hainele şi îşi desfăcuse părul.

— Ce treabă aveţi cu ea?

— Am să-i spun ceva.

— Mergeţi înăuntru, întrebaţi de tanti şi spuneţi-i ei.

Bărbatul clătină din cap.

— Am ordin să-i spun doar lui Hanaogi.

Uimită, Hana îl privit mai atent. Vorbea cu un „r” apăsat şi lungea vocalele, ca în Japonia centrală. Îşi dădu seama că venea din Kano, la fel ca şi ea şi soţul ei. Dar nu numai accentul i se părea cunoscut, ci şi înfăţişarea lui, cu picioarele depărtate ca şi cum ar fi fost gata de atac. Chipul slăbit îi era ascuns de o barbă ţepoasă şi avea o cicatrice urâtă sub ureche. Era sigură că mai văzuse cândva nasul teşit şi fruntea aceea bombată.

Şi dintr-odată îşi aminti. În ziua în care i-a plecat soţul, văzuse afară un grup de tineri în haine albastre aşteptând tăcuţi la poartă. Soţul ei strigase un ordin, şi unul dintre ei făcuse un pas înainte. Hana îşi ridicase ochii şi, pentru o clipă, privirile i se încrucişară cu cele ale unui tânăr înalt, osos, cu o grimasă înspăimântătoare şi părul vâlvoi, ca o tufă, în jurul capului. Îi venise să râdă văzându-l cum se înroşeşte până-n vârful urechilor. Soţul ei îl

îmbrâncise spre tatăl său, care stătea proptit în sabie, asemenea unui veteran călit în bătălii.

— Locotenentul meu de nădejde, spusese el, lovindu-l cu palma peste spinare atât de puternic, încât îl împinsese câţiva paşi înainte. Nu e el prea chipeş, dar e un spadasin neîntrecut şi cred că ţine şi la băutură. Îmi pun toată încrederea în el.

Înghiţi cu greu, încercând să-şi stăpânească tremurul vocii.

— Ichimura?

— Doamnă! exclamă el, recunoscând-o.

Se auziră uşi trântite în casa din spatele lor şi paşi coborând scările. Era un grup de gheişe care ieşeau cu clienţii ce nu-şi puteau permite să rămână peste noapte. În timp ce ieşeau pe uşă, unul dintre oaspeţi se împiedică, dar se ridică, suduind vesel şi făcându-le pe gheişe să izbucnească în hohote ascuţite de râs. Apoi se făcură nevăzuţi după colţ, spre marele bulevard, cântând.

Ichimura privea ţintă în jos, îngrozit parcă s-o găsească pe soţia stăpânului său într-un astfel de loc.

— Au murit cu toţii, Ichimura, şopti Hana, cu vocea tremurândă, în timp ce cântecele se pierdeau în depărtare.

— Ştiu, răspunse el, am fost la dumneavoastră acasă.

Hana trase adânc aer în piept, amintindu-şi de încăperile întunecate, unde nu mai rămăsese nimic, nici măcar pernele, de uşile glisante trase, de tăciunii mocnind în vatră. Îşi amintea cum alergase disperată, lăsând în urmă lătrăturile şi bufniturile lucrurilor trântite de podele, cum gonise prin pădure spre râu, lăsându-i de izbelişte pe Oharu şi pe Gensuke.

— Nu mai e ce-a fost, doamnă. Totul e în paragină, spuse el, ştergându-şi ochii cu mâneca. Servitorii mi-au povestit ce s-a întâmplat. Mai erau acolo doar o fată şi un bătrân neputincios.

— Oharu şi Gensuke! Şi n-au păţit nimic?

Doar gândindu-se la ei, Hana se simţi uşurată.

— Trebuia să-i transmit un mesaj tatălui stăpânului meu, zise Ichimura încruntându-se. Mi-au povestit ce s-a întâmplat la Kano şi am aflat că cei din sud au venit să vă caute şi a trebuit să fugiţi. Şi că nu mai ştiau ce s-a ales de dumneavoastră după aceea. Credeau că aţi murit, aşa că m-am lăsat păgubaş şi am pornit-o spre oraş.

Se uită în jur şi zise pe un ton scăzut:

— Acum am încropit o mişcare de rezistenţă. Îi vom goni pe cei din sud şi-l vom aduce pe shogūn acolo unde îi e locul. Unii dintre tovarăşii mei au venit la Edo şi m-au luat cu ei. Iar eu am tot întrebat în toate părţile, crezând că poate mai sunteţi în viaţă, dar apoi am rămas fără bani. Asta s-a întâmplat acum câteva zile.

— Şi te-ai dus la cămătar, unde te-ai întâlnit cu…

— O femeie pe care o chema Fuyu. Spunea că aţi putea fi fugara cu care se întâlnise iarna trecută, dar că se va mai interesa.

Prin urmare de aceea venise Fuyu s-o caute şi-o păcălise să-i spună adresa la care locuise. Poate că nici nu dusese scrisoarea, se gândea acum cuprinsă de furie, iar Oharu şi Gensuke nici măcar nu ştiu că ea e în viaţă.

— Când m-am întors, Fuyu mi-a spus că v-a găsit şi m-a adus imediat aici. Dar eu nu credeam că sunteţi chiar dumneavoastră. Pe urmă mi-am dat seama că aşa era.

La lumina stelelor, Hana băgă de seamă că lui Ichimura îi tremura bărbia.

— Şi soţul meu? şopti ea. Soţul meu?

— Îmi pare rău, doamnă, spuse el înghiţind cu greu.

— Vino înăuntru, îi spus ea blând, apucându-l de braţ. Îi voi ruga pe cei de la bucătărie să-ţi aducă mâncare şi tutun.

În timp ce Ichimura îşi desfăcea sandalele şi se ştergea pe picioare, Hana îşi aminti că Saburo dormea în salonul ei. Aşa că-l duse pe Ichimura în camera de primire, care era goală. El îngenunche în încăperea uriaşă, cu tavanul pictat, printre cutiile lăcuite de tutun, tapiserii,

suluri şi lumânări aprinse, ţinându-şi spatele drept, ca soldaţii, în ciuda hainelor ponosite. Când îl văzuse ultima dată era vânjos, avea chipul rotund, dar acum obrajii îi erau supţi şi ochii încercănaţi. Omul îşi puse bocceaua jos, căznindu-se să-i desfacă nodul.

Înăuntru avea două cutii, o casetă de lemn pentru sulurile de mătase şi alta de metal, cu capac bine închis, din cele în care îşi ţin soldaţii merindele. Tânărul se plecă şi i le întinse, ţinându-le cu pioşenie cu amândouă mâinile. Erau neaşteptat de uşoare. Ea le puse deoparte.

— Te rog, spune-mi… soţul meu…

Ichimura se îndreptă, lăsându-se pe călcâie, şi privi ţintă în jos. Când îşi ridică privirile, avea chipul mohorât.

— Am să vă spun ce pot, doamnă, începu el sacadat. Luptam deja de luni întregi, dar ne copleşeau şi, după aproape cinci luni, ne-am dat seama că ne vor învinge. Era o căldură cumplită. Ar fi trebuit să plouă, dar pe insula Ezo nu există anotimpul ploios. Oamenii cădeau seceraţi şi nu se mai ridicau. Erau prea mulţi ca să-i putem îngropa, iar răniţii se oblojeau iute şi se întorceau la luptă. Stăpânul era chiar în frunte, conducând fiecare atac, dar nici el nu mai vorbea prea mult. Seara se închidea în apartamentul lui. Până-ntr-o zi, când m-a chemat. Era ziua a cincea din luna a cincea. Ţinea în mână cutiile asta şi mi-a spus: „Ichimura, să te duci la Edo şi să-i dai astea tatălui meu. Dacă e mort, dă-le fraţilor mei şi, dacă şi ei sunt morţi, lasă-le mamei, iar dacă şi ea a murit, dă-i-le soţiei mele”. Eu nu voiam să plec de lângă el. Voiam să mor alături de ceilalţi şi m-am rugat de el să trimită pe altcineva, dar m-a străfulgerat cu privirea şi a zis: „Fă ce-ţi spun, dacă nu, te spintec pe loc!”

Hana auzea încă vocea cumplită a soţului ei şi-i şi vedea pe servitori alergând de colo-colo ca puii de găină, să-i îndeplinească poruncile. Îşi amintea că la fel alerga şi ea.

— Am aşteptat până când luptele s-au mai domolit şi-

apoi am plecat spre fort. După ce am pornit, m-am uitat înapoi. Mă urmărea cu privirea să fie sigur că mă duc. Am luat-o prin oraş, către docuri, apoi am traversat către uscat, după care am pornit-o pe jos. Drumul era lung, doamnă, şi duşmanii se iveau peste tot. Uneori a trebuit să mă iau la trântă cu ei, dar aveam o poruncă de îndeplinit.

— Şi soţul meu?

— Când am ajuns la Edo, am aflat că duşmanul lovise în zori, încercuise fortul şi-l bombardase. În cele din urmă, conducătorii noştri s-au predat, au fost arestaţi şi aduşi aici în cuşti. Am încercat să aflu ce s-a întâmplat cu stăpânul. Ştiam că nu se va lăsa prins viu, dar mă rugam să fi reuşit să scape. Apoi am întâlnit câţiva oameni care mi-au spus că l-au văzut căzând pe câmpul de luptă.

— Poate că n-a fost ucis, ci doar rănit, spuse Hana în şoaptă.

— Dar nu e aici, şi nici nu l-a văzut nimeni până acum, nu se ştie unde se află.

— Cu trupul lui ce s-a întâmplat? N-ar fi trebuit să fie adus aici, să-l înmormânteze?

— Nu vă daţi seama cât de mulţi au murit, doamnă, spuse Ichimura. Dacă stăpânul a murit la Ezo, atunci tot acolo l-au şi îngropat. Iar eu mă rog în fiecare zi pentru sufletul lui.

O privi de parcă atunci o vedea pentru prima dată.

— Lăsaţi-mă să vă ajut, doamnă, spuse el abia auzit. Războiul s-a terminat, doar dumneavoastră aţi mai rămas din familia stăpânului şi vreau să fac tot ce pot. Lăsaţi-mă să vă scot de aici.

Hana clătină din cap.

— E prea târziu. Dar am să te rog totuşi ceva, urmă ea în şoaptă, aplecându-se spre el, aici nu se vorbeşte despre trecut. Soţul meu şi-a dat viaţa împotrivindu-se noii orânduieli, împăratului, iar aici sunt o mulţime de oameni din sud. Te rog, te implor să nu-mi dai în vileag secretul. Să nu spui nimănui cine sunt. Viaţa mea depinde de asta.

— L-am slujit pe soţul dumneavoastră, doamnă, spuse Ichimura, încuviinţând din cap. Acum vă stau la dispoziţie. N-o să vă trădez.

Hana se dădu în lături în clipa în care intrară doi servitori. Le spuse să-l ducă pe Ichimura la bucătărie şi urcă în camera ei cu cele două cutii.

Se strecură cu băgare de seamă prin salon, aruncând o privire spre Saburo, să se convingă că sforăie încă, apoi intră în dormitor, dădu drumul servitoarelor şi închise uşa în urma lor. Trase adânc aer în piept, deschise capacul cutiei cu degete tremurânde, scoase sulul şi-l desfăcu.

Citi primul cuvânt: „Toate cele bune”. Era scrisul soţului ei. Deşi nu era decât un om de la tară, se fudulea ca samuraiul cel mai trufaş, dar ştia să scrie şi să citească pe măsură. Ochii i se umplură de lacrimi şi îi trebui ceva timp să poată descifra literele care urmau.

„Prea veneratul meu tată”, scrisese el, „se apropie sfârşitul, dar noi vom lupta până la capăt, să apărăm numele şi onoarea shogūnului, chiar dacă moartea noastră se va dovedi zadarnică. Dar aceasta e singura cale dreaptă. Să fii încredinţat că nu te vom face de ruşine nici pe tine, nici numele familiei noastre. Îţi trimit aceste obiecte spre aducere aminte. Când se va face pace, pune-le în mormântul familiei noastre de la Kano. Soarta mea e să putrezesc în ţinuturile nordice, dar vreau ca ele să stea veşnic alături de strămoşii mei. Aceasta este ultima mea dorinţă. Socoteşte că am murit deja”.

În josul paginii, soţul ei îşi pusese semnătura şi sigiliul, cu cerneală roşie decolorată. Ştergându-şi lacrimile, Hana se căzni să deschidă cutia de metal. O învălui un miros puternic de pomadă. Înăuntru era o bucată de hârtie fină, împăturită cu grijă, ce conţinea un smoc de păr lung şi strălucitor, negru, înspicat cu alb, legat cu o panglică. Părul lui, mirosul lui. Hana îl luă în palmă, amintindu-şi de trupul lui greu, prăbuşit peste al ei, de mirosul lui sărat şi răsuflarea duhnind a sake. Smocul

de păr îi stătea în palmă, ca un mort, rece şi greu. Când îl puse la loc în cutie, degetele îi rămaseră unse.

Dedesubt, împăturită într-o altă bucată de hârtie, era o fotografie. Imaginea cenuşie şi albă părea că păleşte din ce în ce mai mult pe măsură ce o privea la lumina lumânării. Un bărbat în toată firea, de vârsta tatălui ei. Îi cunoştea atât de bine fruntea lată, maxilarele puternice şi gura hotărâtă, ochii înspăimântători şi părul strălucitor, dat pe spate, lăsând să se vadă chipul ascuţit. Îi privea cuta dintre sprâncene şi ridurile de la colţurile gurii. Avea un chip mânios, care o speria.

Prima dată când îl văzuse fusese în ziua nunţii. În noaptea aceea îi privise timidă degetele de la picioare, cu unghii late, pe când el îi scotea veşmintele unul după altul, încercând să nu se ferească de atingerea aspră a mâinilor şi de duhoarea grea a trupului lui.

— Lasă-mă să te privesc, frumoasa mea mireasă, lasă-mă să-mi bucur ochii uitându-mă la tine, mormăise el.

Apoi se urcase peste ea. Îşi amintea zgomotul respiraţiei lui şi pielea lui fierbinte şi asudată lipindu-se de a ei.

Şi-acum era mort. Pregătise cutia asta cu propriile lui mâini, ştiind că erau ultimele gesturi pe care le va face pe lumea aceasta. Dar n-o deschisese nici tatăl, nici fratele, nici măcar mama lui, ci soţia, cea care îl trădase, care se culcase cu alţi bărbaţi şi se simţise dezgustată de el în adâncul sufletului.

Din salon se auzi un zgomot. Tanti venise să vadă ce face Saburo. Hana aruncă iute totul la loc în cutie, îndesând-o într-un sertar, pe sub chimonouri. Avea să se uite la ea mai târziu, după ce plecau toţi.

28

Yozō închise uşa casei lui Otsune şi privi atent în susul şi în josul aleii înguste. Buruienile se iţeau printre

pietre şi de-a lungul pereţilor caselor dărăpănate, un cocoş cânta şi un căţel pe jumătate năpârlit se scărpina scăldat în lumina soarelui. Nu era nimeni prin preajmă când o porni la drum, bucurându-se de liniştea dimineţii, de aerul proaspăt ce-i năpădea plămânii, de pământul şi pietrele de sub tălpi.

Se afla de două zile în Yoshiwara şi reuşise să-i convingă pe Otsune şi pe Marlin să-l lase să plece, încuviinţând când îi reaminteau că era dat în urmărire şi că, dacă făcea vreo prostie, îi punea şi pe ei în pericol. Aştepta cu nerăbdare să ticluiască un plan pentru a-l salva pe Enomoto şi era sigur că se mai aflau camarazi de-ai lui pe acolo, soldaţi din nord care se refugiaseră în locul acesta fără de lege.

O coti spre marele bulevard şi rămase cu ochii pierduţi la clădirile opulente, cu intrările acoperite de draperii, cu pereţi eleganţi de lemn, cu ferestrele saloanelor zăbrelite şi balcoane pline de femei umblând de colo-colo. Nu mai văzuse atâta splendoare de când colindase străzile Europei. Poate că numai *daymo* locuiau în palate la fel de frumoase precum acestea, se gândea el, dar ele erau ascunse după ziduri înalte şi uşi ferecate, aşa cum era totul în Japonia, cu excepţia celor de aici, din Yoshiwara, unde bogăţiile erau la vedere. Locul colcăia de avuţie, de bani aduşi din sud.

Abia se crăpa de ziuă, dar strada nu era pustie. Cerşetorii se adunau ca viermii în faţa bordelurilor mici, răscolind prin mormanele de mâncare aruncată. Yozō simţi o pişcătură în ceafă şi-şi întoarse privirile. În umbra de peste drum, un grup de bărbaţi tatuaţi, cu părul uns, strâns în vârful capului, îl priveau ţintă, cu ochii mijiţi. Probabil că erau gărzi, se gândi el, care-şi păzeau stăpânii dedaţi plăcerilor. Pentru ei, oraşul acesta era teritoriu inamic. Le întoarse privirile sfidător; avea acelaşi drept să se afle aici.

Îi privea atent pe măturători, întrebându-se dacă

vreunul dintre ei ar fi putut să-şi îndrepte spinarea şi să se dovedească un bun soldat din armata nordului, când simţi un miros cunoscut, aroma dulceag-usturătoare a fumului de opiu. Îl urmărise pretutindeni, de pe aleile înţesate de oameni ale Bataviei, în Java, până în bordelurile din Pigalle. Acum îi amintea de străzile Londrei, ale Parisului şi Amsterdamului, unde tineri moleşiţi mestecau cocoloaşe de gumă maronie dătătoare de forţă, iar femeile beau laudanum să-şi ostoiască nervii. Crezuse că Japonia era altfel, dar se pare că Yoshiwara nu făcea excepţie. Drogul provocator de vise din Europa, China şi Indiile de Est olandeze se găsea peste tot şi aici, iar oamenii îşi începeau ziua răsfăţându-se cu prima pipă.

Aroma ademenitoare îl făcu să se gândească la vremurile când, tânăr fiind, îşi petrecea timpul pe lângă casa profesorului său, mâniindu-se la auzul veştilor despre războiul opiului, când Marea Britanie obliga China să legalizeze opiul şi să deschidă porturile chinezeşti pentru comerţul britanic, permiţând astfel Companiei Indiilor de Est să îl vândă aici. Iar cel de-al doilea război al opiului se terminase cu doar doi ani înainte ca Yozō să plece în Occident, în anul 1860, după calendarul apusean.

Tot atunci, britanicii distruseseră palatul de vară al împăratului de la Pekin. Yozō îşi amintea cum comenta evenimentele împreună cu prietenii lui, toţi tineri studenţi destoinici, şi-şi dădeau seama că şi ţara lor putea fi lovită, că Japonia putea fi cotropită, clădirile ei puteau fi distruse şi modul de viaţă schimbat. Şi ştia că unul dintre motivele principale pentru care el şi cei paisprezece tovarăşi ai săi fuseseră trimişi în Apus era să facă rost de nave de război şi să deprindă obiceiurile occidentale, pentru ca Japonia să fie pregătită să-i înfrângă pe occidentali cu propriile mijloace. Şi în cele din urmă compatrioţii săi se descurcaseră mai bine decât chinezii, mult mai bine, reuşind să-i ţină departe pe străini, cel puţin pentru o vreme.

Un bărbat îndesat se apropie gâfâind de Yozō, cu burta revărsându-i-se deasupra centurii.

— Va pleca dintr-o clipă-ntr-alta, spuse el trăgându-şi sufletul.

— Cine? întrebă Yozō, dar omul o luase deja la picior în susul străzii şi striga la femeile care se aplecau peste balcoanele bordelurilor.

Draperiile se dădeau la o parte şi oamenii ieşeau din case, căscând. Tinere cu chipuri curioase, vopsite în alb, de parcă ar fi purtat măşti, bătrâne cu feţe ciupite, copii surâzători şi tineri morocănoşi dădeau năvală afară, cuprinzându-l pe Yozō într-o mare de trupuri parfumate. În tropotul saboţilor de lemn, gloata se mişca de-a lungul bulevardului, trecând printr-o poartă ţuguiată, acoperită cu ceramică, apucând-o pe o stradă lăturalnică şi apoi adunându-se în faţa celei mai mari şi mai impunătoare dintre clădiri. Pe draperiile din prag scria Casa Tamaya. Yozō se strâmbă, recunoscând numele. Era chiar locul în care Hana îi sugerase să-şi caute de lucru. Crezuse că şi-o scosese din minte, dar ajunsese acolo fără să vrea.

În faţa intrării aştepta un palanchin uriaş, lăcuit, cu ornamente aurite sclipind în soare. Numeroşi servitori, hamali şi paznici stăteau în jurul lui în livrele de mătase, cu pieptul ieşit, plini de mândrie. Servitoare în chimonouri indigo ieşeau în fugă din casă, aşezându-se pe două rânduri de-a lungul potecii, de la uşă la palanchin.

Yozō rămase în spatele mulţimii, în timp ce lumea se înghesuia şi se îmbrâncea, încercând să vadă mai bine.

— Uite-acum… şopti o tânără către alta, din spatele lui.

— Poate mă va observa şi pe mine!

— Dă de ce pe tine, şi nu pe mine!? Nu m-am îmbrăcat degeaba! Cu mine îşi va fixa următoarea întâlnire, vei vedea! Sunt convinsă de asta!

Apoi se iscă un incident la marginea gloatei şi lumea

se dădu înapoi atât de brusc, încât Yozō fu aproape strivit de zid. Auzi ţipete şi oftaturi, apoi strigăte mânioase acoperind vocile ascuţite ale femeilor.

— Dă-te la o parte de-aici! Unde crezi că te afli?

— Stăpânul vine dintr-o clipă-ntr-alta. Luaţi-l de-aici!

— Ia ascultă, strigă o voce aspră, cu un puternic accent sudic, nu cumva eşti unul dintre laşii ăia care luptă în nord?

Dându-şi seama că un compatriot se afla la ananghie, Yozō îşi croi cu greu drum printre trupuri, împingându-se şi dând oamenii la o parte cu coatele, încercând să vadă ce se întâmpla.

Un bărbat înalt şi osos stătea cu spatele proptit de o poartă lăturalnică a Casei Tamaya, uitându-se fioros în jur. Arăta ca un vagabond, costeliv şi cu părul zburlit, cu o cicatrice pe o falcă şi două săbii atârnate la vedere, de centură. Paznicii se căzneau să ajungă la el, dar când se apropiară, se dădură înapoi şi rămaseră pe loc, cu picioarele depărtate, ţinându-şi ciomegele în mâini şi privindu-l precaute. Tare laşi mai erau, se gândea Yozō.

— Pleacă de aici! îi strigă unul, năpustindu-se spre el.

Vagabondul apucă ciomagul paznicului, smulgându-i-l din mână şi azvârlindu-l dispreţuitor în drum.

— Ce cauţi la Casa Tamaya? strigă altul, încercând să-i dea o lovitură cu piciorul. Eşti un hoţ, un hoţ laş.

Mulţimea privea tăcută şi supusă. Dintr-odată o femeie strigă:

— Lăsaţi-l în pace!

Apoi se ridicară şi alte voci, la început şovăitoare, apoi din ce în ce mai puternice, până când toată lumea striga:

— Lăsaţi-l în pace! N-a făcut niciun rău. Voi sunteţi zece, el e unul singur. Vedeţi-vă de treabă!

Un sabot zbură din mulţime şi-l lovi pe un paznic în spinare. El se întoarse amenințător, apoi se răsuci şi-l împunse pe om cu ciomagul în braţ.

Chipul vagabondului se întunecă.

— Laş zici? întrebă el calm, apucând sabia de mâner. Vedem noi cine e las.

Dar înainte de a apuca să-şi scoată sabia, paznicii se năpustiră asupra lui şi-l împinseră în zid. Unul îl lovi în stomac cu pumnul şi altul îi răsuci braţul la spate, strigându-i în faţă tot felul de ocări.

Judecând după părul lui vâlvoi, Yozō îşi dădu seama că omul făcea parte din trupele de voluntari din Kyōto ale comandantului, dar tot un camarad rămânea. Împingând lumea la o parte, se avântă şi el în luptă. Îi trase un pumn zdravăn în ureche pazniculuicare-l ţinea pe bărbat, apoi se răsuci şi chiar în momentul în care un alt paznic se năpustea asupra sa, îşi înfipse pumnul în pântecul lui voluminos, tăindu-i răsuflarea. Şi-n timp ce omul cădea secerat, Yozō se azvârli asupra celui de-al treilea paznic, doborându-l la pământ cu atâta forţă, încât îşi sfâşie mâneca jachetei de mătase, apoi lovi cu piciorul, doborând un al patrulea paznic. Soldatul se lupta şi el ca un diavol, punând la pământ câţiva paznici.

— Haide să plecăm de-aici! strigă el, apucându-l de mână pe Yozō.

Dar deşi încerca să se ţină după el, Yozō se pierdu, şi paznicii, care reuşiseră între timp să se ridice în picioare, îl înconjurară. Soldatul se întoarse şi Yozō îl vedea căznindu-se să-şi croiască drum înapoi, până când mulţimea îl înghiţi.

Yozō blestemă în gând. Reuşise să facă exact ce promisese că n-o să facă: să dea de bucluc. Dacă paznicii îl arestau, aveau să descopere că era pus sub urmărire, Marlin şi Otsune vor fi pedepsiţi şi planul de a-l salva pe Enomoto se ducea de râpă. Cu mâna pe pumnal, se întorsese deja cu faţa spre atacatori când se auzi un ţipăt strident.

— Încetaţi, încetaţi chiar acum!

Se lăsă tăcerea în clipa în care o baborniţă cu

privirea împietrită, înveşmântată în negru din creştet până-n tălpi, se năpusti asupra lui. Avea o faţă încreţită de riduri, răutăcioasă, ca o mască mortuară, şi o perucă neagră, lucioasă în vârful capului, şi izbea cu bastonul în dreapta şi-n stânga. Yozō se chirci când bătui îl lovi în ţeastă. Îşi ridicase braţul să-l mai lovească o dată, când se auzi un foşnet de mătăsuri.

— Tanti, tanti, îl cunosc pe omul acesta.

Yozō se smulse din mâinile paznicilor şi se răsuci. Câteva femei îmbrăcate în chimonouri splendide, cu feţele vopsite, ieşiseră din casă şi stăteau în prag. În spatele lor, aproape nevăzută, se întrezărea o siluetă delicată, micuţă şi elegantă. Părul îi era strâns într-un coc bogat, împodobit şi era înveşmântată într-un chimono ce sclipea voluptuos în soare. Dar în ciuda straielor elegante, Yozō o recunoscu. Era Hana.

În liniştea care se lăsase, fiecare cuvânt al ei răsuna limpede:

— E unul dintre servitorii mei, un mare zurbagiu, mă voi ocupa eu de el. Paznici, lăsaţi-l să plece!

Paznicii căzură în genunchi, făcând o plecăciune:

— Da, doamnă, murmură ei, iertaţi-ne, doamnă!

Se ridicară în picioare şi plecară, blestemând în barbă.

— E un văr de-al lui Otsune de la ţară, o auzi pe Hana explicându-i bătrânei. I-am promis că voi avea grijă de el.

Apoi îşi văzu de drum, făcându-i semn lui Yozō să plece.

— Servitoarele te vor duce în apartamentul meu. Rămâi acolo şi poartă-te cum se cuvine până la noi ordine.

Şi în timp ce servitoarele îl luau de acolo, Yozō zări un om trupeş, cu picioare groase, ieşind pe poarta principală. Bărbatul se întoarse spre el şi lui Yozō i se păru că ochii lui bulbucaţi avură o sclipire ciudată, ca şi cum l-ar fi recunoscut. Apoi omul se urcă în palanchinul pe care hamalii îl ridicară pe umeri, gemând, cu chipurile stacojii

şi venele de pe frunte umflate.

Şi-n timp ce palanchinul se punea în mişcare, un deget gros ridică storul de bambus din spate, dând din nou la iveală ochii rotunzi care o ţintuiau pe Hana.

Storul rămase ridicat în timp ce palanchinul îşi croia drum prin mulţimea care făcea plecăciuni şi se îndepărtă urmat de întreaga suită de servitori îmbrăcaţi în livrele.

29

Yozō rămase stânjenit la intrarea în salonul luxos al Hanei. În lumina blândă ce răzbătea prin paravanele de hârtie care despărţeau încăperea în două, văzu că podeaua era plină de tăvi cu bucate mâncate pe jumătate, beţişoare rupte şi vase de sake răsturnate, rămăşiţe ale unui ospăţ mult prea îmbelşugat. În vasul cu jăratic fuseseră aruncate esenţe parfumate, şi mirosul umplea camera, un amestec rafinat de aloe, santal şi mir. Yozō îl recunoscu pe dată: era parfumul emanat de mânecile Hanei.

Deci aceasta era lumea ei, îşi spuse cufundat în gânduri. În vreme ce putea fi în largul lui pe puntea unui vas, într-un fort sau pe câmpul de luptă, cu o puşcă atârnată pe spate, aici, în marea aceasta de tapiserii, draperii şi chimonouri, se simţea total stânjenit. Cândva ar fi putut şi el să-şi permită o asemenea femeie, dar acum, când era atât de strâmtorat, aşa ceva era imposibil.

Dar mai observă un lucru, care îi deveni curând evident. Oricât de elegant ar fi fost locul acela, îşi dădea seama că ea nu avea voie să plece de acolo. Poate că alte curtezane europene îşi alegeau profesia de bunăvoie, dar ea era prizonieră acolo, ca o pasăre într-o colivie aurită.

Începu să umble de colo-colo, gândindu-se încruntat la faptul că ar fi trebuit să fie afară, pe străzi, în căutarea tovarăşilor lui, nu să trândăvească în salonul unei prostituate. Şi totuşi, rămase acolo. Căci, în cele din urmă, se gândea el, trebuia să-i mulţumească Hanei pentru că a

intervenit şi l-a scăpat de puşcărie. Dar mai era ceva care-l ţinea pe loc, şi asta avea legătură directă cu Hana.

Nu-i ieşea din minte omul acela gras ca un broscoi pe care îl văzuse urcându-se în palanchin. Îşi amintea spaima de pe chipul Hanei când auzise clopotul bătând în după-amiaza trecută. Să fi fost pentru că trebuia să-şi petreacă noaptea cu el? Rotindu-şi prin încăpere, văzu în faţa paravanului aurit pernele răvăşite şi strivite, de parcă s-ar fi tolănit pe ele un trup uriaş, îşi izbi palma cu pumnul şi se strâmbă, închipuindu-şi-l desfătându-se în iatacul Hanei.

Câteva trepte urcau spre dormitor. Rămase cu ochii la grămada de aşternuturi parfumate din colţ, confecţionate din cel mai fin damasc şi mătase roşie şi bordate cu catifea neagră. Pe pereţi şi pe umeraşe erau atârnate chimonouri şi un rastel pentru săbii stătea împins într-o parte a încăperii, dar îşi dădu seama, spre uşurarea sa, că saltelele erau împrăştiate prin cameră, deci curtezana şi servitoarele ei dormiseră acolo, şi nu lipite una de alta, ca atunci când o curtezană doarme împreună cu oaspetele ei.

De sub un chimono se zărea ceva metalic. Era o cutie, dar nu lăcuită sau încrustată cu fildeş, de felul celor pe care le ofereau de obicei clienţii curtezanelor, ci una simplă, de metal, ca cele ale soldaţilor. Avea şi el una identică şi rămase uimit să vadă aşa ceva printre mătăsurile parfumate din dormitorul Hanei. Probabil că avea un soţ sau un iubit, un frate sau un tată care fusese la război şi i-o trimisese într-un fel sau altul, îşi spuse el. Se răsuci pe călcâie şi ieşi. Războiul rămăsese în urmă şi voia să-l uite. Sufocat de atâtea baloturi de materiale, chimonouri matlasate, parfumuri, creme şi pudre, o apucă grăbit înapoi spre camera de primire.

Se aşeză turceşte pe pernele de brocart şi luă o pipă cu coada lungă. Omul cu chip de broscoi se uitase la el ca şi cum l-ar fi cunoscut. Era sigur că îl mai văzuse undeva, deşi nu-şi putea aminti unde nici în ruptul capului. Apoi,

prin paravanele de hârtie se strecură un miros vag de fum de opiu şi brusc îşi aduse aminte.

Opiu. Cu aproape şapte ani în urmă, în drum spre Olanda, el şi camarazii lui naufragiaseră, fiind nevoiţi să petreacă cincisprezece zile în Java, în portul Batavia, locul cel mai măcinat de molime şi febră pe care îl văzuse vreodată. Într-o seară, când ieşise cu Enomoto şi Kitaro, se rătăciră şi nimeriră într-un păienjeniş de ulicioare ce miroseau puternic a mirodenii, opiu şi canal.

Orbecăiau prin beznă pe o străduţă mărginaşă împuţită, când brusc se deschise o uşă şi dinăuntru ieşi ca din puşcă o fată ce nimeri drept în el, îmbrâncindu-l într-un perete putrezit de lemn. În dâra de lumină galbenă a uşii deschise, zări o faţă albă, cu ochi oblici şi pometi ascuţiţi. Fata avea gura deschisă, schimonosită de frică, şi pupilele mărite.

Tocmai se străduia să se ridice, când se năpusti afară o ceată de bărbaţi care o ridicară cu de-a sila şi-o târâră înăuntru, ţipând şi lovind-o cu picioarele. Yozō, Enomoto şi Kitaro se uitară unul la altul, pregătindu-se să-i sară în ajutor, când apăru o umbră întunecată umplând întreg cadrul uşii. Era un bărbat trupeş ca un luptător de sumo, cu capul mic şi ochii îngropaţi în carnea pufoasă, care nu părea localnic, arătând mai degrabă ca un conducător de cete yakuza japoneze. Şi fata părea a fi tot japoneză, se gândea el acum.

— Ce se-ntâmplă aici? strigase Yozō.

— E proprietatea mea, ţipă omul cu o voce ascuţită, metalică. E treaba noastră, n-aveţi de ce să vă amestecaţi. Vă mulţumesc pentru ajutor, domnilor.

Şi după ce se închise uşa, dinăuntru se auziră ţipete şi bufnituri şi, în timp ce se întorcea, văzându-şi de drum, Yozō se gândi că, dacă nu i-ar fi tăiat calea, fata ar fi putut scăpa.

De atunci se petrecuseră însă multe, şi Yozō aproape că uitase întâmplarea aceea. Dar acum îşi amintea de

parcă fusese ieri strălucirea galbenă din cadrul uşii deschise care lumina aleea plină de miasme, chipul palid şi înspăimântat al femeii şi scânteierea din ochii bărbatului. Era întuneric şi Yozō abia îi zărise faţa, dar era atât de neobişnuită, încât o vedea şi acum. De atunci se îngrăşase şi se buhăise, dar era cu siguranţă acelaşi bărbat.

Gândindu-se la ce s-a petrecut atunci, îşi aminti că aduseseră cele întâmplate la cunoştinţa autorităţilor olandeze din Batavia, dar, de îndată ce el şi prietenii lui reuşiseră să scape din păienjenişul de ulicioare, îşi dădură seama că nu puteau spune cu exactitate unde se afla casa respectivă. Autorităţile îi informaseră că era o parte a oraşului de care se fereau toţi oamenii cumsecade, că acolo bântuiau cete de bandiţi ce se îndeletniceau cu tot felul de treburi necurate, de la negoţul cu opiu la cel cu femei. Auziseră că femeile japoneze, mai ales, erau la mare trecere, fiind vândute drept concubine negustorilor chinezi bogaţi. Chiar şi ucigaşii se refugiau acolo şi îi sfătuiră să nu mai calce niciodată prin părţile acelea.

Yozō luă un tăciune aprins, îl apropie de găvanul pipei, trăgând până când tutunul se aprinse. Căzu pe gânduri. Era mai bine să nu-i spună nimic Hanei. Nu avea nicio dovadă, şi, chiar dacă ar fi avut, ea tot nu putea face nimic.

Scoase un nor de fum. Trebuia totuşi să fie foarte atent. Dacă nu era nimeni care s-o ocrotească de rele, trebuia să-şi asume el acest rol.

30

Hana se opri puţin în faţa uşilor apartamentului ei şi respiră adânc. Cunoştea mulţi bărbaţi, iar Yozō nu era decât unul dintre ei, îşi spuse ea supărată, şi asta era tot şi nimic mai mult. Dar lucrurile nu stăteau deloc aşa, absolut deloc.

Îşi aminti ţipetele şi încăierările care o făcuseră să

iasă din casă puţin mai devreme, cum zărise claia de păr a lui Ichimura ţâşnind pe deasupra bandei de huligani şi cum i se tăiase respiraţia de spaimă când îl văzuse dispărând sub un baraj de săbii ce se roteau prin aer şi de capete cu cocuri de păr înnodat.

O clipă mai târziu apăruse Yozō. Nici măcar nu avusese timp să se întrebe ce căuta el acolo, dar urmărise cu sufletul la gură cum îi pusese pe fugă pe bătăuşi, drămuindu-şi energia cu multă eficienţă şi calm, distribuind pumni aici şi lovituri de picior dincolo, ca un adevărat maestru în arte marţiale. Şi acum, dacă nu fugise, o aştepta în apartamentul ei.

Deschise timid uşa. Yozō stătea turceşte, trăgând din pipă. Ochii i se luminară când o văzu, iar ea închise bine uşa şi îngenunche în faţa lui. Yozō îşi netezise părul şi hainele şi arăta cu totul altfel decât luptătorul de stradă dur pe care-l văzuse cu câteva minute mai devreme. I se întipăriseră în minte conturul feţei lui, căutătura directă şi gura fermă. Arăta mai degrabă neînduplecat.

— Credeam că Otsune şi Jean ţi-au spus să te ţii departe de necazuri, zise Hana tachinându-l, făcând mari eforturi să pară liniştită şi veselă.

— Mi-ai salvat viaţa, zise el privind-o lung, la rândul său.

Ea suspină. Văzând-o în apartamentul acela luxos, înconjurată de lucruri scumpe, cu perne învelite în damasc, aranjate frumos alături de cutii lăcuite pentru tutun şi mai multe saltele vizibile prin uşile duble ale dormitorului, nu mai avea nicio îndoială cu privire la ocupaţia ei.

— Aşadar, secretul meu a ieşit la iveală, zise ea în cele din urmă. Speram că nu vei afla niciodată ce fac.

— Cu siguranţă trăieşti înconjurată de splendoare, zise el ridicând o sprânceană. N-am mai văzut asemenea lux. Probabil că ai o mulţime de admiratori, atât de mulţi, încât îţi poţi permite să-i alegi cu grijă.

Îşi umplu iarăşi pipa, răsucind neîncetat tutunul între degete, până când se umplură de pete cafenii. Când vorbi din nou, vocea lui era gravă.

— Dar nu te deranjează faptul că trebuie să plăteşti un preţ atât de mare? Am văzut cum se uita bărbatul acela la tine, înainte să plece. Nici măcar nu ştii cine e, dar l-ai lăsat să-ţi dezmierde trupul. Cum de suporţi aşa ceva?

Hana avu o tresărire, de parcă Yozō ar fi lovit-o.

— Niciunul din noi nu-şi poate alege viaţa pe care vrea s-o trăiască, răspunse ea cu glas tremurat. Nici tu. Curtezanele nu sunt la fel ca celelalte femei, suntem un soi diferit. Poate că n-am fost întotdeauna aşa, dar acum îmi pot da seama. Şi nu mi-e ruşine cu ceea ce fac.

Se încordă.

— Şi, oricum, greşeşti. Îl cunosc pe bărbatul acela. Îl cheamă Saburosuke Kashima şi e bogat, mult mai bogat decât vei fi tu vreodată.

Yozō o privi mânios.

— Bogat, zici? Ştii de unde-i vin banii?

— E negustor şi are un imens imperiu comercial.

Hana încerca să-şi păstreze tonul sfidător, dar vocea o trăda, şovăitoare şi nesigură. El o privea într-un mod care o făcea să se simtă stânjenită.

— Sau s-ar putea să fie cămătar, să-şi trimită cuţitarii să-i bată pe cei care nu-şi plătesc datoria la timp, ori poate face negoţ cu opiu sau cu femei.

Yozō făcu o pauză.

— Cred c-am dat de el odată, în Batavia. Dacă nu mă înşel, e posibil să fie un om periculos.

Hana îşi scoase evantaiul din obi.

— Sunt tot felul de răufăcători peste tot pe aici, prin Yoshiwara, care vin în locul acesta să se ascundă de justiţie. Nu sunt chiar atât de naivă. Şi oricum, aici, în Casa Tamaya, sunt în perfectă siguranţă. Tanti şi tătucu' n-ar lăsa pe nimeni să-mi facă rău. Au investit prea mult în mine.

Vocea ei părea că se pierde, dându-şi seama că nu mai discutase cu nimeni niciodată despre aceste lucruri. Bărbaţii o plăteau ca să le acorde atenţie, nu să le povestească despre ea. Dar Yozō părea interesat mai puţin de trupul ei şi mai mult de viaţa pe care o ducea. Deodată se simţi mişcată de grija lui.

— Se presupune că am libertatea să-i aleg pe cei cu care mă culc, şi aşa am făcut mereu până acum. Dar cu Saburo e altceva. Dacă tanti are posibilitatea de a face bani, forţându-mă să mă culc cu el, atunci o va face şi eu va trebui să mă supun.

Se aplecă spre el.

— A fost prima vizită a lui Saburo şi am avut noroc. L-a apucat somnul şi a dormit toată noaptea ca un bebeluş.

Yozō îşi scutură pipa şi îşi întinse mâinile, aşezându-le pe coapse. Erau bronzate şi musculoase, mâini de muncitor. Hana se aplecă spre el şi-şi odihni mâna pe mâna lui.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru faptul că îţi pasă de ce se va întâmpla cu mine.

El puse jos pipa, se tolăni, sprijinit într-un cot, şi o fixă cu privirea, cu capul proptit în mână. Avea el ceva – chiar şi ţinuta – diferit de orice alt bărbat pe care-l cunoscuse. Era îmbrăcat ca un servitor, cu haine de împrumut – recunoscu hainele pe care i le dăduse Otsune cu o zi înainte – şi avea o cicatrice pe faţa bronzată ca a unui ţăran, şi cu toate acestea se comporta la fel de arogant ca un prinţ.

Hana era obişnuită ca bărbaţii să-i cadă la picioare. Putea fi pentru ei tot ce-şi doreau, iubită, confidentă, mamă, pentru asta o plăteau. Cu Yozō însă ştia că nu putea să joace un rol. Fusese convinsă că avea puterea de a vrăji orice bărbat, pentru ca acum să descopere că, de fapt, el o copleşea. Părea că pătrunde dincolo de masca pe care o afişa, până la copilul din interiorul ei. Nu era deloc sigură că frumuseţea ei bine-cunoscută avea cel mai mic efect

asupra lui.

— Unde spui că l-ai întâlnit pe Saburo? îl întrebă ea.

El clătină din cap.

— Nu contează.

— Nu în Japonia, zise ea. Undeva în altă parte. Ai fost… plecat în afara Japoniei?

Îl fixă cu ochii ei mari, începând să înţeleagă că acest lucru îl făcea să fie atât de diferit. Niciunul dintre oamenii pe care-i cunoscuse până atunci nu visase măcar să iasă din Japonia. Era locul de unde veneau marinarii străini, de unde venise şi Jean al lui Otsune. Şi Yozō avea acea calitate, de a aparţine unui alt loc, de a şti lucruri pe care ea nu le ştia şi de a fi parte a unei lumi pe care ea nici măcar nu şi-o imagina.

— Mi-ai promis că-mi vei spune totul, şopti ea, venind mai aproape de el.

Braţul i se lipi pentru o secundă de-al lui şi o trecu un fior de emoţie.

Yozō privi în gol un timp, apoi îşi ridică din nou pipa, continuând s-o răsucească între degete.

— Ştii vorba aceea: „Cuiul care iese în afară trebuie bătut la loc”? Oamenii cred că noi suntem contaminaţi, prietenii mei şi cu mine, pentru că am fost în străinătate şi am cunoscut oameni ca Jean. Mai spun că suntem spioni sau trădători, nu japonezi adevăraţi.

Zâmbi, dar era un zâmbet trist.

— Eu nu cred asta, zise ea. Ai fost în ţara lui Jean? Aş vrea să ştiu cum arată locul de unde vine el.

Yozō oftă.

— E frumos, zise încet. Capitala, Paris, e aproape tot atât de mare ca Edo, însă clădirile sunt făcute din piatră, nu din lemn, şi atât de înalte, încât trebuie să-ţi suceşti gâtul să te uiţi la ele. Chiar şi cerul are o culoare diferită, mai delicată, mai palidă.

Hanase-ncruntă, încercând să-şi imagineze cum arăta locul acela.

— Şi oamenii? continuă ea. Arată toţi ca Jean?

Îi veni în minte trupul mătăhălos al lui Jean, părul de culoare ciudată, pielea aspră şi ochii uimitor de albaştri şi îşi acoperi gura cu mâna.

— Şi femeile? Au păr negru ca noi sau cum e al lui Jean?

Yozō avea privirea pierdută, ca şi cum s-ar fi aflat undeva foarte departe.

— Totuşi, au dreptate într-un fel, zise el încet, ca şi cum ar fi vorbit cu el însuşi. Nu sunt un japonez adevărat. Nu mai aparţin acestui loc, am fost plecat mult prea mult timp. Aici e o lume închisă, şi eu nu mai fac parte din ea. Am văzut prea multe, ştiu prea multe, pun prea multe întrebări.

Hana dorea să-i spună că-l înţelege, că şi ea se simţea străină în Yoshiwara, că nici ea nu aparţinea acelui loc.

— De unde eşti? îl întrebă ea. Unde sunt casa şi familia ta?

— Dispăruţi, morţi cu toţii. Bănuiesc că şi ai tăi la fel. N-am fost mereu soldat sărac, şi nici tu curtezană. Locul tău nu e aici, în Yoshiwara. Ai spus-o tu însăţi. A trebuit să găsim toţi o cale de a supravieţui.

Yozō se ridică, privind-o gânditor, şi ea observă o nuanţă de auriu în ochii lui căprui. Apoi îi prinse mâinile într-ale lui şi le ridică spre buze. Hana se înfioră, simţind atingerea buzelor moi, şi se trase repede îndărăt. Trupul ei îi aparţinea lui tanti. Chiar şi faptul că era singură cu Yozō era o greşeală. Dacă-i prindea cineva, putea fi bătută şi se cutremura gândindu-se la ce ar fi putut păţi el.

Yozō se întristă la rândul lui.

— Bărbaţii plătesc pentru acest privilegiu, îi spuse. Însă eu nu-mi permit nici măcar atât.

Hana încercă să se depărteze de el, să înăbuşe dorinţa pe care o simţea arzând înăuntrul ei, dar se părea că pierduse orice urmă de control asupra propriilor mâini

şi picioare. Ridică privirea spre el, iar Yozō îi prinse capul în mâini. În timp ce buzele bărbatului le atingeau pe ale ei, totul i se părea atât de firesc precum împlinirea unui vis.

Ea îşi trecu degetele peste faţa lui, mângâindu-i obrazul neted, pe urmă îi prinse mâna, simţindu-i bătăturile de pe marginea palmei.

— Mâna asta a văzut multe lupte, zise ea în şoaptă.

— Ţine minte ce ţi-am spus, insistă el, mângâindu-i părul. Voi fi aici mereu ca să te apăr.

Hana îşi aruncă braţele în jurul lui, simţindu-i trupul fierbinte lipit de al ei. Buzele lor se întâlniră din nou şi ea închise ochii, abandonată, cutremurată de puternica dorinţă pe care o trezise în ea atingerea acestui bărbat.

Pe coridor era linişte. Cu o cutezanţă nebună, de parcă încerca să-şi recapete astfel libertatea, îşi lăsă trupul să se topească în al lui şi buzele lor se uniră într-un sărut atât de intens, încât o lăsă fără aer.

31

Era o dimineaţă fierbinte şi sufocantă, iar Yozō lenevea în dormitorul Hanei din Casa Tamaya. Îşi trecu degetele prin părul ei, care se revărsa ca o cascadă lucioasă peste perne şi saltea, gândindu-se că probabil zeii îl luaseră sub protecţia lor. Trecuseră câteva zile de la incident şi nu-i venea să creadă cât de mult i se schimbase viaţa.

Clipele petrecute împreună pe furiş erau incredibil de dulci, cu atât mai mult, cu cât trebuiau să se ferească de ochii tuturor, îi iubea parfumul, pielea catifelată, îi plăcea când o trăgea spre el şi o strângea tare în braţe, ţinând-o aproape de trupul lui. Pentru lumea din afară era o frumuseţe faimoasă. Ştia însă că, alături de el, era ea însăşi.

Gâştele sălbatice se adunau în cârduri şi primele flori de dovleac se deschideau de-a lungul zidurilor Yoshiwarei.

Vara se apropia de sfârşit. După ce trăise o dramă atât de mare precum pierderea războiului şi luptele disperate în arşiţa verii, Yozō începuse, în sfârşit, să dea uitării ororile văzute şi să privească spre viitor.

Încă nu făcuseră dragoste. Ştia că inima ei îi aparţinea, dar că trupul ei era rezervat altor bărbaţi. Gândul că nu putea petrece o noapte cu ea îl tortura – totuşi, în ciuda obstacolelor din jurul lor, era mai fericit decât ar fi îndrăznit să-şi imagineze vreodată.

Nu-şi uitase misiunea, de a-i elibera pe Enomoto şi pe Otori, şi un plan începea să prindă contur în mintea lui. Războinicul pe care-l ajutase, Ichimura, se alăturase cauzei lui, împreună cu alţi doi confraţi de arme, Hiko şi Heizo, şi făceau tot ce le stătea în putere să descopere locul în care se aflau închişi camarazii lor.

Ori de câte ori venea s-o vadă dimineaţa, Hana le expedia pe servitoare şi închidea uşile dormitorului, lăsându-le numai puţin întredeschise, să poată auzi dacă se apropia cineva de ei. Kawanoto, tânăra ei însoţitoare, căreia îi împărtăşea acum tainele sale, promisese să stea de pază şi să-i avertizeze în cazul în care tanti îşi făcea apariţia.

Acum Hana stătea lungită pe o parte, zâmbindu-i.

— E adevărat? Chiar a plecat Saburo? o întrebă el.

— N-a mai venit, nici măcar o singură dată. Tanti mi-a spus că i-a trimis un mesaj prin care o informa că a fost nevoit să plece la Ōsaka, pentru a se ocupa de afaceri. Sigur că i-am spus lui tanti cât de dezamăgită sunt.

Zâmbi răutăcios.

— Se va întoarce el, zise Yozō. Dar ne vom ocupa de asta la momentul potrivit.

O sărută pe nas, simţind parfumul părului ei, revărsat pe pieptul lui, în timp ce i se cuibărea în braţe.

— Ieri mi-a plăcut să te văd îmbrăcat în haine occidentale, îi şopti ea. Arătai atât de chipeş.

— Şi tanti e foarte mulţumită, zise Yozō. Totul,

datorită ţie!

Hana o convinsese pe tanti de faptul că la Casa Tamaya era nevoie de un interpret, care să-i ofere un avantaj în comparaţie cu celelalte stabilimente, având în vedere că tot mai mulţi occidentali bogaţi începeau să vină în Yoshiwara. Înainte, dacă nu erau însoţiţi de colegii lor japonezi, plecau dezamăgiţi pentru că nu puteau să stea de vorbă cu fetele. Excepţie făceau marinarii străini, prea puţin interesaţi să comunice, care se duceau glonţ la bordelurile de mâna a doua de pe aleile dosnice. Vărul lui Otsune, îi spusese Hana lui tanti, vorbea limbile occidentalilor şi, cu el ca interpret, Casa Tamaya putea să atragă o clientelă de nivel mult mai înalt, care să plătească mai bine.

— Tama a avut primii ei clienţi occidentali noaptea trecută, zise Hana.

— Au fost doi englezi. Tama voia să ştie dacă mai doreau o fată sau un băiat, dar i-am spus că nu puteam să-i întreb pe englezi aşa ceva.

Yozō râse.

— I-am zis că trebuie să-i încurajăm să revină, nu să-i punem pe fugă.

— Englezii sunt, cu siguranţă, foarte ciudaţi, zise Hana râzând. Credeam că vin aici să se distreze.

— I-au lăsat un bacşiş consistent, aşa că Tama a fost mulţumită. Şi-au fixat deja întâlniri şi pentru seara aceasta, ceea ce înseamnă că au fost satisfăcuţi.

În depărtare se auzi dangătul unui clopot venind dinspre templul de la capătul îndepărtat al străzii mari. Hana tresări şi ridică ochii spre el.

— Avem atât de puţin timp împreună, şi mereu numai dimineaţa, zise ea cu părere de rău.

— Voi găsi eu o cale să te scot de-aici, îi şopti el, sărutând-o pe păr.

Se ridică şi îşi strânse hainele în jurul trupului.

Trebuia să plece. Aruncă o ultimă privire în jur, prin dormitor, când observă ceva schimbat.

Pe micul altar din partea umbrită a camerei erau ofrande proaspete şi o fotografie, cu lumânări aprinse alături de ea. Cutia de metal pe care o zărise în urmă cu câteva zile era aşezată în spatele fotografiei.

Ceea ce vedea îl cutremură, simţindu-se ca şi cum ar fi primit o lovitură puternică. În scurtul răstimp care trecuse de când se cunoscuseră, Yozō nu-i spusese prea multe despre viaţa lui de dinainte de a o întâlni, şi nici Hana despre a ei. Îi povestise câte ceva despre călătoria în Europa, deşi ştia că, pentru ea, suna mai degrabă a istorioară fantastică, dar ocolise războiul din Ezo şi ce făcuse el acolo şi n-o întrebase niciodată despre trecutul ei sau despre cum ajunsese în Yoshiwara. Femeile din Yoshiwara nu vorbeau niciodată despre trecutul lor. Cât despre clienţi, viaţa lor începea în momentul în care soseau acolo. Între el şi Hana se crease o intimitate la care clienţii ei n-ar fi putut visa niciodată, şi cu toate acestea nu se gândise s-o întrebe cine sau ce fusese înainte de a veni aici. Dar, acum, toată istoria aceasta nespusă părea că-l strânge ca într-o menghină, ameninţând să zdrobească fericirea lor şubredă ca o gogoaşă de mătase.

Se duse spre altar. Era nerăbdător să vadă chipul din fotografie, avea puternicul sentiment că era posibil să-l recunoască, dar simţea şi o curiozitate pe care nu era în stare să şi-o controleze. Fotografia era galbenă şi ştearsă, avea colţurile îndoite, şi lui Yozō îi era greu să desluşească la lumina lumânării trăsăturile chipului zugrăvit acolo, dar era suficient de clară pentru ca el să vadă fruntea lată, ochii pătrunzători şi părul des, dat pe spate.

Simţi un fior rece pe spinare şi un nod în gât. Exact când începea o viaţă nouă, când credea că lăsase războiul, cu tot cu ororile lui în urmă, chipul acesta se întorcea să-l hăituiască. Înghiţi în sec, în timp ce în urechi îi răsunau bubuiturile armelor. Simţea limbile de foc ridicându-se

deasupra oraşului incendiat şi, după colţ, pe o stradă mărginită de clădiri în ruină, se contura ameninţător chipul acesta. Pentru că nu exista loc de îndoială: era comandantul.

Studie fotografia în aerul înăbuşitor de tămâie şi fum de lumânare. Putea fi numai un singur motiv pentru care se afla aici, în camera femeii acesteia, care-i furase inima: probabil că era fiica sau sora sau, cel mai de neimaginat dintre toate, văduva inamicului său. Îşi spuse că trebuie să plece imediat, fără nicio explicaţie. N-avea niciun drept să fie acolo. Dar îşi aminti de Saburo şi de strada întunecată din Batavia. Saburo va reveni curând şi n-o putea abandona pe Hana în mâinile lui.

— Cine e bărbatul acesta? întrebă el cu glasul sugrumat. E fratele tău? Tatăl tău?

— Soţul meu.

Cuvintele ei sunară ca o piatră aruncată într-un lac, reverberând în tăcere.

— L-ai cunoscut?

Îşi încleştă pumnii, simţind cum întreg trupul îi era scăldat într-un val de sudoare. N-o putea minţi, erau mult prea apropiaţi. Dar ştia că, dacă-i spunea adevărul, şi anume că-l ucisese cu mâna lui pe omul acesta, o va pierde pentru totdeauna.

Ezită, întrebându-se ce răspuns îi putea da.

— Toţi îl cunoşteam pe comandantul Yamaguchi, spuse el în cele din urmă.

— Te rog să-mi păstrezi secretul, zise ea speriată. Soţul meu a fost un rebel, la fel ca tine, şi încă unul cunoscut. Dacă află cineva, sunt ruinată. Bărbaţii care vin aici sunt cu toţii din sud.

Yozō îi simţi panica din glas.

Dădu aprobator din cap. Se aşternu o tăcere lungă.

Când îi vorbi din nou, simţi o uşurare în vocea ei.

— Ştiu că a fost un om deosebit şi un mare luptător, toată lumea îl admira. Părinţii mei mi-au spus că nu oricine

are norocul să se mărite cu un astfel de bărbat. Dar mi-a fost întotdeauna frică de el. Acum voi spune un lucru îngrozitor, dar am fost fericită când a plecat la război. Pe urmă am ajuns aici, în Yoshiwara. Mi-a fost atât de teamă că se va întoarce şi mă va găsi aici şi mă va omorî!

Împinse fotografia şi lumânările într-o parte şi luă cutia în mâini.

— Apoi Ichimura mi-a adus o scrisoare de la el şi cutia asta. La început nu am ştiut ce trebuie să fac, dar mi-am dat seama că era de datoria mea să-l jelesc. Ştiam că era posibil să-i vezi fotografia şi să-l recunoşti, însă nu mai e nimeni altcineva în viaţă care să-i poată îndeplini ultima dorinţă. A vrut ca aceste lucruri să fie depuse în mormântul familiei lui de la Kano, şi asta voi face. A fost aspru şi crud, dar cu toate astea mi-a fost soţ.

Deschise cutia.

— E un sentiment ciudat, dar mi se pare că nu l-am cunoscut niciodată cu adevărat. A scris un poem şi, când l-am citit, am rămas impresionată.

Scoase un mic sul de hârtie şi-l desfăcu. Yozō era înapoi la Ezo, vedea trupul lui Kitaro zăcând în lumina lunii şi imediat după aceea dădea buzna în apartamentul comandantului. Vedea faţa frumoasă a acestuia şi pensula din mâna lui şi-l auzea întrebând sardonic: „Poemul tău funerar. Ţi-ai scris poemul funerar, Tajima?” Primul rând din poemul comandantului îl ardea precum fierul încins. Recunoştea mişcările sigure ale pensulei, în timp ce citea următoarele cuvinte:

Deşi trupul meu ar putea să putrezească pe insula Ezo.

Spiritul stă mereu de pază stăpânului meu la răsărit.

Cumva, fotografia nu-l convinsese pe deplin că Yamaguchi fusese într-adevăr soţul Hanei. Dar, acum, când vedea poemul, ştia cu siguranţă: era una şi aceeaşi

persoană.

Nici măcar nu sunt sigură că-i mort, şopti ea, strângând sulul de hârtie şi punându-l înapoi în cutie. Ichimura a plecat din Ezo cu mult înainte de ultimele confruntări şi nu l-a văzut căzând în luptă. Mi-e o frică îngrozitoare că s-ar putea să trăiască şi să mă caute.

În timp ce vorbea, Yozō se gândea că el era singura persoană din întreaga lume care ştia ce păţise soţul ei.

— Şi eu am un secret, zise el cu vocea răguşită, dar, în timp ce rostea aceste cuvinte, îşi dădu seama că nu-i putea mărturisi ce făcuse, că el îl ucisese pe comandant.

Indiferent ce ar fi simţit ea fată de soţul ei, rămânea o crimă abominabilă.

— Eu… eu am luat parte la ultima confruntare. Eram acolo, l-am văzut murind.

Clătină din cap.

— Nu-mi cere să-ţi spun mai mult. E mort, crede-mă, ştiu că-i mort.

Ea îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui, şi el îşi îngropă faţa în părul ei.

— Hai să nu mai vorbim despre asta! zise ea. S-a terminat. Acum suntem împreună aici.

32

Hana stătea în uşa Casei Tamaya, făcând plecăciuni în faţa ultimului dintre clienţi, în timp ce acesta ieşea în stradă, apoi se întoarse în apartamentul ei, neputându-şi scoate din minte discuţia pe care o avusese cu Yozō cu o zi în urmă.

Erau atâtea lucruri pe care ar fi vrut să le afle de la el, pentru început, cum murise soţul ei şi ce se întâmplase cu cadavrul lui, dar ştia că era imposibil. Văzuse durerea de pe chipul lui Yozō. Era clar că nu suporta nici măcar să se gândească la război. Ar trebui să-i fie recunoscătoare pentru faptul că-i spusese atât cât îi spusese, se gândi ea.

Nu ştia nici cât de bine îl cunoscuse pe soţul ei, numai că fusese prezent în clipa morţii lui. Probabil că luptaseră umăr la umăr. Dar singurul lucru de care putea fi sigură era că soţul ei murise. I se luase o greutate de pe umeri acum, când Yozō îi cunoştea secretul. Nu mai era singură şi nu mai avea de ce să se teamă de soţul ei. Cu ajutorul lui Yozō va găsi o cale să evadeze şi o să se ducă acasă, la Oharu şi Gensuke.

În seara aceea îl putea aduce pe Yozō în dormitorul ei, îşi promise singură, îl putea ascunde în dulapul cu saltele. Ideea o făcu să izbucnească în râs. Ştia că era prea mândru, nu va fi niciodată de acord să facă un lucru atât de umilitor.

În timp ce servitoarele se agitau de colo-colo, strângând farfurii şi împăturind aşternuturi, se duse la altar şi aprinse lumânările şi tămâia şi aşeză ofrande proaspete. Auzind zgomot de paşi, ridică ochii nerăbdătoare, crezând că sosise Yozō, făcându-i vizita obişnuită de dimineaţă, dar îşi dădu seama cu surprindere că nu era mersul lui iute, ci unul târşâit. Îşi strânse halatul pe lângă corp şi alergă spre camera de primire.

Peste o clipă, auzi pe cineva tuşind şi tanti îşi făcu apariţia, şchiopătând, învăluită într-un nor de fum de ţigară. Hana o privi surprinsă. Bătrâna purta un halat obişnuit, din bumbac, părând că l-a tras pe ea în mare grabă, nu avea pe faţă nici urmă de machiaj şi uitase să-şi pună peruca. Avea o sclipire ciudată în ochi. Se duse la alcov şi îndreptă un pergament, studie raftul cu obiectele necesare pentru ceremonia ceaiului şi mută pământuful şi lingurile de bambus dintr-un loc în altul, apoi îngenunche lângă cutia cu tutun şi începu să-şi umple din nou pipa.

— De cât timp eşti cu noi, draga mea? o întrebă ea pe Hana cu croncănitul ei vechi de când lumea. De peste jumătate de an, nu-i aşa? Am început să ţin la tine ca la o fiică.

Luând ibricul de pe vasul cu mangal, Hana umplu

ceainicul şi încuviinţă politicos din cap, întrebându-se unde voia să ajungă tanti. Nu-i stătea în fire să fie atât de prietenoasă.

— Din momentul în care te-am văzut am ştiut că o să te descurci bine, zise tanti. Tu ai readus Yoshiwara la viaţă. E aproape la fel de grozavă ca la începuturi, când eu eram o stea printre curtezane, adulată peste tot în ţară – sigur că nu poţi să fii la fel ca mine, totuşi eşti destul de aproape. Şi Casa Tamaya e cea mai cunoscută datorită ţie. Nicio altă casă nu se poate lăuda cu o curtezană atât de fermecătoare. Ai întâlniri fixate cu câteva luni în avans. Suntem foarte mulţumiţi, draga mea!

Se aplecă înainte. Faţa ei era ofilită, dar Hana putea să-i observe oasele fine pe sub pielea veştejită şi-şi putea închipui cât de frumoasă fusese cândva.

Mătuşica nu dădea niciun semn că ar avea de gând să plece. Chemă servitoarele şi le muştrului bine, apoi o trimise pe Kawanoto să aducă o listă cu oferte de la unul dintre vânzători, trăgând energic din pipă în tot acest timp, apoi luă o înghiţitură din ceaiul oferit de Hana. Dacă nu pleacă repede, se gândea Hana disperată, Yozō n-o va mai putea vedea în dimineaţa aceea.

Tanti trase cu sete din pipă, suflă un nor de fum şi se lăsă pe călcâie.

— Am vrut să-ţi dau vestea imediat după plecarea ultimului client. Ştiu că vei fi încântată de un asemenea noroc picat din cer. Dar îl meriţi, nimeni nu-l merită mai mult decât tine!

Hana se ridică, privind-o suspicioasă. De obicei, tanti spunea imediat ce avea de spus. Indiferent despre ce ar fi fost vorbă acum, nu putea fi un lucru de bun augur.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că-mi pare rău că pleci, îi spuse tanti.

Hanei i se tăie răsuflarea. Ce voia să spună tanti? Plănuia oare să anuleze datoria Hanei şi să-i redea libertatea? Nici în vis nu era posibil aşa ceva. Nu, era ceva

putred la mijloc.

— Ştiu şi că tu ne vei duce dorul, continuă tanti. Desigur, va trebui să împachetezi şi să te pregăteşti, dar avem timp destul să plănuim totul şi să te conducem aşa cum se cuvine.

Probabil că cineva se oferise s-o răscumpere, se gândi Hana, dar, în cazul acesta, de ce nu venise tanti să i-o spună direct, în loc s-o ia pe ocolite?

— E o ocazie minunată. Saburo va închide Yoshiwara toată noaptea şi va da cea mai mare petrecere de care s-a auzit vreodată.

Hana o privi confuză.

— Saburo…?

— Da, ai prins cel mai mare peşte din ţară, singurul pe care-l vor toate fetele. Toţi ani ăştia s-a purtat ca un băiat de bani gata. A zis mereu că-şi caută femeia perfectă şi acum se pare că, în sfârşit, a găsit-o. Nu mă surprinde, cu talentele tale şi felul în care arăţi. Va da în cinstea ta o petrecere cum nu s-a mai văzut, după ce se întoarce de la Ōsaka.

— Vrei să spui că… Saburo a făcut o ofertă şi ai venit să mă întrebi dacă sunt de acord?

Înlemnită de groază, Hana abia mai putea rosti cuvintele.

— Draga mea fată, trebuie să te mişti repede, dacă vrei să faci afaceri aici. Dacă n-am fi fost imediat de acord, ar fi putut să se ducă în altă parte. E cel mai dorit bărbat care a trecut pe-aici, prin Yoshiwara. Să ţii minte, tătucu' şi cu mine am făcut ce e mai bine pentru tine. Eşti doar o copilă, nu ştii nimic despre lume.

Pentru o clipă, Hana rămase fără grai. Pe urmă, cuvintele îi ieşiră din gură fără să le poată opri.

— Vrei să spui că m-aţi vândut lui Saburo? Dar… dar nu puteţi face asta.

Zâmbetul lui tanti îngheţă. În ochi avea un licăr care-i amintea Hanei că, indiferent cât de fermecătoare şi

faimoasă ar fi fost, nu era decât un obiect aflat în posesia cuiva.

— Eu pot să fac orice vreau, fata mea, îi spuse ea pe un ton controlat. Nu uita, nu ne-ai plătit încă nici măcar *un mort* de aramă. Ne eşti datoare cu un munte de bani, şi datoria ta creste pe zi ce trece. Dar nu te teme, am rezolvat şi asta – am pus în balanţă cât de mult valorezi pentru noi stând aici şi cât de mult vom primi dacă acceptăm oferta lui Saburo. El e un bărbat generos şi e hotărât să te aibă.

Expresia i se schimbă şi pe faţă îi apăru un zâmbet anost.

— E pentru binele tău, draga mea! Ne gândim la viitorul tău!

Hana înghiţi cu greu. Nu-şi putea imagina nimic mai groaznic.

— Nu-i nevoie să-ţi baţi capul cu toate astea, zise tanti nepăsătoare, ridicându-se. Nici nu va mai fi nevoie să primeşti alţi clienţi. Ţi-am anulat toate întâlnirile. Şi să nu crezi că vei putea s-o ştergi, se răsti ea la Hana, care deschisese gura încercând să protesteze. Eşti mult prea valoroasă. Până când vine să te ia Saburo, o să stai aici, în apartamentul tău. Vom avea grijă să primeşti toată mâncarea de care ai nevoie şi materiale de cusut şi hârtie şi cărţi, tot ce vrei. O, şi Yozō acela. Le-am spus oamenilor că nu mai trebuie să te deranjeze. Poţi să-ţi petreci timpul în mod plăcut citind, cosând, practicând ceremonia ceaiului, pregătindu-te pentru ziua în care va veni Saburo să te ia. Tătucu' a rezolvat deja totul şi a luat un depozit. Acum eşti proprietatea lui Saburo.

Hana rămase nemişcată mult timp după ce uşa se închise, auzind paşii târşâiţi îndepărtându-se de ea, prea uluită ca să plângă. Apoi, în timp ce înţelesul deplin al vorbelor lui tanti începea să-şi facă loc în mintea ei, se duse clătinându-se în dormitor, îşi îngropă faţa în perne şi plânse până când i se terminară lacrimile. Pierduse totul,

tocmai când gustase fericirea pentru prima dată-n viaţă. Vândută lui Saburo! Era o soartă mai groaznică decât orice şi-ar fi putut imagina. Nici măcar Yozō n-o mai putea salva.

Toamna

33

Sezonul taifunurilor venise şi trecuse, copacii îşi schimbau culoarea şi frunzele începuseră să cadă. Dimineaţa, bruma se aşternea scânteind pe acoperişurile din Yoshiwara şi pe aleile acoperite cu scânduri şi pietre de pavaj. Era vremea când vântul adia rece şi cerul era de un albastru strălucitor, deşi de pe aleea unde locuia Otsune soarele de-abia se zărea deasupra caselor sărăcăcioase.

Aşezat alături de Marlin, în micuţa casă a lui Otsune, Yozō oftă şi trase un fum din pipă. Era obosit de exilul în care trăia, de perimetrul celor cinci străzi locuite de femei cu feţe pictate şi de tot felul de proscrişi, cu valul de beţivi în căutarea plăcerilor care se revărsa odată cu lăsarea serii.

— Am veşti!

Uşa se lovi de perete şi Ichimura dădu buzna înăuntru, cu şuviţele de păr fluturându-i sălbatic în jurul capului. După încăierarea din faţa Casei Tamaya, le făcea vizite în mod regulat.

— Amiralul Enomoto, zise el gâfâind, aruncându-şi sandalele şi prăbuşindu-se pe tatami alături de Yozō şi Marlin. L-am găsit, la fel şi pe generalul Otori!

Yozō se aplecă spre el, să audă mai bine, cu un zâmbet larg pe faţă.

— De fapt, nu sunt închişi la Kodenmacho.

Ichimura pescui un pahar cu sake şi-l dădu pe gât.

— Sunt într-un lagăr pentru prizonieri de război aflat în curtea castelului, dincolo de Poarta Hitotsubashi – locul de detenţie disciplinară, cum îl numesc ei. Sunt cinci lagăre, cu câte două sute de oameni în fiecare, toate la fel de îngrozitoare.

— Aşadar i-ai văzut pe Enomoto şi pe Otori? îl întrebă Yozō.

— Nu. Am auzit toate astea de la Eijiro, unul dintre oamenii noştri. Şi-a lăsat părul lung, ca să arate ca un doctor, şi a păcălit gărzile să-l lase să intre.

— Dar ei ce fac??

— Eijiro zice că starea lor de sănătate e bunicică, puţin cam slabi, dar au moralul ridicat.

— Şi cum arată închisoarea, cum e amplasată? interveni Marlin cu mormăitul lui profund, încruntându-şi sprâncenele groase.

— E un loc înfiorător, spune Eijiro, murdar şi infect şi nu prea au de mâncare – orez şi supă, asta-i tot. Şi pute. Prizonierii cu gradele inferioare sunt înghesuiţi într-o sală lungă, cu două şiruri de tatami, omul şi rogojina. Unii dintre ei sunt răniţi şi cei mai mulţi sunt bolnavi, dar cel puţin amiralul şi generalul au propria lor cameră. Eijiro se duce azi din nou, cu alimente, pături şi medicamente, cât de multe poate căra.

— Trebuie să-i scoatem de acolo pe Enomoto şi pe Otori, iar odată cu ei, cât de mulţi putem.

— Nu va fi uşor! Castelul e bine fortificat şi păzit, cu ziduri masive. Dar circulă zvonuri că amiralul şi cu generalul vor fi transferaţi destul de curând la închisoarea Kodenmacho.

Yozō îşi puse pipa jos şi se aplecă în faţă.

— Ştii când anume?

— În maximum zece zile. Eijiro face tot ce poate ca să afle mai multe informaţii.

— Ştiu că la închisoarea Kodenmacho e un teren de execuţie, zise Marlin.

Se ridică şi, în calitate de stăpân al casei, le umplu ceştile cu sake, răscoli jăraticul care licărea în vasul de mangal şi îi servi cu biscuiţi uscaţi de orez. Yozō sorbi o gură de sake şi ridică o sprânceană.

— Ai fost în închisoare?

— Noi, ofiţerii francezi, am lucrat în slujba shogūnului, când am venit prima dată în Japonia. Am fost peste tot şi-am văzut tot.

— Ei bine, nu-i vor executa în spatele uşilor închise, zise Yozō. Nu procedăm în felul acesta aici, lucru valabil şi pentru ţara ta.

Ştia foarte bine toate acestea, văzuse ghilotina în acţiune la Paris.

— Dacă plănuiesc să-i execute, o vor face public, ca un avertisment dat celorlalţi, şi le vor înfige capetele în ţepuşe, expunându-le pe Digul Japoniei.

— Trebuie să ne asigurăm că nu se va întâmpla aşa ceva, zise Marlin ridicându-se.

Se duse spre locul unde trebăluia Otsune. Apăru câteva minute mai târziu, cu un sul de hârtie şi o pensulă şi i le dădu lui Ichimura.

— Îi vor scoate pe Poarta Hitotsubashi pentru a-i transfera la închisoare.

Întinzând hârtia pe podea, Ichimura puse nişte greutăţi pe colţuri, amestecă puţină cerneală şi începu să deseneze o hartă fără prea multe amănunte.

— Vor trebui să traverseze şanţul cu apă din interior, pe podul Tokiwa, apoi vor coborî aici, prin Kanda, continuă el, trăgând o linie ce marca drumul principal. Acolo, oamenii sunt credincioşi shogūnului până la moarte. Dacă atacăm convoiul, ni se vor alătura. Putem conta pe ei.

— Trebuie să le trimitem un mesaj lui Enomoto şi lui Otori, zise Yozō.

— Enomoto s-a predat de bunăvoie, zise Marlin,

dojenindu-i cu arătătorul mâinii lui mari. S-ar putea să nu vrea să-l eliberaţi. Ar putea să considere o chestiune de onoare faptul că se duce la moarte cu fruntea sus. E un om mândru.

— Atunci greşeşte, zise Yozō pe neaşteptate. Dacă-l eliberăm, va fi o lovitură grea dată noului regim. O mulţime de nordişti se vor strânge în jurul lui şi lucrul acesta va da mai multă vigoare rezistenţei. Îl salt, fie că vrea sau nu.

— Să nu uiţi că şi tu eşti fugar, îi spuse Marlin. Vei sfârşi cu capul pe Podul Japoniei, alături de Enomoto.

— E un risc pe care sunt gata să mi-l asum, zise Yozō, întinzând mâna spre butelca de sake, umplând paharele bărbaţilor. Trebuie să aflăm exact ziua şi ruta convoiului. Se vor aştepta la o ambuscadă şi vor face o schimbare de plan în ultimul moment, aşa că trebuie să avem în vedere şi lucrul acesta. Ce arme avem la dispoziţie?

— Sediul corpului de voluntari e încercuit şi bine păzit, dar m-am strecurat acolo într-o noapte, zise Ichimura. Am pus mâna pe câteva puşti cu ac Dreyse, puşti Mânie, pistoale şi mai multe săbii şi pumnale rezistente.

— Bravo! îl lăudă Yozō, bătându-l pe tânăr pe umăr. Ar fi bucuros să pună mâna din nou pe-o armă, se gândi el.

Bărbaţii rămaseră tăcuţi un timp, sorbind din sake. Yozō îşi scutură pipa şi, încruntat, frământă un calup de tutun între degete. Marlin îşi schimbă locul şi blestemă, apoi îşi întinse picioarele lui lungi, de franţuz, masându-şi genunchii cu palmele mari.

— Şi ce se mai întâmplă prin oraş? întrebă el în cele din urmă. Circulă zvonuri despre un cămătar şi un deces suspect.

— O, asta! rânji Ichimura. De fiecare dată când mergi la frizer, numai asta auzi.

— Tu te duci la frizer, cu părul ăla vâlvoi? întrebă Yozō.

— Ei bine, de fiecare dată mă duc la baia comunală.

Ai crede că oamenii au lucruri mai interesante de discutat.

Se aplecă în faţă.

— Otravă de şobolani, şuieră el. Cămătarul s-a îmbolnăvit subit şi părul a început să-i cadă, pe urmă i-a curs sânge din nas şi urechi şi a murit în câteva ore.

— Păcătos mod de a da colţul! mormăi Marlin.

— Nevastă-sa, ea a făcut-o? întrebă Yozō curios.

— Nu ştie nimeni. Era un bătrân meschin. Erau mulţi oameni care ar fi vrut să-l vadă mort. Putea fi cineva care-i datora bani, iar el îl somase să plătească, sau un bandit pe care-l păcălise. Oricum, poliţia a deschis o anchetă. O să vă ţin la curent.

Slobozi un hohot strident de râs şi Yozō îi zâmbi. Uita, uneori, cât de tânăr era Ichimura.

După ce plecă Ichimura, Yozō şi Marlin rămaseră la locurile lor, pufăind din pipe. Yozō ridică paharul de sake şi, plecându-şi capul pe spate, îl dădu pe gât. Îi plăcea senzaţia arsurii lăsate în urmă de lichidul tare ce-i luneca spre stomac. Simţea sake-ul încălzindu-i obrajii şi relaxându-i buzele, transformând lumea într-un loc mai plăcut.

— Ai îndoieli cu privire la operaţiunea de salvare, văd asta! îi zise Marlin, privindu-l dur.

De când veniseră în Yoshiwara, francezul se îngrăşase şi se moleşise, ca un cotoi bine hrănit. Era evident că îi plăcea să fie din nou alături de femeia lui şi că nu se grăbea deloc să plece iar la drum.

— Ştiu că e un plan smintit, dar ce putem face? răspunse Yozō. Avem datoria faţă de Enomoto şi Otori să acţionăm. Dar, Jean, tu nu trebuie să vii. De fapt, ne-am descurca mai bine fără tine. Sari prea tare în ochi.

Marlin dădu aprobator din cap.

— Sunt gata să vin cu voi, dacă vreţi. Însă ai dreptate, nu vă va fi de niciun folos să aveţi cu voi o matahală de francez, care să atragă atenţia asupra lui.

— Şi trebuie să stai la adăpost de dragul lui Otsune.

— E o femeie bună, cea mai bună, zise Marlin, dând gânditor din cap. Dar mai e ceva. Tu n-ai dat niciodată înapoi în faţa riscurilor. E vorba despre Hana, nu-i aşa?

Yozō aprobă printr-o mişcare a capului. Ştia că trebuia să facă tot ce-i stătea în puteri pentru a-şi salva prietenii, însă nu suporta gândul că Hana urma să cadă în mâinile lui Saburo, cu atât mai mult, cu cât îi promisese că o va apăra. Şi groaznicul secret pe care ea nu trebuia să-l afle, acela că el era vinovat pentru moartea soţului ei, îl lega şi mai strâns de ea.

— Otsune zice că e acum supravegheată mai sever decât oricând, îl informă Marlin. Mi se pare că tanti pune ceva la cale.

— E ţinută ca o prizonieră de când porcul ăla a făcut oferta, zise Yozō. Sunt hotărâţi s-o împiedice să scape. O vizitez de câte ori pot, dar aflu şi o mulţime de veşti prin bucătării. Saburo se va întoarce în curând.

Îşi încleştă pumnii cu gândul la Saburo şi la ce-i putea face acesta Hanei.

— Nu vei rezolva nimic cu forţa brută, prietene, îl avertiză Marlin. La Casa Tamaya sunt destui paznici care să ne ţină piept, la fel vor face şi Saburo şi cuţitarii lui, dacă încercăm s-o scoatem de acolo pe uşa din faţă. Va trebui să fim inventivi!

Yozose-ncruntă, gândindu-se la cât de bine păzită era Hana.

— Când se întoarce va da cea mai mare petrecere. Atunci tanti o va lăsa să iasă din apartamentul ei. Va trebui să se gătească pentru…

Gura i se schimonosi, căci îi era scârbă să rostească acele cuvintele.

— Ceremonia unirii.

Yozō clătină din cap.

— În noaptea aceea, Saburo va pune stăpânire pe întreaga Yoshiwara. Dacă stârnim suficient haos, am putea avea o şansă s-o scoatem de-acolo.

Dar dacă ziua în care trebuiau să-l elibereze pe Enomoto coincidea cu ziua festinului lui Saburo şi el va fi nevoit să aleagă între cele două?

Yozō se frecă la ochi şi clătină din cap. Nu-şi putea imagina ce-ar fi făcut într-o astfel de situaţie.

34

Zorii abia mijeau, însă apartamentul Hanei era deja plin de femei: servitoare care măturau, ştergeau praful şi adunau aşternuturile şi însoţitoare înghesuindu-se în jurul ei, scoţând încântate tot felul de exclamaţii, în timp ce se aplecau să vadă mai bine obiectele din lac, ustensilele pentru ceremonia ceaiului şi chimonourile somptuoase pe care i le trimisese Saburo. Hana stătea nemişcată, încercând să nu se gândească la ce o aştepta în seara aceea, când auzi ţipete de emoţie, sunet subţirel de clopoţei şi picioare de copii alergând pe coridor. Uşa se deschise brusc şi îşi făcură apariţia Chidori şi Namiji, cu mâinile grăsuţe în dreptul gurii, cu ochii mari şi mânecile imense ale chimonourilor fâlfâind ca nişte aripi de fluture.

Alergară prin încăpere spre paravanele de hârtie care delimitau balconul şi le împinseră într-o parte, astfel că lumina pătrunse înăuntru, scoţând în evidenţă roşul şi portocaliul frunzelor de toamnă aranjate în vasul din alcov şi căzând pe pereţii pictaţi în auriu, pe rafturile delicate, pe sulul atârnat şi lada plină cu îmbrăcămintea pregătită pentru plecare. Văzând toate lucrurile acelea atât de familiare ei, scăldate în lumina puternică a zilei, Hana avu teribila certitudine că Saburo o va lua cu el, departe de Yoshiwara, şi că nu îi va mai vedea niciodată pe niciunul dintre oamenii de acolo.

Fetiţele îngenunchează pe balcon, privind pe furiş la bărbaţii de afară, unii dezbrăcaţi, având pe ei numai legăturile din jurul şoldurilor, alţii îmbrăcaţi cu haine de lucru vopsite în albastru, cu ciocane atârnate la centură,

care se cățărau sus, până la streşini, să prindă felinarele. Hana nici n-avea nevoie să se uite ca să ştie că pe fiecare era scris numele de „Saburosuke Kashima”. Alţi muncitori se urcau pe scări proptite de trunchiurile cireşilor, fixând pe crengile lor flori de hârtie, până când strada se preschimbă într-o mare de roz cu alb, de parcă venise din nou primăvara. Peste tot se auzeau voci şi râsete, sunete hârjâite de *shamisen* şi voci care cântau.

Închise ochii şi în minte îi apăru chipul lui Yozō, fruntea lui înaltă, ochii căprui cu privirea limpede şi gura cărnoasă, senzuală. Venise s-o vadă cu o zi în urmă, după ce se asigurase că nu se afla nimeni prin preajmă.

La scurt timp după ce tanti decretase că vizitele lui erau interzise, Tama declarase cu aroganţă că el era singura persoană căreia putea să-i încredinţeze mesajele pentru Hana şi, pe urmă, avusese grijă să-i trimită cel puţin unul pe zi. Devenise acum un membru cu drepturi depline al Casei Tamaya, după cum îi mărturisise el, şi era prezent în aproape fiecare seară, invitându-i pe străini să intre, în timp ce clienţii obişnuiţi erau încântaţi să stea de vorbă cu el. Se împrietenise chiar şi cu vechiul ei favorit, Masaharu, în pofida faptului că fuseseră adversari în timpul războiului. Îl cunoşteau foarte bine şi servitorii şi adesea îi dădeau mesaje pentru Hana. Învăţase deja ritmul casei, perioadele când dădea pe dinafară de oameni şi perioadele când era goală.

Hana folosise un pretext pentru a trimite servitoarele afară din cameră şi preţ de câteva momente preţioase rămăseseră singuri împreună. Ghemuindu-i-se în braţe, se agăţase de el ca un copil şi-şi pusese capul de pieptul lui, simţindu-i căldura şi bătăile inimii, sigură că era ultima dată când îl vedea.

— Nu te teme, nu-i un rămas-bun! îi spuse el trăgându-se înapoi şi privind-o în timp ce îi ştergea lacrimile. Ţi-am spus c-o să te apăr şi aşa voi face, mă voi ţine de cuvânt. Fac tot ce pot ca să te scot de-aici, îţi

promit!

Îl privi neîncrezătoare, însă deodată îi ajunse la ureche sensul vorbelor lui.

— Vrei să zici…?

— În timpul banchetului, când toţi vor fi beţi sau drogaţi cu opiu, se va ivi o ocazie să te strecori afară. Eu voi fi în apropiere, gata să te-ajut!

Hana îi luase mâinile într-ale ei şi-şi apropiase buzele de ele, clătinând din cap.

— Nu, nu! E o nebunie, e mult prea periculos. Nu e numai Saburo, vor fi paznici peste tot, şi, chiar dacă reuşim să ieşim din sala de banchete, poartă cea mare va fi încuiată.

— Jean m-a eliberat dintr-o cuşcă de bambus, deşi eram înconjuraţi de-un batalion de soldaţi. Dacă el a putut să facă asta pentru mine, şi eu pot să te eliberez. Vor mai fi şi alţii să ne ajute. Găsesc eu o cale!

O luă în braţe şi-o strânse la piept, şi ea simţi degetele lui mângâindu-i părul şi atingerea caldă a gurii lui pe fruntea şi obrajii ei. Pe urmă îşi apropiară buzele şi ea îl sărută cu lăcomie. Preţ de câteva clipe, toate necazurile ei dispărură şi uită totul în afara faptului că era cu el.

— Dac-aş putea să scap, aş merge oriunde cu tine, îi spuse dintr-o suflare, permiţându-şi un moment de speranţă disperată.

— Sunt un fugar! îi şopti Yozō. Cum aş putea să-ţi cer să împarţi o astfel de viaţă cu mine?

— Toate astea n-au nicio valoare!

Se uită în jur la paravanele aurii, lucioase şi la rulouri, la ustensilele pentru ceremonia ceaiului şi la chimonourile atârnate în cuier. În lunile pe care le petrecuse închisă în apartamentul ei ca într-o cuşcă, ajunseseră să i se pară ca nişte cătuşe care o ţintuiau la pământ.

— Nici măcar nu-s ale mele! Tanti va pretinde că cele mai multe sunt ale ei.

Feţele lor erau atât de aproape una de alta, încât respirau ca unul singur, şi ea întinse mâna şi-i atinse cu gingăşie cicatricea de pe obraz. Pielea lui era caldă şi uscată sub atingerea degetelor ei şi putea simţi barba ţepoasă, care crescuse pe bărbie.

— Te rog să ai grijă! îi spuse ea. Ştiu că nu-mi vor face rău, pentru ei sunt prea valoroasă şi au nevoie de mine vie, dar mi-e teamă pentru tine!

— Nu pot fi ucis atât de uşor, zise el, zâmbindu-i şi o strânse la piept din nou, mângâind-o pe păr.

În depărtare, Hana auzea fâsâitul paravanelor de hârtie, bocănitul saboţilor pe drum şi ţârâitul ascuţit al insectelor de toamnă. Dacă se simţea apărată undeva în lume, se gândea ea, atunci locul acela era aici, în braţele lui.

Apoi auziră voci din ce în ce mai aproape şi el trebui să se strecoare afară. Rămasă singură, lacrimile începură să-i curgă pe obraji. I se părea o cruzime prea mare să descopere o astfel de apropiere numai ca să fie imediat lipsită de ea.

Îngenunche în faţa oglinzii de bronz cu picior care îşi pierduse luciul şi îşi studie chipul în ea. Faţa asta, pe care bărbaţii o doreau atât de mult... tot ce-i adusese era doar nefericire. Comisese păcatul pe care Otsune şi Tama o avertizaseră să nu-l facă: îşi pierduse inima de tot şi fără speranţă. Dacă nu s-ar fi întâmplat acest lucru, poate că ar fi putut să plece cu Saburo, să se bucure de bogăţia lui şi să se gândească la altceva în clipele în care el o poseda. Dar acum ştia că nu va putea niciodată să accepte o asemenea viaţă.

Umbrele sfeşnicelor se întinseră încet pe podea. Timpul trecea, aducând-o tot mai aproape de momentul când va trebui să-l întâlnească pe Saburo. Din nou, îşi aminti atingerea buzelor lui Yozō de ale ei, trupul lui ferm lipit de-al ei şi vorbele lui pline de tandreţe.

— Tare-aş vrea să nu pleci! exclamă Kawagishi.

Întoarse capul, pretinzând că-i ocupată cu nişte cutii cu fond de ten şi-şi trecu mâna peste faţă.

— Poate într-o zi voi întâlni şi eu pe cineva ca Saburo, şopti ea trăgându-şi nasul.

— Dac-aş putea, te-aş lua cu mine! zise Hana şi vorbea serios.

— Probabil că Saburo e mai bogat decât oricine altcineva, zise Kawanagi.

Întinse mâna, atingând cu degetul ei fin mâneca unui chimono brodat cu fir de aur. În ochi avea o privire lacomă. Bogăţia îl făcea pe Saburo irezistibil de atractiv în ochii acestor fete. Nu le păsa că era bătrân şi obez, nu-i remarcaseră ochii mici şi obrajii ca de buhai, tot ce vedeau la el era bogăţia. Hana pusese mâna pe bărbatul pe care-l doreau toate fetele din cartier – ba chiar o răscumpărase – şi ele păreau uimite de faptul că nu era mai entuziasmată de norocul ce dăduse peste ea.

Hana se uită la ele. Faţa lui Kawagishi era palidă şi ciupită de vărsat, iar Kawanagi era dureros de slabă. Amândouă păreau resemnate, ca şi cum ar fi renunţat de mult la orice speranţă, ca şi cum ştiau, ca urmare a unei experienţe amare, că soarta femeii era să sufere şi că ar fi fost o prostie să aştepte mai mult de la viaţă. Hanase-ncruntă. Nu acela era destinul ei, îşi spuse hotărâtă, şi va trebui să facă tot ce-i stătea în putinţă ca să-şi ia soarta în propriile mâini.

— Cu siguranţă are o casă imensă, zise Kawanagi.

— Probabil că are o mulţime de case, spuse Kawagishi, căzută pe gânduri. Va porunci să se construiască o casă special pentru tine în curtea palatului lui.

Amândouă se uitară la ea, cu ochii mari, de parcă făceau eforturi să-şi imagineze o asemenea fericire.

— Vei fi concubina lui favorită, gândeşte-te la asta, şi-o să-i faci copii, zise Kawanagi cu un zâmbet luminându-i

faţa îngustă.

Hana încercă să le zâmbească, la rândul ei, dar era atât de apăsată de o presimţire rea, încât îi era greu să le asculte pălăvrăgelile.

— Îşi va aduce prietenii astă-seară, adăugă Kawagishi. Poate vei cădea cu tronc vreunuia dintre ei, Kawanagi!

— Sau poate tu, Kawagishi! i-o întoarse Kawanagi.

— Sau amândouă, izbucniră ele-n cor în hohote de râs.

Chiar şi ursuza Kawayu venise în vizită, deşi Hana bănuia că spera să profite de pe urma succesului ei. După o noapte grea petrecută alături de clienţi, părul îi arăta ca un cuib jumulit de păsări. Purta un halat jerpelit, nespălat, legat neglijent în talie. Răspândea un miros acru, urât, ca şi cum ar fi dat fuga în apartamentul Hanei înainte de a se fi deranjat să-şi facă baie.

— De când ai apărut ai fost favorita lui tanti! îi zise ea pe un ton ranchiunos, scuipând cuvintele. Mătuşica se laudă mereu cu tine, şi chiar nu înţeleg de ce. Nu poate fi niciun alt motiv pentru care Saburo te-a ales pe tine.

— Saburo ştie când dă peste un lucru de calitate, spuse Tama blând. Un cheltuitor ca el apare numai o dată la o generaţie.

Hana îi zâmbi recunoscătoare.

Tama era singura persoană care nu părea cufundată în gânduri negre, roasă de invidie sau debordând de entuziasm. Era ca o pisică pândind o gaură de şoarece, echilibrată şi liniştită.

Fără niciun fel de machiaj şi cu un halat simplu de bumbac strâns neglijent în jurul trupului ei voinic, se vedea de la o poştă că era o fată de la ţară, cu trăsături dure, dar atrăgătoare. Se aşează cu picioarele încrucişate sub ea, fumând pipă după pipă şi dându-le sfaturi. Servitoarele intrară cu tăvile de ceai, mai multe gheişe se strecurară şi ele înăuntru să întrebe ce dansuri ar fi fost de

preferat pentru seara respectivă, urmate de măscărici, care doreau să ştie când urma să le vină rândul în seara aceea şi însoţitoarele aliniate, întrebând ce chimonouri să îmbrace.

— Bărbaţii sunt nişte creaturi nesăbuite, continuă Tama. Îţi aduci aminte de Shojiro, Hana, cel care credea că putea să se ducă şi la alte curtezane în afară de mine? Chidori l-a zărit plecând pe furiş de la Matsubaya, şi noi l-am prins şi i-am retezat părul înnodat, nu-i aşa, Chidori?

Hana făcu un efort să zâmbească. Ştia că Tama încerca s-o facă să uite de chinul care o aştepta.

— Şi englezii ăia, adăugă Tama, făcându-i cu ochiul Hanei.

Numai gândul la englezi era suficient ca să le facă pe fete să râdă până le durea burta.

— Pentru început, tot ce puteau spune era: „Vai, nu pot face asta, vai, nu pot face aia!”

Îşi încreţi fruntea şi îşi dădu capul pe spate cu o expresie de dezaprobare indignată.

— Erau cam bătrâni pentru astfel de lucruri, dar le-am servit oricum câteva lecţii şi, fie că îţi vine sau nu să crezi, acum nu mai poţi scăpa de ei. Să nu uit, îi pun să facă o baie bună înainte de a se apropia de mine. Zic că, în ţara lor, fac baie numai o dată pe săptămână. Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva!? Oricum, cred că sunt mulţumiţi, deoarece şi-au trimis şi prietenii. Dar mie îmi plac francezii. Ăştia sunt dispuşi să încerce orice.

Chidori făcu un salt din balcon, urmat de-o piruetă în mijlocul camerei, cu mânecile roşii rotindu-se în jurul ei.

— Ia, uitaţi-vă! ciripi ea. E dansul pe care îl voi prezenta diseară.

Îşi ridică braţele grăsuţe deasupra capului, îşi ţuguie buzele şi făcu un pas sau doi, apoi se opri, alergă spre Hana şi o îmbrăţişă.

— O să-mi lipseşti, sora mea mai mare! îi spuse pe un ton serios cu vocea ei piţigăiată de copil. Aş vrea să nu

pleci!

Hana îşi lăsă capul în jos, încercând să-şi ascundă lacrimile, în timp ce uşa se deschise şi apăru Otsune, trăgând după ea o legătură imensă, îi zâmbi Hanei, vrând s-o liniştească, apoi puse legătura jos şi începu să-şi întindă pieptenii şi fiarele de ondulat, după care desfăcu tuburile cu ceară şi pomezi, umplând încăperea de mirosuri de mosc. Tama se-ntoarse apatică spre însoţitoare.

— Kawagishi, Kawanagi, Kawayu şi voi, Chidori şi Namiji. Afară, duceţi-vă în apartamentul meu! Trebuie să ne pregătim! Vin şi eu într-o clipă.

Chidori deschise gura, încercând parcă să protesteze, dar Tama se încruntă la ea şi îi făcu un semn dojenitor cu degetul, aşa că fetiţa fugi după celelalte. Tama concedie şi servitoarele, iar în cameră se lăsă tăcerea, în timp ce Otsune luă un fier de pe vasul cu mangal şi începu să întindă părul negru şi des al Hanei.

— Tanti vine încoace. Nu avem mult timp la dispoziţie! zise ea.

Hana se întoarse şi o privi.

— Trebuie să facem câteva pregătiri, dacă tot e să pleci de aici astă-seară.

Inima Hanei începu să bată cu putere. Acum îşi dădea seama de ce fusese Tama atât de liniştită, având o expresie atât de ciudată pe faţă. Yozō se ţinuse de cuvânt.

— Trebuie să fii sigură că nimeni, mai ales Saburo, nu bănuieşte nimic, îi şopti Otsune. Să te arăţi fericită şi entuziasmată, fă-l să creadă că eşti încântată să-i devii concubină, că l-ai aşteptat cu nerăbdare. Ştii ce vreau să spun.

Aproape fără să respire, Hana dădu aprobator din cap.

— Nu e greu. Fac asta în fiecare zi, cu toţi clienţii.

— Şi când dau semnalul, fii gata să fugi, zise Tama.

— Ce fel de semnal? întrebă Hana, aproape dându-şi

sufletul.

— Îl vei recunoaşte în clipa în care îl vei vedea! Dar mai întâi trebuie s-o derutăm pe tanti.

Otsune se aplecă din nou asupra părului Hanei, luând fierul în mâini în clipa în care auzi paşi târşâiţi pe coridor, şi tanti apăru în prag, purtând un halat ponosit, cu faţa ei plină de riduri şi galbenă, fără urmă de machiaj.

Avea un sul lung de hârtie în mâini şi nişte pensule vârâte la cingătoare şi mormăia pentru sine:

— Treizeci de tăvi de lac, treizeci de boluri de supă, treizeci de farfurii mici pătrate, treizeci de forme ovale puţin adânci…

Faţa i se schimonosi de uimire când văzu camera goală şi scoase un ţipăt uluit.

— Ce s-a întâmplat? Unde sunt toate? Asta-i cea mai importantă zi din istoria Casei Tamaya. Ar trebui să fie aici, s-o ajute pe Hana să se gătească!

— Tanti, tanti! izbucni Tama ca un torent. Mulţumim cerului c-ai venit! Fetele-alea proaste se certau, care din ele să se-aşeze lângă Saburo şi care să poarte cel mai frumos chimono, cel cu crizanteme aurii. Apoi Kawayu a acuzat-o pe Kawagishi că-i fură clienţii şi-a început s-o tragă de păr şi s-o îmbrâncească. Cred că i-a smuls şi una dintre mânecile chimonoului.

— A, Kawayu din nou! mormăi tanti ţuguindu-şi buzele. Ar trebui să ne descotorosim de ea.

— Se agitau atât de mult, încât le-am trimis în apartamentul meu.

— Ai dreptate! Hana are nevoie de pace şi de linişte, să se adune înainte de spectacolul de diseară.

Hana tăcea, sperând ca tanti să nu observe încordarea de pe chipul ei.

— Le-am liniştit, tanti! Nici tu nu puteai s-o faci mai bine! zise Tama sfidător.

— Ne ocupăm de asta mai târziu! replică tanti, apucând momeala. Nu-i timp pentru încăierări, şi se târî

afară din cameră, cu Tama imediat în spatele ei.

Otsune şi Hana îşi ţinură respiraţia până când zgomotul paşilor dispăru în depărtare, apoi Otsune răscoli prin legătura ei. Sub ace de păr şi şiraguri de turcoaze şi coral se afla o grămadă de haine decolorate, împăturite cu grijă. Le puse în braţele Hanei.

— Repede, trage-le pe tine! şuieră ea.

În timp ce Otsune stătea de pază, Hana alergă în dormitor, se ascunse în spatele unui paravan şi se dezbrăcă până la fusta roşie de mătase de dedesubt. Îşi trase pe ea o pereche de pantaloni indigo strâmţi, care o făceau să semene cu o femeie de la tară sau cu o ucenică, şi îşi vârî înăuntru fusta de mătase cât de bine putu. Se încurcă în şnurul pantalonilor, mâinile tremurându-i atât de tare, încât cu greu reuşi să-l înnoade, ca să-şi dea seama cu groază că-i luase cu faţa-n spate. Se grăbi să-i scoată, îi întoarse şi-i trase pe ea din nou. Pe urmă îmbrăcă o tunică, simţind cum materialul aspru îi zgârie pielea delicată de pe sâni, urmată de veşmântul de sub chimono şi un chimono deasupra, acoperind complet hainele sărăcăcioase de bumbac de dedesubt şi se grăbi să se întoarcă în camera de primire. Simţea cum fustele i se agăţau de pantaloni, răsucindu-i-se în jurul picioarelor, ameninţând s-o pună la pământ.

— Se văd? şopti ea, învârtindu-se puţin şi încercând să se vadă în oglindă. Nu arată prea umflate?

— Nu se vede nimic, nici măcar acum, dar, odată îmbrăcată cum se cuvine, nimeni nu va observa nimic, îi spuse calmă Otsune.

Oricum, inima Hanei bătea nebuneşte şi abia reuşea să respire, dându-şi seama ce risc îşi asumau. Să te joci cu un om ca Saburo era nebunie curată. O cumpărase în schimbul unei sume de bani imense. Era acum proprietatea lui. Nimic nu-l putea opri s-o omoare, dacă voia s-o facă. Dar n-o va face, îşi spuse ea. Era o investiţie prea valoroasă şi aspectul îi oferea un fel de protecţie; el

nu va dori să distrugă o asemenea frumuseţe. Altfel stăteau însă lucrurile în ceea ce-l privea pe Yozō. Nu conta cât de curajos sau cât de talentat era ca soldat. Saburo era înconjurat de mult prea multe gărzi. Nu le putea doborî pe toate.

Otsune o îmbrăţişă.

— Nu fi îngrijorată! îi spuse ea. Chiar dacă Yozō nu vine să te ia diseară şi va trebui să pleci cu Saburo, el şi Jean te vor găsi şi te vor salva. Poţi să ai încredere în Yozō. Şi în Jean.

Otsune îi întinse un portofel.

— Nu, nu, am bani! zise Hana cu voce tremurătoare.

— Ia-i şi pe ăştia, ia tot ce ai! Ascunde-i în mâneci, oriunde poţi.

Hana îşi muşcă buza şi închise ochii. Trebuia să rămână calmă, indiferent de ce urma să se întâmple.

— Pentru o viaţă lungă şi o călătorie uşoară! îi ură Otsune, vârând portofelul împreună cu o amuletă în mâneca Hanei.

Hana trase adânc aer în piept şi se aşeză pe podea, în faţa oglinzii, simţind cum pantalonii de bumbac aspri o zgâriau pe pulpe, în timp ce Otsune lua din nou fierul de ondulat părul de pe vasul cu mangal şi se punea cu adevărat pe treabă.

35

Din camera ei de la etajul de sus, Hana auzi scârţâitul unui palanchin greu în timp ce o persoană corpolentă se lupta să coboare din el, într-un acompaniament de gemete, mormăieli şi proteste:

— Dobitocule! Opreşte aici, stai pe loc! Ce crezi că faci?

Ea sperase că o minune îl va împiedica pe Saburo să vină, dar se pare că nu mai exista scăpare. Le auzi pe tanti şi pe servitoare urându-i bun venit oaspetelui şi paşi greoi

străbătând casă, dincolo de capătul scării, spre marea sală de primire. Uşi deschise şi închise, oaspeţii intrând unul după altul şi agitaţia servitoarelor, în timp ce cărau de colo-colo tăvi pline cu băutură şi mâncare.

Prin paravanele de hârtie pătrundeau din stradă zbârnâit de *shamisen,* bătăi de tobe, un cântec melodios pe tonuri înalte şi clămpănitul saboţilor. Peste tot începeau petrecerile. Saburo închiriase toate cele cinci străzi şi oaspeţii săi puteau să cutreiere din casă-n casă, desfătându-se cu muzică, dans şi mâncare. Puteau chiar şi să se culce cu orice fată doreau, totul pe cheltuiala lui.

Se lăsase noaptea, umplând camera de umbre, în timp ce Hana stătea în genunchi alături de Chidori şi Namiji, aşteptând să fie chemate. Avea gura uscată şi inima i se zbătea în piept. Îşi zărise imaginea în oglindă şi, în locul Hanei, acolo se afla Hanaogi, uitându-se la ea ca la o veche prietenă. Se simţi cuprinsă de-un val neaşteptat de încredere în sine. Hanei îi putea fi teamă, dar Hanaogi lupta de la egal la egal cu oricine.

Otsune se întrecuse pe sine. Faţa Hanei era perfect machiată, ochii conturaţi cu negru ca tăciunele, buzele, două petale rubinii pe faţa albă ca zăpada, pusă în evidenţă de gulerele înfoiate ale celor două chimonouri, unul albastru, cu desen cu frunze de arţar şi un altul roşu, cu o dantelărie de aur. Părul îi era ridicat ca un turn, o creaţie strălucitoare, în vârful căreia trona o coroană din care-i atârnau pe obraji ornamente de aur împodobite cu turcoaze. Simţea greutatea straturilor de chimonouri şi, când se mişca, le auzea foşnind. Sub ele însă, simţea asprimea bumbacului, care nu-i dădea voie să uite ce avea de făcut.

Fetiţele se uitau în sus la ea, cu ochii larg deschişi. Erau la fel de frumos îmbrăcate ca ea şi tot atât de încordate. Îşi scoase nişte ace de păr şi le dărui câte unul fiecăreia.

— Să vă aducă noroc! le ură ea. Dacă le purtaţi, veţi

fi nişte curtezane grozave.

În momentul în care tanti trimise după ea, petrecerea era în toi. Aşteptând în dreptul sălii de banchete, Hana auzea tropăitul picioarelor dansând, strigătele beţivilor şi hohotele de râs. Adoptă o postură mândră. Le va oferi un spectacol pe care să nu-l uite niciodată.

Se deschiseră uşile, şi în sală se aşternu tăcerea. Rămase un moment acolo, pentru a atrage toate privirile asupra ei, apoi lăsă un picior gol să lunece de sub poalele grele ale chimonoului. Cei de faţă rămaseră muţi o clipă, ţinându-şi respiraţia, apoi izbucniră în aplauze şi strigăte de încântare:

— Hanaogi!

Saburo zăcea răsturnat pe pernele învelite în brocart de pe podea, cu un braţ sprijinit pe o băncuţă, cu faţa aceea lătăreaţă, purpurie şi pătată. Era chiar mai gras decât şi-l amintea. În timp ce li se încrucişau privirile, ea, înclinând capul cu multă graţie, se întreba ce-i trecea lui prin minte, în spatele sprâncenelor stufoase şi al rânjetului plin de mulţumire de sine, şi de ce făcuse atâtea eforturi s-o cumpere. Era ea un trofeu pe care să-l adauge colecţiei lui sau avea un alt plan? El miji ochii şi Hana putea să citească dorinţa arzând în ei, alături de altceva, un lucru plin de cruzime, care o făcu să simtă un fior rece pe spinare.

Legănându-şi trena în urma ei, traversă încăperea şi îngenunche în faţa lui. Tama şedea alături de Saburo, cu o haină neagră peste chimono şi un *obi* masiv, brodat cu aur şi argint, cu un imens nod în faţă. Ea îi întinse o farfurioară roşie, lăcuită, plină cu sake şi Hana i-o oferi lui Saburo, în timp ce făcea o plecăciune. Ceremonia acuplării – trei sorbituri de sake luate de fiecare dintre ei din trei pahare – se termină repede. Dar în clipa în care luă ultima înghiţitură, Hana se simţi ca şi cum ar fi trecut de o barieră dincolo de care nu mai era cale de întoarcere.

Stăpânindu-şi panica, făcu o nouă plecăciune şi le

zâmbi oaspeţilor. Jumătate din guvern se afla acolo, toţi cu feţele îmbujorate, ridicându-şi paharele pline cu sake în cinstea noii perechi. Mesele scunde din faţa lor erau pline cu cele mai diverse feluri de mâncare, ouă de arici-de-mare, boluri cu măruntaie de bonito şi felii de calmar, schelete de crap cu capete şi cozi intacte, bucăţi de *sashimi* de cocor, aducătoare de noroc, şi orez cu scoici, un faimos afrodiziac.

Gheişele începură din nou să danseze, nu dansurile elaborate, executate la începutul banchetului, ci o versiune frenetică, mai nestăpânită, stârnită de bătaia insistentă a tobelor.

Masaharu se afla în capătul celălalt al sălii, cu Kaoru lângă el, presându-şi genunchii de ai lui, umplându-i paharul cu sake şi hohotind la glumele sale. Hana îi prinse privirea, iar Kaoru îi aruncă o căutătură plină de venin. Văzând faţa tânără şi frumoasă a lui Masaharu, Hana îşi aminti nopţile petrecute cu el şi simţi o săgeată de tristeţe străpungându-i inima. Cât de simplu ar fi fost totul, dacă Masaharu ar fi acceptat-o drept concubină, deşi, în cazul acesta, nu l-ar mai fi întâlnit pe Yozō. Sprâncenatul şi tânărul oficial guvernamental, care jurase că nu mai putea trăi fără ea, îi aruncă Hanei o privire nefericită. Dacă ar fi dorit-o atât de tare, îşi spuse ea, ar fi putut s-o răscumpere. Dar, în final, un alt bărbat îi răscumpărase libertatea. Obrajii grei ai lui Saburo şi faldurile de grăsime de sub bărbie luceau pline de sudoare. Se aplecă spre el.

— Unde-ai fost în tot timpul ăsta? îl dojeni jucăuşă. Ai avut de rezolvat treburi atât de importante, încât n-ai putut să vii să mă vezi nici măcar o dată?

Se bosumflă.

— Începusem să cred că nu-ţi mai pasă de mine.

El îşi făcu vânt cu evantaiul şi-i înhăţă încheietura mâinii cu mâna lui rece şi lipicioasă.

— Acum eşti a mea, frumoaso! îi răspunse el, îngustându-şi ochii ca un broscoi pe cale să înghită o

muscă din faţa lui. De-abia aştept să se termine toate astea. Sunt sigur că ştii şi câteva jocuri mai deocheate.

O strânse tare de mână şi ea simţi cum toată voinţa i se risipeşte şi un spasm de frică îi strânge stomacul ca o gheară. Tama puse mâna pe coapsa asudată a lui Saburo.

— Ai pierdut o mulţime de bârfe cât ai fost plecat, îi zise ea pe un ton insinuant, aruncându-i o privire piezişă Hanei. Îţi aduci aminte de Chozan din Chojiya, de peste drum? N-o să-ţi vină să crezi ce-a făcut!

— Sunt sigur c-o să-mi spui chiar tu! zise Saburo, întorcându-se alene spre ea.

— Fluşturaticul ăla de Sataro, băiatul negustorului bogat care o tot curta – era sigură că se va însura cu ea dacă îl va convinge că îl iubeşte. S-a tot gândit cum să facă asta şi ce idee crezi că i-a venit?

Saburo clătină neştiutor din cap.

— I-a trimis o scrisoare în care îi spunea că îşi va reteza falanga de sus a degetului mic doar pentru a-i arăta cât de mult îl iubeşte… şi aşa a şi făcut. Nu-ţi poţi imagina toată zarva şi încurcătura creată. Sigur că ea a leşinat în clipa în care şi-a văzut vârful degetului zburând pe fereastră. Abia atunci şi-a dat seama ce prostie făcuse.

— Aşadar s-a însurat cu ea?

— Bineînţeles că nu! Cine-ar vrea o fată cu un deget tăiat?

— Ştii ce se zice, răspunse Saburo, aruncându-i Hanei o căutătură vicleană. Cea mai mare minciună a unei curtezane e când îţi spune: „Te iubesc”. Şi cea mai mare minciună a clientului: „Te iau de nevastă”.

Tama tocmai începea o altă istorioară amuzantă, când tanti bătu din palme.

— Onorabilul nostru client, Saburo-sama, a aranjat ceva special pentru seara aceasta. Intră, Chubei, lasă sfiala deoparte!

Chubei stătea în pragul uşii, în tunica lui de bumbac cu mâneci largi, cu mâinile lipite de podea, făcând o

plecăciune. Bucătarul-şef al Casei Tamaya era faimos peste tot prin Edo, şi Hana îl ştia bine. Era un om cumsecade, scund şi grăsuliu, cu o scăfârlie lucioasă şi mâini puternice, întotdeauna imaculat de curate. Singurul lui defect era o slăbiciune pentru sake şi, azi, ca de obicei, obrajii îi erau mult prea rumeni. Puţin nesigur pe picioare, traversă încăperea şi se prosternă în faţa lui Saburo, în timp ce ajutoarele sale, în tunici albe, aduseră o masă scundă şi-un set de platouri mari din lemn.

Saburo se linse pe buze şi mai luă o gură de sake, Hana umplându-i imediat paharul cu lichidul cald, chihlimbariu.

— Chubei! zbieră el.

Bucătarul se cutremură sub privirea lui Saburo.

— Ai uitat ce comandă specială ţi-am dat?

Bucătarul se întoarse, bătu din palme şi doi ucenici aduseră înăuntru o putinică de lemn, cu mare grijă să nu verse niciun strop de apă pe tatami. Oaspeţii stăteau turceşte în faţa meselor, aşteptând cu interes.

Bucătarul îşi suflecă mânecile, apoi, cu o mişcare de prestidigitator, trase afară un peşte, o creatură umflată, marmorată, cu dungi negre şi maroniu-portocalii şi burta albă. Era cel mai urât peşte pe care-l văzuse Hana vreodată. Îl săltă în sus, în timp ce se zbătea violent, stropind cu apă peste tot în jur, închizându-şi şi deschizându-şi spasmodic gura mică. În interior se vedea lucind un şir de dinţi mici şi avea burta acoperită de ţepi.

— Fugu[34]! exclamă încântat Saburo, faţa lăţindu-i-se şi mai mult într-un zâmbet larg.

— Fugu-tigru! îl corectă Chubei cu afectare. Cel mai bun dintre toţi. Dacă-mi permiteţi, costă o avere, mai ales în această perioadă a anului.

— Un festin pentru un om bogat! zise Saburo, dând

---

34 Un peşte considerat o delicatesă, mai ales în Japonia. Este deosebit de periculos, bucătarii necesitând o pregătire specială pentru a învăţa cum să îndepărteze părţile otrăvitoare.

încântat din cap. Şi, desigur, şi pentru prietenii lui.

— Aţi comandat trei, onorabile. Unul e deja preparat. Avem sake cu aripioară de fugu friptă, numai bun de servit.

— Toate la timpul lor! replică Saburo. Hai să vedem cum tai mai întâi monstrul ăsta!

— De obicei, pregătim fugu în faţa clienţilor, dar e prima dată când fac aşa ceva la un banchet, zise Chubei puţin încordat.

Hana urmărea totul cuprinsă de un sentiment de neplăcere. Tama ar fi trebuit să facă toate aranjamentele, însă cumva Saburo preluase comanda.

— Nu-i otrăvitor? întrebă ea în şoaptă.

— Ce copil eşti! exclamă Saburo. Nu, dacă-i pregătit cum trebuie. E regele peştilor. Nu-ţi mai frământa căpşorul tău frumos, nu-i de tine. E o mâncare pentru bărbaţi! Desigur, cu excepţia shogūnului. N-are voie să-l mănânce, ca nu cumva să moară, deşi, în cele din urmă, am reuşit să scăpăm de el şi fără ajutorul peştelui. Nu-i aşa, domnilor?

Hohote nestăpânite de râs umplură sala. Hana uitase că toţi cei prezenţi erau sudişti.

— Hanaogi-sama are totuşi dreptate, onorabile, zise Chubei cu modestie. Numai cei mai pricepuţi bucătari pot pregăti fugu aşa cum trebuie. E o treabă extrem de delicată şi poţi face uşor o greşeală. Dacă-i atingi ficatul cu lama, toată carnea devine otrăvită.

— Jocul cu moartea! zise Saburo, frecându-şi mâinile grase. Asta-l face atât de excitant!

— În fiecare an mor o mulţime de oameni din cauza asta, zise Chubei. Dar nu la Casa Tamaya. Eu îl servesc de ani buni şi nu mi-a murit niciun client până acum.

Se aplecă în faţă.

— Ştiaţi că-i singurul peşte care-şi poate închide ochii? Când îl omori, închide ochii şi scoate un scâncet ca de bebeluş.

Ucenicii aduseră cuţitele şi două tăvi, una pe care

scria „otrăvitor” şi alta pe care scria „comestibil”. Ţinând strâns în mâna stângă peştele care se zbătea, Chubei ridică un cuţit lung şi-l lovi cu putere, retezându-i coada dintr-o singură mişcare. În clipa următoare, botul şi înotătoarele zăceau şi ele pe masă. Totul se petrecuse atât de repede, încât nu auziseră niciun sunet scos de peşte. Carcasa sălta, iar locul unde fusese gura se deschidea şi se închidea convulsiv.

— Bravo! strigară oaspeţii. Un adevărat maestru!

Chubei tăie gura în două, despică burta cu lama cuţitului, să-l cureţe de resturi, şi aruncă aripioarele în tava marcată „comestibil”. Saburo se aplecă în faţă cu ochii scânteind de lăcomie, în timp ce bucătarul despica spinarea peştelui. Acesta din urmă înfipse vârful cuţitului între carne şi piele, îndepărtând-o. Hana observă că mâna îi tremura puţin şi se întrebă neliniştită oare cât de mult sake băuse. Se auzi un pârâit, în clipa în care Chubei îndepărtă toată pielea dintr-o singură mişcare, transformând peştele strălucitor într-un maldăr de carne inertă. Îl despică şi scoase ceva asemenea unui săculeţ de gelatină.

— Ficatul, zise el, aruncându-l în tava marcată „otrăvitor”. Femelă, adăugă el, scoţând ovarele şi aruncându-le în tava „otrăvitor”, împreună cu pielea şi ochii. Tăie carnea macră în felii atât de fine, încât erau aproape transparente şi le aranjă pe o farfurie rotundă, sub forma unor petale de crizantemă.

— Crizantema, floarea morţii!

Saburo se apleca tot mai mult în faţă, lingându-şi buzele.

— Cine vrea să guste primul?

Hana îşi aminti de crizantemele albe de la înmormântarea bunicilor şi se cutremură. Nu era bine să se gândească acum la moarte.

Despachetă o pereche de beţişoare, luă câteva felii şi le înmuie în sos de soia. Saburo căscă gura lui mare, cu

ochii închişi şi capul dat pe spate, şi ea îi aşează cu multă delicateţe bucăţile pe limbă. El le savură în tăcere, rotindu-le prin gură, apoi se linse pe buze încântat.

— Un strop de otravă, zise el radiind. Da, mi-au amorţit buza de sus şi limba. Şi simt o furnicătură aici. Pune mâna! E tot mai tare!

Apucă mâna Hanei, presând-o pe vintrele lui, tot mai proeminente, apoi scoase un geamăt plin de extaz, urmat de-un râgâit. În fundal, oaspeţii râdeau slugarnic.

— Senzaţional! Domnilor, gustaţi! Va fi mare distracţie în seara aceasta!

Ucenicii în tunici albe veneau alergând dinspre bucătării cu mai multe platouri cu fugu, iar Kawanoto şi ceilalţi servitori aranjară feliile de carne delicată pe farfurii mai mici, servindu-i pe oaspeţi.

— Adu sake cu aripioară de fugu! comandă Saburo. A sosit momentul să ne jucăm puţin! Hai să ne despuiem!

*

De fiecare dată când Saburo o forţa să bea, Hana arunca pe ascuns licoarea. Era important să rămână trează, să fie pregătită pentru orice ar fi putut urma. Dar el insista ca Hana să încerce sake-ul cu aripioară de fugu, urmărind-o cu atenţie în timp ce scotea din ceaşcă bucăţica de peşte prăjit, inhala aroma şi ridica paharul spre buze.

— Dă-l pe gât! îi ordonă el scurt.

Sake-ul dulce avea un uşor gust de prăjeală. Puse paharul jos şi simţi cum o pătrunde căldura din cap până-n picioare şi o apucă ameţeala. I se părea că sala era hăt departe şi auzea vocile ca un ecou înfundat, asemenea unui dangăt de clopote venit de la mare distanţă. Avea senzaţia că pluteşte şi încercă să-şi ridice mâna, fără succes însă. Îşi simţea buzele şi limba amorţite, pleoapele grele şi un fior de dorinţă îi sfredelea pântecul în timp ce licoarea tare acţiona ca prin farmec.

Saburo întinse o mână grasă spre ea, înhăţând-o de

gulerele chimonourilor şi-i trase faţa aproape de-a lui. O copleşi mirosul de sudoare şi fierbinţeala ieşind din corpul lui mare şi gras în timp ce-şi lipea capul de-al ei, dar atingerea bumbacului aspru îi produse un şoc, trezind-o la realitate. Nu trebuia să-l lase s-o pipăie pe sub haine, indiferent ce s-ar fi întâmplat. El se căznea să-i cotrobăie printre poalele voluminoase, gâfâind disperat, când *shamisenele* începură să zbârnâie şi tobele să bată, acompaniind un cântăreţ lansat într-o baladă erotică. Saburo aruncă o privire confuză în sus şi Hana îşi adună toată forţa, împingându-l departe de ea.

Sake-ul cu aripioară de fugu îşi făcea din plin efectul. Cu obrajii congestionaţi şi flăcări în vintre, câţiva oaspeţi înşfăcau deja fetele. Alţii începuseră să joace gajuri. Servitorii şi gheişele aveau multă experienţă şi, aproape de fiecare dată, bărbaţii pierdeau. La început, perdantul trebuia să golească un pahar de sake, dar apoi jocul se schimbă şi un obiect de îmbrăcăminte trebuia pus gaj. Bărbaţii îşi smulgeau centurile, urmate de chimonouri şi de lenjerie. Cei care purtau haine occidentale aveau un avantaj. În momentul în care Masaharu îşi scoase smochingul, gulerul, cravata şi vesta, unii dintre oaspeţi mai aveau pe ei doar fâşiile de pânză din jurul şalelor. Hana, Tama şi Saburo îi priveau, refuzând toate chemările de a fi se alătura.

Bărbaţii începură să bată din palme şi să strige:

— Chonkina!

Shamisenul şi toba se auziră din nou şi servitorii şi gheişele se ridicată în picioare, formând un cerc. Se mişcau ca nişte lunatici într-un dans lent, ritmat. Muzica se opri brusc şi fetele încremeniră, toate cu excepţia micuţei şi zâmbitoarei Kawagishi, care continua să se legene. În timp ce bărbaţii aclamau şi râdeau, bătând din palme, ea îşi scoase chimonoul, rămânând într-un combinezon din mătase roşie, cu pielea arămie de pe trupul ei în contrast ciudat cu faţa pictată-n alb. Sânii ei

mici şi tineri luceau acoperiţi cu broboane de sudoare.

În scurt timp, sala părea inundată de trupuri dezgolite. Kawagishi se prăbuşi, goală puşcă, peste un bărbat burtos, cu faţa buhăită, chicotind fără să se poată opri. El o înhăţă şi-o aruncă pe spate, iar Kawayu, uitând să mai facă pe posaca, se rostogolea în braţele unui oficial guvernamental mai tânăr, cândva admirator devotat al Hanei. Omul gemea şi gâfâia călare pe ea, după ce-şi smulsese fâşia de pânză din jurul şoldurilor.

Hana se uita la fesele lui anemice pompând în sus şi-n jos şi la spatele costeliv cutremurându-i-se. La niciun festin de până acum nu mai asistase la un astfel de spectacol, cu participanţii dezlănţuiţi, abandonaţi instinctelor. Asta o făcea să se teamă şi mai tare de puterea şi apetitul lui Saburo. El se prefăcea că-i beat, însă ea îşi dădea seama că juca teatru. Continua s-o fixeze cu ochi ca de oţel.

Oaspeţii şi curtezanele se rostogoleau pe jos, printre maldărele de haine, când Chubei intră tiptil şi-i şopti ceva lui Saburo.

— Da, sigur, idiotule! Adu-l aici! ordonă el scurt, ca un lătrat.

Imediat, Chubei reveni gâfâind şi, roşu la faţă, îi întinse un mic platou. Pe el, un maldăr de carne tocată vineţie.

— Ficatul, onorabile! zise el, plecându-şi slugarnic capul. Ştiam că veţi cere să fie adus.

Saburo se linse pe buze.

— Exact ce-mi trebuie! Un strop de otravă. Numai o atingere, un pic de răceală, un pic de-nţepeneală. Vreau să-mi amorţească gura şi mădularul să învie. Asta o să dea savoare serii.

Se răsuci spre Hana şi-o trase spre el.

— După aceea intrăm şi noi în joc!

Bucătăriile erau încinse, aglomerate şi pline de zgomot, servitoarele intrând şi ieşind grăbite şi ucenicii

tocând carne şi legume. Femeile se ghemuiau în faţa sobelor, suflând în cărbuni până când se aprindeau din nou, trimiţând nori de fum spre căpriorii înnegriţi. Cu pantalonii lui aspri de bumbac şi tunica de un albastru-indigo, Yozō putea fi luat drept unul dintre oamenii care lucrau în Yoshiwara. Erau o mulţime, pândind în întuneric, ajutându-i pe oaspeţii nesiguri pe picioare când plecau acasă, ducându-i uneori în cârcă până la poartă, dacă era nevoie, lăudându-se în dreapta şi-n stânga cât de mult sake îşi puteau cumpăra cu bacşişurile primite.

— Nu m-ar deranja să încerc şi eu nişte ficat de fugu!

Chubei ridică paharul de sake cu mâna nesigură, îl duse spre buze şi-l dădu pe gât, stropii prelingându-i-se peste degetele umflate şi, în jos, pe tunica albă, pătată. Obrajii lui erau acum de un roşu-vineţiu şi scăfârlia rasă sub legătura de pe cap lucea de sudoare.

— Se crede că-ţi dă senzaţii tari de tot! Se mai spune că e şi gustos. Dulce, uleios, cremos.

Bătu cu degetele darabana pe marginea tăvii marcate „otrăvitor”, umplută cu bucăţi din peştele cu aspect sinistru, şi clătină solemn din capul lui mare.

— Dar nu am chef să mă iau la trântă cu moartea.

— Nici eu! zise Yozō sec. E un joc pentru bogătaşi.

Aşezat pe vine într-un colţ, bătu cu călcâiele în podeaua de pământ şi respiră profund, încercând să-şi ascundă nerăbdarea. Nu trecuse mult timp de când Chubei îi servise ficatul peştelui lui Saburo. Acesta avea să guste probabil din el suficient cât să simtă cum îl furnică buzele şi-i amorţeşte limba, cât să simtă un fior, ştiind că nu face altceva decât să se joace cu moartea, la fel ca majoritatea cunoscătorilor. Sau, dacă dorea mai mult, putea să mai guste puţin, ca să-l apuce furnicături şi în zona genitală. Dar exista şi posibilitatea să sară peste cal. De câte ori auzea strigăte venind din sala de banchete, Yozō tresărea, deşi părea aşa ceva nu se va întâmpla niciodată.

Dincolo de zgomotul de fond al vocilor putea discerne

strigăte şi râsete, bătaia tobelor şi zdrăngănit de *shamisen.* Făcu o grimasă şi-şi încleştă pumnii. Nu putea suporta gândul că mâinile lui Saburo atingeau trupul Hanei. Pândea de mult un prilej s-o scoată din Yoshiwara, însă acum, când în sfârşit venise vremea, îşi dădea seama cât de multe lucruri puteau merge greşit. Dar planul trebuia să dea roade.

Îşi aminti ultima conversaţie purtată cu Hana şi ochii ei strălucitori, râsul ei, curbura obrazului şi mâna ei catifelată în a lui. O femeie ca ea n-ar trebui să se afle într-un astfel de loc şi cu atât mai puţin în posesia unei creaturi ca Saburo. Gândul îi smulse o grimasă. Dacă Enomoto sau Kitaro ar fi fost aici, sau oricare dintre ceilalţi camarazi alături de care călătorise în Europa, i-ar fi spus desigur că se moleşise, că locul unui bărbat era alături de camarazii săi, şi el ar fi fost întru totul de acord – până o întâlnise pe Hana.

— Ficatul de fugu e un afrodiziac foarte puternic.

Vârfurile urechilor lui Chubei se iviră purpurii în lumina felinarului.

— Cornul de rinocer n-are niciun rezultat, şi nici rădăcina de ginseng. Ar trebui să vezi ce i-a apucat pe ăia de-acolo – şi asta numai de la sake-ul cu aripioară de fugu. Împuţitu' ăla bătrân nu vrea să împartă cu nimeni ficatul. Pun pariu pe o mie de *ryo* că-i e teamă că n-o s-o mulţumească pe Hana noastră. Poate se teme că nu i se scoală. Bogat sau nu, nu suport gândul că vulpoiul ăla bătrân i-o va trage. Cu toţii gândim la fel. Dacă ar păţi ceva, niciunul dintre noi n-ar mişca un deget.

Yozō îl privi serios, întrebându-se dacă bucătarul bănuia ceva. Toţi ştiau că-i strecurase mesaje Hanei. Îi studie pe ceilalţi bărbaţi, cu picioarele lor slăbănoage şi feţele aspre, hohotind de râs la auzul unui banc şi se-ntrebă dacă cumva ştiau şi ei ceva.

— N-ai să crezi ce bacşiş mi-a dat bătrânu', îi mai zise Chubei.

Încăperea era plină de fum şi se auzea huruit de capace de la oalele care fierbeau pe foc. Întreg cartierul părea că o luase razna.

Strada era plină de răpăitul febril al saboţilor, voci ascuţite se împleteau cu râsete isterice, nereuşind să acopere scrâşnetele şi gemetele celor care se acuplau ca nişte animale, în drum. Yozō bătu din nou cu călcâiele-n podea, din ce în ce mai încruntat. Totul depindea de cât era de pregătit să profite de ocazie, în cazul în care s-ar fi ivit. I-ar fi fost cu mult mai uşor pe câmpul de luptă. Va trebui să aplice toate lecţiile învăţate acolo. Îi trecură prin faţa ochilor ruinele în flăcări din Hakodate şi faţa prelungă a comandantului în timpul confruntării şi se cutremură.

Uşile de la sala banchetului se loviră brusc de pereţi, împinse în lături.

— Ajutor! Stăpânul s-a otrăvit! zbierau oamenii, întreaga casă fiind cuprinsă de haos.

Yozō sări în picioare. Aproape nu îndrăznise să spere că bătrânul va fi atât de idiot încât să mănânce prea mult din ficatul de peşte.

Jubilând, nu putea să-şi şteargă zâmbetul răutăcios care i se-ntindea pe faţă. Apoi se încruntă şi verifică dacă pumnalul îi era bine înfipt sub centură. Venise timpul să intre-n acţiune.

Din spatele lui se auzi un scâncet.

— Nu… nu-i vina mea!

Chubei părea că se chirceşte înăuntrul tunicii sale încăpătoare de mare bucătar-şef. Pălise şi se sprijinea cu mâinile de marginea mesei, iar obrajii îi tremurau.

Tătucu’ ţâşni prin uşa din faţă, învăluit într-un nor de fum stătut de tutun, cu haina de bumbac aproape căzută de pe umeri şi burta spongioasă atârnându-i peste centură. Yozō blestemă încet. Nu se-aşteptase să apară atât de repede. Toţi ceilalţi erau beţi, el nu. Va sta cu ochii pe Hana. La urma urmei, ea era cea mai valoroasă investiţie.

— Ce-ai făcut? tună el. Ne-ai ruinat!

— N-are nimic de-a face cu Chubei, zise Yozō brusc. Saburo a comandat ficatul şi l-a mâncat. Nu va muri. Doar s-a speriat puţin, asta-i tot!

Tătucu' se înfurie, holbându-se la Yozō ca şi cum nu-şi putea crede urechilor că cineva îndrăznea să-l contrazică. Yozō îi privi şi el la fel. Ceilalţi alergau spre sala de banchete. Furios, tătucu' se întoarse.

— Veniţi toţi aici! Închideţi uşile! Nu trebuie să se afle nimic. Tajima, tu eşti un băiat deştept, vino cu mine!

— S-ar putea ca de vină să fie băutura. Alcoolul intensifică simptomele cauzate de fugu, zise Yozō grijuliu.

— Mai bine ai lua o sapă, dacă e nevoie, mormăi tătucu'.

Yozō îl privi întrebător.

— Trebuie să facem o groapă şi să-l băgăm în ea pân' la gât, zise tătucu'. E singurul leac. Pământul rece trage otrava afară.

Cu un felinar în mână, merse împleticindu-se de-a lungul culoarului întunecat, încovoiat ca un luptător sumo, gâfâind zgomotos şi mişcându-se foarte rapid, pentru un om atât de corpolent. Yozō îl urmă la câţiva paşi în spate. Se opri o clipă în pragul uşii de la sala de banchete. Se simţea duhoarea fumului de ţigară, de lumânări arse, de sake şi vomă, tot atât de densă ca un zid. Jumătate din postamentele lumânărilor se prăbuşiseră pe jos. Din fericire, resturile erau stinse, altfel întreg locul ar fi fost cuprins de flăcări şi stabilimentul ar fi ars ca o torţă.

Continuând să stea în spatele lui tătucu', Yozō traversă sala, împiedicându-se din când în când de câte-un trup prin beznă. Bărbaţi şi femei, toţi goi, zăceau unii peste alţii, cu braţele şi picioarele desfăcute, sau se târau ameţiţi pe podea, scormonind printre maldărele de haine. Privind în jur, îl zări pe Masaharu în umbră, pe una dintre laturile sălii. Era singurul complet îmbrăcat. Pentru o clipă, privirile li se întâlniră. Yozō o căuta cu privirea pe

Hana, dar nu era nicăieri. Tanti alerga de colo-colo, ţinându-se cu mâinile de cap, faţa ei bătrână şi rea ivindu-se ca un chip de diavol în lumina felinarului.

— Tătucule! Se jelea ea. Mulţumesc cerului că eşti aici! Fă repede ceva! Dacă se află, suntem ruinaţi.

Auziră strigăte răguşite:

— Tâmpitule, ce faci? Dă-te la o parte din faţa mea! Deschide paravanele, să aibă aer! Nu, ţine-le închise, să-i fie cald!

Pe cealaltă latură a sălii, cei din garda lui Saburo se înghesuiau unii în alţii, umăr la umăr, în livrelele lor de mătase, holbându-se la ceva căzut pe podea.

În timp ce tătucu' şi Yozō îşi croiau drum printre ei, acesta din urmă auzi vocea Hanei bolborosind cu respiraţia tăiată:

— Saburo-sama, Saburo-sama!

Tătucu' ridică felinarul.

Yozō se uită şi el în jos. Întins pe spate ca un gândac uriaş, cu mâinile şi picioarele tresărind spasmodic, era omul pe care-l văzuse pe stradă în noapte aia, în Batavia, monstrul care făcea negoţ cu opium şi ţinea femeile în sclavie. Ochii lui Saburo ieşeau din orbite ca şi cum ar fi stat să-i ţâşnească afară din cap, gura îi era căscată şi saliva i se scurgea pe colacii de grăsime de pe bărbie şi, în jos, pe somptuosul guler negru de mătase.

Ochii lui se fixară pe faţa lui Yozō şi avu o tresărire, de parcă l-ar fi recunoscut şi el, apoi corpul deveni rigid. Şuiera, încercând să-şi recapete respiraţia.

Hana stătea în genunchi lângă de el, cu mâinile la gură. Se uită în sus la Yozō, cu ochi imenşi. Faţa ei era albă ca varul sub machiajul gros. Tama se afla alături de ea. Părea perfect calmă, deşi un obraz i se contracta convulsiv şi avea o lucire ciudată-n ochi. Yozō bănui deodată că ele îl convinseseră pe Saburo să mănânce mai mult decât ar fi trebuit. N-ar fi fost greu.

— I-am spus să se oprească! şopti Hana, cu vocea

tremurând. Dar n-a vrut. A continuat să mănânce, tot mai mult. Îmi oferea şi mie, dar am refuzat.

— Zicea mereu, ce, crezi că nu-s bărbat? îi spuse şi Tama lui tătucu'.

Avea grijă să nu-l privească pe Yozō.

— De fiecare dată când l-am rugat să se oprească, mânca şi mai vârtos. Apoi a început să se plângă că i se răcesc picioarele.

Yozō îngenunche lângă Saburo şi-i ridică mâna, degetele sale afundându-se în carnea puhavă. Braţul lui Saburo era înţepenit, îi simţea pielea lipicioasă şi o duhoare acră i se strecura prin pori. Când Yozō reuşi să-i găsească pulsul printre colacii de grăsime, era lent şi foarte slab. Unii dintre oaspeţi şi gărzile lor începură să scoată ţipete de panică:

— Vai de mine, picioarele mele! Mi s-au răcit picioarele!

Yozō se întreba dacă lama cuţitului lui Chubei infectase unul dintre cei trei peşti sau dacă unul dintre ei fusese deosebit de otrăvitor. Se-ntâmplă uneori.

— Trebuie să-l îngropăm! ordonă tătucu' lătrând. Mişcaţi-vă mai repede sau îl pierdem. Tama, ia-o pe Hana de-aici!

Tama o luă pe Hana de braţ şi o ridică în picioare. În timp ce gărzile se dădeau înapoi, lăsând femeile să treacă, picioarele Hanei păreau că cedează sub ea. Yozō se repezi spre ea, însă Tama îi aruncă o căutătură cruntă, o apucă mai strâns pe Hana şi o trase după ea, afară din sală, în foşnet de mătăsuri.

— Tajima, pune-i pe oameni să sape! zise tătucu'. În spatele casei, departe de drum, să nu ne vadă nimeni. Şi spune-le să-şi ţină gura.

Doi dintre paznici îl priveau ciudat pe Yozō. El se gândi că-l văzuseră ducându-se spre Hana şi-l recunoscuseră după încăierarea din urmă cu numai câteva luni. Ultimul lucru de care avea acum nevoie era să se

agite spiritele.

Păşind grăbit peste trupuri şi mormane de mâncare, se lovi de Masaharu, în timp ce-şi croia drum spre uşă. Gulerul sudistului era strâmb şi cămaşa îi atârna afară din pantalonii occidentali, dar Yozō vedea că era cât se poate de treaz.

— Plec! mormăi Masaharu.

Yozō îi întâlni privirea. Abia dacă remarcă vocalele mai lungi caracteristice sudiştilor. Avusese destul timp la dispoziţie să-l cunoască în lunile petrecute la Casa Tamaya. Ştia că era un bărbat în care putea avea încredere.

— O idee bună! zise el.

Îşi atinse amuleta de pe mânecă şi se rugă ca toţi zeii să fie de partea sa.

37

Pe când ieşea în goană din Casa Tamaya, Yozō aproape se ciocni de palanchinul debordând de opulenţă al lui Saburo. Se contura nedesluşit pe alee, aruncând o umbră imensă, de parcă însuşi Saburo ar fi stat în calea lui, ca un paznic feroce al unei zeităţi, cu braţele întinse, împiedicându-l să treacă. Arăta ca o piază rea, însă Yozō alungă repede gândul.

Ajuns în stradă, se uită în jur uimit. Era plină de oameni care băteau din palme şi se plimbau în sus şi-n jos pe sub cireşi, în cercuri ce se intersectau, în clămpănit de saboţi, părând că aveau de gând să danseze până cădeau la pământ. Bărbaţi cu măşti de carnaval, cu guri sucite şi ochii ieşindu-le din orbite ţopăiau pe acolo, cu feţe groteşti ţâşnind din întuneric.

Yozō privi atent în jur, până descoperi o mişcare în umbrele de lângă casă. Erau două siluete ascunse acolo, purtând haine de lucru, cu capul şi faţa înfăşurate în broboade.

Masaharu apăru şi el puţin mai târziu, slab şi arătând

ciudat în pardesiul lui în stil occidental. Se uită şi el rapid prin jur, apoi plecă, mergând pe marginea drumului, unde erau mai puţini oameni, îndreptându-se spre poarta de la capătul lui

Edo-cho 1. Două siluete lunecară timid din umbre, mergând în urma lui, cu capetele plecate, având atitudine de servitori.

Purtau haine de băieţi, dar, din felul în care mergeau, cu umerii uşor aplecaţi şi înaintând cu paşi mici în sandalele lor de paie, puteai ghici imediat că erau femei. Yozō se gândea că atrăgeau prea mult atenţia asupra lor. Merse puţin în spatele lor, stând de veghe, uitându-se împrejur, dar chefliii păreau prea beţi ca să le acorde vreo atenţie.

Părea că lucrurile mergeau în conformitate cu planul când, deodată, se auzi un pocnet şi uşa de la Casa Tamaya trosni din ţâţâni, lovită de perete. Auzi voci răguşite şi paşi grei şi doi bărbaţi corpolenţi ţâşniră din spatele palanchinului lui Saburo. Aveau capetele lucioase, rase, şi părul înnodat în vârful capului ieşea la iveală pe deasupra mulţimii. Yozō văzu livrelele de mătase şi recunoscu gâtul de taur şi ochii înguşti ai unuia din ei, dar şi faţa ca de vulpe a celuilalt. Erau gărzile care-l fixaseră cu privirea în sala de banchet.

Se ascunse prin mulţimea de trupuri transpirate ale dansatorilor, simţind cum e atras în vârtejul mişcării din jur. Nu se aşteptase ca cineva să-i urmărească atât de repede. Ştia prea bine ce vor face tătucu’ şi tanti de îndată ce vor descoperi c-o pierduseră pe cea mai valoroasă curtezană. Va aduna toţi bărbaţii din Yoshiwara, mai ales pe răufăcători, şi îi va trimite să răscolească mlaştinile, până o vor găsi. Toţi complicii vor fi torturaţi şi Hana legată fedeleş, adusă înapoi în Yoshiwara, bătută şi probabil ucisă. Făcu o grimasă la gândul acesta. Va trebui să facă tot ce poate pentru că aşa ceva să nu se întâmple.

Gărzile se duseră în spatele casei. Vor aştepta să-l

găsească acolo, dând ordine lucrătorilor de la Casa Tamaya unde să sape, şi vor descoperi mult prea curând că el nu se afla acolo. Indiferent ce se va întâmpla, indiferent ce ar fi fost nevoit să facă, trebuia să-i împiedice s-o pornească în căutarea lui şi să dea peste cei doi „servitori” ai lui Masaharu. Trebuia să facă orice era nevoie pentru ca Hana să nu fie prinsă, chiar dacă asta l-ar fi costat viaţa.

Un tânăr veni clătinându-se spre Yozō şi-i aruncă un braţ în jurul umerilor, cu respiraţia duhnind a sake. În jurul gâtului i se bălăbănea o mască comică, cu o gură boţită şi-o expresie stupidă. Era deghizarea perfectă.

— Dă-mi-o cu împrumut! zise Yozō şi şi-o trase pe faţă.

Tânărul, roşu la faţă şi cu ochii înceţoşaţi, se clătină, mult prea beat să observe ce se întâmplase.

Dibuind cu greu panglicile, Yozō îşi legă masca, croindu-şi drum printre beţivi spre marginea străzii, unde mulţimea se rărea. Masaharu era acum mult în faţa lui, dând colţul spre strada largă, mărginită de copaci. Se auzeau sunet de flaut şi tobele lovite cu înfrigurare, iar mulţimea dansa din ce în ce mai repede. Din splendidele ceainării se răspândea miros dulce de opiu şi chiar şi ceainăria Crizantema era cufundată în linişte, de parcă toţi oaspeţii s-ar fi pierdut în vise stârnite de seminţele de mac.

Scrutând mulţimea prin găurile măştii, Yozō îi văzu pe cei doi paznici mari şi urâţi dând colţul de la Edo-cho 1 şi venind spre el. Păreau furioşi, îmbrâncindu-i pe toţi cei care le stăteau în cale, lăsând în urmă beţivii întinşi pe jos.

La capătul străzii se afla poarta cea mare, luminată de felinare roşii. De obicei, vizitatorii intrau şi ieşeau pe acolo, însă azi Saburo închiriase toate cele cinci străzi, şi uşile masive erau ferecate. Paznicul tatuat se afla la post, în faţa porţii, alături de silueta unui bărbat voinic. Răsuflând uşurat, Yozō îl recunoscu pe Marlin. Îl zări şi pe Masaharu, care tocmai sosea la poartă împreună cu cei doi „servitori” din urma lui. În timp ce Yozō stătea la pândă,

portarul se duse repede spre poarta mică dintr-o parte, aflată la umbra unor sălcii. În spatele lui, Yozō auzea strigătele indignate ale petrecăreţilor. Paznicii se apropiau tot mai mult de el.

Îşi pipăi pumnalul. Trebuia să-i scoată din acţiune înainte să ajungă la poartă şi trebuia s-o facă repede şi fără greş, ca să nu atragă atenţia asupra lor. Nu era loc pentru greşeli, avea o singură şansă. Sigur c-ar fi preferat să-i provoace la luptă – om cu om, într-un fel onorabil – nu să se ascundă sub o mască, luându-i prin surprindere, dar era mult prea riscant să pornească o încăierare. În întuneric, nimeni n-ar observa încă două trupuri căzute la pământ.

Îşi făcu loc prin mulţimea care dansa, apropiindu-se de ei. Deşi aveau uniforme scumpe, vedea că nu era nimic de capul lor, erau doar nişte bandiţi. Cel cu ceafa de taur se afla în faţă, uitându-se feroce de jur-împrejur. Invizibil sub mască, Yozō se apropie tiptil de el, clătinându-se de parcă ar fi fost beat. Simţea fierbinţeala corpului inamicului şi miros de sudoare, amestecat cu o duhoare acră după ce-i înfipse pumnalul direct în stomac. Răsuci cuţitul rapid, ca să nu rămână prins în carne, şi-l trase afară.

Ochii omului ieşiră din orbite în timp ce se clătina, cu braţele agitându-i-se prin aer. Din gură îi curgea sânge şi se prăbuşi peste însoţitorul lui, cel cu faţă de vulpe, cu numai un pas în urma lui. Omul căzu pe spate şi, cu un pocnet, se lovi cu capul de pietrele caldarâmului.

Urmă un moment de tăcere, apoi se auzi un urlet:

— Tâmpitule! Dă-te jos de pe mine!

Omul se străduia să se elibereze de sub corpul imens al camaradului. Yozō se repezi spre gâtul lui şi-şi simţi pumnalul străpungându-i osul. Se auzi un gâlgâit, după care se aşternu tăcerea.

Încăierarea durase numai câteva secunde, fără ca cineva din mulţime să observe ceva. Yozō îşi şterse

pumnalul pe mânecă şi-l vârî înapoi, la centură. Terminase treaba, deşi nu atât de curat pe cât i-ar fi plăcut.

Îşi scoase masca, o aruncă şi alergă spre poartă, îmbrâncind chefliii din calea lui. Dacă nu se mişca foarte repede, risca să fie văzut. Masaharu, împreună cu cele două persoane care veneau după el, trecuse deja prin poartă.

Yozō se opri să-l salute pe Marlin, dându-şi deodată seama că putea fi ultima dată când îl vedea. Se uita la sprâncenele lui stufoase răsfirate-n jos, la ochii cufundaţi în orbite şi la falca pătrată acoperită de ţepi, amintindu-şi aceeaşi faţă privindu-l fix prin uşa deschisă a cuştii de bambus şi greutatea mâinii pe umărul lui, ţintindu-l în loc, în noaptea aceea când fusese gata să-l atace pe comandant. Îl avea în minte pe Marlin, cu braţele şi picioarele ieşind goale de sub hainele ţărăneşti grosolane, croindu-şi loc printre gărzile din sud şi marinarii străini, trecând ţanţoş pe sub poarta cea mare a Yoshiwarei şi de-a lungul străzii principale, cu capul înălţându-i-se deasupra mulţimii. Francezul îi mai salvase viaţa o dată şi apoi încă o dată şi-i fusese prieten credincios, poate cel mai bun prieten pe care-l avusese vreodată.

Marlin puse hotărât o sabie, un pistol şi un săculeţ cu muniţie în mâinile lui Yozō.

— Ai grijă! îl avertiză. Sunt mulţi acolo care te caută. Încă şi mai mulţi, după ce vor afla ce s-a întâmplat în noaptea asta.

Yozō dădu aprobator din cap.

— Îmi vei lipsi, îi spuse el, şi vorbea serios. Mă voi întoarce după ce se termină totul.

— Ne vom întâlni din nou! zise Marlin. Enomoto, Otori, noi toţi. Şi-l vei vedea pe shogūn înapoi, în castelul lui. Îţi aminteşti ce zicea Kitaro: „Unul pentru toţi, toţi pentru unul!”

Yozō râse trist şi clătină din cap, aducându-şi aminte de Kitaro şi de pasiunea lui pentru faimosul roman al lui

Dumas, cu mulţi ani în urmă, în Occident.

— Trăiască shogūnul! făcu el. Îţi sunt dator. Voi găsi o cale să mă revanşez.

— Ajunge că suntem prieteni.

Yozō îi întinse mâna în stil occidental şi Marlin o scuturǎ, apoi îl bătu pe spate.

Portarul stătea alături de mica poartă dintr-o parte, privindu-i peste umărul masiv, tatuat, ţinând-o stavilă în calea mulţimii cu un rânjet fioros. Yozō îi făcu o plecăciune. Ştia că omul risca o pedeapsă aspră pentru că-i lăsase să treacă. În mod neaşteptat, un zâmbet trecu peste faţa portarului, în timp ce Yozō ţâşnea, pe lângă el, afară.

De cealaltă parte a porţii erau mai multe palanchine pe drumul şerpuit ce traversa şanţul de apă, denumit Dinţii Negrii, până sus, la Digul Japoniei, care se ridica asemenea unui perete negru profilat pe cerul nopţii, cu luminiţe licărind deasupra şi, ici şi colo, câte un foc ce trimitea în sus un vârtej de scântei. Norii se fugăreau în faţa lunii. Strada luminată de felinare nu-i permisese lui Yozō să observe că era lună plină. Acum, ea arunca o lumină rece peste marele zid al Yoshiwarei şi pe tarabele şi sălciile din afara sa.

Aproape toţi cărăuşii dormeau, ghemuiţi sub barele vehiculelor. Un palanchin splendid, arătând mai degrabă ca cel al unui oficial, era chiar în faţa porţii. Masaharu se plimba agitat, îmbrăcat în hainele lui occidentale. Scoase un portmoneu şi i-l puse acestuia din urmă în mână. Yozō încercă să-l respingă, apoi se răzgândi şi-l îndesă la centură. Deschise gura să-i mulţumească, însă Masaharu ridică mâna, cu o faţă severă.

Yozō se înclină în faţa lui. Cu câteva luni în urmă, nu şi-ar fi închipuit că va ajunge vreodată să admire şi chiar să-i placă un sudist.

— Sper că vom avea norocul să ne întâlnim din nou! îi spuse el.

— Să fii sigur de asta! răspunse Masaharu. Mult noroc!

Otsune se afla alături de el, în hainele de lucru de culoare indigo. Îşi trăsese gluga pe spate, şi Yozō îi vedea faţa dulce, rotundă şi încreţiturile fine de pe fruntea pală. Zâmbea, ştergându-şi lacrimile. Îl apucă pe Yozō de braţ.

— Grăbeşte-te! îl îndemnă ea. Vom face tot ce putem să nu bănuiască nimeni nimic.

Ea şi Marlin îi erau acum ca o familie şi i se strângea inima că trebuia să-şi ia rămas-bun de la ei. Se înclină în faţa femeii, dorind s-o poată lua în braţe, asemenea unui francez, dar era convins că ar fi fost şocată de un asemenea gest.

Hana era în palanchin, cu picioarele vârâte sub ea. Purta încă machiajul alb şi faţa ei ovală era luminoasă în întuneric. Îl privea fix, de parcă îi venea greu să creadă că el era acolo, şi-i întinse mâna. Yozō o luă, simţind cât era de catifelată. Se uită la ea şi ea zâmbi. Momentul acela – faptul că Hana era acolo, în siguranţă şi aproape de el – făcea ca totul să fi meritat efortul.

— Mi-ai promis mereu că mă vei apăra, îi spuse ea, şi aşa ai făcut.

— Te voi ocroti întotdeauna, spuse el.

Îşi ciuli urechile. Nu-i urmărea nimeni, niciun fel de paşi nu se auzeau bubuind spre poartă, niciun strigăt de cealaltă parte. Deşi era imposibil de crezut, reuşiseră într-adevăr să scape.

Masaharu şi Otsune se strecuraseră înapoi prin poartă, care se trânti în urma lor şi zăvoarele lunecară la loc. Sunetul muzicii şi al dansului se auzea înăbuşit şi îndepărtat.

Yozō mergea cu paşi mari în faţă, şi cărăuşii trecură cu palanchinul peste şanţul cu apă, urcând panta în curbă, spre drumul care mergea pe lângă Digului Japoniei. Hiko şi Heizo aşteptau acolo, în umbră, şi-şi luară locurile, sărind în spatele palanchinului. Hiko era o matahală în uniforma

lui murdară, Heizo era scund şi puternic, cu un cap mic şi rotund. Yozō zâmbi când îi văzu, mulţumit să-i aibă alături pe aceşti doi camarazi, care spuneau mereu lucrurilor pe nume.

Se opri un moment la salcia care te face să te uiţi înapoi, aruncând o privire spre Yoshiwara, pe jumătate ascunsă de copaci. Cu luminile scânteind, muzică, ţipete şi râsete, arăta ca un paradis pământesc, dar el ştia câtă violenţă şi cruzime se ascundeau sub vraja şi strălucirea ei.

În faţa lui, drumul se aşternea lung şi întunecat. Întoarse spatele Yoshiwarei şi pătrunse în noapte.

38

Hana se trezi cu o tresărire, dându-şi seama că mersul şi legănatul palanchinului încetaseră. Ultimul lucru pe care-l auzise era scârţâitul plăcilor de lemn şi vântul care sufla peste mlaştini, în timp ce era purtată prin întuneric.

Ghemuită în cutia strâmtă şi rece, cu picioarele strivite sub ea, îşi mişcă degetele, încercând să le mai dezmorţească. Cuprinsă de panică pentru o clipă, se-ntrebă unde se află, după care o potopiră toate întâmplările acelei seri. Imagini de coşmar o copleşeau, faţa umflată a lui Saburo, pe moarte, mulţimea care se îmbulzea în jur, feţe mascate, cu rânjete batjocoritoare şi teama teribilă că cineva ar fi putut s-o recunoască. Voise să fugă cât de repede putea, dar se forţase să meargă încet, ca şi cum nu s-ar fi grăbit deloc.

Străbătută de un fior de groază, îşi aminti mâinile umflate ale lui Saburo şi ochii de broscoi, trupul lui mătăhălos, lipit de al ei, în timp ce-i îndesa bucăţi de ficat de fugu în gură, şi cum începuse să se sufoce şi să se plângă că nu-şi mai simţea picioarele. Îşi aminti cum alergase în apartamentul ei şi-şi smulsese chimonourile,

îngrozită că cineva ar fi putut da buzna peste ea. După care ieşise în stradă, pentru prima oară după câteva luni bune, având sentimentul că toată lumea era cu ochii pe ea. Aproape simţea ciomagul lui tătucu' şuierându-i pe spinare şi cuţitul său împungând-o în gât, şi un fior de groază îi trecuse pe şira spinării.

Auzi clopotul unui templu bătând ora exactă, pasul egal al paznicului şi păcănitul sec al beţelor lui. Apoi uşa se deschise şi Yozō era în faţa ei, în lumina amurgului, privind-o atent şi calm, cu un zâmbet pe chip. În spatele lui se vedeau case ca nişte umbre mărginind o stradă atât de îngustă, încât de-abia putea zări stelele printre streşini. Venise înapoi, cu picioarele pe pământ. Locul arăta mare şi rece şi întunecat, dar ea ştia că alături de Yozō totul va fi bine.

— Unde am ajuns? întrebă ea cu vocea uimitor de tare în tăcerea din jur.

— În cartierul de răsărit, îi răspunse Yozō. Edo e încă oraşul shogūnului, cel puţin pentru un timp. Nu putem trage la un han peste noapte. Eşti prea cunoscută şi vestea ar putea ajunge repede în Yoshiwara. Vom înnopta la văduva unuia dintre camarazii mei. Putem avea încredere în ea că va păstra tăcerea. Mi-e teamă că-i o casă umilă, foarte diferită de cele cu care te-ai obişnuit.

Ea râse fără vlagă.

— Nu sunt atât de pretenţioasă. Înainte să vin în Yoshiwara eram la fel ca toată lumea. Mi-am trăit cea mai mare parte a vieţii fără mâncare fină şi chimonouri elegante.

Dar chiar în timp ce vorbea, enormitatea faptelor sale începu s-o copleşească. Îi lăsase în urmă pe toţi şi pe toate, oameni de care începuse să se ataşeze – Otsune, Tama, Kawanoto, apartamentul ei spaţios, chimonourile scumpe, podoabele şi toate darurile frumoase pe care i le făcuseră clienţii. Încercă să alunge acest gând, dar nu putu să-şi stăpânească teama care-i strângea stomacul. Îşi

muşcă buza. Acum nu mai avea nimic, numai câteva fleacuri îngrămădite într-o bocceluţă – un chimono de bumbac, cutia soţului ei şi o casetă pentru roluri de mătase ce conţinea scrisoarea lui. Va trebui să se ducă la Kano, îşi aminti ea, şi să le pună în cavoul familiei. Măcar atât îi datora.

Dar, cel puţin, avea bani. Otsune şi Masaharu avuseseră grijă de asta. Pe deasupra, mai strânsese şi ea ceva.

Conştientă că purta nişte haine bărbăteşti ciudate, îşi trase eşarfa în jurul feţei şi apoi, în sus, peste nas, încercând să-şi ascundă machiajul. La picioarele ei simţi o mişcare, un şobolan grăbit, şi-şi duse aminte ultima dată când fusese în oraş, când se întâlnise cu Fuyu. Locul arăta şi mai rău acum, ca şi cum toţi locuitorii ar fi fugit de-acolo.

Cărăuşii făcură semn spre o casă modestă, cu ghivece cu plante înşirate pe lângă zid şi o femeie tânără grăbindu-se să-i întâmpine. Se freca la ochi, făcând plecăciuni şi zâmbind. Îi conduse pe Hana şi pe Yozō prin camerele sărăcăcioase, cu miros de igrasie, spre o încăpere mică, din spate, şi le aduse o cană cu apă fierbinte şi un săculeţ cu teci de orez. Pe când femeia le făcea patul şi le aducea hainele pentru noapte, Hana îşi şterse şi ultima urmă de machiaj, apoi îşi scoase pieptenii şi panglicile care-i ţineau părul ridicat şi-l tot pieptănă până când începu să atârne lung şi desfăcut, ca o cortină neagră de mătase. Se privi în oglindă. Hanaogi dispăruse pe vecie şi acum era din nou Hana.

— Mă tem că nu arată prea bine, dar cel puţin eşti în siguranţă.

Yozō îngenunchease lângă uşă, privind-o pe Hana. Îşi atârnase săbiile pe rastel, de unde le putea lua oricând, iar pistolul îl aşezase pe pernă. În Yoshiwara trebuise să joace rolul de servitor, dar acum devenise din nou el însuşi. Părea mai în vârstă, mai serios. Era soldat, şi unul de rang

înalt. Când li se adresa lui Hiko şi Heizo, vocea lui avea un ton autoritar, care o încânta pe Hana. Mai era şi altceva, o undă de exaltare. Era liber, revenise unde-i era locul.

— Am tot atâtea probleme câte ai şi tu, de fapt mai multe. Tu te temi de stăpân şi de slugile lui din Yoshiwara, dar eu sunt urmărit de jumate din armata sudistă.

Oftă şi se frecă la ochii.

— Hai să nu ne mai gândim la asta, nu acum, când eşti numai a mea.

În lumina lumânării, Hana îl văzu zâmbind, cu faţa puternică şi ochi expresivi. Nu mai văzuse niciodată ceva mai frumos. Tânjind după atingerea lui, se aplecă spre el, ca şi cum şi-ar fi pierdut toată voinţa, ca şi cum corpul ei nu-i mai aparţinea.

El îi luă mâna şi-o ridică spre buze, iar ea îşi strânse pleoapele. Tremura, aproape temându-se de sentimentele care o invadau. În tot timpul petrecut în Yoshiwara nu-şi dăduse seama niciodată cât de mult se înfrâna, cât de tare ţinea o parte din ea ascunsă, protejată. Dragostea era ceva ce putea fi cumpărat şi vândut, iar slujba ei era să stârnească plăcere. Când şoptea fleacuri dulci la urechea amanţilor, ei ştiau că le spunea acelaşi lucru tuturor bărbaţilor. Mereu fusese ca un joc. Dar acum era cu totul diferit.

Yozō o trase spre el şi o sărută. Atingerea buzelor lui îi trimise un fior prin întreg trupul şi-l simţi arcuindu-se şi lipindu-se de el. I se oferea toată, toată, numai lui.

— Am aşteptat atât de mult… şopti el cu glas răguşit.

Îi trecu degetele prin păr şi-i atinse ceafa. Ea îi simţea respiraţia caldă, în timp ce el o săruta pe ochi şi pe nas. Apoi îi desfăcu halatul şi-i prinse un sân în palmă, frecându-i sfârcul cu degetul mare. Ea simţi cum o cuprinde plăcerea, ca un foc ce arde lent în pântec şi se răspândeşte prin tot trupul. El o sărută cu lăcomie, insistent. Erau numai ei doi, întunericul, camera aceea mică, tăciunii încă scânteind în vasul cu jăratic, tăcerea.

Nu mai cunoscuse niciodată o astfel de tandreţe. Atingerea lui, atât de blândă şi atât de excitantă, o umplea cu o plăcere mai intensă decât îşi imaginase vreodată. Îl auzi cum geme, în timp ce-şi treceau mâinile şi buzele peste sâni, coborând spre pielea mai fină a pântecului, până când fiecare por începu să vibreze. În timp ce-i mângâie şoldurile, buzele şi limba lui coborâră tot mai jos, până la triunghiul de păr fin, de care îşi lipi faţa şi nasul, frecându-se ca un motan, apoi o linse lacom încă şi mai jos, sorbind seva care izvora de acolo. Lipsită de putere, ea gemu în timp ce un spasm lung îi cuprindea tot corpul, zvâcnind în pântec şi urcând ca o flacără spre gât.

După aceea, el se lungi alături de ea. Cu lăcomie, Hana îşi trecu palmele peste pieptul şi spatele lui musculos, îngropându-şi faţa în pielea netedă, sorbindu-i mirosul părului. Îl trase deasupra ei, simţind înţepăturile uşoare ale bărbii lui scurte, ţepoase, în timp ce faţa lui se lipea de a ei, cât era de excitat şi cât de tare îi bătea inima.

— Tu! şopti el copleşit în ritmul tot mai rapid în care erau angajate cele două corpuri acum unite.

Ea simţea că pluteşte, năpădită de senzaţii, şi o dulce amorţeală îi cuprindea tot trupul, pătrunzându-i în pântec şi urcând pe şira spinării, înaintând spre vârful degetelor şi rădăcina limbii. Îl auzi cum geme şi se lasă greu peste ea.

Rămaseră mult timp unul în braţele altuia, privindu-se ca într-un miracol. Aceasta nu era singura lor noapte împreună, aveau să mai fie multe altele. Era începutul unei vieţi noi.

39

Dimineaţa, tânăra văduvă le aduse micul dejun. Împinse paravanele şi Hana cu Yozō mâncară în tăcere, privind mica grădină – câteva bucăţi de rocă şi un pin noduros – scăldată în lumina soarelui de toamnă. Hana îşi

trăsese pe ea chimonoul de bumbac din bocceaua adusă de la Casa Tamaya şi îşi înnodase simplu părul la spate.

Era prima ei dimineaţă de libertate. Marele oraş se-ntindea la picioarele ei. Putea merge oriunde şi putea face orice voia. Era foarte departe de Yoshiwara, astfel că tătucu' n-o mai putea găsi acum. Nimeni nu ştia unde e. Înfăşurată în hainele ei de iarnă, va deveni invizibilă.

Se hotărâse deja încotro s-o apuce. Ştiuse dintotdeauna. Se gândise atât de des la asta – casa mare cu grădina cu bambuşi şi pini, felinarul de piatră, rocile acoperite de muşchi şi iazul cel mic. Arţarii sunt deja plini de frunze roşii ca focul şi Gensuke înveleşte probabil tufele în paie, pregătindu-le pentru iarnă. Îl va lua pe Yozō cu ea. Zâmbi, gândindu-se cât de entuziasmat va fi, când va vedea casa pentru prima dată.

Se răsuci ca să se uite la el şi-l văzu privind distrat grădina. Fusese atât de entuziasmată, planificând tot va face cu noua ei libertate, încât uitase faptul că oraşul nu era un loc sigur pentru el. În Yoshiwara se ascunsese de soldaţii din sud, dar acum va trebui să fie prudent. Yozō îi întâlni ochii şi o privi întrebător, bătând cu degetele darabana pe tatamiul uzat. Era încruntat, şi ea se întrebă ce-l frământă.

— Mă tem că va trebui să plec o vreme! îi spuse el. Am ceva de făcut.

Hana tresări, speriată. Era ultimul lucru la care se aşteptase.

— Ţi-am povestit despre prietenii mei, Enomoto şi Otori. Azi e ziua în care sunt transferaţi la închisoarea Kodenmacho. E singura noastră şansă să-i salvăm.

Îi luă mâinile în ale lui şi le ţinu strâns.

— Ştiu că înţelegi! E o chestiune de viaţă şi de moarte!

Hana clipi nedumerită. Nu se-aşteptase ca el să-şi ia rămas-bun atât de repede şi pe neaşteptate. Yozō o luă în braţe şi-şi apropie buzele de fruntea ei.

— De ce nu mi-ai spus dinainte? îl întrebă ea în şoaptă.

— N-am vrut să stric noaptea noastră împreună. Oricum, nu ai niciun motiv să te îngrijorezi. Am un plan bine pus la punct. Mă întorc diseară şi îi voi aduce pe Enomoto şi pe Otori cu mine.

În ciuda cuvintelor lui liniştitoare, Hana ştia că el îşi asuma un risc imens şi că era posibil s-o sfârşească în închisoare sau chiar în faţa plutonului de execuţie. Totuşi era fiică de samurai şi văduvă de samurai şi nu putea să-i stea în cale. Simţea cât era de surescitat şi-şi dădea seama că nu făcea lucrul ăsta numai pentru Enomoto şi Otori. Stătuse atât de mult timp închis ca într-o cuşcă în Yoshiwara, jucând rolul de servitor şi fiind politicos şi respectuos. Acum că era afară, tânjea să reintre în miezul evenimentelor.

Pe obrazul ei se rostogoli o lacrimă. El o şterse, apoi îi netezi o şuviţă lungă de păr căzută pe obraz, trecându-i-o după ureche. Ea închise ochii, simţind pe piele căldura degetelor lui.

— Să mă aştepţi aici! îi zise el.

Ea clătină din cap.

— Am dorit atât de mult timp să mă duc acasă. O să te-aştept acolo!

— Acasă la tine?

Yozō se înnegri la faţă.

— Dar… a fost casa soţului tău.

— El nu era niciodată acolo, zise ea. Majoritatea timpului eram singură, numai eu şi servitorii. A fost casa mea, nu a lui, şi acum e şi casa ta. E în Yushima, nu departe de râu, lângă templul Korinji.

Prin faţa ochilor îi trecură strada, râul, templul şi casa cea mare, cu fumul plutind pe lângă streşini. Şi numai faptul că le rostea numele o făcea să se simtă bine.

— Mai e ceva!

El fixa grădina cu privirea şi ea îşi dădu seama că nu

auzise nici măcar un cuvânt din ce-i spusese ea.

— Ce este?

— Trebuie să-ţi spun ceva despre soţul tău, despre cum a murit.

Faţa lui avea o expresie care o sperie.

Se aplecă spre el şi-i puse mâna pe coapsă.

— N-am nevoie să ştiu! zise ea cu hotărâre. Singurul lucru de care am nevoie e să vii tu înapoi teafăr şi nevătămat.

Afară se auzi cântecul unui greier, rupând tăcerea. El scutură din cap şi bătu din nou darabana cu degetele în tatami.

— Ţi-am spus că l-am văzut pe soţul tău căzând, dar nu şi cum s-a întâmplat.

Respiră adânc. Evita s-o privească în ochi.

— Eu… l-am ucis!

Hana se trase îndărăt.

— Tu? Nu inamicul? întrebă ea cu respiraţia tăiată.

În cameră se aşternu o tăcere mormântală. Văduva intră să ia tăvile pe care servise micul dejun, şi ei rămaseră tăcuţi până ieşi. Yozō privea în continuare în gol, cu umerii căzuţi. Hana ar fi dorit să-i spună cu un voia să audă mai mult, dar el ridică mâna, încruntându-se.

— Pusese să-l omoare pe prietenul meu, Kitaro.

Vorbea atât de încet, încât ea de-abia îl auzea.

— M-am jurat c-o să-l răzbun, dar a trebuit să aştept până la terminarea războiului. Şi mai ştiam că era o crimă să-l omori pe unul dintre ofiţerii noştri. În cele din urmă, când s-a ivit ocazia, am uitat de toate acestea. S-a întâmplat în timpul ultimei bătălii, când eram cu toţii încredinţaţi că vom muri. Am dat nas în nas cu el pe o stradă pustie din Hakodate şi m-a luat din nou în batjocură, aşa că am tras în el.

O lumină stranie îi juca în ochi, de parcă s-ar fi întors în locul acela îndepărtat şi sălbatic, revăzând întreaga scenă.

— Încă am coşmaruri legate de asta. N-am avut curaj să-ţi spun ce s-a întâmplat până acum, eram sigur că mă vei urî pentru asta. La urma urmei, comandantul Yamaguchi a fost soţul tău, indiferent ce-ai simţit pentru el.

Hana îl privi fix, cu ochii mari. Ştia că nu era o crimă, ci o datorie sacră să răzbuni moartea unui camarad şi că bărbaţii îşi ucideau deseori semenii. Soţul ei se lăuda cu cât de mulţi oameni ucisese, inclusiv dintre propriii lui soldaţi. Şi, dacă s-ar fi întors, ar fi ucis-o şi pe ea, aşa că, într-un fel, Yozō o salvase.

— Pur şi simplu n-am mai putut păstra acest secret, zise el. Nu vreau să mai existe asemenea bariere între noi.

Ea îi luă mâna şi o ţinu între ale ei.

— Pentru mine, pentru noi nu se schimbă nimic, şopti ea. Dintr-un anume motiv, confesiunea lui îl făcuse să-i fie şi mai drag.

— Poţi să mă ierţi? o întrebă el, răsucindu-se spre ea.

— Nu-i nimic de iertat. Singurul lucru de care am nevoie e să te întorci teafăr şi nevătămat.

O trase spre el, ţinând-o strâns, apoi se depărtă puţin, privind-o ca şi cum n-ar mai fi vrut niciodată să-şi ia ochii de la ea şi îşi îndreptă încet umerii.

— Casa ta e pe locul unde se afla cazarma corpului de voluntari. Ichimura locuieşte aproape şi, acolo, Heizo, Hiko şi cu mine o să ne întâlnim cu el. Îl voi însoţi, să fiu sigur că ajungi cu bine.

Ea îşi lipi obrazul de umărul lui şi-l sărută pe gât, îl mângâie pe faţă, plimbându-şi degetul pe obraz, pe nas şi pe bărbie, pe liniile adâncite de o parte şi alta a gurii, prin părul lui des. Voia să-i spună că se va ruga să nu se întâmple nimic groaznic, dar nu-şi găsea cuvintele. Îşi dădu seama acum că el nu se aştepta să vină înapoi.

— Ai spus că mă vei apăra, şopti ea. Să nu uiţi asta!

— Ai cuvântul meu! zise el, plecându-se solemn în faţa ei.

Străbătură grăbiţi oraşul, Hana mergând la câţiva paşi în spatele lui. În timp ce traversau piaţa din faţa Porţii Sujikai, Hana îşi aminti de femeile pe care le văzuse acolo, machiate şi pudrate, gata să se vândă oricărui bărbat în schimbul unei găluşte de orez. Deasupra râului Kanda plutea un miros de gunoi şi alimente stricate. Găsiră un barcagiu, să-i ducă până la digul din apropierea casei ei.

Mult prea repede dădură de câmpul pustiit, pe care alergase ea, fugărită de soldaţi. Acum erau plantate acolo tufe de mure, iar câteva frunze galbene, lucioase, erau încă agăţate de ramuri. Ştia că momentul despărţirii era foarte aproape, totuşi, în ciuda tristeţii şi a temerii pentru viaţa lui Yozō, se simţea mângâiată de faptul că revedea locul acela pe care îl cunoştea atât de bine. În sfârşit, se întorcea acasă.

Ochii i se umplură de lacrimi când zări zidul cu olane deasupra şi muşchiul ţâşnind printre pietre. Yozō se opri în dreptul porţii şi se uită încruntat la nume.

— Seizo Yamaguchi, citi el.

Hana dorea să-l îmbrăţişeze şi să-i spună că-l iubea, că nu conta ce făcuse, că, dimpotrivă, sentimentele ei erau şi mai puternice. Voia să-l implore să nu plece în misiunea aceea primejdioasă. Dar se stăpâni, amintindu-şi că şi ea era un samurai, zâmbi şi-şi alungă lacrimile, urându-i noroc, la fel de sfioasă ca orice soţie.

Yozō îi luă mâna şi-o duse la buze pentru o ultimă dată, apoi se întoarse şi-o porni spre râu. Ea nu-şi putea lua ochii de la el, de la umerii lui laţi, de la cele două săbii legate la şold. El se întoarse o singură dată şi-i zâmbi, după care dispăru în depărtare.

Ea împinse poarta, fără să ştie unde o purtau picioarele, încă ameţită de tot ce-i spusese el. Dar ştia că nu se schimbase nimic în ceea ce o privea. Zilele acelea întunecate, când fusese soţia comandantului Yamaguchi, trecuseră de mult, şi acum inima ei îi aparţinea lui Yozō. Se

rugă fierbinte ca el să se întoarcă nevătămat.

Privi în jur, dându-şi dintr-odată seama unde se afla. Fusese plecată aproape un an. Între pietrele de pavaj creştea muşchiul, şi frunzele uscate se adunau grămăjoare, pe lângă ziduri. Grădina era sufocată de buruieni, iar cireşul cel mare crescuse încă şi mai mare. Casa era tristă şi dărăpănată, cu muşchi pe acoperiş şi olane lipsă din loc în loc, arătând mai mult ca o vizuină pentru vulpi şi bursuci decât ca un loc unde trăiau oameni. Totuşi, erau aceeaşi casă şi aceeaşi grădină. Zări fum ieşind din horn şi merse mai repede, gândindu-se cât de fericiţi şi uimiţi vor fi s-o vadă Oharu şi Gensuke.

Uşa grea din faţă era închisă şi zăvorâtă. O împinse, dar nu se mişcă. Pânze de păianjen atârnau agăţate de pragul de sus şi de streşini, iar frunze uscate erau adunate la colţuri. Se duse spre uşa pe care o foloseau membrii familiei, aşezată pe una dintre laturile casei, şi trase de ea până se deschise. Stătu în prag clipind, simţind cum o ustură ochii de la fumul care umplea întunericul dinăuntru.

Luminat de razele de lumină care pătrundeau prin uşile glisante închise vedea interiorul cavernos, căpriorii masivi înnegriţi de fum şi încăperile pardosite cu tatami, care dispăreau în umbră. Simţi miros de mangal şi de mâncare gătită şi se gândi cu oarecare emoţie că Oharu pregătea masa de prânz.

Apoi zări o mişcare în beznă. Se vedea o siluetă stând turceşte lângă vatră, cu o pipă în mână.

Se auzi o bufnitură, când bocceaua îi căzu pe pământ. Îşi duse mâinile la gură în încercarea de a-şi înăbuşi un ţipăt de groază.

Un moment se gândi că probabil vede o fantomă, dar omul era prea solid, avea umerii laţi, bărbia împinsă arogant în faţă, părul unsuros atârnat în neorânduială, des şi lucios.

I se înmuiară genunchii, şi Hana simţi că se sufocă, parcă s-ar fi înecat. Ar fi vrut să se întoarcă şi să fugă, însă

picioarele îi erau ca de plumb. Îşi spuse că trebuie să rămână cu mintea întreagă. Cum putuse Yozō să facă o asemenea greşeală?

Pentru că nu avea niciun dubiu, nici cel mai mic dubiu. Era soţul ei.

40

Comandantul Yamaguchi arăta mai bătrân şi mai slab. Avea faţa suptă şi pielea lui superbă, ca de fildeş, arăta acum de parcă fusese tăbăcită. Şi părul lui, odinioară lucios, ca un lac negru, era înspicat cu fire albe. Avea cearcăne imense în jurul ochilor, şi şanţul dintre sprâncene i se adâncise, făcându-l să se încrunte ameninţător. O privi în tăcere pe Hana, măsurând-o lent din cap până-n picioare.

Încă în dreptul intrării, picioarele i se îndoiră şi Hana căzu în genunchi, cu palmele pe podea şi fruntea lipită pe mâini.

— Aşadar, tu eşti! zise el, şi ea îi recunoscu tonul uşor ameninţător şi dialectul ţărănesc, aspru. Ai umblat din floare-n floare. Şi acum apari în chimonoul ăsta necuviincios, cu bocceaua aia a ta, ca orice femeie vulgară de pe stradă. N-am prea avut parte de bun venit când m-am întors acasă, nici de o nevastă care să mă-ntâmpine şi să aibă grijă de mine.

Ea tremura, fără grai, încercând să se facă nevăzută în pardoseala rece, de lut.

— Ţi-ai pierdut glasul? N-ai de gând să-mi spui că-ţi face plăcere să mă vezi?

— Am crezut… am crezut…

— Era de datoria ta să ai grijă de casă. De ce n-ai fost aici?

Ea trase aer în piept.

— S-soldaţii…

Cu greu putea rosti cuvintele.

— Soldaţii au venit aici… să mă omoare… pentru că eram soţia ta. Eu… a trebuit să fug.

— Eşti un samurai şi îţi e teamă de moarte? Datoria ta era să aperi casa asta.

Vinovăţia Hanei atârna deasupra ei ca o miasmă şi respiraţia era gâfâită. Cu coada ochiului îşi zări bocceaua zăcând pe jos, unde o scăpase din mână, şi îşi aminti de cutie, de cutia soţului ei. Poate, dacă o va vedea, i se va mai înmuia inima. Poate va înţelege de ce făcuse ceea făcuse.

— Am crezut c-ai murit, rosti ea cu greu, de-abia suflând.

Căută prin boccea şi o puse pe tatami în faţa lui, încercând să desfacă nodul cu mâini tremurătoare. Acolo erau cutia simplă, din metal şi caseta de lemn pentru rulouri de mătase. Îşi aduse aminte că le deschisese în apartamentul ei din Casa Tamaya, citise scrisoarea şi poemul de mai multe ori, apoi pusese cutiile şi fotografia pe un altar. Plânsese după el, uitând asprimea şi bătăile lui, reţinând numai că fusese soţul ei.

El se retrase surprins de parcă, la rândul lui, văzuse o fantomă şi întinse o mână tremurătoare. Mâna lui era mai subţire, mai ciolănoasă, cu încheieturile ieşite în evidentă.

— Le-a adus Ichimura! şopti ea, uitându-se la el cu o privire rugătoare.

Îşi amintea efectul pe care-l avea întotdeauna privirea aceea, strecurată printre gene, asupra bărbaţilor.

— Am citit scrisoarea ta. Te-am jelit. Voiam să le duc la Kano şi să le îngrop, aşa cum ai vrut tu.

El deschise capacul cutiei de metal şi se uită înăuntru. Uluită, Hana văzu că ochii lui înoată-n lacrimi.

— Toată viaţa mea, murmură el. Şi asta-i tot, numai atât! Războiul pierdut, cauza înfrântă, toate lucrurile în care credeam duse pe apa sâmbetei, totul pierdut!

Se lăsă pe călcâie şi oftă prelung.

— Ar fi trebuit să mor odată cu ceilalţi. Asta e lume în care să trăieşti?

Bâjbâi după pipă şi-o bătu încet de marginea cutiei în care ţinea tutunul. Sunetul răsună în tăcerea care se aşternuse. Ea îşi ţinu răsuflarea, privindu-l, aşteptând. Apoi el miji ochii şi se uită din nou la ea.

— Arăţi altfel, zise el. Vino aici!

Cu inima bătând să-i iasă din piept, ea îngenunche în faţa lui şi el îi prinse bărbia între arătător şi degetul mare, atât de brutal, încât simţi c-o doare, şi-i examină fata, întorcându-i capul în toate părţile. Ochii lui păreau că jupoaie strat după strat, ca şi cum ar fi putut să citească întreaga ei poveste, tot ce făcuse, locurile unde fusese, toţi bărbaţii cu care se culcase; ca şi cum absolut totul – noaptea petrecută cu Yozō, totul – îşi lăsase amprenta asupra ei ca un tatuaj pe piele. Închise disperată ochii, aducându-şi aminte că tătucu' îi examina faţa exact în acelaşi fel. Când termină, o împinse atât de brutal, încât ea căzu pe spate, pe tatami.

— Ceva s-a schimbat, zise el cu o grimasă de dezgust. Până şi mirosul tău e altul. Erai o biată creatură fără creier, dar nu mai eşti aşa acum. Ai învăţat nesupunerea. E scris peste tot, pe tine.

Făcu o pauză, o privi din nou cu ochi răi.

— Ai învăţat să gândeşti. Argumentezi, îţi dai capul pe spate, te uiţi la mine printre gene. Ai învăţat tot felul de jocuri, cum să-i faci pe bărbaţi să te placă. Nu mai eşti deloc soţia mea modestă, nu-i aşa că am dreptate?

Hana ştia ce va urma şi nu putea să facă sau să spună nimic care să oprească asta. Soţul ei rânji plin de repulsie.

— Ai fost în Yoshiwara. Nu-i aşa? Te-ai făcut prostituată. Cât de mulţi sudişti şi-au făcut de cap cu trupul tău? Îmi aparţineai mie şi te-ai dat inamicilor! M-ai umplut de ruşine, ai adus ruşinea peste casa asta.

Se învineţi la faţă de furie.

Când îl auzi rostind cuvântul „Yoshiwara”, Hana ştiu că fusese condamnată. O va ucide. Trebuia s-o facă, aceasta era legea.

Îşi frânse mâinile, simţind inima cum îi bătea tare în piept şi sângele îi năvăli în cap. Dacă ar veni Yozō! Dacă o putea salva cineva, el era acela. Dar nu va şti ce s-a întâmplat decât atunci când va fi prea târziu.

— Nu încerca să negi! zbieră comandantul cu faţa neagră de supărare. A fost aici o femeie pe nume Fuyu. Mi-a povestit totul.

Fuyu! Numele căzu ca o palmă peste faţa Hanei. Femeia sări în picioare, trezită din letargie, înfuriindu-se dintr-odată. Nu va mai îngenunchea în tăcere. În trecut acceptase că bărbatul din faţa ei îi era domn şi stăpân şi-i ascultase orbeşte ordinele. Suferise toate bătăile lui fără să se plângă. Dar el avea dreptate. Se schimbase. El nu-i mai putea domina spiritul. S-o omoare! Dar mai întâi va spune şi ea ce are de spus.

— Fuyu e o codoaşă! strigă ea. Cum de-ndrăzneşti s-o crezi pe ea, şi nu pe mine? Ea m-a vândut.

Comandantul îşi trecu mâinile prin păr, făcându-l să semene cu nişte limbi de foc ce-i încadrau faţa.

— Îmi răspunzi? tună el. Cum de-ndrăzneşti! Crezi că are vreo importanţă dacă a fost sau nu alegerea ta? Nimeni nu vrea de soţie o femeie din Yoshiwara.

Pocni din degete şi ea tremură, aducându-şi aminte că făcea lucrul acesta înainte s-o lovească. El se ridică în picioare. Ea tresări şi se ghemui toată, apărându-şi capul cu mâinile, în timp ce simţi cum o loveşte cu piciorul în coaste, în spate şi în coapse. Aşteptă până se ridică în capul oaselor şi o plesni peste ureche atât de tare, încât căzu la pământ, ameţită. Încet, se ridică şi el o lovi din nou.

Camera se învârtea cu ea, urechile îi ţiuiau şi capul o durea atât de tare, încât cu greu putea gândi. Simţea că e plină de vânătăi, însă el o bătuse mai rău în trecut, mult

mai rău. Se îndreptă de spate şi-l privi sfidătoare. Va muri cu mândrie, nu făcându-se mică şi cerşind îndurare.

— Nici măcar nu plângi! îi zise el pe un ton mai liniştit de data aceasta. Nu mai ai niciun pic de ruşine! Adu rogojina! Doar ştii obiceiul!

Ea se ridică, se scutură de praf şi porni şchiopătând spre bucătărie. Auzi scrâşnetul metalului ascuţit pe piatră. Ştia că el îşi ascute sabia. Oharu stătea în picioare lângă sobă, amestecând într-o oală, ca şi cum nu se mai putea opri, cu Gensuke ghemuit într-un colţ. Se făcură că n-o văd, muţi de spaimă.

Rulată într-un colţ era rogojina de paie pe care Oharu o folosea să pună ridichile şi fructele la uscat. Era prăfuită şi şubredă şi, când Hana o ridică, din ea căzură pe podea o grămadă de mici insecte moarte.

O scoase afară, soţul ei urmând-o cu paşi mari. Îşi răsucise mânecile-n sus şi îşi vârâse săbiile în centură.

— Acolo! dădu el ordin.

Hana simţea lumina caldă a soarelui deasupra capului. Niciodată nu i se păruse ziua mai frumoasă. Cerul era de un albastru orbitor şi ramurile pomilor erau împletite deasupra casei, presărând acoperişul cu frunze aurii, portocalii şi cafenii. Ea merse pe lângă felinarul de piatră şi iaz, printre pini, spre luminişul din spatele magaziei, unde nimeni nu-i putea vedea.

— Aici!

Desfăcu rogojina şi îngenunche cu spatele la el, ţinând capul sus. Totuşi, în ciuda hotărârii de a nu-l lăsa să vadă că-i e teamă, se trezi tremurând, cu dinţii clănţănindu-i în gură. Abia mai respira, gândindu-se că putea fi ultima ei suflare.

— Spune rugăciunile!

Pământul era rece şi pietrele ascuţite pătrundeau prin paiele subţiri, rănindu-i fluierele picioarelor. O pală de vânt rostogoli frunzele căzute şi o făcu să tremure. O cioară, coborâtă în apropiere, urmărind-o cu ochii ca două

mărgele, deschise ciocul mare şi negru şi scoase un cârâit dogit, surprinzător de tare în liniştea din jur. Era un zgomot solitar, o prevestire a morţii.

În Yoshiwara, gustase viaţa şi dragostea. Dacă n-ar fi părăsit niciodată casa acesta, ar fi putut trăi până la bătrâneţe, dar n-ar fi ştiut ce-i viaţa. N-avea niciun regret. Îşi aminti de Yozō şi de noaptea petrecută împreună. Nu cunoscuse niciodată înainte o asemenea fericire şi nici nu se simţise atât de împlinită. Ar fi dorit numai să-l poată vedea încă o dată. Zâmbi, cu chipul lui în minte. Va muri gândindu-se la el.

Auzi un scrâşnet de metal. Ştiu că era ultimul sunet pe care-l va auzi în viaţa aceasta. Închise ochii.

41

Plănuise să meargă în spatele procesiunii până în punctul în care drumul se-ngusta, să-i ucidă pe paznici şi să-i elibereze pe Enomoto şi pe Otori. Era posibil ca sudiştii, siguri că eliminaseră orice urmă de rezistenţă, să nu fi pus suficienţi oameni de pază, cei care cărau cuştile să o ia la goană şi trecătorii, care-i urau pe parveniţii din sud, să se alăture cauzei lor, sărind în ajutorul lui Yozō şi al prietenilor săi. Cel puţin, aşa îşi făcuse el socotelile. Ce urma să se întâmple în realitate era o cu totul altă problemă.

Totuşi, Yozō îşi spuse că supravieţuise multor situaţii aproape imposibile în trecut şi va supravieţui şi de data aceasta. Trebuia. Avea acum o femeie la care ţinea. Nu mai putea continua să-şi rişte viaţa. Gândurile lui erau încă acaparate de Hana şi de conversaţia dintre ei. Va trebui să facă pace cu el însuşi, fiind conştient că n-ar putea supravieţui dacă nu ar mai vedea-o pe Hana. Se temuse de reacţia ei la aflarea veştii că-i omorâse soţul. Dar ea îşi păstrase calmul, fusese atât de iertătoare, şi el o admirase cu atât mai mult. Acum trebuia să se concentreze la ceea

ce avea de făcut, să-l elibereze pe Enomoto.

În timp ce-şi croia drum prin tufele de mure, îndreptându-se spre sălciile şi colibele de pe malul râului, observa orice detaliu care i-ar fi fost de folos pentru drumul de întoarcere, spre casa cea mare unde o lăsase pe Hana. Şi-ar fi dorit s-o aibă cu el fidela puşcă Snider-Enfield, pierdută în timpul ultimei lupte. Dar acum să trebuia să se descurce cu Colţul şi cu sabia pe care i-o dăduse Marlin când fugise din Yoshiwara; doar dacă Ichimura nu găsise nişte arme mai bune în arsenalul corpului de voluntari.

La stăvilar, Heizo şi Hiko săreau jos din barcă, în timp ce omul care-i adusese îşi număra monedele. Yozō zâmbi când se salutară. Apăru şi Ichimura, călcând greu pe mal şi cărând după el un sac de umăr, care scotea un zăngănit continuu şi sălta greu în urma lui. Purta jambiere bleumarin şi o jachetă ponositā, la fel ca orice muncitor de rând. Îşi lipise părul de cap să nu atragă atenţia. Avea un rânjet de bucurie pe faţă. Îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi le strigă ceva, dar, din cauza palelor de vânt, cuvintele nu ajunseră la ei. Când se apropie mai mult le strigă din nou ceva. Yozō îngheţă când auzi ce spune.

— Comandantul s-a întors! Nu e mort!

— Comandantul? repetă Yozō uluit, încercând să digere vestea.

Dintr-odată, ziua părea mai întunecată şi mai rece.

— Nu vrei să spui… Nu se poate… Comandantul Yamaguchi?

Simţea ace în ceafă şi o sufocare teribilă.

— E încă viu? Nu se poate!

Ichimura se apropie gâfâind de Yozō.

— L-am văzut cu propriii mei ochi, domnule, îi spuse el nepăsător. Ieri. Locuieşte aproape. I-am povestit planurile noastre şi mi-a zis să nu fiu prost. Pentru el războiul s-a terminat, încearcă să nu fie arestat. N-are de gând să facă ceva ce-ar atrage atenţia asupra lui.

Yozō nu-l mai asculta. Îngheţase, dându-şi seama în ce pericol de moarte era Hana. Dar trăsese-n el, îl văzuse căzând, întorsese capul şi-l văzuse zăcând într-o baltă de sânge. Haina îi băltea în sânge, era sânge scurs şi pe pământ. Cum de scăpase cu viaţă?

Pe urmă, Yozō fusese şi el capturat. Nu mai auzise nimic despre comandant, absolut nimic tot timpul cât fusese în Yoshiwara, până când apăruse Ichimura cu acea cutie blestemată, lucru care îi confirmase, totuşi, încă o dată, că omul era mort. Scoase un geamăt. Cum de putuse să se înşele atât de amarnic? Şi acum o dusese pe Hana acasă, spre moarte.

Privi în jur cuprins de groază, lovindu-se peste frunte cu palma, când îşi dădu seama ce alegere teribilă avea de făcut. Pe de o parte, era Enomoto, prieten cu el de mulţi ani, un Enomoto strălucit, plăcut, pe care-l admira şi-l iubea ca pe un frate. Toată viaţa lui şi pregătirea militară, codul samurailor instilat încă de la naştere îl educaseră crezând că cea mai importantă calitate a unui bărbat era credinţa fată de cauză şi fată de camarazii săi. Ei şi-ar da viaţa pentru tine, tu ţi-ai da viaţa pentru ei. Ştia că nu mai avea o a doua şansă să-i salveze pe Enomoto şi pe Otori şi că, în cazul în care planul eşua, vor fi condamnaţi la moarte. Cum i-ar fi putut trece prin cap să-i trădeze?

După aceea apăruse Hana, care schimbase totul. Era conştient acum că ea conta pentru el mai mult decât orice pe lume. Ar fi renunţat la toate pentru ea, chiar şi la onoarea şi respectul pentru camarazii lui. Toţi anii petrecuţi în Occident îl schimbaseră mai mult decât îşi putuse imagina şi, când făcuse alegerea aceasta, ştia că n-o să mai poată privi niciodată înapoi.

Smulse sacul din mâna lui Ichimura şi-l deschise dintr-o mişcare. Era plin cu puşti, însă vechi şi ruginite, iar o armă voluminoasă nu făcea decât să-i îngreuneze mişcările. Dădu un şut sacului.

— Aşteptaţi aici! le ordonă el răguşit.

— N-avem timp, domnule! Trebuie să plecăm!

Heizo, Hiko şi Ichimura îl priveau perplecşi, ca şi cum înnebunise. Probabil că toţi ştiau de întâlnirile lui cu Hana. Făcuse toate eforturile să păstreze secretul, totuşi Yoshiwara nu era un oraş mare şi peste tot circulau bârfe, iar Hanaogi fusese, la urma urmei, cea mai faimoasă curtezană dintre toate. Probabil toţi bărbaţii erau geloşi pe el.

Şi, dacă ar fi ghicit ce-i trecea prin cap, ştia ce-ar fi gândit la rândul lor, că femeile erau bune să te distrezi cu ele, dar să pui sentimentele înaintea datoriei, să pui o femeie oarecare înaintea nevoii de a-ţi salva fraţii de arme era o adevărată nebunie.

Clătină din cap. Trebuia să facă o alegere teribilă, însă deja era hotărât. Nu mai încăpea nicio îndoială. Trebuia s-o salveze pe Hana.

— Vin după voi mai târziu! le spuse răstit.

— Dar, domnule…

Chiar în secunda în care Yozō o luă la fugă, ştia că, aproape sigur, era prea târziu.

Marlin îi antrenase tot timpul în pas alergător şi, acum, pregătirea lui militară dădea roade. Sprintă înapoi pe străzile mărginite de casele reci şi umede ale samurailor din celălalt capăt al câmpului cu mure, urmând cât mai atent calea pe care venise, deşi i se părea că fiecare pas în direcţia acoperişurilor cu olane cenuşii şi a zidurilor de piatră părea că le îndepărtează şi mai mult. Ca într-un coşmar, cu cât alerga mai tare, cu atât i se părea că nu înaintează deloc. Blestemă, când îşi dădu seama, cu o furie oarbă, că se-ndrepta într-o direcţie greşită.

În sfârşit, dădu de zidul înalt şi de poartă şi-o împinse în lături, tresărind când auzi un scârţâit puternic de balamale. În faţa lui se afla casa cea mare, cu porticul sumbru la intrare şi fumul îndepărtându-se de streşini, exact cum o descrisese Hana, dincolo de o curte acoperită cu prundiş şi cu poteci de piatră, o fântână şi-un cireş

imens.

Yozō auzi ciorile croncănind, sunetele insectelor şi voci pe stradă, însă în interior era o linişte mormântală. Examină locul, pe urmă se ascunse în spatele pomului şi-şi încărcă puşca, dorindu-şi să aibă ocazia s-o audă bubuind.

Dacă Yamaguchi a aflat că Hana fusese în Yoshiwara, o va ucide cu siguranţă. Samuraii trebuiau să-şi ucidă soţiile dacă descopereau că ele comiseseră un adulter, cu atât mai mult dacă se prostituaseră, şi natura feroce a comandantului îl făcea să creadă că o va executa imediat, în primul rând din cauza relaţiilor ei cu bărbaţii veniţi din sud. Dacă Yozō încerca să-l oprească, el era cel ce comitea o crimă, nu comandantul.

Singura lui speranţă era ca ea să-i fi încetinit acţiunile. Nu l-ar fi implorat s-o ierte, era prea mândră pentru asta deşi, poate, îl convinsese de faptul că-şi vizitase familia. Totuşi, comandantul va descoperi suficient de repede minciuna. Ajungea s-o privească puţin mai atent să-şi dea seama. Totul în legătură cu ea, chiar şi felul în care mergea, trăda faptul că era o femeie învăţată să stârnească dorinţa bărbaţilor.

Trebuia să acţioneze rapid. Dacă Yamaguchi voia s-o ucidă, o va face afară, departe de ochii oamenilor. Însă unde?

Yozō traversă curtea în pas alergător, căutând locurile acoperite cu muşchi, să-i înăbuşe paşii, tresărind furios când îi luneca piciorul şi prundişul scârţâia sub sandalele din paie de orez. Ajunse aproape de casă, unde putu să-şi tragă sufletul la umbra unui zid. Totul era cufundat într-o tăcere mormântală. Ocoli o grădină micuţă, cu un iaz şi un felinar de piatră, se uită din nou în jur şi zări o clădire scundă, vopsită în alb, magazia, în timp ce se strecura pe lângă ea, auzi clinchet de metal şi sângele-i zvâcni în vene.

Aproape neîndrăznind să mai respire, scoase capul de după colţ şi se trase rapid înapoi. Hana era

îngenuncheată ca o statuie, cu faţa spre perete, cu mâinile ei mici şi albe în poală. Avea pe ea chimonoul simplu, albastru, pe care-l îmbrăcase de dimineaţă. Părul i se desfăcuse şi-i atârna în şuviţe în jurul feţei, totuşi Yozō reuşi să-i zărească ceafa cu pielea albă, catifelată. Avea o paloare de mort, însă faţa ei avea o expresie calmă şi îşi ţinea spatele foarte drept. În timp ce Yozō se uita la linia graţioasă a spinării ei, simţi un val de mândrie la gândul că Hana înfrunta moartea cu o asemenea demnitate. Apoi observă că avea obrazul vânăt şi umflat şi îşi strânse spasmodic pumnii, să nu urle de furie.

Înălţat deasupra ei, comandantul, cu picioarele depărtate şi mâna ferm încleştată pe mânerul sabiei, era gata să lovească. Era mai slab şi mai cărunt decât ultima dată când îl văzuse Yozō, dar nu arăta deloc a stafie. Îşi prinsese poalele sus, îşi ridicase mânecile şi fruntea îi era încinsă într-o legătură din plăcuţe de oţel, de parcă s-ar fi pregătit de luptă. Ochii i se îngustaseră de furie şi gura, ca o linie, reflecta hotărârea lui implacabilă.

Yozō ştia că, dacă Yamaguchi trăgea sabia din teacă, Hana avea să fie moartă în aceeaşi clipă, despicată de o singură mişcare a lamei. Trase cocoşul pistolului. Pocnetul trăgaciului se auzi uimitor de tare în liniştea din jur, dar comandantul păru că nu-i dă atenţie. Părea cufundat în gânduri.

Ridicând arma, Yozō se lăsă pe vine şi-l prinse în cătare. Pistolul era vechi şi nu ştia cât de bine trăgea; în plus, comandantul era atât de aproape de Hana, încât se temea c-ar putea s-o atingă, dar nu mai era timp pentru nimic altceva. Scrâşnind din dinţi cu hotărâre, apăsă pe trăgaci. Se auzi un pocnet asurzitor şi de pe ţeavă ţâşni o flamă. Prin fumul din jur îl văzu pe comandant sărind înapoi, împiedicându-se şi proptindu-se în sabie să nu cadă. Glonţul se înfipse într-un zid, dezlănţuind o erupţie de lut şi pietre şi praf.

Yozō blestemă în sinea lui. Îl speriase pe comandant,

dar nu reuşise să-l elimine.

Comandantul se răsuci şi-l văzu pe Yozō. Pe faţă i se citi uimirea şi ştiu că l-a recunoscut. Cu ochii ieşiţi din orbite, scoase un răget de leu şi tot trupul îi părea cuprins de convulsii din cauza furiei. Se înnegri la faţă, ca şi cum ar fi fost pe cale să explodeze, şi îşi scoase sabia din teacă, trasând cu ea un arc strălucitor în lumina soarelui. Dacă Hana ar mai fi fost în faţa lui, ar fi putut s-o despice de la umăr până-n talie.

Însă ea nu mai era acolo. Auzind sunetul pistolului tresărise violent şi, în timp ce glonţul şuiera pe lângă urechea comandantului, dezechilibrându-l, ea se răsucise şi-l văzuse pe Yozō. Sărise în picioare, trăgându-şi în sus poalele chimonoului, şi-o luase la fugă spre colţul unde aştepta Yozō cu pistolul ridicat. Privirile li se întâlniră pentru o clipă. Ochii ei erau imenşi, ca ai unei căprioare speriate.

— Treci în spatele meu! îi şopti el imperios. Repede!

Apăsă din nou pe trăgaci, dar de data aceasta comandantul era pregătit. Cu buzele schimonosite, se trase în lături şi făcu o mişcare rapidă cu sabia. Lui Yozō nu-i venea să-şi creadă ochilor când comandantul reteză glonţul în două. Aşchii zburau în ambele părţi ale lamei strălucitoare, lovindu-se de zid, scoţând şi mai mult lut şi praf din el. Sabia lucea în lumina soarelui, neştirbită.

Blestemând, Yozō aruncă pistolul, dar comandantul se năpustise deja asupra lui cu un strigăt de război, ţinând sabia cu ambele mâini deasupra capului. Yozō îşi scoase propria sabie tocmai la timp, evitând să fie sfâşiat de lama comandantului. Cele două limbi de oţel se ciocniră cu un zgomot asurzitor, lamele încrucişate scoţând un roi de scântei. Impactul îl făcu pe Yozō să cadă în genunchi.

Sări în sus şi se priviră plini de ură, cu săbiile pregătite, în timp ce dansau înainte şi-napoi, fiecare provocându-l pe celălalt să lovească primul.

După atâtea luni petrecute în Yoshiwara, Yozō îşi cam

ieşise din mână, iar sabia lui nu era dintre cele mai bune. Cunoştea arma comandantului. Era legendară, opera unui cunoscut făurar. Probabil că i-o înmânase lui Ichimura când îşi dăduse seama că războiul era pierdut, şi Ichimura o adusese acasă. În clipa aceea, Yozō simţi tristeţea cumplită a întregii situaţii. El şi comandantul luptaseră de aceeaşi parte a baricadei, pentru credinţa lor, iar acum, ca şi data trecută, erau nevoiţi să se lupte unul cu altul. Un moment se simţi ispitit să arunce sabia jos. Comandanţi)! era o relicvă a unei epoci trecute şi lupta cu o armă pe cale de dispariţie. Yozō se răzbunase o dată şi fusese urmărit fără încetare de acele imagini. I se părea o greşeală să poarte din nou aceeaşi luptă. Apoi îşi aduse aminte de Kitaro, cum zăcea mort şi singur pe câmpia din Ezo, şi de vânătăile de pe faţa Hanei şi luă hotărârea să continue.

— Aşadar, tu eşti! îi zise comandantul. Yozō Tajima. Nu pot scăpa de tine! Oriunde mă duc, apari!

O scânteie îi juca în ochi, o nebunie pe care Yozō o recunoscu pe dată.

— Las-o să plece, doar atât îţi cer, dă-i drumul! zise Yozō. Vom pleca din Edo, ne ducem în Ezo, n-o să ne mai vezi niciodată.

— M-ai mai păcălit o dată, Tajima, m-ai luat pe nepregătite cu trădarea ta. Dar acum vom termina ce-am început în Ezo, numai că de data asta tu vei fi cel care moare, tu şi târfa ta.

Yozō era un spadasin foarte priceput, însă ştia că avea de-a face cu un adversar nemilos şi crud, ceea ce-l făcea aproape invincibil. Îşi aminti cum îl auzise odată grozăvindu-se cu faptul că una dintre lamele săbiilor sale ruginise din cauza sângelui omenesc în care o înmuiase.

Ştia că trebuia să lovească primul. Lamele subţiri puteau trece prin carne ca un cuţit prin mătase. O singură lovitură era de ajuns să taie braţul sau piciorul unui om sau să-l despice-n două, la fel de uşor cum comandantul retezase glonţul.

Cu un urlet din fundul rărunchilor, Yozō se aruncă înainte, rotindu-şi sabia. Se auzi un zăngănit, în timp ce comandantul pară lovitura. Yozō se răsuci pe călcâie, întoarse sabia şi lovi din nou, apoi apucă mânerul cu mâinile amândouă, o ridică deasupra capului şi o aduse cu toată puterea, şuierând, în jos. Oţelul lovindu-se de oţel scoase un zgomot asurzitor. Dar comandantul îi anticipase toate mişcările şi evitase cu uşurinţă fiecare lovitură. Pe când se trăgeau îndărăt, Yozō se lansă din nou, prinzându-l pe comandant pe picior greşit şi-i înfipse lama adânc în carnea moale de pe umăr înainte de a avea şansa să se retragă. Sângele ţâşni, formând o pată imensă pe haina sfâşiată a comandantului, însă el nici măcar nu clipi, privindu-l numai pe Yozō plin de ură, ca şi cum n-ar fi dat nicio atenţie faptului că era rănit.

Rânji. Ochii îi scânteiau şi izbucni în râsul lui arogant, atât de caracteristic. Slobozi un răcnet, lansându-se în faţă şi rotind sălbatic sabia. Dansa pe loc, cu poalele fluturând, ager ca un cerb, lovind din orice direcţie posibilă. Lama lui ascuţită, ca una de ras, lucea în lumina soarelui în timp ce o rotea prin aer. Yozō ajunsese cu spatele la perete, încercând cu disperare să-i blocheze atacurile, ştiind că nu era nevoie decât de-o singură lovitură şi era mort.

Comandantul se apropia tot mai tare, mişcând întruna sabia, repede şi uşor. Încercând să pareze o lovitură care părea că vine din neant, Yozō se împiedică. Sări repede din calea comandantului, totuşi nu destul de repede, şi lama îi crestă obrazul. Durerea îi aduse lacrimi în ochi şi îşi simţea faţa inundată de sânge. Strânse din dinţi şi continuă să pareze loviturile, dar sabia comandantului îl atinse din nou şi simţi o durere înţepătoare, care-i provoca greaţă, în mâna stângă. Se clătină sleit de puteri. Gâfâia acoperit de sudoare, şi respiraţia lui sacadată trimitea nori de aburi în aerul rece de toamnă.

Comandantul stătea deasupra lui, cu sabia ridicată, gata să-l omoare. Rânjea. Nu transpirase aproape deloc şi Yozō îşi dădu seama că ar fi putut să-l ucidă cu mult timp înainte. Se juca cu el ca pisica cu şoarecele, ca să se distreze.

Cu spatele la perete, Yozō aştepta lovitura. Însă, în loc să-şi coboare sabia şi să-l omoare, comandantul continua să stea ţeapăn, ca o statuie, de parcă ar fi vrut să prelungească deliciul momentului.

Yozō se uită la el, întrebându-se de ce nu-l lovea. Parcă-i oferea o şansă, ca şi cum el ar fi vrut să moară.

Subit, Yozō simţi o furie oarbă. Dacă tot era să moară, îl va lua pe demonul acesta cu el. În timp ce comandantul stătea pe loc privindu-l trufaş, îşi luă avânt şi strigă:

— Pentru Kitaro şi pentru Hana!

Apucând sabia cu ambele mâini, răsuci vârful în sus şi împlântă lama adânc în straturile de mătase care acopereau abdomenul comandantului. O simţi cum alunecă fără vreo piedică şi-i iese prin spinare.

Ochii comandantului se măriră şi mai mult şi se clătină dintr-odată. Yozō se aştepta ca el să cadă, în schimb slobozi un urlet plin de ură, care se-nfipse ca un pumnal în capul lui Yozō. Poate că nu era om, poate că era cu adevărat imposibil să-l ucizi şi, ca dovadă, în secunda următoare, sabia comandantului se repezi spre el. Yozō o văzu venind, oblic, ca o rază de soare. Încercă să facă un salt din calea ei, ridicându-şi propria sabie ca să pareze lovitura, fiind conştient în acelaşi timp că era prea târziu. Comandantul câştigase. Vor merge în cer sau în iad amândoi.

Se auzi un dangăt şi sabia zbură din mâna comandantului, fluturând prin aer, aterizând pe pământ la mică distanţă, fără să-l atingă. Ameţit, Yozō privi în sus. Nu se ştie de unde apăruse o lamă care deviase lovitura.

Comandantul se clătina tot mai tare. Îi ţâşnea sânge

din stomac, la fel şi din gură, genunchii cedându-i sub el şi se prăbuşi la pământ, stârnind un nor de frunze uscate.

Îl fixă pe Yozō şi cel mai slab zâmbet posibil îi apăru pe chip. Buzele-i zvâcneau. Yozō se aplecă spre el, încercând să audă ce spune.

— Ai luptat bine! Mi-ai făcut… o favoare!

Scoase un suspin. Încet, lumina din ochii lui se stinse şi capul îi căzu greu într-o parte.

42

Cu urechile ţiuindu-i după încleştarea dintre săbii, Hana alergase în casă şi smulsese halebarda din rastelul ei, de pe grinda de deasupra uşii. Ieşise tot în fugă şi-l văzuse pe Yozō cu spatele la perete şi pe soţul ei aplecat deasupra, cu sabia ridicată, cu buzele încreţite într-un rânjet triumfător. Îl văzuse pe Yozō ţâşnind cu o ferocitate neaşteptată, ridicând sabia şi înfigând-o în stomacul soţului ei, apoi scânteierea nebunească din ochii lui în timp ce îşi lăsa sabia să cadă într-o lovitură finală.

Înainte să-şi dea seama, se încordase, rotise halebarda descriind în aer un arc mare şi o lansase spre sabie, cu toată puterea de care era în stare. Simţi cum cele două lame se lovesc şi se cutremură din pricina impactului, agăţându-se cu disperare de coada armei aproape smulse violent din mâinile sale. În cele din urmă, cu un efort suprem, cu mai multă putere decât ştia că are, pară lama aducătoare de moarte şi o făcu să zboare deoparte.

Acum îl privea încremenită pe bărbatul înalt întins pe pământ, cu sângele şiroindu-i din toate rănile. Frunze uscate şi praf pluteau în aer. Urmărea, respirând gâfâit, în tăcere, cum o frunză galbenă purtată de vânt cădea încet pe mâna lui.

Fusese atât de sigură că urma să moară, încât aproape îşi luase rămas-bun de la lume. Acum însă, ştiind că va trăi, totul i se părea atât de frumos, că-i aduse

lacrimi în ochi. Pereţii magaziei erau strălucitor de albi în lumina soarelui, bambuşii se legănau şi foşneau mângâiaţi de briză şi mirosul de lemn ars umplea aerul.

Îl privea cu ochii mari pe bărbatul acesta, de care se temuse atât de mult timp, aproape cuprinsă de spaimă că ochii lui s-ar putea deschide din nou şi că se va ridica în picioare, cu ochii aţintiţi asupra ei. Faţa lui era acum nemişcată şi paşnică, aşa cum nu fusese niciodată în timpul vieţii. Se gândise că nu-l va mai vedea niciodată – totuşi o făcuse, mai întâi viu, acum cu adevărat mort.

Yozō se ridică în picioare, sprijinindu-se cu mâna de perete, ca să poată sta drept. Era palid şi acoperit de sânge şi de sudoare şi de pământ, şi părul se desfăcuse şi-i atârna în şuviţe în jurul feţei.

— Aşteaptă! zise el ridicând mâna când Hana fugi spre el.

Îşi şterse lama de colţul hainei şi vârî sabia la loc, în teacă, fără să-şi ia ochii de la bărbatul mort.

— Vreau să mă asigur că nu vei fi nevoită să porţi doliu a treia oară.

Îşi ridică pistolul, care zăcea pe jos în locul în care-l scăpase, îngenunche şi-l apăsă de capul mortului. Hana îşi puse mâinile la urechi. Şi ea voia să fie sigură că nu-l va mai vedea niciodată e ridicându-se din morţi. Yozō studie faţa soţului ei şi puse pistolul jos, fără să tragă.

— Merită respect! zise el solemn. A fost un mare războinic, un luptător de şcoală veche. Îi vom face o înmormântare aşa cum se cuvine şi îi vom duce apoi cenuşa la Kano, unde o vom depune în cavoul familiei, alături de cutia lui.

Hana îngenunche alături de el, întinse timid mâna şi i-o puse pe coapsă.

— S-a terminat, zise el liniştit. În cele din urmă a câştigat. Era imposibil să-l învingă. A vrut să moară: m-a lăsat să-l omor.

Părea aproape trist.

— E adevărat! Nu mai avea loc în lumea asta!

El se uită la ea şi-i zâmbi, apoi se strâmbă şi-şi puse o mână spre faţă. Simţea cum i se scurge sângele din tăietura vineţie de pe obraz.

— Şi tu eşti o luptătoare! Mi-ai salvat viaţa!

— Nu, tu mi-ai salvat-o pe-a mea! rosti ea încet. Eram sigură c-o să mor. N-am crezut că te vei întoarce la timp.

El îi luă mâna şi ea simţi căldura palmei lui peste a ei.

— N-am avut nicio urmă de-ndoială că asta trebuia să fac. Când am auzit că e în viaţă, n-am mai putut să mă gândesc la nimic altceva. Numai la tine şi la pericolul care te pândea.

Îi puse mâna la gură. Ea era înnebunită după zâmbetul lui, care-i izvora din ochi, se muta apoi în jos, spre colţurile gurii, până când îi cuprindea întreaga faţă.

— Sunt dizgraţiat, adăugă el. Sau aşa cred Heizo, Hiko şi Ichimura. Mi-am trădat prietenii.

Se opri, apoi suspină.

— Oricum, era un plan nebunesc. Poate că i-au salvat pe Enomoto şi pe Otori, dar am dubii. Probabil că sunt cu toţii acum în închisoarea Kodenmacho.

— Vino înăuntru! îi zise ea. Trebuie să-ţi spălăm rănile şi să le bandajăm.

Dar Yozō se uită din nou la trupul comandantului.

— S-a terminat, zise el, epoca lui, epoca războinicilor. Toate bătăliile şi luptele acelea, toată ura nordului faţă de sud.

Se ridică încet şi luă mâna Hanei.

— În Yoshiwara am ajuns să-l cunosc bine pe Masaharu. E un om bun. Mai sunt şi alţii ca el în guvern. Ştiu că sunt adversarii noştri, dar acum au obţinut victoria şi va trebui să ne obişnuim cu ideea. Toţi sudiştii sunt nişte ţopârlani, n-au cultură şi nici stil, dar sunt idealişti. Vor să aibă legături cu lumea din afara Japoniei, şi Masaharu ştie că există câţiva dintre noi care chiar am fost acolo. Au

înţeles că e de dorit să ne folosească talentele şi cunoştinţele, nu să ne ţină încuiaţi pentru restul vieţii. Trebuie să privim spre viitor, nu înapoi, spre trecut.

Trecutul. Acum două nopţi, Hana stătuse alături de Saburo, apoi fusese cărată în palanchin prin întuneric. Îi era greu şi să se gândească la asta acum, i se părea că toate se petrecuseră cu mult timp în urmă. Toată viaţa avusese parte numai de greutăţi, cu soţul ei, apoi în Yoshiwara. Dar acum, când se uita la Yozō, ştia că viitorul va fi diferit. Nu ştia ce-o să facă sau unde o să se ducă, însă ştia că vor fi împreună.

— Mi-ai povestit despre casa ta, zise Yozō, dar n-am văzut-o încă. N-ai de gând să mă inviţi înăuntru?

În timp ce păşeau scăldaţi în lumina soarelui, dis-de-dimineaţă, prin frunzele uscate din grădină, amândoi ştiau că începea o viaţă nouă pentru ei. După colţ, li se ivi în faţă casă, cu acoperişul din olane şi uşile glisante din lemn şi cu fumul ieşind încolăcindu-se de sub streşini. Hana o privi, ştiind că ajunsese în sfârşit acasă şi că nimeni nu o va mai ameninţa vreodată. Îl luă pe Yozō de mână şi intrară amândoi.

Încheiere

Hana şi Yozō sunt personaje fictive, dar evenimentele istorice care stau la baza romanului *Curtezana şi samuraiul* respectă îndeaproape realitatea istorică, inclusiv povestea celor cincisprezece tineri care au fost trimişi în Europa, încercarea disperată a lui Enomoto de a-l duce din nou la putere pe shogūn şi bătăliile crâncene din Ezo. Naufragiul din Batavia şi prânzul cu Alfred Krupp, ca şi lunga călătorie a lui *Kaiyo Maru* înapoi în Japonia sunt toate adevărate. Şi, bineînţeles, Yoshiwara a existat cu adevărat.

În realitate, Enomoto (al cărui nume întreg era Takeaki Enomoto) a scăpat de execuţie, nu datorită vreunui complot pus la cale de prietenii lui, ci graţie

idealismului plin de pasiune. Iată ce s-a întâmplat. Înainte de ultima bătălie, când era clar că cei din nord pierduseră, a trimis preţioasele volume de tactică navală pe care le adusese din Olanda comandantului forţelor din sud, zicând că ţara ar trebui să le aibă, indiferent ce se va întâmpla cu el. După ce s-a predat, mulţi oameni de seamă din guvern (care era format aproape în întregime din sudişti) au cerut să fie executat, dar alţii au spus că ar trebui cruţat fiindcă dăduse dovadă de un asemenea patriotism. După cum şi-a dat seama personajul fictiv Masaharu, foarte puţini japonezi fuseseră în Europa sau aveau cunoştinţe ori înţelegeau Apusul, iar Enomoto era recunoscut pentru faptul că avea o minte sclipitoare.

În cele din urmă a petrecut doi ani şi jumătate în închisoarea Kodenmacho, până în ianuarie 1872, când împăratul Meiji a dat o amnistie pentru toţi cei care luptaseră de partea shogūnului. Lui Enomoto i s-a dat imediat o detaşare în Ezo, care fusese redenumită Hokkaidō. A devenit apoi viceamiral în Marina Imperială Japoneză, care nu era cu nimic mai prejos decât altele, pe urmă, trimis special la Sankt-Petersburg, şi în cele din urmă i s-a conferit titlul de viconte, fiind unul dintre cei doi nordici cărora li s-a adresat o asemenea onoare. A murit în 1908, la vârsta de şaptezeci şi doi de ani.

Un Yozō care ar fi trăit cu adevărat ar fi avut, fără discuţie, o carieră la fel de remarcabilă precum cea a mulţi dintre cei cincisprezece tineri călători, deşi cei care i se alăturaseră lui Enomoto în revolta lui împotriva noului regim au trebuit să aştepte până au fost amnistiaţi în 1872. Unul a devenit director adjunct al Academiei Navale, unora li s-au dat funcţii de conducere în ministerele din guvern, unul a devenit medicul împărătesei şi altul a devenit medicul-şef al biroului de sănătate publică.

După cei doi ani şi jumătate petrecuţi în închisoare, Otori (al cărui nume întreg era Keisuke Otori) a devenit preşedinte al Şcolii Gakushuin (asemănătoare cu Eton), şi

mai târziu ambasador în China, pe urmă în Coreea. A creat o arhivă în care să se păstreze memoriile şi relatările celor care luptaseră în Ezo de partea shogūnului şi a construit un monument la Hakodate în memoria numeroşilor soldaţi din nord care au murit acolo. Poate fi văzut şi în ziua de astăzi.

Hakodate este la fel de friguros şi de plin de zăpadă ca întotdeauna. Am fost acolo în luna decembrie ca să fac cercetări pentru cartea aceasta şi am văzut cu ochii mei peisajul dramatic şi frigul cumplit şi vremea imprevizibilă, cu viscole care se porneau din senin, pe un cer albastru, fără nori. Din fortul Goryokaku au rămas doar parapetele în cinci colţuri şi şanţul cu apă, împreună cu mormintele unor conducători şi un muzeu ce adăposteşte relicve şi uniforme.

Am făcut şi o călătorie de trei ore cu trenul prin peninsulă, ca să-l văd pe *Kaiyo Maru,* căci, după mai bine de o sută de ani sub apă, a fost descoperit pe fundul mării în 1975, salvat şi reconstruit în 1990. Acum stă mândru pe mal la Esashi, o frumuseţe cu cele trei catarge ale lui şi coşul imens. Înăuntru, tunurile Krupp sunt aliniate în locaşurile lor, iar vitrinele conţin toate obiectele care au fost recuperate: săbii din Apus şi din Japonia, pistoale, cuţite şi furculiţe olandeze, sandale de paie, piepteni, evantaie, cutii pentru mâncare, monede şi sute de ghiulele. Vremea este atât de potrivnică, încât nici nu e de mirare că vasul s-a scufundat. Încercând să-i fac o fotografie cu degetele îngheţate, am ajuns de partea cealaltă a docurilor din cauza rafalelor de vânt.

Corpul de voluntari din Kyōto al comandantului este construit după modelul lui Shinsengumi, forţa poliţienească a shogūnului, care era cunoscută pentru cruzimea sa. Patrulau prin Kyōto şi s-au dus să lupte împreună cu ultimele trupe ale shogūnului în Ezo. Pentru figura comandantului Yamaguchi m-a inspirat marele erou şi conducător al Shinsengumi, Toshizo Hijikata. Poemul

funerar al comandantului îi aparţine. Adevăratul Hijikata nu era din Kano şi nu există nicio dovadă că ar fi fost vreodată însurat, deşi le era bine-cunoscut femeilor din Yoshiwara. A fost ucis în ultima bătălie de la Hakodate, la vârsta de treizeci şi patru de ani, şi mormântul lui se află acolo.

Ofiţerii francezi care au fost evacuaţi de la Hakodate au fost trimişi înapoi în Franţa. Guvernul japonez a cerut ca să fie trimişi la curtea marţială şi executaţi, dar francezii de rând şi guvernul francez au fost atât de impresionaţi de vitejia lor şi de faptul că au rămas cu ai lor, încât nici măcar nu li s-a intentat proces. Căpitanul Jules Brunet a devenit general şi şef de stat-major al armatei franceze şi, în 1881 şi din nou în 1885, împăratul Meiji i-a acordat mai multe medalii, probabil la îndemnul lui Enomoto, care era deja ministru.

Sergentul Jean Marlin a rămas într-adevăr în Japonia când colegii lui s-au întors în Franţa, deşi ce a făcut şi de ce a rămas este în totalitate invenţia mea. A murit în 1872, la vârsta de treizeci şi nouă de ani, şi este înmormântat în cimitirul internaţional din Yokohama.

Ca Hana şi Otsune, multe tinere din familii credincioase shogūnului, în special cele de origine umilă, din clasa samurailor, s-au trezit în stradă, fără niciun ajutor, când a izbucnit războiul civil şi au sfârşit prin a deveni prostituate. În *Curtezana şi samuraiul,* locuitorii din Yoshiwara sunt personaje fictive, dar numele străzilor şi ale bordelurilor (inclusiv Casa Tamaya) sunt reale, iar portarul s-a numit întotdeauna Shirobei.

Pe vremea când se petrece acţiunea cărţii mele cartierul Yoshiwara decăzuse, dar când cei din sud au ajuns la putere l-au sprijinit, şi pentru un timp lucrurile au mers bine. Au fost create noi cartiere autorizate, şi guvernul chiar a construit un Yoshiwara pentru cei din Occident, numindu-l Noul Shimabara, după echivalentul

numelui de Yoshiwara în dialectul care se vorbea la Kyōto. 1 700 de curtezane şi 200 de gheişe s-au mutat acolo din Yoshiwara, dar occidentalii nu l-au susţinut. Se pare că preferau să-şi păstreze plăcerile secrete. Aşa că în curând a fost închis.

În 1871 focul a distrus o mare parte din Yoshiwara. A fost reconstruit cu clădiri în stil occidental, unele înalte de cinci etaje, şi străzile au fost lărgite pentru a împiedica focul să se întindă atât de uşor. Yoshiwara care apare în fotografii vechi este cartierul de după momentul acesta şi arată diferit faţă de felul în care trebuie să fi arătat pe vremea când era Hana acolo.

Japonia devenea rapid parte a unei lumi mai mari, iar lucrul acesta avea un efect devastator asupra cursului vieţii de atunci, inclusiv asupra cartierului Yoshiwara. Străinii au condamnat cumpărarea şi vânzarea fetelor drept o formă de sclavie şi, în 1872, guvernul, preocupat de felul în care apărea Japonia în ochii lumii, a adoptat legea emancipării prostituatelor şi gheişelor, eliberându-le pe tinere şi anulându-le datoriile. Totuşi multe dintre ele nu aveau altă posibilitate de a-şi câştiga existenţa, şi proprietarii de bordeluri din Yoshiwara au schimbat pur şi simplu numele caselor în „saloane de închirieri” şi au continuat să lucreze. Prostituţia a fost declarată ilegală în Japonia după cel de-al Doilea Război Mondial.

Cele Cinci Străzi sunt încă acolo, clar marcate pe harta oraşului Tokyo, deşi acum sunt mărginite de ceea ce japonezii numesc eufemistic „soaplands”, cu bătăuşi cu figuri feroce care gonesc scandalagii. Mlaştina a dispărut şi Digul Japoniei a fost nivelat, transformându-se într-un drum, dar mai există încă o salcie care te face să te uiţi înapoi, stropită toată de noroi, unde începe drumul în zigzag ce duce în Yoshiwara, şi până nu demult acolo aveau loc spectacole de teatru, unde actriţe costumate în curtezane le serveau sake bărbaţilor mai agitaţi. Când am fost acolo, am vizitat cimitirul de la templul Jokanji şi am

văzut galeria subterană plină cu rafturi conţinând urne mici, în care se află cenuşa a mii de fete nefericite înmormântate acolo, cele mai multe de-abia trecute de douăzeci de ani.

Acum vreo zece ani am petrecut câteva luni printre gheişele din Kyōto şi Tokyo, făcând muncă de cercetare pentru cartea mea *Gheişa: istoria secretă a unei lumi pe cale de dispariţie.* Această experienţă m-a ajutat enorm, dându-mi posibilitatea să-mi imaginez cum trebuie să fi fost viaţa în Yoshiwara. În vreme ce cartierul denumit acum Yoshiwara este o palidă umbră a gloriei sale trecute, legenda lui continuă să existe în poveştile despre acele vremi, în stampe şi fotografii, prin care ne putem imagina înapoi în *ukiyo,* lumea plutitoare.

Lesley Downer februarie 2016

BIBLIOGRAFIE

Istoria e scrisă de învingători, şi aşa s-a întâmplat şi în cazul revoluţiei care a ajuns să poarte numele de Restauraţia Meiji. Hana, Yozō şi prietenii lor s-au numărat printre învinşi, aşa că povestea celor cincisprezece tineri care au plecat în Europa şi a luptelor din Ezo e mult mai puţin cunoscută decât faptele contemporanilor din sudul Japoniei. Cu toate acestea, povestea pe care am scris-o se bazează pe cercetare şi date istorice.

Sursele principale pentru povestea lui Enamoto şi a Republicii Ezo au fost ziarele vremii – *The Japan Times Overland Mail, The Hiogo News* şi *The Hiogo and Ōsaka Herald* –, care conţin relatări detaliate ale bătăliei pentru Ezo. Perspectiva lor este diferită de varianta ulterioară a învingătorilor. Aceste publicaţii folosesc termenii de „sudişti" şi „nordişti" şi reiese foarte clar că observatorii occidentali nu au fost o vreme siguri care din tabere va învinge şi va reuşi să guverneze ţara. Şi *Illustrated London News* conţine relatări şi ilustraţii făcute de Charles Wirgman şi de un ofiţer de pe nava HMS *Pe ari,* acesta din

urmă fiind în Hakodate la momentul bătăliei.

Altă sursă relevantă pentru punctul de vedere al miliţiei din Tokyo este lucrarea *Shinsegumi* a lui Romulus Hillsborough.

Pentru cei care vor să afle mai mult despre această perioadă fascinantă, iată o scurtă biografie.

Yoshiwara

De Backer, J.E., *The Nightless City of the History of the Yoshiwara Yukuwaku*.

ICG Muse Inc., New York, Tokyo, Ōsaka & London, 1899 Segawa Seigle, Cecilia, *Yoshiwara: The Glittering World of the Japanese*

Courtesan, University of Hawaii Press, 1993

Segawa Seigle, Cecilia, *et al., A Courtesans Day, Hour by Hour,* Hotei Publishing, Amsterdam, 2004

ALTE LECTURI UTILE:

Bornoff, Nicholas, *Pink Samurai, The Pursuit and Politics of Sex în Japan,* Grafton Books, London, 1991

Dalby, Liza, *Geisha,* University of California Press, Berkeley, Los Angeles, 1983

Danly, Robert Lyons, *în The Shade of Spring Leaves: The Life and Writings of Higuchi Ichiyo, A Woman of Letters în Meiji Japan,* Yale University Press, New Haven and London, 1981

Downer, Lesley, *Geisha: The Secret History of a Vanishing World,* Headline, 2000

Hibbet, Howard, *The Floating World în Japanese Fiction,* Oxford University Press, London, 1959

Screech, Timon, *Sex and Floating World: Erotic Images în Japan 1700–1820,* Reaktion Books, 1999

Seidenstiecker, Edward, *Kafū the Scribbler: The Life and Writings of Nagai Kafū, 1879–1959,* Stanford University Press, California, 1965

Povestea preferată a Hanei, *Calendarul Prunului,* este parţial tradusă în: Shirane, Haruo (ed.), *Early Modern Japanese Literature, An Anthology. 1600–1900,* Columbia University Press, 2008

Ezo

Beasley, W.G., *Japan Encounters the Barbarian: Japanese Travellers în America and Europe,* Yale University Press, New Haven and London, 1995

Bennett, Terry (ed.), *Japan and Illustrated London News: Complete Record of Reported Events, 1853 to 1899,* Global Oriental, Folkestone, 2006

Hillsborough, Romulus, *Shinsegumi: The Shogūns Last Samurai,* Tuttle Publishing, Tokyo, Rutland Vermont, Singapore, 2005

Satow, Ernest Mason (traducător), *Kinse Shiriaku: A History of Japan from the Visit of Commodore Perry în 1853 to the Capture of Hakodate by the Mikado's Forces în 1869,* Japan Mail Office, Yokohama, facsimile Kessinger Publishing

Steele, M. William, *Alternative Narratives în Modern Japanese History,* Routledge, London, 2003

Cărţi despre perioada respectivă

Meech-Pekarik, Julia, *The World of Meiji Print: Impressions of a New Civilization,* Weatherhill, 1987

Naito, Akira, *Edo, The City that Became Tokyo: An Illustrated History,* ilustraţii de Hazuo Kozumi, traducere şi introducere de H. Mack Hoton, Kodansha International, Tokyo, New York, London, 2003

Nishiyama, Matsunosuke, *Edo Culture: Daily Life and Diversions în Urban Japan, 1600–1868,* University of Hawaii Press, Honolulu, 1997

Seidensticker, Edward, *Low City, High City: Tokyo from Edo to the earthquake, 1867–1923,* Alfred A. Knopf

Inc., New York, 1983

Shiba, Goto, *Remembering Aizu: The Testament of Shiba Goro,* editată de Ishimitsu Mahito, tradusă de Teruko Craig, University of Hawaii Press, Honolulu, 1999

Jurnale ale călătorilor occidentali

Alcock, Rutherford, *The Capital of the Tycoon,* Elibron Classics, 2005 Cortazzi, Hugh, *Mitfords Japan: Memories & Recollections 1866–1906,* Japan Library, 2002

Satow, Ernest, *A Diplomat în Japan: The Inner History of the Critical Years in the evolution of Japan When the Ports were Opened and the Monarchy Restored,* Stone Bridge Press, 2006

Filme cu samurai

When the Last Sword is Drawn, regizat de Yojiro Takita, 2003

Gohatto, regizat de Nagisa Ōshima, 1999

Twilight Samurai, regizat de Yoji Yamada, 2002

Hidden Blade, regizat de Yoji Yamada, 2004

Un minunat film postmodern a cărui acţiune se petrece în Yoshiwara

Sakuran, regizat de Mika Nigawa, 2006

Un website despre Yoshiwara www.oldtokyo.com/yoshiwara.html

Şi o navă

Cei fascinaţi de *Kaiyo Maru* ar trebui să meargă la Portsmouth să vadă HMS *Warrior,* navă construită în 1860: www.hmswarrior.org